blondi

Lucy

CAVENDISH

POLIROM

Femeia invizibilă

CHIC

Colecţia

*„**Femeia invizibilă*** reprezintă pentru mamele zăpăcite, dezordonate şi stresate ceea ce sunt cărţile lui Helen Fielding pentru doamnele singure şi la fel de depăşite de situaţie. Până şi femeile ca mine, care nu ştiu ce-i aceea maternitate, vor râde din toată inima."

Liz Jones, redactor de modă la
Daily Mail

„Samantha Smythe este o Bridget Jones la zece ani după ce şi-a scris *Jurnalul*."

News of the World

32.95

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-0939-0

www.polirom.ro

Colecția CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Lucy Cavendish, *The Invisible Woman*

Copyright © Lucy Cavendish, 2007
All rights reserved.

© 2008 by Editura POLIROM, pentru prezente traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37; P.O. BOX 1-726, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CAVENDISH, LUCY

Femeia invizibilă / Lucy Cavendish; trad. de Laura Crăciun. – Iași: Polirom, 2008

ISBN 978-973-46-0939-0

I. Crăciun, Laura (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Lucy
CAVENDISH

Femeia invizibilă

Traducere din limba engleză
de Laura Crăciun

POLIROM
2008

Lucy Cavendish este o cunoscută și apreciată jurnalistă britanică, autoarea a nenumărate articole publicate în ziare ca *Evening Standard*, *Sunday Telegraph*, *Observer* și *Guardian*. În prezent locuiește cu familia sa în Oxfordshire. *Femeia invizibilă* (2007) este romanul ei de debut, care s-a bucurat de un succes fulminant.

Faceți cunoștință cu membrii familiei Smythe: Samantha, soțul ei, John al Doilea, și cele două odrasle ale lor, Bennie și Jamie, plus Edward, din prima căsătorie a Samanthei (cu John Întâiul). Nu este tocmai o familie binucleară tipică, deși decorul în care trăiesc cei cinci este de-a dreptul bucolic: o vale înverzită la țară, aer curat și tocănițe savuroase. Să fii mama a trei băieți neastâmpărați nu e chiar floare la ureche, dar totul se complică și mai mult atunci când fostul soț al Samanthei își face apariția pe neașteptate după cinci ani de absență. Motivul declarat sunt problemele de familie și... Edward, pe care vrea să-l cunoască mai bine, iar băiatului i se pare fabulos să aibă doi tați cu nume identice sub același acoperiș. Samantha, pe de altă parte, începe să simtă cum se topește undeva în fundal. Și astfel această familie haotică, dar caldă și iubitoare se apropie încet-încet de un punct de criză.

Pentru Raymond

Mă cheamă Edward, am opt ani şi locuiesc cu mămica mea, Samantha, tăticul meu, John (al Doilea), şi fraţii mei mai mici: Bennie, de doi ani – care e un pic enervant şi face caca peste tot –, şi Jamie, care are opt luni şi nu mănâncă decât piure de dovlecel. Îmi place să mă uit la televizor, mai ales la Open University şi Scooby Doo şi mi se pare dezgustătoare tocăniţa. Pe prietenul meu cel mai bun îl cheamă Stanley, iar mămica lui nu-l lasă să mănânce dulciuri, să spună minciuni sau să-şi deseneze şerpi pe cocoşel.

Pe tatăl meu adevărat îl cheamă tot John (Întâiul) şi a venit s-o vadă pe mami a lui, care e în spital, aproape de casa noastră, aşa că stă la noi. Îmi place de el, pentru că-mi spune Eddie şi seamănă cu un pirat, deşi mami nu cred că e la fel de încântată...

Dragă cititorule,

Mă gândeam să-ţi fac o notă rapidă despre cum să descifrezi cartea asta. Pentru cei cărora le plac detaliile, ca mine (deşi par aşa ameţită şi dezordonată, sub exteriorul ăsta zace o femeie foarte organizată), sunt nesfârşite descrieri ale micilor momente domestice, *toate cu litere cursive*, care sper că o să vă bucure şi o să vă placă. Sunt părţi despre ce le place copiilor să mănânce, politica televizorului şi cât de multe rufe spăl într-o săptămână şi tot ce ar face o zeiţă casnică sau chiar mai puţin casnică să zâmbească satisfăcută. Oricum, pentru cei cărora detaliile complicate ale vieţii de zi cu zi li se par absolut plictisitoare, săriţi peste, citiţi mai departe şi n-o să păţiţi nimic dacă nu aflaţi de ce nu mănâncă Edward tocăniţa preferată a lui John al Doilea şi cum se merge la plimbare cu doi copii încă în scutece... pentru că toate vor fi dezvăluite la sfârşit!

Sper să vă placă. Pe bune.

Samantha Smythe
(mama lui Edward, Bennie şi Jamie)

Prolog

Cineva mi-a spus că a fi fericit nu înseamnă să-ţi doreşti ceea ce nu ai, ci ceea ce ai deja. Mă gândesc des la asta. Sunt soţie, mamă a trei băieţi. Duc o viaţă destul de frumoasă la ţară. Îmi plac liniştea şi pacea. Îmi plac animalele şi copacii, florile şi câmpurile. Îmi aduc aminte de copilărie când învăţam despre toate. Îmi petreceam zilele urmărind lumea ieşind din găoace şi înălţându-se şi împerechindu-se şi mişcându-se şi murind. Mama m-a învăţat despre flori şi fructe şi cum să îţi faci o grădină în jardiniere. Tata m-a învăţat despre viaţă.

Câteodată ne lua pe mine şi pe sora mea mai mare, Julia, la plimbare pe câmpurile din jurul casei. Ne abăteam pe poteci prăfuite şi priveam ciorile şi gaiţele zburând pe deasupra capului nostru, plonjând în zmeiele roşii care pluteau în cerc pe curentul de aer cald de deasupra noastră, în sus peste dealurile şi văile din Chiltern. Obişnuiam să găsim ouă golite şi abandonate în drumul nostru, iar tata se apleca, le ridica şi le mângâia de parcă încă mai aveau înăuntru bieţii pui morţi. Dar puii nu mai erau de mult – ori fuseseră mâncaţi, ori ieşiseră din găoace, nu am ştiut niciodată care dintre ele. Apoi, tata îmi arăta coloritul

cojilor bălţate, iar eu şi sora mea mergeam acasă, luam cartea lui cu păsări şi căutam toate ouăle în ea. Una dintre noi fugea apoi şi îi arăta, iar el citea, dădea din cap şi spunea: „Mi-am închipuit eu."

Înainte ca tata să moară, înainte ca totul să devină negru şi întunecat pentru el, cred că mintea i s-a întors la timpul petrecut la ţară, când totul era uşor. Odată m-a întrebat de unde ştiu diferenţa între toate acele coji stricate de ou, iar eu i-am spus că el fusese cel care m-a învăţat. Nu-şi aducea aminte? S-a dovedit că nu. Cred că asta a fost una dintre ultimele noastre conversaţii.

Acum ştiu multe lucruri. Ştiu cum ouăle păsărilor cad şi se sparg şi ce gust au grânele coapte. Ştiu cum albăstrelele şi ventrilicile se înmulţesc şi se răspândesc ca praful de puşcă prin câmpuri. Ştiu cum nimfele libelulelor se furişează până în vârful papurei din iaz şi apoi ies şi îşi iau zborul cu aripile lor strălucitoare. Ştiu despre mormoloci şi şerpi de iaz şi luntraşi. Ştiu despre viaţă şi moarte, despre dragoste şi ură şi despre multe dintre zonele gri dintre ele. Şi ştiu cum e să crească un copil înăuntrul meu şi să fie acolo, în siguranţă, la căldură şi protejat de mine.

Aşa că iată-mă, pe mine şi viaţa mea. E haotică, dar câteodată, adică de cele mai multe ori, funcţionează. Câteodată nu. Câteodată mă învârt urlând şi ţipând, iar apoi al doilea meu John (l-am avut pe Edward cu primul meu John, dar ne-am despărţit) mă duce sus, în dormitorul nostru, se întinde lângă mine şi

mă calmează, iar copiii noştri se aliniază de-a lungul peretelui ca nişte mici fantome tăcute şi urmăresc o punere reală în scenă a *Bedlom*-ului. Mă voi simţi apoi îngrozitor din pricina lipsei mele de autocontrol şi voi petrece o oră cerându-mi iertare de la ei, ceea ce îi face să creadă că sunt şi mai nebună.

Mă întreb când a trecut timpul. Mi se pare că a trecut o veşnicie de când John şi cu mine am avut ultima oară puţină libertate. Viaţa se conduce după ceas. Timpul pentru trezire. Timpul pentru micul dejun. Timpul pentru grupul de joacă. Timpul pentru prânz. Timpul pentru plimbat căţelul. Timpul pentru hrănit căţelul. Timpul pentru cină. Timpul pentru baie. Timpul pentru dormit. Fă curat. Spală rufele. Mergi la magazin. Fă mâncare. Aruncă resturile de mâncare.

Cum s-a întâmplat asta? Cum am devenit eu şi John aşa de prinşi în domesticitate? Avem nevoie de mai multă spontaneitate, aşa cred. Iar acum vreau să-l găsesc undeva în cocina asta pe care o numim casă. Vreau să sap sub jucării şi sub cearşafurile de pătuţ îmbibate de lapte şi sub anuarele *Postman Pat* şi să îl găsesc şi să îl iau în braţe şi să-i spun că îmi pare rău pentru că sunt irascibilă, răutăcioasă şi foarte critică. Vreau să-i spun cât sunt de fericită că m-a găsit pe mine şi pe Edward şi ne-a luat şi ne-a pus pe picioare. Unde am fi fără el?

În timp ce soarele alunecă peste deal şi dispare în spatele casei noastre şi amurgul se instalează, eu stau în grădină, în grădina mea frumoasă şi frumos mirositoare pe care am privit-o crescând şi înflorind, şi mă gândesc,

dintr-odată, cât de incert e totul. Poate că John se va sătura şi va pleca. Poate ceva catastrofic se va întâmpla şi vom sfârşi separaţi, răniţi şi singuri. Ştiu ce înseamnă să fii nefericit, să fii dezamăgit. Dar a venit al doilea John al meu, iar primul e acum doar o amintire. Trebuie să trăiesc în prezent, pentru că prezentul e cel în care am încredere. Asta o ştiu.

Şi aşa credeam că ştiu aproape totul până într-o săptămână dintr-o vară, când totul s-a schimbat.

1. Sâmbătă

E sâmbătă după-amiaza şi un bărbat pe care nu l-am văzut niciodată până acum conduce prea rapid pe şoseaua M4. Ne aflăm în maşina lui, Vauxhall Vectra. Telefonul mobil îi sună întruna, la fiecare cinci minute. Are o sonerie enervantă, veselă. Când nu vorbeşte la telefon – „'enley, sunt în 'enley!" urlă el incredibil de tare în receptor – îmi povesteşte ce rapid, iute şi ager e cu Vauxhall Vectra a lui.

— Sunt treaz de la patru dimineaţa, îmi spune el mândru. Am făcut cinci drumuri până acum. Şi acum sunt cu dumneavoastră în 'enley şi ne îndreptăm spre 'ampshire.

Pare foarte încântat de asta. Pentru o vreme mă întreb de ce. Patru dimineaţa. Mă uit la vitezometrul lui: 170 km/h. Numărul dispare parcă în ceaţă. Intersecţia 10. Şi deodată îmi dau seama, când îi sună iar telefonul – „'enley. Sunt în 'enley!" – că o să mor.

Merg să intervievez o prezentatoare de televiziune foarte cunoscută, extrem de slabă. Cu asta îmi câştig traiul. Scriu, pe cont propriu, despre hrană şi sănătate. Obişnuiam să scriu despre lucruri importante, cum ar fi

Biblioteca Judeţeană
"I.N. ROMAN" Constanţa

„Pot supermâncărurile să te menţină sănătos?“ sau „Primele zece surse de hrană care ajută la minimalizarea riscului de a face Alzheimer“, dar acum, de când am copii, creierul meu pare că nu se mai poate concentra foarte mult la nimic. În consecinţă, acum mi-am limitat vitejia jurnalistică la a căuta în frigiderele oamenilor şi a le analiza obiceiurile alimentare. Fac un articol pe săptămână pentru o revistă glossy pentru femei. Nu e chiar ce îmi propusesem să fac cu viaţa mea, dar poate fi chiar amuzant. Frigiderul unui regizor de film era plin ochi cu şampanie; un star pop american nu avea nici un ou la orizont şi un fost manechin avea numai caviar, scump şi rusesc. Dar această cunoscută, foarte slabă prezentatoare e aşa de greu de prins, că mi-a luat o săptămână să aranjez lucrurile. Am trecut prin multe: la început am căzut de acord asupra zilei de marţi, apoi s-a amânat pe vineri, pe duminică şi, în cele din urmă, sâmbăta asta după-amiaza.

— Păi e minunat aşa, a spus ea încântată la telefon. Sâmbătă după-amiaza la casa mea din Hampshire.

Doar că pentru mine nu era minunat.

— Am trei copii şi nimeni care să aibă grijă de ei sâmbăta asta. Soţul meu lucrează sâmbăta săptămâna asta, i-am zis.

I-am sugerat duminica, când nu se ducea el la muncă. I-am sugerat orice altă zi, în care puteam face rost de ajutor, dar sâmbătă... sâmbetele nu sunt bune.

Asta se întâmplă în majoritatea sâmbetelor: la 7 se trezesc copiii. Edward se trezeşte

primul. Apoi îl trezeşte pe Bennie, fără nici un alt motiv decât că lui Edward i se pare amuzant. Bennie dă apoi buzna-n dormitorul nostru urlând:

— 'Apte, 'apte, apoi eu şi John avem una dintre acele certuri neclare de de-abia-ne-am-trezit.

Eu: Dragă, vrei să-i aduci lui Bennie nişte lapte?

El: Mrrr, mrr.

Eu: Nu l-ai văzut de trei zile şi sunt sigură că i-ar plăcea să-i aduci.

El: Mrr, mrr, mrr.

După asta mă trezesc, cobor uşor pe scări şi îi aduc laptele lui Bennie. Sus, John pare rupt de lume. Bennie se repede jos să se uite la ceva violent şi de prost gust cu fratele lui. În aproximativ o jumătate de oră, unul dintre ei izbucneşte în lacrimi – de obicei Bennie – şi vine sus smiorcăindu-se. Edward vine apoi fuga sus, negând cu vehemenţă că ar fi făcut ceva. Bebeluşul, Jamie, se trezeşte şi începe să plângă şi toată conversaţia legată de „cine aduce biberonul" începe din nou.

Între 7:15 şi 7:45 de obicei e un scurt răgaz de o jumătate de oră. În această fereastră de linişte, iată la ce mă gândesc sâmbăta asta: ce încălţări ar trebui să poarte Edward pentru plimbarea de 15 km sponsorizată de şcoală? I-am spălat blugii moi pe care vreau să-i poarte ca să nu i se cojească pielea? Slavă Domnului că mi-am adus aminte să cumpăr apă plată, chipsuri, ciocolată, chiflă pentru sandvici, brânză şi Nutrigrain pentru pachetelul lui. O să-l las să ia câinele? Probabil, dar de unde va putea bea apă? Trebuie să fie

castroane pe drum. Să îl iau şi pe Bennie? Poate la primii 4 km în căruciorul lui de teren. Dacă fac pană? Nu prea am ce face în privinţa asta. Doamne, la ce oră vine mama să aibă grijă de copil? Cât e ceasul acum? Aproape opt fără un sfert. Mai bine m-aş trezi. Trebuie să întind hainele spălate ieri-seară şi să mai bag nişte haine albe la spălat şi să hrănesc animalele şi să pregătesc două pachete cu mâncare, trebuie să-i schimb pe toţi – scutecul lui Bennie e fleaşcă şi al lui Jamie miroase – şi să le dau să mănânce şi să bea şi să-i pregătesc de plecare.

Mă rostogolesc spre John care are un miros dulceag de transpiraţie şi e încă adormit.

— La ce te gândeşti? îl întreb.

— La sex, îmi răspunde şi mă ciupeşte de fund.

În această sâmbătă dimineaţă, John pleacă la muncă. Ia o felie de pâine prăjită şi o cafea, îndeasă un biberon în gura bebeluşului, îl ia pe Bennie pe sus, îl pupă, îi face cu ochiul lui Edward, îşi aduce aminte să mă pupe şi spune: „Te iubesc, Samantha", apoi îşi trece geanta de piele peste umăr, îşi găseşte ochelarii de soare pe care Bennie a încercat să îi pună pisicii, scoate cheile maşinii din coşul câinelui, unde le-am văzut aseară, dar am fost prea obosită ca să îmi mai aduc aminte să le iau şi iese din casă. Totul în doar câteva secunde.

Am rămas aici, cu gura căscată, bucătăria e un dezastru, cu trei copii de hrănit şi îmbrăcat şi toate astea înainte ca weekendul meu să înceapă. Afurisitul, mă gândesc eu nervoasă. Uneori, majoritatea timpului de

fapt, mi-aş dori să fiu în locul lui. Aş vrea să pot să fac baie singură, fără ca vreun copil nebun să intre în cadă, şi apoi să am timp să aleg cu ce mă îmbrac. Aş vrea să las bucătăria într-un hal dezgustător, cu ouă şi lapte peste tot şi toate ustensilele scoase din sertare, pentru că asta-i place bebeluşului să facă toată ziua. Scoate toate oalele şi cratiţele, le bagă solemn toartele în gură, dar nu mai ştie să le pună la loc. Se pare că nimeni din casa asta în afară de mine nu ştie să pună nimic la loc, în nici un sertar.

Santa a fost de acord să vină azi să mă ajute. Santa e bonă cu jumătate de normă. O să vină la unsprezece să preia treburile de la mama. Mama nu prea e de acord cu Santa. Nu cu Santa ca persoană e în dezacord, ci cu ideea că cineva nu poate controla toată lumea de unul singur.

— Dar de ce ai nevoie de ajutor? spune ea când îi zic o-sper-că-nu-te-superi-dar-Santa-vine-mai-târziu-să-ajute.

„Eu nu am avut pe nimeni care să mă ajute, va zice. Eu mă ocupam de gătit, de curăţenie şi aveam grijă de două fete şi mereu aveam cina gata pentru tatăl tău când venea acasă", şi continuă să-mi spună cum nici sora mea, Julia, cu cei şase copii şi o căsnicie perfectă, nu are ajutoare. „Casa Juliei e fără pată!" va spune mama şi eu o văd luând aminte la iaurtul vărsat pe masa noastră din bucătărie şi la petele uscate de milkshake de pe geam, unde l-a aruncat Bennie ieri, când el şi Edward se jucau un joc numit „Atacul laptelui" (variaţii ale jocului: Atacul măturii, Atacul băţului, Atacul termosului cu Winnie the Pooh).

Ca replică, de obicei spun:

— Dar tu nu lucrai, şi nici Julia!

Apoi devine un pic nervoasă şi ţâfnoasă şi va spune că a) nici ce fac eu nu e chiar muncă („Frigiderele celebrităţilor?", va spune ea fornăind) şi că b) să creşti copii cu normă întreagă, cum au făcut ea şi Julia, e o muncă mult mai grea decât felul ăsta ciudat de jurnalism. Apoi o să spună că nu e vorba că nu ar fi vrut să muncească, dar odată ce te-ai măritat şi ţi-ai întemeiat o familie se aşteaptă de la tine să stai acasă şi să fii casnică.

— Am făcut un cămin frumos pentru tatăl tău, spune ea.

Asta mă face să suspin exasperată şi să spun:

— Sunt plecată doar câteva ore pe săptămână!

Rezultatul acestor discuţii este că mama m-a făcut să mă simt aşa de vinovată că am o bonă, încât acum mint în privinţa asta.

Astăzi cred că e posibilă o întâlnire între mama şi Santa. Mama pisează nişte dovlecei să facă piure. Santa nu crede că bebeluşul ar trebui să mănânce doar piure de dovlecei, deoarece spune că un copil de vârsta lui Jamie trebuie să experimenteze multe gusturi noi. Va găsi un cartof şi un morcov. Mama se va îmbufna din cauza asta, dar Santa, care e unguroaică şi tinde să spună „la naiba" tot timpul, nu o să-şi dea seama.

Mă întorc de la plimbarea cu Bennie la unu. La 1:30 p.m. apare maşina Vauxhall Vectra. Mama s-a dus acasă, dar se întoarce la cinci să preia treaba de la Santa, care

trebuie să se ducă să fie babysitter într-un loc unde stabilise dinainte. I-am spus mamei că e mâncare de pui cu sos în frigider. Am făcut-o pentru bebeluşi, cum le mai spun eu uneori lui Bennie şi lui Jamie, după ce asistenta maternală, care a venit marţi, mi-a spus că nu mănâncă destulă carne. Edward nu o să primească, pentru că nu îi place „mâncarea umedă". Aşa îi spune el. Dar mama a spus că nu o să facă ceva diferit pentru Edward. Jamie nu mănâncă, pentru că el nu vrea decât piure de dovlecei.

Sună telefonul. E impresarul vedetei foarte slabe. Vedeta foarte slabă nu vrea să-mi arate frigiderul ei azi. Îi spun impresarului că o să plâng. Îi spun că nu înţelege prin ce am trecut ca să am aceste câteva ore libere sâmbăta. Îi spun că oricum vin.

La jumătatea drumului pe autostradă, după intersecţia 10, îmi dau seama că o să mor într-o grămadă de şapte maşini, pentru că omul cu Vauxhall Vectra cu siguranţă o să adoarmă şi o să treacă peste patru benzi, lăsând sânge, măruntaie şi inimi zdrobite în urma lui. Încerc să-mi sun soţul. Vreau să-i spun că-l iubesc. Vreau să-i spun că-mi pare rău că nu am făcut sex cu el azi-dimineaţă şi că mi-aş dori să-i fi spus mai des că îl iubesc. Vreau să le spună copiilor că sacrificiile pe care le-am făcut pentru ei nu au fost deloc sacrificii şi că îmi pare rău că ţip, sunt nervoasă şi spun „nu face aia" tot timpul şi îmi pare rău că îl bat la fund pe Bennie pentru chestia cu treaba mare. Dar când mă uit la telefon, e mort. Nici un pic de baterie. Nici un pic de semnal. Nici o şansă să mai spun nimic.

2. Continuarea zilei de sâmbătă....

Dacă John nu ar fi lucrat sâmbăta asta, ar fi stat acasă şi ar fi gătit. De fapt, în ultima vreme a devenit obsedat de gătit. Cu câteva zile înainte să intenţioneze să gătească, dacă are ceea ce el numeşte o „fereastră", lucru care îl face pe Edward să caşte ochii deoarece mereu ia lucrurile ad litteram, se duce şi cumpără carne de la măcelar. La maşina, spunând că o să lipsească, hmmm, poate vreo jumătate de oră şi apoi nu mai apare cu anii. Stă cel puţin o oră la măcelar, discutând despre tăieturi, de unde provine carnea, dacă e organică sau produsă local şi genul ăsta de lucruri, apoi se duce la aprozar şi cumpără legume proaspete. O să-l întrebe pe vânzător dacă şi astea sunt organice, când au fost culese, dacă au fost sau nu stropite şi dacă o să ţină până în weekend şi apoi, în cele din urmă, o să cumpere nişte cartofi, morcovi, praz şi ţelină.

Aşa că într-o sâmbătă nelucrătoare îşi pune şorţul şi se pregăteşte pentru o zi de gătit. Scoate toate ustensilele, absolut toate, şi le înşiră frumos şi ordonat pe suprafaţa de lângă aragaz. Apoi îşi scoate ingredientele. Dacă face reţeta lui preferată, tocăniţă de vită, pe care o pregăteşte aproape în fiecare sâmbătă,

atunci devine o simplă rutină: are nevoie doar de carnea de vită și apoi de ceapa presărată cu cuișoare, usturoi, niște coajă de portocală, vin grecesc, cartofi, țelină și o conservă de roșii. A devenit așa de fermecat de rețeta asta, încât își face stocuri. John e foarte protector cu tocănița lui. Insistă ca nimeni să nu mănânce din ea până luni, astfel aromele se pot „contopi", după cum spune el. Așa că trebuie să stăm toți s-o vedem cum i se definește savoarea în frigider. Dacă aude fie și un clinchet al capacului, sare în sus și se duce fuga în bucătărie ca să se asigure că nimeni nu ia la repezeală o lingură.

Edward urăște lunea, pentru că Edward urăște mâncarea umedă. La început, îi puneam lui Edward carnea în farfurie după ce scurgeam partea cu sos, dar Edward a devenit curând suspicios.

— Ce mănâncă Bennie? a întrebat într-o zi când a văzut carnea, legumele și sosul revărsându-se din farfuria lui Bennie.

— Mănâncă altceva decât tine, i-am spus.

— Chiar așa? zise Edward, făcând ochii mari. Nu pare altceva. Arată la fel.

— Cum poți să spui că e același lucru, Edward? A lui Bennie are sos, cartofi și țelină. A ta e doar carne gătită, uscată.

— Și totuși nu e, nu? E doar tocăniță, fără sos. Știu că e.

Din acea zi, a refuzat să ia parte la cina de luni. În loc de asta, își bagă un covrig la toaster, îl lasă să se ardă un pic și stă și se uită la televizor, molfăind la el.

Așa încât, ca să varieze acest meniu și ca să-l facă pe Edward fericit, John gătește uneori

peşte. Lui Edward şi lui Bennie le place codul la cuptor, cu brânză pe el. Uneori, duminică dimineaţa, John şi Bennie se duc la pescărie, pentru că Bennie e înnebunit să vadă toate corpurile alea alunecoase zăcând în vitrină. Se zgâieşte la ele şi încearcă să le mângâie prin geamul vitrinei. Deseori, dacă luăm un păstrăv, să zicem, Bennie îl ridică şi pune năsucul peştişorului mort foarte aproape de al său.

— 'alut, îi spune el peştelui. E molt?

— Da, e mort, Bennie, spune John.

Bennie se strâmbă apoi urât de tot.

— Sălacul petişol.

Alte dăţi, când e sezonul de vânătoare, John îl cocoaţă pe Bennie pe pervazul ferestrei din sufragerie, aşa încât Bennie să poată vedea până departe pe câmpuri.

— Uite, Bennie, spune el, oamenii ăia împuşcă fazani.

— Poc poc?

— Da, poc poc şi mor, răspunde John.

Apoi îi povesteşte lui Bennie despre cum o să mâncăm fazanii după ce au fost împuşcaţi şi atârnaţi o vreme.

— Îi tai şi îi pun în plăcintă.

Bennie ţopăie entuziasmat, cântând:

— Tai! Pui în păcintă! Tai! Pui în păcintă!

Dacă se întâmplă cumva ca Edward să fie prin preajmă, spune:

— Ce tai, Bennie?

— Ţăranii!

Apoi Edward face o mutră serioasă şi zice:

— Noi nu mâncăm ţărani pe aici, nu-i aşa, mamă?

— Nu, dragule, nu mâncăm, pentru că nu suntem canibali.

Iar el spune:

— Ce înseamnă cani-aia?

Așa ne-am îndrăgostit, eu și John. Ne-am întâlnit într-o seară la o petrecere. Tocmai terminase de creat decorul pentru o piesă – un ansamblu cu adevărat magnific, cu uși rotative, surprize ascunse și o scenă finală în care un dragon mecanic în mărime naturală, cu mișcări ample, se furișa de sub scenă și se desfășura, solz cu solz, în fața ochilor spectatorilor – și eu îl intervievasem pe regizor despre ce avea în frigider. Chiar nu știu de ce m-am dus la petrecerea aia. Evitasem petrecerile o bună bucată de vreme, parțial pentru că era o încercare să găsesc bonă pentru Edward și parțial pentru că nu mă simțeam în apele mele. Eram o mamă singură la treizeci de ani. Din nu știu ce motiv, păream să fiu singura persoană de vârsta mea care avea copil. Toți prietenii mei credeau că sunt nebună. În timp ce ei se duceau la galerii de artă, la teatru, la cinema, la dineuri, la cocteiluri și la petreceri, în general, eu îmi petreceam majoritatea timpului târând un copil nervos de trei ani prin supermarket, încercând să nu-l las să mănânce extrem de multe pungi de jeleuri. Până când îl culcam pe Edward – deseori, prea târziu – eram așa de obosită încât pur și simplu mă prăbușeam. Astfel încât, atunci când oamenii mă invitau în oraș, invariabil nu mă duceam.

În fine, iată-mă la petrecere. Edward dormea, cum rareori se întâmplă, la mama.

Aranjasem asta de două săptămâni, dar, cu o zi înainte, mama m-a sunat să-mi spună că uitase complet, dar făcea parte dintr-o echipă comunitară de bridge și aveau un turneu foarte important în seara aia și dacă nu cumva puteam să o las pe altă dată? I-am spus că nu, nu puteam sub nici o formă să o las pe altă dată, întrucât nu credeam că regizorul acestei piese importante, cu dragonul mișcător în mărime naturală care ieșea din podea, o să-și amâne petrecerea *doar pentru mine*.

— A, deci ieși în noaptea asta? spuse ea într-un fel mai degrabă acuzator.

— Mă duc la o petrecere. Poate o să rămân noaptea în Londra sau poate o să mă întorc și o să dorm.

— Eu nu ieșeam noaptea când tu și sora ta erați mici.

— Ei bine, tu nu erai părinte singur, i-am răspuns.

Petrecerea era la un hotel grandios din Londra. Nu cunoșteam pe nimeni, în afară de regizor, care era ocupat să converseze cu toată lumea. Așa că stăteam la masă, înconjurată de oameni pe care nu îi cunoșteam, când John al Doilea s-a așezat lângă mine. Era înalt, brunet și cu ochi albaștri. Am început să vorbim despre muncă și curând era aproape să cadă de pe scaun de râs când i-am spus ce făceam.

— Scriu articole despre alimentație și sănătate, am zis. Și în fiecare săptămână scriu un articol numit „Ce ai în frigider?". Mă întâlnesc cu vedete și mă uit în frigiderele lor.

— Nu se poate să vorbeşti serios! a spus el, dar i-am spus că eu chiar vorbeam foarte serios.

— Deci pur şi simplu treci în revistă ce au oamenii în frigidere, nu?

Mi-a zâmbit şi îmi aduc aminte cât de mult mi-a plăcut zâmbetul lui. Părea cald, blând, sincer şi foarte sexy.

— Să-ţi spun ce am în frigider?

Am dat din cap.

Apoi şi-a schimonosit faţa în cel mai drăguţ fel şi a spus:

— O ceapă, trei ouă, un morcov, un pui, nişte paste tailandeze cu curry verde, pe care le-am făcut ieri pentru o masă pe care i-o pregătesc cuiva...

— A, găteşti pentru prietena ta?

— Nu am prietenă, mi-a spus făcându-mi cu ochiul. O juma' de litru de lapte, jumate de lămâie, un avocado, o sticlă de Prosecco şi o bere! Cum mă face să par?

— Hmmm, am spus. Destul de sofisticat.

— *Destul* de sofisticat! Evident, trebuie să mă străduiesc mai mult!

Apoi am vorbit despre unde am crescut. Mi-a spus că şi-a petrecut viaţa în Elstree, Hertfordshire – „aproape de studiourile de film" –, dar că obişnuia să se ducă în fiecare an în vacanţă la mare, lângă Donegal. Pe când vorbeam despre lungile veri pe care ni le petrecuserăm observând păsările, pescuind, navigând şi înotând până târziu, îl priveam şi îl cântăream. Am văzut cât de late şi de puternice erau mâinile lui şi asta m-a făcut să-l plac imediat. Mâinile lui păreau îndemânatice, mâini care puteau să facă lucrurile să

meargă şi să repare chestii cum ar fi jucării de copii mici şi enervante (ei bine, asta credeam atunci: acum ştiu sigur că, pentru un scenograf, e cel mai puţin îndemânatic bărbat din lume). Îmi plăcea faptul că era mare – nu doar înalt, ci şi rotund ca un ursuleţ. John Întâiul, morocănosul John Întâiul, era slab ca un băţ, dar acest John părea demn de încredere şi de a fi iubit, dar, pe măsură ce vorbeam, mi-am dat seama că era chiar mai mult de-atât. Era interesant. Era interesat. Curând mi-am dat seama că era destul de interesat de mine şi asta îmi dădea un sentiment minunat.

Şi am tot vorbit; despre cum ne plăcea să vedem anotimpurile schimbându-se, de la iarna aspră la primăvara plină de speranţă şi apoi la căldura apăsătoare a verii. Am vorbit despre familiile noastre şi i-am spus de Edward, aşa că apoi am vorbit despre Edward. Apoi ne-am sărutat un timp şi după aceea m-a întrebat cum mi se pare să fiu mamă singură şi i-am spus. I-am zis că uneori mi se pare obositor şi mă simt buimăcită, iar el m-a luat de mână şi m-a sărutat pe creştetul capului, spunând: „Biata de tine". Şi asta m-a dat gata, sincer.

John şi cu mine ne-am încheiat seara, ceea ce s-a întâmplat de fapt pe la vreo trei dimineaţa, vorbind despre Edward şi bând vin în barul hotelului, iar eu mă distram pentru că deja eram foarte necinstiţi.

— O să pun băuturile pe nota de plată a companiei de teatru, mi-a spus John. Au scos untul din mine!

Am crezut că e un joc de cuvinte, așa că am râs și el nu a înțeles o vreme, dar, când a făcut-o, i s-a părut foarte amuzant, așa că am născocit un joc nebunesc în care tot ce spuneam trebuia să facă referire la o piesă de teatru. Așa că el spunea ceva de genul „Spune-mi despre sora ta", iar eu răspundeam „Păcat că e desfrânată" și ni se părea foarte amuzant.

Apoi a spus:

— Unde e tatăl tău?

— La cinci stânjeni adâncime zace tatăl meu, am răspuns, ceea ce nu e chiar adevărat, pentru că tata a fost incinerat, nu zace mort pe fundul mării.

Oricum, la sfârșitul serii mi-a spus că are o cameră la hotel și am rămas cu el. Și a fost al naibii de bine.

Prima dată când John a venit la mine, nu-i spusesem lui Edward despre el, așa că m-am pregătit pe furiș în baia mea. Când l-am băgat pe Edward în pat, a zis:

— Arăți frumos, mami.

Și m-a privit suspicios.

Și, la ora 8, John mi-a bătut la ușă, înarmat cu pui, un sos tailandez de curry verde, pe care îl pregătise cu o seară înainte, și o sticlă de Prosecco.

Mai târziu, ne-am dus în camera mea, am făcut dragoste și apoi am stat în pat uitându-ne la lună și unul la celălalt, vorbind încet și bând vinul Prosecco. În cele din urmă ni s-a făcut somn, dar, înainte să adorm, John m-a sărutat de noapte bună și s-a furișat în camera goală.

— Nu vreau ca Edward să mă găsească în patul tău, a spus, şi eu aproape am plâns de fericire şi uşurare pentru că nici eu nu voiam ca Edward să-l găsească în patul meu, dar nu ştiam cum să-i spun.

Apoi, dimineaţa, când Edward a venit ţopăind la mine în cameră, s-a aşezat pe capul meu, m-a gâdilat şi mi-a spus că sunt „împutită", i-am spus că vreau să-i prezint pe cineva.

— Cine e? a întrebat Edward.

— E o surpriză.

— E Moş Crăciun?

— Nu, nu e Moş Crăciun, pentru că nu avem Crăciun în iunie, nu?

— A, nu, zise Edward.

Am mers tiptil spre camera goală şi... nu era nimeni acolo. Patul era făcut. Perdelele erau trase.

— Nu e nimeni aici, a spus Edward.

— Nu, am spus eu simţindu-mă dezamăgită.

Dar apoi m-am întors în dormitorul meu, mi-am aşezat capul pe perne şi am tras adânc aer în piept. Gata. Îi simţeam mirosul. Îi simţeam mirosul! Fusese aici!

Atunci a intrat Edward înapoi în dormitor.

— Cred că Moş Crăciun a fost aici, zise, dar a trebuit să plece să se pregătească pentru Crăciun.

— Edward, cred că ai dreptate.

John pare mai în vârstă acum. Încă arată bine, poate chiar mai bine. Are şuviţe argintii în păr. Faţa i s-a împlinit. Pare puţin împovărat de griji, totuşi; nu e la fel de nepăsător

ca în acea dimineaţă când s-a strecurat afară. Adoră să îmi spună povestea aia, când s-a trezit simţindu-se atât de fericit încât voia să strige „O IUBESC!" peste văi şi peste dealuri, dar nu a îndrăznit, aşa că a plecat într-o dimineaţă de vară, cu cerul roz şi păsărelele cântând, s-a urcat în maşină şi a condus înapoi la Londra, râzând tot drumul. Era aşa lipsit de griji atunci.

Acum pare obosit, nu tot timpul, doar uneori. Şi pretinde că oboseala i-a provocat ulcer la stomac. Vomită destul de rău aproape o dată pe săptămână. Când e foarte obosit, după o săptămână grea de muncă, are tendinţa să ţipe la copii dimineaţa. Îl aud spunând „Bennie, ce naiba faci!" şi îmi spun în sinea mea: „Pun pariu că omul ăsta rareori ţipa înainte să se mute împreună cu mine şi cu toţi copiii ăştia". Dar când îi spun asta, mereu râde şi spune:

— Dar, Samantha, ştii doar că sunt devotat copiilor noştri!

Şi ştiu asta, în adâncul meu.

Dar poate când a intrat iar în grădina mea din spate acum cinci ani, ca să-l cunoască pe Edward – poate atunci şi-ar fi dorit să poată fugi. Dar nu putea, pentru că îi spusesem în sfârşit lui Edward despre el şi, odată ce l-a convins pe Edward să iasă din spatele picioarelor mele oferindu-i ciocolată, târgul era încheiat. A plecat în lumina slabă a apusului, cu Edward pe umerii săi, ţinând strâns o cutie de Quality Street. Când s-au întors se făcuse deja noapte şi eu eram îngrijorată, dar Edward era atât de fericit, vorbind aşa deschis de parcă l-ar fi cunoscut pe John de când lumea,

şi trei luni mai târziu ne-am mutat toţi într-o casă mai mare. După câţiva ani, s-a născut Bennie şi destul de curând după asta aveam greţuri dimineaţa, mă dureau sânii şi ştiam cu toţii ce înseamnă asta.

Cât despre Edward, ei bine, minţim în privinţa lui Edward. E cel mai uşor aşa. Când oamenii ne văd pe mine şi pe John al Doilea împreună cu cei trei copii, presupun că suntem o familie întreagă. Nu ştiu despre John Întâiul. Totuşi, uneori mă gândesc „Ce înseamnă familie? Suntem o familie?". Părem o familie, dar uneori nu sunt aşa de sigură. Uneori, când Edward se uită la fraţiorii lui cu bucle blonde, cred că se simte diferit de ei. Bennie şi Jamie zburdă de la mine la tatăl lor. Habar n-au cum pot oamenii să se despartă şi relaţiile să se destrame, dar cred că Edward ştie asta, în adâncul său. Cred că asta îl face deosebit de ei.

Uneori mă trezesc asudată după ce am visat că totul s-a prăbuşit din pricina a ceva ce am făcut – dar nu pot niciodată să-mi amintesc exact ce era.

Ce le place copiilor să mănânce

Edward

Edward e o pacoste pretenţioasă. E genul obişnuit de carne-şi-două-legume. Îi plac fripturile – pui, vită (dar nu prea în sânge), porc. Nu îi place nici o formă de şuncă prăjită, marţ, bacon. Nu îi place vânatul. Dar mănâncă în schimb cotlete de miel, cotlete de porc şi burgeri în chiflă, atâta timp cât chifla e albă, moale şi nesănătoasă. Nu mănâncă ciocănele

de pui. Îi plac în mod deosebit cârnaţii şi piureul, dar nu suportă sosul. De fapt, detestă toate mâncărurile umede, aşa că mâncărurile cu sos, pilaful, tocăniţele şi supele sunt excluse. Nu mănâncă măruntaie.

Edward adoră cartofii – toate felurile, fie ei făcuţi la cuptor sau prăjiţi. Îi plac cartofii în aproape toate formele, mai puţin cartofii-dulci. Nu îi plac păstârnacul, guliile şi dovleceii. Adoră castraveţii şi morcovii cruzi, dar urăşte morcovii fierţi. Îi place fasolea verde, proaspătă sau congelată, dar nu suportă nici un alt fel de fasole, mai ales dacă e la conservă – năut, fasole neagră, roşie, cu boabe mari, mici – dar îi place fasolea fiartă. Urăşte porumbul la conservă, dar mănâncă, la nevoie, porumb congelat. Detestă ciupercile şi roşiile.

Adoră ciocolata, chipsurile, Nutrigrain, brânza Babybel, sucurile la cutie, cerealele pentru micul dejun, băuturile acidulate şi fructele – dar numai struguri, banane şi căpşuni şi doar dacă le tai în bucăţi mici numai bune de băgat în gură, şi îngheţata –, dar numai de căpşuni, vanilie, mentă sau ciocolată.

Are acelaşi lucru la pachet în fiecare zi: sandvici Marmite pe pâine integrală, Nutrigrain de mere, brânză Babybel, două Frubes (una mov, una portocalie), un pachet de Hula Hoops, o cutie de suc de mere şi un pachet de stafide.

Iată o sugestie bună de meniu pentru cinele lui Edward:

Luni: cârnaţi şi piure (fără sos) cu broccoli
Marţi: paste şi sos pesto – verde, nu roşu

Miercuri: cod pane cu pesmet, cu cartofi prăjiţi şi mazăre

Joi: cartofi copţi cu fasole fiartă, brânză, castraveţi şi morcovi cruzi

Vineri: burger, cartofi prăjiţi şi porumb dulce congelat

Sâmbătă: hot dog şi fasole fiartă

Duminică: carne prăjită, cartofi la cuptor, mazăre, broccoli şi FĂRĂ SOS!

Bennie

Bennie are o înclinaţie mediteraneană când vine vorba de mâncare. Îi place să mănânce din mers. Îi place mâncarea pe care poate să o ia, să o lase jos, în care să poată să-şi bage degetele sau pe care să o frece de toată mobila sau/şi să o dea câinelui. Se preface că-i place tot ceea ce are Edward, dar nu e aşa. Pur şi simplu nu suportă ca Edward să aibă un fel de mâncare pe care el nu îl are. Asta înseamnă că trebuie să găteşti pentru Bennie ceva complet diferit de Edward, dar să pui ceva din mâncarea lui Edward la el în farfurie, altfel se dezlănţuie furtuna.

Lui Bennie îi place tot ceea ce nu-i place lui Edward. Îi plac plăcintele de legume, ouăle, peştele, legumele, salata, roşiile, ardeii, somonul afumat, crema de brânză, salata de icre, ouăle de prepeliţă, brânza cu mucegai, cum ar fi Camembert, humus, pitta, *măslinele, anşoa, risotto cu ciuperci sălbatice, tarta mea cu ceapă făcută în casă, tocana de linte şi dovlecel, cartofii-dulci. Îi plac fructele exotice precum paw-paw şi mango, dar şi pepene, ananas, afine, zmeură, piersici şi*

pere. Adoră avocado, creveţii, lămâile, piperul negru, usturoiul.

Lui Bennie nu prea îi place carnea, în afară de tocăniţă de iepure, tocăniţa de vită a lui John şi ciocănele de pui. Îi displac în mod deosebit cârnaţii. Deseori îi scuipă. Uneori îi mestecă până ajung o pastă dezgustătoare pe care apoi o depune în mâna mea când nu mai are chef să o înghită. Crede că îi plac ciocolata, biscuiţii cu ciocolată, dulciurile şi caramelele, dar nu e aşa. Şi pe astea le bagă deseori în gură şi le mestecă până devin o pastă pe care apoi o scuipă pe canapea. Nu vă lăsaţi păcăliţi de văicărelile lui. Bennie nu a terminat niciodată un biscuit, o îngheţată sau o bucată de ciocolată – niciodată. Singurele dulciuri pe care le mănâncă sunt bomboanele Smarties. Le spune „bobo".

Îi plac destul de mult chipsurile.

Iată o sugestie bună de meniu pentru cinele lui Bennie:

Luni: tocăniţă de vită, cu cartofi-dulci, dovlecei, pătrunjel şi mărar.

Marţi: creveţi, varză chinezească, sparanghel călit cu tăiţei.

Miercuri: platou mediteranean – humus, tsatsiki, măsline, pitta *şi kebab de peşte-spadă cu ardei.*

Joi: cartof copt cu ton, castravete, roşii cherry şi porumb dulce.

Vineri: mâncare de pui cu sos de morcovi, cepe mici, ţelină şi ciupercuţe.

Sâmbătă: ardei prăjiţi umpluţi cu brânză feta şi muguri de pin.

Duminică: friptură – n-ai de unde să ştii, s-ar putea s-o mănânce dacă are sos!

Jamie

Lui Jamie nu îi place nimic în afară de piureul de dovlecei. Citiţi şi luaţi aminte...

3. Duminică

Duminică e ziua mea de leneveală. Lui John îi revine în mod normal lunea, pentru că nu prea lucrează luni. În timp ce restul celor din casă se trezesc şi îşi încep ziua – Edward îmbrăcat în uniforma de şcoală, cu pacheţelul gata, cravata legată, Bennie hrănit, Jamie încă în salopeţică, cu un biberon cu lapte înfipt în gură înainte să plecăm toţi cu maşina să-l lăsăm pe Edward la şcoală –, John sforăie fericit, ignorând agitaţia şi zgomotul. Dar duminica, lucrurile stau altfel. Duminica e dimineaţa mea.

Ziua de leneveală trebuie să fie una dintre cele mai polemice probleme dintr-o relaţie. Iată ce ar trebui să se întâmple: Edward se va trezi ridicol de devreme, ca de obicei, şi se va furişa jos să se uite la ceva gen *Super Mario* sau *Power Rangers* la televizor. Bennie, care are un auz de liliac, se va trezi imediat şi va începe să ţipe de mama focului. Reacţia corectă, în duminica mea de leneveală, ar fi ca John să se trezească, să-l ridice pe Bennie din pătuţ, să-l ducă jos, să-i facă micul dejun şi apoi să se joace cu el. Ar trebui să şi ciulească urechea la bebeluş, care probabil nu se va trezi în următoarea oră, dar când o

face, nu ar trebui lăsat să țipe prea tare în pătuțul lui. John ar trebui să audă bebelușul plângăcios, să fugă sus să-l ia, apoi să coboare și să-i bage un biberon cu lapte în gură. Ăsta ar fi drumul spre pace și fericire.

Doar că asta nu se întâmplă niciodată. Ce se întâmplă de fapt e că Edward îl trezește pe Bennie și îl aduce în dormitorul nostru, spunând:

— Bennie a făcut treaba mare în scutec.

Bennie apoi se învârte în jurul patului nostru, sărind pe noi, țopăind pe burta mea și purtându-se în general ca un nebun până când cineva – oh, să ne gândim cine ar putea fi acea persoană, să fiu cumva EU? – trebuie să se scoale, să găsească niște șervețele și un scutec și destulă coordonare ochi-mână în acea stare de aproape-adormit încât să țină nemișcat un copil alunecos și vioi ca un spiriduș destul timp ca să schimbe sus-numitul scutec. Acel cineva se strecoară înapoi în patul călduros, își furișează mâna înspre soțul ei și, în loc să-l plesnească destul de repede peste cap, lucru pe care chiar vrea să-l facă, dar nu îl face pentru că nu ar avea efectul dorit, îl mângâie blând pe spate.

— Mmm, murmură John, rostogolindu-se spre mine.

— Dragă, Bennie și Edward s-au trezit.

— Mmm, spune John, lipindu-se de mine plin de speranță.

— Cred că Jamie s-ar putea să fie treaz. Îl aud zvârcolindu-se în pătuțul lui. Poate e blocat.

Se aud și mai multe mormăieli.

— E dimineaţa mea de leneveală, am spus disperată. Şi acum nu pot să-l aud pe Jamie. Poate şi-a băgat capul sub aşternuturi.

— Mmmm.

Vreau să spun, destul de tare „DAR ASTA NU ÎNSEAMNĂ LENEVEALĂ, TICĂLOS NESUFERIT ŞI LENEŞ". În loc de asta suspin şi îl frec pe spate un pic mai tare, apoi, fără resurse rămase, îi fac semn lui Bennie, care acum umblă cu dopurile mele de urechi ieşindu-i din gură, că ar trebui să sară pe taică-su. Asta funcţionează, de obicei.

Dar nici măcar acum nu se termină tot tămbălăul. Pentru că John, care se trezeşte arătând de parcă i s-ar fi izbit cineva de faţă, îl va aduce, în majoritatea duminicilor, pe bebeluş în pat. O să-i spună lui Bennie să se ducă jos şi o să-i spună lui Edward să-i dea nişte lapte, apoi se întoarce pe cealaltă parte şi adoarme la loc, lăsându-mă pe mine să mă joc cu Jamie, care e fascinat de sfârcurile mele.

— Erp, bla, ga, spune Jamie trăgând de ele.

În cele din urmă, după multe palme pe spate şi convingându-l pe bebeluş să-l lovească şi să-l tragă de păr, John se trezeşte. Nu e niciodată împăcat cu asta, dar o face în cele din urmă. Desigur, eu deja sunt complet trează. Apoi stau întinsă acolo, încercând să adorm la loc, dar nu pot din cauza gălăgiei. Mă întind după dopurile mele de urechi. Nu sunt acolo, pentru că Bennie le-a luat jos, băgate în gură. Vreo douăzeci de minute stau în pat, chinuindu-mă să ţin ochii închişi şi încercând să mă gândesc la ceva cu adevărat plictisitor –

nici măcar jocul răposatului tata, cu număratul oilor care sar peste o stivă, nu merge. I-am spus mamei asta alaltăieri.

— Mamă, i-am spus, când îmi zicea că ar trebui să încerc să număr oi pentru că asta merge mereu, la mine nu merge.

— Desigur că merge, a spus ea nervoasă. La tatăl tău mergea mereu.

Apoi am sugerat că poate nu număratul oilor mergea la tata, ci faptul că bea mai mult de o sticlă de votcă pe zi.

— De-asta a MURIT, îi zic mamei.

— Nu vreau să deschid iar discuția.

Așa că până la 8:30, în duminica asta, sunt jos.

— Ce faci aici, întreabă John vesel, acum complet treaz și spărgând ouă într-o tigaie. E totul sub control.

Dar nu e, pentru că niciodată nu e așa. Bennie a făcut un munte din prăjiturele Rice Krispie pe podea și trece solemn trenuri printr-un tunel imaginar. Bebelușul s-a blocat în șemineu, pe care nu l-a mai curățat nimeni de luni întregi, iar acum e plin de funingine.

Edward, care se scobește sub unghiile de la picioare, se uită fericit în jos la Bennie și spune:

— Mi-aduc aminte că și eu făceam asta!

— Nu te stresa, scumpo, îmi spune John când vede expresia plină de groază de pe fața mea. Nu ar trebui să fii aici. Du-te înapoi în pat, iubito. Odihnește-te.

Acum chiar vreau să-l omor. O să se întoarcă totul împotriva lui, totuși, lucru de care nu și-a dat seama. Pentru că războiul lenevelii

este unul tăcut şi mortal. Mâine voi fi exact ca el. Mă voi preface că sunt moartă când Bennie va intra cu scutecul lui urât mirositor. Voi sta nemişcată ca un buştean când Jamie va începe să plângă. Nu-i voi face pacheţelul, nu o să-i calc uniforma pentru şcoală şi nu o să-i lustruiesc pantofii lui Edward. Şi când o să mă trezesc în cele din urmă, mult prea târziu, o să iau toată pâinea, tot laptele şi toate ouăle şi o să le arunc prin bucătărie.

Dar pentru moment voi fi miloasă.

Duminica, de obicei mergem la plimbare. Cred că asta fac toate familiile. Ne uităm la vreme, ezităm şi discutăm îndelung dacă va ploua sau dacă se va înseninа, iar apoi decidem, indiferent ce credeam despre situaţia ploii, că mai bine am merge oricum pentru că trebuie să plimbăm câinele. Dar în această duminică lucrurile stau altfel. Am fost de acord să merg la vernisajul prietenei mele Genevieve, care îşi ia diploma în Arte. Am cunoscut-o acum câteva luni, când am început să-i duc pe Bennie şi pe Jamie, mic de doar câteva săptămâni şi crâmpoţit ca o petală de trandafir, la grupul de joacă, deoarece asistenta mea maternală, care poate fi destul de autoritară, mi-a spus că Bennie ar trebui să iasă mai mult.

— Copilul ăsta e plictisit! a spus într-o dimineaţă când a venit să vadă ce mai facem eu şi nou-născutul. Uită-te la el!

M-am uitat la Bennie. Părea, trebuie spus, foarte plictisit. Făcea grămezi din mici cuburi puse unul deasupra celuilalt, apoi le dărâma, apoi le făcea la loc, le dărâma din nou.

Opresc în faţa primăriei, împreună cu Bennie.

Genevieve vine la uşă. E înaltă şi slabă, purtând uniforma ei obişnuită: haine casual de calitate superioară – pantaloni palazzo lungi, lejeri şi tricouri albe, curate, de bumbac. Uneori poartă blugi cu un top brodat sau un caftan sau o rochie înflorată parte peste parte. Genevieve arată mereu bine, cu pielea ei curată şi părul lung, şaten, prins ordonat la spate. E atrăgătoare, dar nu drăguţă. E şi una dintre cele mai ambiţioase femei din câte am cunoscut. De două ori pe săptămână, se duce la Oxford Brookes ca să-şi ia diploma în istoria artei. O văd, uneori, ieşind de la biblioteca locală copleşită de greutatea cărţilor. Şi-a ales ca unul dintre module să fie un curs despre ceramică şi prima ei expoziţie e astăzi.

De îndată ce intrăm pe uşă, Bennie o zbugheşte şi dă peste Jessamy, care îl loveşte în cap cu un camion de metal.

— Aaaa! urlă el.

— Jessamy! spune Genevieve, gonindu-şi fata în mica grădină din spate, urmată îndeaproape de Bennie, care are o atracţie deosebită faţă de Jessamy.

Mă întorc şi chiar acolo, în faţa mea, e un vas. E uriaş. Domină camera. La început de-abia pot distinge imaginea pictată pe el. Pare să fie acoperit de spirale întunecate şi mari noduri de ulei.

— Trebuie să te îndepărtezi puţin de ăla, îmi strigă Genevieve. Nu e un spaţiu destul de mare.

Fac un pas înapoi în hol şi, deodată, văd. Apărând clar pe marginea vasului e un copac.

Un copac uriaş, poate un stejar. Are ramuri mari, întunecate şi, ţintuită între două dintre ramurile mai subţiri, e o femeie. Capul ei e aplecat în faţă. Corpul ei e tras în jos. Mă uit mai atent la imagine. Ce sunt chestiile alea care se târăsc de-a lungul crengilor, căzând din copac de parcă ar fi versiuni mai mari ale frunzelor? Sunt destul de multe, toate întunecate, aproape negre. De-abia îmi dau seama ce sunt. Oh, Doamne. Acum văd. Sunt copii, toţi, şi se îndreaptă, fără dubii, spre femeie.

Genevieve vine repede la mine.

— Ce părere ai?

Pare nerăbdătoare.

Sunt în pană de cuvinte.

— E foarte... aaa... foarte matern, am spus în cele din urmă.

— A.

Genevieve pare uşurată acum.

— Mă bucur că eşti de părerea asta. Nicholas crede că e vorba de sex! Dar nu e, continuă ea fericită. E despre natură! Ca să vezi, după ce le-am arătat asta, examinatorii mei au spus că ar trebui să mă duc la un psiholog!

Nicholas, soţul Genevievei, e mare în lumea petrolului. Evident că face o avere şi călătoreşte mereu în străinătate, ceea ce cred că i se pare frustrant Genevievei. Şi Genevieve călătorea în jurul lumii când lucra în afacerile cu exporturi şi importuri. Se specializase în arte şi meşteşuguri native africane. Odată, când eram la ea acasă, mi-a arătat cea mai uluitoare statuie, reprezentând o femeie africană cu o sarcină avansată, cioplită din lemn şi incrustată cu mărgele. Cu gâtul său lung, părul prins în vârful capului şi apoi burta aia

minunată, rotundă, mare, statuia mi se părea fermecătoare.

— De unde e? am întrebat-o.

— E din Nigeria. E o figurină incrustată Yoruba.

Se pare că Genevieve s-a specializat mai ales în artele şi meşteşugurile tribului Yoruba. Genevieve mi-a spus că obişnuia să se ducă la Ibadan, cel mai mare oraş din acea zonă tribală – şi de acolo în sate, cumpărând totul şi aproape orice. Apoi le punea pe toate în cutii, le trimitea înapoi aici şi le vindea în magazine exclusiviste din Londra. Mi-a spus că adaosul era fantastic. Curând, Genevieve avea aproape douăzeci de oameni care lucrau pentru ea.

— Chiar mă simţeam ca un pion important, mi-a spus odată când am întrebat-o despre asta la grupul de joacă. Simţeam că ceea ce făceam era de folos. Angajam localnici să găsească bunuri pentru mine. Cel puţin am băgat mulţi bani în afacere ca să le plătesc oamenilor salariile. Cred că asta le-a transformat vieţile.

Dar apoi, într-o zi, în timpul unei călătorii cu avionul înapoi de la Lagos, l-a întâlnit pe Nicholas. Tocmai fusese la o întâlnire cu mai-marii unei companii petroliere şi se pare că le atrăsese atenţia asupra precarei gestiuni a problemelor ecologice. Genevievei i-a plăcut faptul că nu îl preocupa doar să câştige bani, ci avea şi o conştiinţă socială.

— Nu putem să ne purtăm aşa cu pământul şi cu oamenii şi să ne aşteptăm să supravieţuim, i-a spus Nicholas.

Genevieve s-a uitat la el și s-a văzut pe ea însăși – era inteligent, motivat, ambițios, dar, în adâncul sufletului, un adevărat liberal.

Călătoritul a devenit imposibil odată ce a avut copii, așa că a renunțat la muncă pentru a avea grijă de Phillippa, acum în vârstă de opt ani, și Jessamy, de trei ani. A crezut că va găsi împlinire în a fi mamă, dar respectul ei de sine a început să se prăbușească. Viața în Londra s-a dovedit a fi prea dificilă, așa că Genevieve și Nicholas au renunțat la viața lor la oraș, la prietenii lor sofisticați și s-au mutat aici. A doua zi după ce s-au mutat, Genevieve a scris niște bilețele și le-a băgat pe sub ușile tuturor vecinilor ei. Pe ele scrisese: „Sunt nouă în zonă și aș vrea să-mi fac prieteni, așa că mă întrebam dacă v-ar plăcea să veniți acasă la noi pentru ceai duminică la ora 4, Genevieve Sinclair". A făcut brioșe cu afine și portocale și le-a arătat tuturor statuetele ei Yoruba.

Ce face familia noastră de obicei duminica

Duminica, lui John îi place să se ducă până la benzinărie să facă plinul mașinii.

— Care-i treaba? îl întreb în fiecare duminică atunci când ia cheile mașinii și îmi face cu mâna. Ce fel de om își dă întâlnire cu o pompă de benzină?

Dar John de fiecare dată doar zâmbește și spune că, dacă nu se duce acum, n-o s-o facă niciodată. Spune că e datoria lui să se asigure că mașina e în stare de perfectă funcționare pentru săptămâna următoare. Se pare că e datoria mea să-i pregătesc pe copii.

— Haideţi, copii, spun în timp ce primele picături de ploaie încep inevitabil să apară pe fereastră. E o zi minunată. Hai să ieşim la o plimbare!

Apoi Edward dispare brusc şi nonşalant sus. Bennie, care îşi dă seama că se întâmplă ceva, dar nu ştie exact ce, fuge de colo-colo urlând. E aproape imposibil să-l îmbrac. Are mâinile încleştate bine pe fese când îl ameninţ că-i dau o palmă pentru că iar a făcut treaba mare în spatele televizorului. Câinele schelălăie şi zgreapţănă de entuziasm, zgâriind toată vopseaua de pe uşa din spate.

De obicei îl îmbrac întâi pe Jamie, pentru că e cel care se mişcă cel mai încet. Jamie urăşte să fie îmbrăcat. Când mă vede venind cu vesta şi salopeta lui, intră în modul târât-viteză şi o zbugheşte din bucătărie în hol şi se preface că se ascunde sub scări. Până când îl prind, arată ca o bucată pufoasă de fetru. Cu cât merge mai repede, cu atât mai mulţi peri negri de câine se lipesc de el. Îl prind din nou şi, în ciuda protestelor, îi pun vesta, pantalonii şi un pulover.

Apoi îl găsesc pe Bennie, care e tot sub masă. Ca să iasă, îl tentez cu un castronel plin de „bobo".

— BOBO! urlă când le vede.

Iese repede să-şi ia castronelul, dar sunt prea rapidă pentru el. După asta trebuie să mă aşez pe el în timp ce urlă şi ţipă „Mami lea!" şi apoi izbucneşte în lacrimi.

Îl îndes în nişte pantaloni, îi pun cu forţa cizmele de cauciuc şi o geacă. Chiar atunci, Edward se moşcăie până jos, încă îmbrăcat în pijamale.

— Îmbracă-te! îi spun printre dinți.

— Dar de ce? zice Edward. Plouă. Nu vezi că plouă sau ești oarbă? O-A-R-B-Ă. Știi tu, oarbă ca un liliac.

Atunci îmi pierd cumpătul și urlu și țip și-i spun că nu o să se mai uite niciodată la televizor, că o să vând computerul și o să dau câinele unei familii care să-l merite mai mult. El stă acolo și se joacă cu degetele de la picioare.

Odată ce am încetat să-l mai urăsc, lucru pentru care e nevoie de două îmbrățișări și trei pupicuri, Edward și cu mine cădem de acord ca eu să mă duc sus și să-i caut hainele, pentru că e imposibil să se deranjeze să și le găsească singur. Până când mă întorc jos, Jamie arată iar ca o bucată pufoasă de fetru, doar că una udă, pentru că de data asta a vărsat castronul cu apă al câinelui și s-a târât prin el. Bennie și-a dat jos toate hainele, în afară de șosete și de scutec.

— Făcut tleaba male! spune fericit.

Jamie își flutură iar brațele.

— Spune că și el a făcut treaba mare, zice Edward, care a dat iar drumul la televizor și acum se uită la Spiderman.

— De unde știi? îl întreb.

— Îi înțeleg pe bebeluși, zise, neluându-și ochii de la ecran.

Până când ajunge John acasă, totul e aproape la fel ca atunci când a plecat. Apoi trecem prin rutina cu ieșitul din casă, încercată de nenumărate ori. John preia sarcina de a-i captura și îmbrăca pe bebeluși. Eu fac bagajul. Iată ce iau: scutece – trei scutece mărimea 3

pentru Jamie; trei scutece, două mărimea 5 şi o pereche cu elastic pentru Bennie. Şerveţele pentru bebeluşi Johnson's cu aloe vera, pentru că toate celelalte îl irită pe Bennie. Pungi pentru scutece, care pot servi şi pentru curăţat nevoile câinelui. Două pungi de plastic, care sunt mai bune pentru curăţat nevoile câinelui şi sunt la îndemână pentru haine ude/ chiloţi murdari/ mâncare mâncată pe jumătate. O cutie de Sudocream. Un tub de Bonjela pentru gingiile lui Jamie. Un tub de loţiune de plajă. O sticluţă de Calpol pentru bebeluşi şi copii mici. Waspeze. Un pieptene. O brichetă, în caz că John vrea să fumeze şi uită, ca de obicei, să o ia pe a lui. Trei pachete de stafide. Un pachet de Babybel. Două pungi de chipsuri. Frubes. Două cutii de suc de mere. Două biberoane cu lapte; unul încălzit pentru Jamie, unul rece pentru Bennie. Sticksuri Organix pentru bebeluşi. O sunătoare. Un urs de pluş. Trei maşini şi un tractor de jucărie. Iau şi pelerina de ploaie şi cizmele de cauciuc ale lui Edward. Pelerina lui Bennie, pe care o urăşte, dar care e, cel puţin, impermeabilă. Trei căciuli de lână de trei mărimi diferite. Două perechi de mănuşi cu degete şi o pereche cu un singur deget. Un prosop. Două umbrele. Căruciorul dublu, pentru toate tipurile de teren. Copertina pentru căruciorul dublu pentru toate tipurile de teren. O pătură. O pătură de picnic. Lesa câinelui. Câinele. Un rând de haine pentru Bennie şi Jamie. O pereche de şosete pentru Edward. O hartă a drumurilor din UK. Telefonul meu mobil şi agenda. Bani. O sticlă mare cu apă.

Mai târziu, când vine noaptea, copiii s-au dus la culcare şi căţeluşa noastră, Beady[1], botezată aşa din cauza ochilor ei căprui ca două mărgeluţe, e extenuată, mă uit la John. Stăm în pat. Eu m-am întors de la vernisajul Genevievei într-o stare de disconfort emoţional. John se tot uită întrebător la mine, vrând să ştie ce s-a întâmplat, dar am făcut lucrul ăla pe care îl fac deseori oamenii. L-am îndepărtat.

— Nu s-a întâmplat nimic, am spus.

Apoi John s-a întors şi mi-a zis:

— Ce vrei, Samantha?

I-am spus:

— Vreau să stau întinsă dezbrăcată pe pat, în timp ce soarele intră pe fereastră dimineaţa devreme. Vreau să mă întind ca o pisică şi să intru în una din acele stări în care nu eşti nici adormit, dar nici chiar treaz. Vreau să moţăi şi să mă trezesc şi să mai moţăi puţin şi apoi, când mă trezesc, vreau să beau vin alb rece, să-mi citesc cartea şi apoi, când soarele apune, vreau să vii în pat cu mine, să facem dragoste, să stăm întinşi şi să ne ţinem în braţe în timp ce vorbim despre ce s-a întâmplat în timpul zilei. Vreau să simt mai degrabă o letargie plăcută decât oboseală. Nu vreau să fiu greoaie şi obosită tot timpul, pentru că sunt aşa de obosită. Copiii mei or să crească şi, când o să-i întrebe lumea cum era mama lor, ei or să răspundă: „Era obosită". Vreau să miros a fân proaspăt. Vreau să fiu uşoară şi bronzată. Cred că, în esenţă, vreau să am iar

1. Mărgeluţă (engl.)

douăzeci şi cinci de ani. Am devenit copleşiţi de copii? îl întreb pe John.

— Nu, Samantha. Ne iubim copiii.

— Dar cum rămâne cu noi?

— Ne iubim şi pe noi, a răspuns el simplu.

Apoi m-a sărutat, m-a ţinut strâns în braţe şi în cele din urmă am adormit exact aşa.

4. Luni

Azi e luni şi m-am trezit dintr-un vis îngrozitor. În el, John Întâiul se întorsese şi eu îi spusesem că încă îl mai iubesc şi în cele din urmă am plecat cu el. Eram cu el într-un avion, care era pe cale să decoleze şi explodau multe artificii. Mi-am întors capul să mă uit pe fereastră şi deodată i-am văzut pe John al Doilea şi pe Edward stând pe pistă, cu feţele pline de lacrimi. Încercam să le strig că am făcut o mare, prostească greşeală, că îi iubeam mai mult decât orice pe lume, dar ei nu puteau să mă audă din cauza afurisitelor de artificii care tot explodau.

Poc! Poc! Poc!

Deodată am început să mă întreb de unde naiba erau artificiile astea.

Poc! Poc! Poc!

Deschid reticentă ochii, ca să-l văd pe Bennie lovind cu un ciocan în pereţii dormitorului. Tencuiala sare peste tot.

— Uaaaaaaaa! face Bennie.

— Bennie! strigă John al Doilea, ieşind brusc din propria-i lume secretă a viselor. Încerc să dorm.

Poc!

John sare din pat şi-l apucă pe Bennie de mână.

— BENNIE! Fă liniște!

— 'cuze, tata, spune Bennie și apoi își trage repede mâna din strânsoarea lui John și o zbugheşte pe scări.

John mormăie și se bagă la loc în pat.

Mă duc încet spre el.

— John, spun punându-mi mâna pe pieptul lui, am avut un vis groaznic azi-noapte.

— Mmmm, spune arcuindu-și spatele spre mine ca o pisică. Despre ce era vorba?

Îi povestesc, adăugând că în vis aveam sentimente sincere de dragoste față de John Întâiul și acum sunt supărată din cauza asta.

— Vai, dragă, zice John, asta pare groaznic.

Dar văd că îmi zâmbește.

— Dar e groaznic!

— Of, Samantha.

John mă privește ca și cum ar aștepta ceva de la mine.

— E doar un vis.

— Părea real. Te-am părăsit, apoi tu și Edward ați venit la aeroport să mă căutați și plângeați.

Deodată, în mod ciudat, mă simt de parcă sunt pe punctul să plâng.

— Samantha! spune John văzându-mi ochii că se umezesc un pic. Ce s-a-ntâmplat? Ești premenstruală?

— Nu, nu sunt. Dar visele nu ar trebui să însemne ceva?

— Ba da, dar nu știu sigur ce. Adică, tu cât de departe ai mers cu primul tău John în vis? Ați făcut sex?

— Nu! spun un pic șocată.

— L-ai pupăcit?

Sunt pe cale să spun iarăși nu, când îi văd fața.

— Râzi de mine.

— Nu, nu râd, zice gâdilându-mă. Spun doar că, dacă te mai apropii vreodată de omul ăla, o să.... şi ţâşneşte de sub aşternuturi, mimând o lovitură de pumn.

Acum încerc să chicotesc.

— Aş vrea să te văd încercând. E mai înalt decât tine!

— Of, Samantha mea, vino-ncoace şi pupă un bărbat adevărat.

Exact când vreau să-l îmbrăţişez, sub căldura aşternuturilor, să îl ţin în braţe şi să-l sărut, auzim o bubuitură mare jos şi apoi „Aaaauuuuuuuu!".

— Doamne Dumnezeule, spune John. Ce se întâmplă?

Bennie intră deodată în dormitor. Ţipă ca din gură de şarpe. Edward vine în urma lui.

— Bennie şi-a lovit degetul cu ciocanul, zice Edward. Şi am nevoie de cineva care să mă ducă la şcoală.

— E rândul meu, îi spun lui John.

— Nu, e în regulă.

Cască şi mă sărută pe frunte.

— Acum m-am trezit. Am eu grijă de Edward. Tu stai cu Bennie şi Jamie.

— Grozav, am spus sarcastică.

Când se întoarce John, ne ducem în grădină să ne „consultăm agendele".

— Credeam că îl duci pe Edward la şcoală vineri, zice John răsfoind paginile lui.

— Nu pot să-l duc vineri. Trebuie să mă duc să văd frigiderul unei vedete rock, am spus răsfoind prin ale mele.

John suspină. Bennie vine în grădină şi se aşază sub masă, părând destul de adormit.

A fost treaz jumătate din noapte. John se uită în jos la el, nervos.

— Chiar trebuie să faci asta vineri?

— Da, am spus, un pic defensivă. Şi eu muncesc, să ştii.

— Grozav, zise John, părând sătul de asta.

Mai târziu, sunt în biroul meu, când sună telefonul. Câteva secunde mai târziu apare John.

— E sora ta, spune cu subînţeles.

— A, da, bine, zic în timp ce-mi dă receptorul.

— Bună! aud vocea surorii mele chiar înainte să-mi apropii urechea de telefon. Tu eşti? Eşti acolo?

— Julia, am spus. Da, bună, salut!

— Ce mai faci? se entuziasmează ea.

— Păi eu...

— Lucrezi?

— Păi, eu...

— Săraca de tine! Ce groaznic să fii nevoită să munceşti.

— Păi, e vorba că...

— Şi bieţii tăi copii. Probabil le e dor de tine!

— Păi e John aici şi e Santa aici şi...

— Dar nu e acelaşi lucru ca a o avea pe mami, nu?

— Doamne, am zis, acum parcă ai fi mama.

— Chiar aşa?

— Da. Mama mă tot bate la cap că am o bonă, dar, Julia, eu muncesc, după cum bine ştii, aşa că sunt de părere că e OK.

— Desigur, toţi ştim că munceşti. Dar mă întreb...

— Ce te întrebi?

— Mă întreb dacă tu chiar crezi că totul e în regulă? Adică, sunt sigură că e bine, spune ea pe un ton enervant, mult prea îngrijorat.

— Da, chiar cred că sunt toate bune.

În acest moment, Bennie se trezește și, găsindu-se abandonat în grădină, începe să urle de mama focului.

— Ăsta e micul Bennie? întrebă sora mea.

— Nu.

— Ba da, el e. Țipă!

— Nu, nu e el. Nu e Bennie. E copilul vecinului de lângă.

— Copilul vecinului? Dar trebuie să te duci să-l liniștești!

— Julia, nu e copilul meu. Chiar nu văd de ce...

— Nu vezi de ce ar trebui să te duci să alini un copil care țipă? spune ea acuzator.

— Nu pot să intru pur și simplu în casa altcuiva.

Încep să devin puțin nervoasă.

— De ce nu? Dacă ai crede că acel copil e abuzat nu te-ai duce să faci ceva?

— Da, dar copilul ăsta nu e abuzat.

— De unde știi?

— La naiba, pentru că e Bennie! am strigat.

Se lasă un moment tăcerea.

— Știam că e, a spus. Atunci mai bine te-ai duce.

— Da. Păi, la revedere!

— Spor la treabă, zice și închide telefonul.

Când John se întoarce în birou, mă găsește înlăcrimată.

— Nu mai pot continua așa, am spus.

Julia reuşeşte mereu să mă facă să mă simt vinovată în legătură cu copiii mei. Nu vrea s-o facă, ştiu asta, dar are şase copii şi nu a avut niciodată bonă, menajeră, dădacă sau babysitter. Nu a stat niciodată să se plângă la telefon de cât e de obosită, ce greu i se pare, ce tracasant e totul uneori. Radiază de fericire şi împlinire. Doamne, o să facă şi un curs de psihologia copilului! M-a sunat şi mi-a spus: „Mă gândesc să-mi iau o diplomă la fără frecvenţă la universitatea din Birmingham", iar eu am fost aşa de uluită că nu am spus nimic. Cum naiba o să găsească timp? Pe de altă parte, e o femeie extrem de practică.

Şi-a întâlnit soţul, pe Joe – care e de-acord cu câte-un păhărel de vin din când în când, pe când ea nu se atinge nici de-o picătură şi mă bate mereu la cap despre faptul că beau vin fără să mă feresc –, când avea douăzeci şi-un pic de ani. Au dat unul peste celălalt la departamentul de sociologie al universităţii Exeter, au descoperit că au multe în comun şi ne-am trezit cu ei căsătoriţi. Curând după asta au avut primul lor copil, apoi şi-au cumpărat un câine. După care au avut cel de-al doilea copil, au salvat o pisică şi şi-au mai cumpărat un câine. După ce au avut al treilea copil şi pisica salvată a fătat a doua generaţie de cinci pisoi, care au fost toţi păstraţi, şi-au cumpărat nişte găini. Doi ani mai târziu, au avut cel de-al patrulea copil şi au investit într-o fermă, nişte pământ, o capră şi un alt câine şi au tot continuat până când s-au trezit cu mulţi copii, multe animale de fermă, nenumărate pisici şi un cuptor mult prea folosit.

În ciuda tuturor acestora, nu i-am văzut niciodată pe sora mea şi pe unchiul Joe certându-se. Eu mă cert cu toată lumea. Mă cert cu oamenii chiar şi atunci când nu vor să se certe.

Dar nu vreau să mă cert cu John. Au trecut câteva ore de când n-am mai vorbit. I-am spus că nu mai fac faţă şi el doar s-a uitat la mine, aşa că mi-am petrecut toată ziua scriind despre frigiderul vedetei schiloade – „Ţine popcorn în tăvi de salată!" – şi în general supraveghindu-i pe copii, din ce în ce mai iritabili. Am pregătit prânzul, ceaiul şi acum cina. I-am dat lui Edward sandviciuri Marmite şi i-am făcut lui Bennie unele cu miere. Am făcut mai mult piure de dovlecei şi l-am hrănit pe murdarul de Jamie. Am curăţat grădina – şezlonguri, jucării şi piscinele gonflabile mucegăite au fost toate spălate cu furtunul şi curăţate. John s-a eschivat şi a dus câinele la plimbare. Acum e seara devreme şi umbrele amurgului se furişează pe peretele de piatră şi cărămidă din grădină. Pot să miros iasomia şi văd liliecii roind prin grădină, adunând insectele amorţite care apar seara. Curtea încă miroase a căldura de peste zi. Când John se întoarce, blana neagră a câinelui încă mai e caldă.

Mă uit la John şi încerc să-i descifrez expresia feţei. Jamie e în pat. Edward citeşte cu Bennie în dormitorul lui şi sunt fascinaţi de vechile cărţi cu *Locomotiva Thomas* ale lui Edward. Îl aud pe Edward citindu-i lui Bennie cu obişnuita lui intonaţie monotonă. Mă îndrept spre uşă, crezând că pot să dispar

până sus şi să-l păcălesc să spun varianta mea a poveştii, dar John îmi taie calea. Pare foarte serios.

— M-am gândit, spune el.

— Vai, să nu faci asta prea des, am glumit eu.

— Trebuie să schimbăm lucrurile. Nu pot să stau deoparte şi să văd cum devii aşa stresată şi nefericită.

— O, o să fiu bine. O să supravieţuiesc şi nu sunt, de fapt, nefericită. Sunt doar obosită.

— Nu vreau să supravieţuieşti. Nu vreau să te simţi aşa de obosită. Vreau să fii fericită. Vreau să te bucuri de viaţa ta. Vreau să ştiu ce-ţi trebuie ca să faci asta.

— Nu-mi trebuie nimic.

John suspină.

— Poţi fi dificil de ajutat uneori.

— Ştiu, am spus.

Mergem sus să-i vedem pe copii.

5. Marți

Mama trebuie să-l ia pe Edward la ea în fiecare marți seară. Asta ar trebui să-i apropie, dar azi sună și-mi spune că nu poate sub nici o formă să-l ia pe Edward în seara asta, pentru că trebuie să-și ducă mașina la service.

— Aș face-o, dragă, îmi zice, dar nu pot.

Apoi mă gândesc mai bine și-mi aduc aminte că mi-a spus și săptămâna trecută că nu poate pentru că își duce mașina la service. O sun înapoi.

— Nu ți-ai dus mașina la service și săptămâna trecută?

— Chiar așa? spune, părând foarte surprinsă.

— Da. De-asta nu ai putut să-l iei pe Edward marțea trecută, ți-aduci aminte?

— Ah, da. Ce bleagă sunt, am încurcat datele. Păi stai să văd... Te referi la marți, adică azi?

— Da.

— Ei bine, nu, nu cred că pot.

— Grozav.

Apoi îmi spune că, de fapt, nu poate să-l ia pe Edward nici săptămâna viitoare, pentru că pleacă într-o croazieră.

— Într-o croazieră? Nu mi-ai spus despre asta.

— Îţi spun acum. Plec pe Nil şi apoi o să-mi petrec o vreme relaxându-mă la Luxor.

— Relaxându-te de la ce?

— Pa, pa, dragă, îmi zice şi închide.

Aşa că nici un ajutor din partea aia. Grozav.

Apoi, când eram pe punctul de a-l trezi pe Jamie, care doarme dus în pătuţul lui, sună iar telefonul. E cel mai bun prieten al meu, Dougie. Nu l-am mai văzut şi nici n-am mai auzit de el de vreo două săptămâni, dar Dougie mereu face aşa. Ori e mereu prin preajmă, ori nu mai dă nici un semn, de te întrebi dacă o mai fi trăind.

— Ai fost în Londra? îl întreb eu.

El, oricum, în felul lui aerian prefăcut misterios, nu-mi spune unde a fost.

— Nu contează unde am fost, zice. Nu contează unde sunt acum. Trebuie doar să aranjez rapid ceva cu tine.

Douăzeci de minute mai târziu, după ce am spus de multe ori:

— Da, o să fiu acasă vineri seară, dar doar după ce o să mă întorc de la întâlnirea cu vedeta asta rock, ca să văd ce are în frigider, dar nu, asta nu înseamnă seara târziu, ci poate în jur de şase, stabilim că vrea să vină la noi vineri seară.

— E bine? întreabă.

— Absolut, dar doar dacă îmi spui unde ai fost.

— Londra. Am închiriat un apartament acolo.

Înainte să-l trezesc pe Jamie ca să-i dau micul dejun până să mergem toţi la grupul de joacă, am unul din acele rare momente de liniște. Bennie e în groapa de nisip din grădină. Liniştea e atât de neaşteptată încât pentru vreun minut nu sunt sigură ce e. Am pus ceainicul pe foc şi mă uit pe fereastră, când am cel mai uimitor sentiment de déjà-vu. Îmi aduc aminte când am văzut casa asta şi valea pentru prima dată, cu atâţia ani în urmă. Şi atunci era o zi însorită. Am condus de la Londra în maşina mea Mini, doar Edward şi eu. John Întâiul a zis că o să vină cu noi, dar, în ultimul moment, s-a răzgândit. L-am lăsat în Londra, acordându-şi chitara. Dar simţeam mutarea la ţară ca pe un nou început. Aerul era proaspăt şi curat, nu era trafic şi puteam vedea căprioarele pe deal şi i le-am arătat lui Edward, care avea pe atunci doi ani, iar el a dat din cap la ele. O fată a trecut la trap pe un cal, iar Edward a dat iar din cap, apoi s-a aşezat pe iarba umedă de pe câmpul de vizavi de casă şi s-a jucat cu iarba, cum făcea de obicei. Atunci am văzut un viitor pentru noi toţi – eu, Edward şi John Întâiul. L-am sunat pe agent şi i-am spus că o să închiriez casa pentru câteva luni înainte să mă hotărăsc dacă o să stau la ţară sau nu. Am crezut că o să fim fericiţi, că o să supravieţuim. Acum, când miros iarba umedă de la roua bogată de noaptea trecută şi simt răcoarea brizei dimineţii pe pielea mea, mă uit afară la căprioarele alea exact la fel, care pasc pe deal, la codobatura aia fâţâindu-se-n sus şi-n jos pe zidul plin de muşchi al grădinii şi mă gândesc la cum nu am supravieţuit.

Primele câteva luni, eu şi John Întâiul eram prea ocupaţi fie să ne certăm, fie să nu vorbim ca să înţelegem ce se întâmpla de fapt. Odată, după o ceartă destul de violentă, am ţâşnit pe uşă, am fugit pe cărare şi apoi pe dealul abrupt din faţa casei, iar apoi, când am ajuns în vârf, m-am uitat înapoi la vale. Arăta atât de calmă, de frumoasă. Cum stăteam pe acel deal, ştiam că John Întâiul o să plece şi că eu o să rămân. Era imposibil să fie altfel.

Cu siguranţă viaţa la ţară a făcut ceva magic pentru mine şi pentru Edward şi, gândindu-mă la asta, mă gândesc la toate faptele mărunte şi minunate la care am fost martori aici. Edward mâncând prima căpşună, culeasă din grădina vecinului. Mă gândesc la faţa lui când băiatul adolescent al fermierului din zonă l-a luat la o plimbare cu tractorul. Mă gândesc la expresia lui de bucurie când şi-a îngropat faţa în coama moale a poneiului lăţos care trăieşte pe câmp. După ce John Întâiul a plecat, m-am descurcat să plătesc chiria şi să ţin maşina. Alergam ca nebuna. Uneori mă întrebam de ce John Întâiul nu era acolo. Asta mă făcea să mă simt tristă şi singură. Dar nu şi acum. Toate astea aparţin trecutului. Totul va fi bine.

*

Două ore mai târziu, sunt la primărie, cu Jamie şi Bennie. O dată pe săptămână e folosită şi de către grupul de joacă. Am intrat, cum intru mereu, cu o vagă senzaţie de premoniţie. Mereu am senzaţia că mă disting puţin. Nu port hainele care trebuie. Eu parcă

aș trăi doar în blugi și o bluză largă, pe când restul sunt îmbrăcate într-un soi de haine de zi cu zi pentru clasa de mijloc. Sunt mereu machiate și au părul strălucitor.

Mă simt și mai grasă decât restul lumii. De ce e toată lumea așa de slabă și în formă? Genevieve e slabă, dar ea face ashtanga yoga de două ori pe săptămână la primărie. Dar toate celelalte mame par la fel de slabe ca Genevieve. Două dintre ele, Caroline și Eleanor, au născut când l-am născut și eu pe Jamie. De fiecare dată când le văd mă uit la fețele lor și le zâmbesc, dar când ele nu sunt atente, îmi las privirea să umble și mă uit insistent la taliile lor tot mai subțiri. Talia mea de ce nu se subțiază ca a lor? Caroline e atât de slabă, atât de drăguță. E mai tânără decât mine și arată ca o frumusețe britanică tipică – păr negru, piele palidă. Nu ar putea fi decât englezoaică. Și Eleanor e slabă, dar acum i se umflă iar burtica. Cel mic nu are nici un an împlinit și altul trebuie să se nască în șapte luni. Dar după asta va intra iar repede în blugii ei, îmi spune. Arde grăsimea. Asta mă face să mă întreb de ce se pare că eu nu ard nici un pic de grăsime.

Au trecut opt luni de când l-am născut pe Jamie și încă nu pot să-mi trag vechii blugi mai sus de șolduri. Probabil pentru că mănânc prea mult. Ador să mănânc. Îmi place să termin micul dejun doar ca să mă gândesc ce să mănânc la prânz. Apoi, când termin prânzul, mă gândesc obsesiv la cină. Sunt ca o versiune umană a unui labrador. Mănânc pe nerăsuflate ce rămâne de la copii. Iau mușcături mari din înghețatele pe care le mănâncă

în parc. Încerc felii mari din prăjiturile lor, muşc din biscuiţii lor şi ciugulesc cartofii prăjiţi „doar ca să mă asigur că nu sunt prea fierbinţi".

Nu sunt niciodată sigură ce ar trebui să fac la grupul de joacă. Ne aducem toate copiii mici, apoi stăm de vorbă şi bem cafea. Sunt aici femei care chiar îmi plac. E Genevieve cu cele două fete ale ei. E Caroline cu băieţelul ei, Harry, şi cu Biba, de trei ani. Are şi o altă fiică, pe nume Skye, dar nu o vedem pentru că se duce la şcoală şi copiii de şcoală pur şi simplu nu există în părticica asta din lumea noastră. Mai e Eleanor cu cei doi băieţi ai ei, bebeluşul George şi Jackson, în vârstă de trei ani. Apoi mai e Margot, cu cele două fiice: Chloe, de doi ani, şi Camille, de şapte, şi un băiat, Carlos, de patru ani. Nici pe Camille nu o vedem pentru că e mereu la şcoală cu Skye. Când am întâlnit-o pentru prima oară pe Margot, am întrebat-o de ce le-a dat tuturor copiilor ei nume care încep cu litera C.

— E mult mai uşor când vine vorba să coşi etichete cu numele pe haine, mi-a zis.

— Ţi-ai botezat copiii pentru că e mai uşor să comanzi etichete cu nume?

— Păi, evident că îmi plac numele lor, spune Margot, dar e mult mai uşor să comanzi pur şi simplu un set de etichete cu C Palmer tipărit pe ele decât să tot comanzi etichete diferite în fiecare an. Nu ţi se pare o corvoadă să comanzi unele pentru Edward, Bennie şi Jamie?

— Dar eu nu cos etichete cu numele pe haine, am spus, gândindu-mă la toate serile în care nu am făcut altceva decât să cos.

— Ei bine, ar trebui. Aşa nu o să pierzi chestii de genul chiloţi, şosete sau ce-o mai fi.

Margot chiar e aşa – organizată, eficientă, cunoscătoare, curată şi ordonată. E opusul meu. Copiii ei, de asemenea, sunt foarte organizaţi, eficienţi, cunoscători, curaţi şi ordonaţi, în afară de Carlos, care e puţin rebel. Îmi dau seama că lui Margot Carlos i se pare dificil. Îl ceartă tot timpul, dar el nu prea o ia în seamă. Uneori o văd uitându-se foarte furioasă la el şi mă îngrijorează.

În fine, mai sunt Jo, cea cu piept generos, şi fiica ei Buzzy, care tocmai a împlinit patru ani.

— Tocmai am împlinit patru ani, spune ea cu o voce dulce, plină de mândrie, de fiecare dată când cineva o întreabă câţi ani are.

— Da, chiar o cheamă Buzzy, mi-a spus Genevieve când am venit prima oară la grupul de joacă şi am întrebat dacă am înţeles eu greşit numele fiicei lui Jo.

— De ce o cheamă Buzzy?

— O să înţelegi când o s-o cunoşti mai bine pe Jo, mi-a spus Genevieve sumbră.

Mai târziu în ziua aia, am dat peste Jo, care mergea din casă-n casă vânzând ceea ce mie mi s-au părut a fi nişte medicamente naturiste care arătau dubios.

— Încearcă nişte echinacea, mi-a spus, punându-mi cu forţa un tub mare de pastile în mână. E foarte bună pentru prevenirea răcelilor. Tubul ăsta se vinde cu aproape cincizeci de lire, dar poţi să-l cumperi de la mine la jumate de preţ!

— Dar nu vreau să cumpăr echinacea. Sunt destul de mulţumită să iau Fervex.

— Nu poţi să iei Fervex, a exclamat Jo. Îţi face rău! Gândeşte-te la copii! Nu pot să ia medicamente!

— Păi şi echinacea ce e, dacă nu un medicament?

— Ah, nu, nu, nu! E un remediu natural.

În cele din urmă, a trebuit să cumpăr, ca s-o fac să plece.

Azi, Jo mă încolţeşte de la începutul şedinţei. Mă gândesc că o să mă întrebe de afurisita ei de echinacea când spune, fără vreo legătură cu ceva anume:

— Cu ce se ocupă soţul tău?

Apoi se uită la mine de parcă ar aştepta ceva, cu sânii foarte mari, care sunt trăsătura ei definitorie, ridicându-se foarte vizibil în bluza ei prea mică şi decoltată.

— E scenograf.

— Vai, ce minunat! spune prea entuziasmată. Câştigă mulţi bani?

— Cheltuie mulţi bani, spun încercând să fac o glumă.

— Vai, asta-i bună!

Apoi îmi dă o carte de vizită pe care citesc:

UNDE E AMUZANTUL, AMEŢITUL WALLY?

De ce să nu-l angajaţi pe Minunatul Wally pentru petrecerea copilului dumneavoastră? Trucuri cu baloane şi cadouri incluse în preţ! Călătoreşte oriunde în zonele învecinate şi în capitală.

— Cine e Wally?

— Soţul meu, spune ea veselă. Îi distrează pe copii.

— Şi e distractiv?

— Nu chiar, zice, de data asta nu chiar aşa de veselă. De fapt, rareori are de lucru. Vezi tu, am încercat să-i fac cunoştinţă cu mamele din zonă, dar e ceva la el care...

— Ce?

Sunt intrigată. Jo pare acum puţin tristă şi deodată mi-e milă de ea.

— Nu cred că îl plac prea tare copiii.

Apoi mă ia de mână şi pare iar veselă.

— Dar dacă tu o să dai o petrecere, o să-l foloseşti, nu-i aşa? Te rog, zi da. Te rog.

— Păi nu prea m-am gândit la petrecerile copiilor încă.

— Nu vine ziua lui Jamie în curând?

— Nu chiar aşa de curând. Mai sunt câteva luni.

— Te rog. O să-ţi primeşti banii înapoi dacă nu e bun, promit. Doar că...doar că... te rog să nu mi-o iei în nume de rău, dar Genevieve mi-a spus că uneori te duci şi iei interviuri celebrităţilor şi mă gândeam că, dacă ţi se pare Wally bun de ceva, poate le-ai da cartea lui de vizită. Doamne, e deplasat să te rog aşa ceva?

Mă uit la cartea de vizită a soţului ei: e o faţă prostească de clovn prost desenată – şi vreau să spun prost în sensul rău, nu prost în sensul la modă – în mijloc şi scrisul e întortocheat şi aplecat. Mă întreb ce ar crede celebrităţile pe care le intervievez dacă le-aş pune o carte de vizită de-a lui Wally în mână. Gândul ăsta mă face să chicotesc.

— Păi am să văd frigiderul unei vedete rock vineri şi mi se pare că are un copil mic.

Cred că aş putea să-i dau una dintre cărţile de vizită ale soţului tău.

Jo se îmbujorează de bucurie. Sânii ei încep din nou să se ridice.

— Vai, mulţumesc.

Apoi adaugă:

— Dar de ce te uiţi în frigiderul lui?

Şi sunt pe cale să-i spun când Genevieve îşi drege foarte tare vocea.

— Astăzi, dragi doamne, spune făcându-mi cu ochiul, am adus de lucru pentru copii! Am cumpărat vopsele! Am cumpărat hârtie! O să ne distrăm!

— Distracţie! chiţăie Jackson.

— Distracţie! ţipă Biba.

Genevieve îi pune pe cei aproape zece copii să se alinieze, mai puţin pe bebeluşii Jamie, Harry şi George, apoi porneşte să caute scaune şi stau toţi cuminţi în cerc. Noi restul ne uităm la Genevieve. Nu suntem sigure că o să reuşească ceva.

— Nu o să meargă niciodată, spune Eleanor, privindu-l pe Jackson analizând neîncrezător vopseaua pulbere albastră pe care a adus-o Genevieve.

Jamie îi vede pe toţi copiii pe scaune. I se fac ochii cât cepele. Se târăşte repede până la mine şi începe să mi se caţere pe picior. Toată lumea îl iubeşte pe Jamie. Are un corp rotund şi grăsun, pielea ca piersica şi păr blond ondulat. Are o fire luminoasă şi nu plânge aproape niciodată decât dacă i-a făcut Bennie ceva, cum ar fi să închidă televizorul.

— Nu cred că Jamie o să „facă" ceva, i-am spus lui Eleanor.

— Bun, zice Genevieve odată ce am pus ceainicul pe foc a doua oară. Azi ne vom gândi la vară şi ce înseamnă vara pentru noi.

Phillippa, fata ei mai mare, care nu e aici decât pentru că şcoala ei e închisă azi, mormăie.

— Ce înseamnă asta? spune Genevieve veselă, dar părând puţin suspicioasă.

— Nimic, mamă.

Phillippa se urneşte fără chef şi se aşază sub toboganul din lemn pentru copii mici.

— Ei bine, spune Genevieve, poate cineva să se gândească la ceva ce-i place la vară?

— E cald, spune Biba.

— Aşa e, zice Genevieve încurajatoare. E cald. Dar de ce e cald?

— Toarele, spune Biba. Trăluceşte.

— Oh, eşti isteaţă, Biba! Mai ştie altcineva ceva despre vară?

— Da, e plictisitoare, murmură Phillippa de sub tobogan.

Genevieve o ignoră. Jessamy începe să râdă. Genevieve îi aruncă o privire.

— Melgem tă înotăm, zice Biba.

— Da, răspunde Genevieve. Altcineva?

Întrebarea ei e întâmpinată de tăcere, toţi ochii ăia privind-o fix, gurile încleştate.

— Bun.

Genevieve suspină în timp ce scoate vopselele.

— Să pictăm un tablou cu vara?

— Plictisitor, spune Phillippa.

— E plictisitor, spune Jessamy.

— Da, vă log, spune Biba.

Ceilalţi pur şi simplu continuă să se holbeze.

— Erp, bla, ga, sare Jamie în ajutor, alăturându-se în cele din urmă.

Regulile grupului de joacă

A negocia regulile şi regulamentele nescrise ale grupului de joacă e ca un dans complicat de curtare. La baza acestei structuri precare stă cunoaşterea faptului că, alăturându-se unui grup de joacă, orice mamă acceptă o înţelegere nescrisă despre care ştie că trebuie făcută. Sunt unele femei care or să-ţi placă. Unele pe care nu poţi să le suporţi. Dar relaţia asta se bazează pe faptul că aveţi copii de vârste apropiate, că vreţi ca ei să aibă prieteni şi de-asta sunteţi aici. Prin urmare trebuie să observi numeroasele reguli ale aranjamentului când vine vorba de a socializa cu alte mame de la grupul de joacă:

Regula numărul unu: Toţi copiii au nevoie de prieteni, prin urmare tu trebuie să fii prietenoasă cu alte mame. Trebuie să le faci să te placă sau cel puţin să te compătimească, pentru că astfel vă vor invita pe tine şi pe copilul tău de vârsta potrivită la ele acasă la joacă. Invitaţia va veni sub forma: „Vai, trebuie neapărat să vii la o cafea". Răspunsul potrivit este: „Desigur, ce drăguţ", doar dacă nu cumva urăşti cu adevărat persoana care face invitaţia, caz în care trebuie să spui: „Pe douăzeci şi patru? Păi sunt ocupată să salvez lumea/ să merg la şedinţa cu părinţii a copilului mai mare/ să duc maşina mamei la service în ziua aia".

Regula numărul doi: Popularitatea copilului tău e o problemă delicată. Iată cum stau lucrurile – cu cât e mai popular copilul tău, cu atât mai mult alte mame se vor gândi: „Doamne, uite un băieţel popular. Mă întreb dacă (numele copilului) ar vrea să fie prieten cu acel băieţel popular pentru că aşa, poate, popularitatea acelui băieţel popular s-ar lua şi la până-acum-nepopularul (numele copilului) şi l-ar face mai popular".

Regula numărul trei: Asta înseamnă că trebuie să exersezi să fii drăguţă. Trebuie să înveţi să coci, să ai ceai corespunzător în casă şi lucruri bune pe care să le mănânce copiii altor mame. Nu trebuie să fii distantă şi condescendentă. Trebuie să le duci un mic cadou când te invită la ceai. O lumânare parfumată ar trebui să meargă la fix.

Regula numărul patru: Trebuie să fii foarte atentă la chestia aia cu mamele competitive. E capcana în care cad mereu. Iată un exemplu de conversaţie în care o mamă drăguţă, necompetitivă (pe care o vom numi MDNC), cu un copil popular, îi spune unei alte mame care seamănă destul de mult cu destul-de-organizata Margot, dar nu e ea (aşa că îi vom spune CM, de la cealaltă mamă*):*

CM: Micul Bennie încă mai foloseşte biberonul?
MDNC: A, da. Îl tot vede pe bebeluş făcând asta şi îi place aşa de mult.
CM: Vai, ce drăguţ. Dar nu e cam mare să mai bea cu biberonul?

MDNC: Ţi se pare? Nu m-am gândit niciodată serios la asta.

CM: O, da. Am citit un studiu care spune că, dacă beau cu biberonul mai târziu de vârsta de doi ani, nu-şi formează corect mecanismele mână-ochi, ochi-creier, non-supt, non-separare-de-mamă pe care trebuie să le dezvolte toţi copiii de doi ani ca să progreseze, să nu se dezvolte mai greu şi să aibă rezultate slabe la şcoală.

MDNC: O, nu. Asta ar fi groaznic! Slavă Domnului că mi-ai spus despre asta.

Destul-de-organizata Margot, vreau să spun Cealaltă Mamă: Şi ştiai că, dacă dai cu foarte puţin ardei iute pe vârful tetinei, pe care copilul o asociază în mod greşit cu sfârcul mamei, atunci toate problemele tale vor fi rezolvate?

MDNC: Ce inteligent! Chiar eşti foarte inteligentă. O să încerc cu siguranţă. Îţi mulţumesc atât de mult!

Destul-de-organizata Margot: Şi dacă asta nu ajută, trebuie să-l pui pe Bennie la colţul ruşinii. Am făcut asta cu Carlos atunci când nu renunţa la alăptat şi avea aproape trei ani! Ai un colţ al ruşinii, nu?

MDNC: A, da! Îl folosesc de două ori pe zi şi de trei ori duminica. Mulţumesc aşa de mult. Tra la la! Aţi vrea să veniţi, tu şi adorabilul tău băiat Carlos, la o cafea pe douăzeci şi patru?

Iată, totuşi, ce spun de fapt:

CM: Micul Bennie încă mai bea cu biberonul?

Eu : A, da. Îl tot vede pe bebeluş făcând asta şi îi place aşa de mult.

CM : Ce drăguţ. Dar nu e cam mare să bea cu biberonul ?

Eu : Ţi se pare ? Eu nu m-am gândit niciodată serios la asta.

CM : O, da. Am citit un studiu care spune că, dacă beau cu biberonul mai târziu de vârsta de doi ani, nu-şi formează corect mecanismele mână-ochi, ochi-creier, non-supt, non-separare-de-mamă pe care trebuie să le dezvolte toţi copiii de doi ani ca să progreseze, să nu se dezvolte greu şi să nu aibă rezultate slabe la şcoală.

Eu : Chiar aşa ? Ei bine, eu am citit că, dacă laşi copilul să se dezvolte în ritmul lui, e mult mai probabil să-şi formeze reflexele mână-ochi, creier-picior, gură-reflex, târâş-grăpiş, tehnica Gertheim Flutlich, ceea ce, se pare, îi situează în primii cinci la sută dintre copiii fără nici o problemă la învăţătură – atenţie, nu cu probleme – din intervalul cinci-şase ani.

Destul-de-organizata Margot, vreau să spun Cealaltă Mamă : Ei, eu nu am auzit niciodată asta. Niciodată. Sigur că-ţi dai seama că a bea cu biberonul la vârsta de doi ani şi-un pic e, ca să fiu sinceră, ridicol, copilăresc şi altfel decât cei de vârsta lui.

Eu : Păi, evident că nu-mi dau seama de asta, şi mă îndoiesc sincer că Bennie o să mai bea cu biberonul şi când o să aibă douăzeci şi unu de ani. Mă îndoiesc foarte tare că o să intre într-un pub cu o sticlă mare, cu tot cu tetină, spunând „Umple asta,

barman". Oricum, am auzit că încă îl alăptezi pe Carlos...

Destul-de-organizata Margot: Nu, nu îl mai alăptez pe Carlos! L-am înţărcat acum o lună. A trebuit să fiu dură, totuşi; s-a supărat aşa de tare. Poate doar cedezi în faţa crizelor lui Bennie când încerci să-i iei biberonul.

Eu: Ce înţelegi prin crize? Nu cred în crize. Cred în dreptul lui Bennie de a-şi exprima personalitatea. Ştii, dacă vrea un biberon doar pentru că fratele lui mai mic are unul, atunci chiar nu văd care e problema.

Destul-de-organizata Margot: Ar trebui să-i iei biberonul şi să-l pui la colţul ruşinii. Altfel o să aibă dinţii strâmbi.

Eu: Dinţi strâmbi? Dinţii strâmbi! De parcă mi-ar păsa. Şi nu am un colţ al ruşinii. Mi se pare genul de lucru pe care îl fac mamele nebune, plictisite ca să-şi controleze copiii pentru că nu cred în individualitate, libertate şi dreptul de a bea cu afurisitul de biberon!

Regula numărul cinci: Când mamele de la grupul de joacă îţi spun că micul (numele copilului) se duce la cursuri de muzică, fotbal, judo pentru bebeluşi, yoga pentru sugari, lecţii de canto, lecţii de actorie pentru micuţi, sea-cubs, mini-hockey, rugby, cricket, fotbal brazilian şi mai şi înoată, în loc să spui: „Doamne! Cum naiba poate vreun copil să facă faţă la toate astea!" ar trebui să spui: „Doamne, pare aşa de talentat!".

Regula numărul şase: Pe de altă parte, trebuie să încerci să te simţi mai puţin prost

în legătură cu talentele lui (numele copilului) și aparenta lipsă de talent a propriilor tăi copii. Căci oare nu am fost mișcată de realizările copiilor prietenilor mei?

Când ajungem azi acasă, după ce am fost la grupul de joacă, înainte ca Edward să se întoarcă de la școală, înainte să încep să gătesc fasole și risotto cu prosciutto pentru cină, înainte să răcesc vinul, să-l chem pe John să-i spun că vine Dougie la cină vineri seară, lucru care s-ar putea să-l mulțumească, dar s-ar putea să nu, pentru că s-a cam săturat de Dougie, mă hotărăsc să-mi verific emailurile. O fac doar când încerc să amân să fac altceva. Acum, încerc să amân să mă gândesc la Dougie și John. Dougie m-a întrebat odată dacă John era îngrijorat de natura relației noastre și i-am spus că nu era, lucru care e adevărat. Ceea ce-l îngrijorează pe John – sau îl frustrează, de fapt – e aparenta incapacitate a lui Dougie de a o uita pe fosta lui soție, Maxine.

— De ce e mereu la noi acasă? întreabă John de fiecare dată când îi spun că Dougie vine să stea în weekend. Nu o să întâlnească niciodată o fată aici!

— Dar Dougie e atașat de zonă! Adoră să vină aici. E prietenul meu.

— Dougie ar trebui să se ducă să facă sex!

Îi spun lui John că a face sex nu e totul și de ce ar trebui să simtă Dougie că trebuie să-și facă ordine în viață făcând sex?

Dar odată i-am spus lui Dougie că John e de părere că ar trebui să se ducă să i-o tragă cuiva, iar Dougie a mormăit și a spus:

— Foarte corect.

Dougie a fost dintotdeauna prietenul meu. L-am întâlnit cu ani în urmă, aici în pub-ul din sat, cu Maxine. Mi s-a părut foarte atrăgător. Dar, pe de altă parte, la fel şi Maxine. Beau la bar. Păreau foarte uniţi, mângâindu-şi mâinile, unul terminând propoziţiile începute de celălalt. Intrasem să cumpăr nişte chibrituri să aprind focul şi pur şi simplu am început să vorbim, să bem, să tot vorbim şi curând trecuseră câteva ore, ceea ce nu era bine pentru că îl lăsasem pe Edward singur, adormit în pătuţul lui.

— Copilul tău e singur acasă? a spus Dougie când, după trei pahare de cidru, am lăsat asta să-mi scape.

— Ieşisem doar să cumpăr chibrituri, am zis. E un sat micuţ. Pot vedea casa de la pub!

— Eşti o femeie foarte, foarte rea, spuse Dougie.

Am spus că trebuie să plec, dar apoi mi-am dat seama că setul de chei pe care îl aveam în buzunar şi despre care credeam că sunt cheile de la casă nu era nimic de genul ăsta. De ce mi s-a părut vreun pic amuzant? Şi totuşi mi-aduc aminte că m-am întors la Dougie şi am spus:

— Sunt cheile de la maşină!

Le-am tot întors pe toate părţile în mâinile mele, cu o oarecare uimire, de parcă aş fi descoperit o comoară îngropată.

— Şi atunci, unde sunt cheile de la uşă? m-a întrebat.

— În casă!

În cele din urmă, Maxine probabil s-a dus acasă, pentru că nu-mi aduc aminte decât de

Dougie, care a împrumutat o scară de la proprietar şi a sprijinit-o de fereastra dormitorului. Eram convinsă că nu am pus zăvorul cum trebuie, aşa că m-am gândit că poate o s-o forţeze să se deschidă, apoi Dougie ar putea să intre, să se ducă jos şi să-mi deschidă uşa din faţă. S-a dovedit a fi un plan excelent.

Erau vremuri bune pe-atunci. După ce l-am întâlnit pe John, s-a mutat cu noi şi era o vară incredibil de fierbinte şi frumoasă, făceam lucruri împreună, toţi patru; concursuri la pub şi prânzuri duminica, la care mâncam prea mult. Sâmbăta, când John era la lucru ocupându-se de scenografie şi Maxine era ocupată lucrând la cazurile ei juridice, adică aproape mereu, Dougie şi cu mine îl duceam pe Edward să înoate şi apoi mergeam la pub. Dougie îl împingea pe Edward în leagăne şi inventa poveşti pentru el. Pe Maxine nu părea s-o deranjeze cât timp petreceam împreună. Spunea: „Aşa scap de el!".

Deseori îmi puneam întrebări despre căsnicia lor. Nu aveau copii şi mult timp nu i-am întrebat de ce. Mereu mi se pare că toţi oamenii din toată lumea vor copii, aşa că am presupus că nu puteau să aibă, poate era ceva în neregulă cu Maxine. Nu l-am întrebat niciodată pe Dougie de ce nu au copii. Dar am aflat, într-o zi când eram toţi patru la un picnic, că nu era absolut nimic în neregulă cu Maxine. Tocmai aflasem că sunt însărcinată cu Bennie şi nu ştiam dacă să le spun lui Dougie şi lui Maxine, pentru că mă gândeam că n-o să fie o veste bine-venită. Aşa că eu şi John am evitat subiectul până când Dougie a observat că e o sticlă de şampanie în coşul de picnic.

— Pentru ce e asta? a întrebat, încercând să pară naiv. Aveţi nişte veşti să ne daţi?

— Sunt însărcinată, am spus repede.

Dougie a sărit în sus şi m-a pupat. Râdea.

— E minunat!

Dar Maxine doar a ridicat din sprânceană şi a zis:

— De ce naiba mai vrei un copil? Nu e de ajuns unul?

— *Maxine!* a spus Dougie.

Dar Maxine doar a ridicat din umeri şi a zis:

— Nu ştiu de ce îşi doresc femeile copii. Chiar nu ştiu.

Mai târziu, când Maxine s-a întors acasă să-şi termine nişte treabă, John şi Dougie beau vin, iar eu beam ceai de muşeţel, Dougie ne-a spus că el şi Maxine au fost de acord să nu aibă copii.

— Cum, *niciodată?* am zis.

— Niciodată, mi-a răspuns.

Într-o noapte, m-am dus în vizită la Dougie şi Maxine şi am găsit-o pe Maxine plângând. Avea capul pe masă şi lacrimile îi cădeau de pe faţă pe podea. Voiam să plec. Eram o intrusă. Dar m-a rugat să rămân. A spus că plângea pentru că soţul celei mai bune prietene a ei o părăsise pe prietena ei din senin. Erau împreună de ani întregi, mi-a spus. Aveau copii. Acum se pare că el avea o aventură cu o femeie, o femeie mai tânără, în Londra.

— Îşi părăseşte soţia şi copiii, a zis Maxine trăgându-şi foarte tare nasul. Spune că vrea şansa să fie fericit. Copiii lui oricum au plecat de acasă şi s-au dus la facultate. Pur şi simplu a plecat, din senin.

Am stat toţi în jurul mesei, gândindu-ne la asta. Mai târziu, multe luni mai târziu, Dougie mi-a spus că el crede că ăsta a fost momentul de cotitură. Deoarece chiar din seara aia Maxine i-a spus lui Dougie:

— Ce m-aş face dacă m-ai părăsi?

O mică îndoială, o sămânţă, un gând minuscul, o licărire în care te trezeşti la realitate, spuneţi-i cum vreţi, şi-a găsit locul în creierul lui Maxine. Un an mai târziu, a plecat cu instalatorul şi Dougie s-a mutat. Nimic nu a mai fost la fel de-atunci.

Dar, în timp ce computerul meu vechi şi rablagit îmi descarcă mailurile, de ce mă gândesc la asta? Am destule pe cap.

Apoi, în cele din urmă, îmi deschid mailurile.

Am un mare şoc. Pentru că acolo, în căsuţa mea, e unul de la John Întâiul. Nu mai ştiam nimic de el de o mie de ani. Mă întreb ce spune.

„Ştiu că e ciudat", scrie John Întâiul, „şi ştiu că nu am mai ţinut legătura de mult şi, Sammie, sunt sigur că eşti foarte supărată pe mine, dar mama mea e pe moarte. E la Prestwood General. E la doar douăzeci de minute de tine. Uite, Sammie, ştiu că nu e propunerea ideală. Cred că probabil o să refuzi, dar pot veni în vizită cât stau acolo? Am avea ocazia să stăm de vorbă. L-aş putea cunoaşte pe John al Doilea! Şi Eddie – aş putea ajunge să-l cunosc. Chiar aş vrea să-l văd... Ce spui, Sammie? Dacă e OK, o să fiu acolo în două săptămâni sau o lună. O să mă port frumos. Promit. Te rog, de dragul vremurilor bune."

6. Marți seară

E târziu și eu mă gândesc la mailul ăla. De fapt, cred că sunt în stare de șoc. Instinctul meu natural este să îl sun pe John al Doilea și să urlu: „JOHN ÎNTÂIUL SE ÎNTOARCE!" cu vocea pe care o folosea tata mereu atunci când ne citea cartea despre Henny Penny și cerul care se prăbușea. Dar nu știu ce să spun. Atâtea sentimente dau năvală peste mine. Sunt luată prin surprindere de ele. Aproape îmi vine să plâng. Stau pe pat și umbrele făcute de farurile mașinilor vin și se duc, vin și se duc pe tavanul dormitorului. Mă gândesc la John Întâiul. Am petrecut niște ani frumoși împreună. Am călătorit în țări însorite, am citit cărți pe plajă. Viața părea frumoasă și plăcută. John era inteligent, amuzant și ne plăcea să facem lucruri împreună. Cumva, am devenit o entitate. Eram Samantha și John, veneau felicitări de Crăciun adresate nouă, invitațiile la petreceri aveau *Samantha și John* scris pe ele și nimeni nu credea că o să ne despărțim, pentru că mereu ne sărutam la petreceri și ne țineam de mână. Și într-o seară John Întâiul a apărut în micul nostru apartament din centrul Londrei și a spus: „Am rezervat o noapte la un hotel" și ne-am dus într-un loc la țară, iar în cameră erau șampanie la gheață și petale

de trandafir răspândite în tot patul și John Întâiul a spus: „Știu cât de mult îți place la țară, Sammie", iar eu am plâns. Șase luni mai târziu eram căsătoriți.

Nu mi-a trecut niciodată prin cap că, în cele din urmă, nu eram cuplul solid care credeam eu. Simțeam că îl cunosc pe John Întâiul atât de bine și totuși, cât de bine îl cunoșteam? Nimic nu ne pusese la încercare. Nu ne îmbolnăviserăm și nu fuseserăm deprimați. Nici unul dintre noi nu a dat faliment, nici o persoană apropiată nouă nu a murit, n-a divorțat și n-a avut idile care să-i schimbe viața. Nimic nu ne-a pus la încercare până când l-am avut pe Edward și după Edward... păi, cred că nu am trecut de încercarea asta.

Uneori mergeam cu mașina până la Devon ca s-o vizităm pe mama lui, Janet, la casa ei de vacanță, care de fapt era un conac frumos cu o grădină cât toate zilele. De fapt e ciudat, m-am gândit mereu, pentru că Janet stă aproape de unde stau eu acum – aproape de Tring – și a stat aici de ani de zile și totuși nu am vizitat-o niciodată la ea acasă. Tatăl lui John Întâiul murise cu mulți ani înainte. Nu l-am cunoscut niciodată. Janet vorbea rareori despre el. Dar odată, când eram la Devon, mi-a spus:

— Casa asta i-a aparținut bunicului lui John, adică tatălui tatălui său. Ne-a dat-o mie și soțului meu când ne-am căsătorit și am fost veșnic recunoscătoare familiei soțului meu pentru un cadou așa de generos.

N-am fost niciodată sigură dacă Janet chiar mă plăcea. Pe de altă parte, nu cred că i-a

plăcut nici una dintre prietenele lui John Întâiul. Era clar că-l adora. Vorbea cu el tot timpul, certându-l puţin pentru comportamentul lui încăpăţânat şi lipsa unei slujbe, totuşi adorându-l în acelaşi timp ca pe primul şi singurul său copil. Cred că a presupus că eu o să dispar după o vreme şi John ar putea chiar să se mute înapoi cu ea şi să-i ţină de urât şi deseori mă întrebam dacă de asta îi dădea uneori bani. Când am rămas însărcinată, a zâmbit forţat şi a spus:

— E minunat.

Dar mi-a plăcut mereu să merg la casa de vacanţă a lui Janet, pentru că îmi plăcea marea, îmi plăcea casa şi, după ce eu şi John Întâiul ne-am despărţit, Janet şi cu mine am păstrat legătura şi din când în când îmi scria invitându-ne pe mine şi pe Edward să stăm un weekend la Devon, iar eu mă duceam dintr-un simţ al datoriei, apoi mă plimbam pe plajă şi admiram marea. Vizitele astea nu au fost frecvente. Prima dată când m-am dus, mi s-a părut atât de dureros să mă duc într-un loc care ne-a plăcut atât de mult mie şi lui John Întâiul încât de-abia mă puteam opri din plâns.

Am sunat-o pe mama de pe plajă într-o zi. Am bocit aproape o oră şi, după toate bocetele, ea a spus:

— De ce te duci dacă e aşa dureros?

Apoi a zis:

— Dar de ce plângi pentru un bărbat care te-a părăsit, asta chiar nu înţeleg.

Dar am continuat să mă duc, totuşi, de dragul lui Edward şi totodată pentru Janet, pentru că, mă gândeam eu, nu ar trebui judecată pentru păcatele fiului ei, dar, după ce

l-am întâlnit pe John al Doilea, apoi când am rămas însărcinată cu Bennie, viaţa a devenit mai grea. A devenit evident că Janet nu voia să accepte faptul că eu mi-am refăcut viaţa alături de alt bărbat şi că aveam mai mulţi copii cu bărbatul ăsta. Am ajuns într-o zi la concluzia că Janet pur şi simplu nu voia să ştie despre cealaltă viaţă a mea. Dar voia să lase deoparte părţile pe care nu le putea accepta. Sunt sigură că de-asta nu a venit Janet niciodată să ne viziteze pe mine şi pe Edward la mine acasă lângă Tring, pentru că aşa am fi devenit eu şi John al Doilea, Bennie şi Jamie mult prea reali.

Dar acum a venit mailul de Dumnezeu ştie unde, spunând că John Întâiul vine acasă. Janet e bolnavă. Janet are cancer. Probabil de-asta nu a dat veşti anul ăsta. Mă gândeam la asta alaltăieri, întrebându-mă de ce nu a scris să ne invite pe mine şi pe Edward la Devon pentru weekend. Mă hotărâsem că ăsta va fi anul în care o să pun lucrurile la punct. Voiam să-i spun:

— Janet, am trei copii şi nu pot să-i tot las pe doi dintre ei fără mine, mai ales pe Jamie, care nu suportă să stea cu altcineva, aşa că o să vin doar dacă putem veni toţi.

Nu mă bucuram la gândul că o să fac asta, aşa că am fost un pic uşurată când nu a venit nici o scrisoare. Ar fi trebuit să fac mai multe în privinţa asta? Dacă aş fi sunat-o, mi-ar fi spus? De ce nu mi-a spus? Şi, Doamne Sfinte, care e adevăratul motiv pentru care vrea John Întâiul să ne viziteze?

Îl sun pe John.

— Nu o să-ţi vină să crezi.

— Ce?

— John Întâiul se întoarce şi vrea să vină în vizită.

Îl aud pe John bolborosind la celălalt capăt al firului.

— Da, aşa mă gândeam şi eu.

— Scuze, spune John, doar m-am înecat cu cafeaua de uimire. Cum adică John Întâiul vrea să vină în vizită? De ce vrea să vină în vizită? Când vrea să vină în vizită? Nu mai ştii nimic de el de ani de zile şi Edward... e corect faţă de Edward?

— Spune că vrea să-l cunoască.

— Păi e puţin cam târziu acum, nu-i aşa? Îmi spune tată, Samantha. Chiar crezi că e o idee bună să-şi vadă tatăl adevărat? Edward e fericit în situaţia de acum, nu?

— A, da!

— Păi atunci spune-i că nu poate să vină. Spune-i că mă iubeşti, că suntem fericiţi, că avem trei copii şi că poate să stea acasă. Spune-i...

— Mama lui e pe moarte, John. E în spitalul de mai sus de noi. De-asta vine aici. Nu vine ca să ne dea viaţa peste cap. Vrea să-şi vadă mama.

— Doamne, la ce spital e?

— Prestwood General. Ăsta e ăla cu secţia bună de oncologie.

— Are cancer? Asta nu e bine.

— Nu e deloc bine.

Tăcem amândoi un timp.

John suspină.

— Şi unde o să stea cât e aici?

— Cred că acasă la mama lui. Până la urmă, ea nu e acolo și e foarte aproape de spital.

Se lasă tăcerea la celălalt capăt al firului.

— Nu ar fi răutăcios din partea noastră să-i spunem că nu poate să vină?

John pufnește.

— Răutăcios din partea noastră? Nici el nu ne-a prea copleșit cu roadele bunătății umane.

— Știu. Știu. Dar nu e mai bine să-l ajutăm, să fim buni, să ne purtăm așa cum am vrea să se poarte și alții cu noi decât să reglăm conturi?

— E decizia ta. Grija mea e Edward. Dacă o să-l văd pe Edward supărat, atunci o să se termine tot. Nu vreau să sufere din nou.

— Și crezi că eu vreau? spun, enervându-mă deodată.

— Nu, Samantha. Desigur că nu. Îmi pare rău. Nu mi-a ieșit cum trebuie. Oricum, când vrea să vină?

— În vreo două săptămâni – o lună.

— Păi e decizia ta, de fapt. O să fac cum spui tu.

— Nu cred că pot să-l refuz.

— OK.

— E tatăl lui Edward.

— Da, spune John obosit. Știu.

— Iar Janet e bunica lui Edward.

— Da, știu.

— Dar te iubesc, John, zic eu. Chiar nu vreau ca asta să schimbe ceva.

— Credeam că vrei schimbare, Samantha. Credeam că exact asta vrei.

Apoi închide.

Intru în panică. John Întâiul vine acasă şi acum cred că John, John al meu, ar putea fi supărat. Şi sunt îngrijorată pentru Edward. Mi-aduc aminte cum ne-a părăsit John Întâiul când eu credeam că ne e bine. Şi cum rămâne cu John al Doilea? O să ne părăsească? Dar John al Doilea e o persoană cumsecade, nu un ticălos, iar John Întâiul a plecat din mai multe motive. Unul la mână era că i se părea că ar putea fi ceva în neregulă cu Edward.

Toate lucrurile care ar putea fi în neregulă la Edward

Janet a fost prima care a observat cum m-a schimbat Edward. Cred că a văzut înaintea mea fisurile care urmau să se producă. John Întâiul şi cu mine luam prânzul la ea acasă când Edward era un bebeluş. Edward urla. Îşi tot arcuia spatele. Janet încerca să mă ajute. Îl plimba în sus şi-n jos toată ziua.

Când eram gata de plecare, Janet m-a luat deoparte şi mi-a spus:

— Poate John ar putea să te ajute ceva mai mult, dacă Edward ţi se pare o povară.

Aproape am plâns atunci. Nu vedeam. Cum aş fi putut? La început a fost Edward. Sau poate am fost eu. Cine a fost primul? Uneori e greu să-mi dau seama. Mă uit la el şi mă văd pe mine. Văd ceva ce am creat – inima aia a fost alcătuită de mine, în corpul meu. Capul ăla, mâinile alea, rinichii, plămânii şi ochii, unghiile de la picioare au fost hrănite, îngrijite de mine şi sunt ale mele. Asta simt faţă de Edward. Poate asta simte toată lumea faţă de primul născut, sentimentul ăsta de

posesie, de proprietate. Cu câtă gelozie l-am păzit!

Mi se pare că mi-am petrecut jumătate de viaţă având grijă de el, protejându-l, iubindu-l, aşa că nu-mi pot închipui cum ar fi viaţa fără el. Totuşi, Edward e, fără dubii, un băiat ciudat. Ceea ce a văzut Janet Parr la el acum atâţia ani s-a împlinit. Nu spune lucrurile pe care le spun de obicei ceilalţi copii. Începe propoziţiile de la mijloc, aşa că nimeni nu ştie vreodată la ce se referă.

— E martie sau noiembrie? întreabă.

— Ce să fie martie sau noiembrie?

— Aia, aia, ţipă, supărat şi înfuriat.

— Ce e aia, Edward?

— Chiar nu înţelegi, nu? îmi spune şi trebuie să-i spun că nu, nu înţeleg.

Văd cum frustrările lui vin şi dispar. Înainte să-l întâlnesc pe John al Doilea, Edward era foarte dificil. Adormea greu. De fapt, cam tot ce făcea, făcea greu. Chiar şi mersul la magazin era o încercare. Îi spuneam micului Edward, care avea vreo trei ani:

— Hai, dragule, mergem la magazin!

Se trântea pe podea, de fapt mai degrabă se lipea de podea şi refuza să se mişte. Dacă încercam să-l ridic, ţipa, dădea din picioare, urla, muşca până când, muşcată şi lovită, reuşeam cumva să-l târăsc până la uşă şi să-l car până în maşină. Acolo ţipa, plângea şi se legăna în faţă şi-n spate. Dar când ajungeam la destinaţie, se comporta pe dos.

— Gata, am ajuns, Edward! îi spuneam veselă. Hopa jos!

Şi iar ajungea pe podea.

— Nu vleau să mă dau jos. Vleau să lămân aici!

— Trebuie să te dai jos, Edward. Nu mai avem nici pâine, nici lapte. Mami trebuie să ia pâine şi lapte.

— Nu pace laptele la mine. Nu pace pâinea la mine!

Şi o ţinea tot aşa. Îl târam şi îl puneam în cărucior, apoi îl linişteam lăsându-l să mănânce tot ce vedeau ochişorii lui umflaţi de plâns.

— Nana, spunea el şi eu luam banana, o decojeam şi asta continua până când, la capătul magazinului, mâncase deja trei nana, trei prăjituri Jaffa, jumate de baghetă, nişte bomboane de ciocolată, un ou Kinder şi jumate de prăjitură cu ovăz, pe care o scuipa.

Îi povesteam asta mamei mele când ne plimbam într-o zi printre rafturile supermarketului. Până atunci, totul mersese bine. Trecusem pe lângă banane şi chipsuri, ciocolată şi prăjituri Jaffa.

— Nu ştiu de ce te plângi, spuse mama, mângâindu-l pe Edward pe cap. Se poartă foarte frumos.

Şi apoi am ajuns la raftul cu prăjituri de ovăz şi, în mod destul de ciudat, pentru că nici măcar nu-i plăceau prăjiturile de ovăz şi nici până în ziua de azi nu suportă nici să le vadă, nici să le miroasă, a început să urle.

— Vleau plăjitulă!

— Nu, Edward, a spus mama. Nu poţi avea prăjitură.

— VLEAU PLĂJIIIIII!

A ţipat atât de tare încât alţi cumpărători au început să se uite la el.

— Toată lumea se uită la noi, mi-a zis mama printre dinți. Fii cuminte Edward!

— VLEAU PLĂJIIIII!

Mama s-a uitat la mine.

— Ce-are copilul ăsta? m-a întrebat.

De-aș ști măcar! Nașterea lui Edward a schimbat totul. A avut reflux și colici, alergii la lapte și plângea toată noaptea, în fiecare noapte, într-un fel așa de patetic că mi se rupea sufletul. Își încorda tot corpul și se arcuia îndepărtându-se de mine. Degețelele lui se mișcau frenetic și trăgeau de carnea mea. Îmi căuta cu disperare sfârcul și sugea înfometat, doar ca să izbucnească în plâns. Noapte după noapte mă plimbam în sus și-n jos prin casă, pe străzi, mergeam cu mașina. Apoi m-am hotărât să iau atitudine și l-am dus la un osteopat cranian. Bebelușul Edward stătea în poala mea și ea îi atingea capul, apăsa în fel și chip și spunea că a avut traume de la naștere, dar se putea recupera complet. Am răsuflat ușurată. E vindecabil! O să doarmă! O să înceteze să plângă tot timpul! A spus că, atunci când o să ajungem acasă, s-ar putea să mi se pară puțin adormit. Puțin adormit, m-am gândit. Ce minunat! Dar Edward nu a fost niciodată adormit.

John Întâiul credea că sunt prea blândă cu el. De fapt, probabil credea că sunt nebună. Și așa prăpastia dintre mine și John Întâiul s-a adâncit. Cu fiecare loțiune, poțiune, osteopat, tratament pentru colici, cană cu ceai de fenicul, inel pentru dinți, vizită la doctor, asistentă maternală, plânsul neîncetat și obsesia lui Edward pentru păpușa lui, John Întâiul s-a retras în spatele chitării lui, apoi a început

să-şi ducă chitara la pub şi când m-am întors într-o zi să-i spun că în sfârşit mi se pare că Edward are reflux, pentru că am auzit că e o problemă comună la băieţei, John Întâiul nu mai era acolo.

După asta am cunoscut mulţi experţi de-a lungul anilor. Edward nu părea în stare să facă mai nimic cum trebuie. Era totul greşit la el. Era prea mare, ca un cârnat îndesat într-o piele prea mică. Auzul lui era slab, aşa că nu prindea repede lucrurile. Devenea frustrat foarte repede. Muşca şi zgâria. Găsea vorbitul aproape imposibil. L-am dus să fie examinat de toată lumea. L-am bătut la cap pe doctor până când a fost de acord că Edward ar trebui să fie văzut de specialişti. Experţii ăştia i-au testat urechile, ochii şi creierul. Au fost toţi de acord că ceva „nu e chiar în regulă", după cum au spus, dar nu puteau să cadă de acord ce era exact. Apoi au fost prieteni, care l-au diagnosticat cu toate bolile pământului. Un prieten mi-a spus că ar putea avea ADHD, unul credea că are autism. Unul credea că e dispraxic, unul că e dislexic. Asistenta maternală că „s-ar putea încadra în ceea ce e descris ca autism", dar nu putea fi sigură. Trebuia să-l duc să facă mai multe teste când l-am întâlnit pe Dougie şi Dougie mi-a spus că Edward era fermecător, drăguţ şi, da, diferit, dar, după cum a spus el, cine nu e diferit în ziua de zi? Aşa că, atunci când a venit asistenta maternală cu broşurile şi pliantele şi programările la specialişti şi psihologi şi formulare ce aveau scrise pe ele cuvinte ca „nevoi speciale", Dougie pur şi simplu le-a luat şi

l-a aruncat la coş şi i-a spus lui Edward că r bine aşa cum e.

O dată a venit un logoped.

Mi-a spus care era problema lui Edward.

— Are o limbă mare, mi-a zis.

7 Miercuri

Miercuri după-amiaza vine Stanley la joacă. Stanley e cel mai bun prieten al lui Edward. E singur la părinți. Mama lui, Laura, e o femeie destul de organizată, care lucrează în „management prezentațional", cum îi spune ea, deși nu mi-am dat niciodată seama ce înseamnă de fapt. Vine deseori la noi acasă, aranjată și îngrijită, cu pantofi cu toc, în Ford Focus-ul ei elegant și curat, în cel mai prost moment al zilei. Fie vine în weekend, imediat după micul dejun, ceea ce înseamnă că cei mici au mereu mâncare în păr și fețe murdare de lapte, sau vine în zilele cu școală, imediat după cină, când tocmai am dezvăluit lumii regiunile ascunse ale lui Bennie – Bennie urăște să poarte scutec și îi place să danseze dezbrăcat cât de mult se poate.

— Cred că Bennie nu are scutec, spune Laura în ocaziile astea, în timp ce Bennie îi oferă o variantă a dansului său din fundulеț, remarcabil și absolut unic.

Se apleacă până la pământ și își ridică fundul gol în aer, ca o rățușcă ce se scufundă, apoi îl leagănă în fața ei.

— Își arată fundul tuturor? întreabă ea.

— A, Bennie mereu face dansuri din fundulеț, îi spun. Înseamnă că te place.

Laura spune că nu mai vrea copii. Când o întreb, se strâmbă şi râde puţin nervos. Spune că:

— Stanley e de-ajuns.

Şi îmi dau seama că i se pare o zăpăceală casa noastră cu trei copii zgomotoşi.

— Cum suporţi tot zgomotul? m-a întrebat odată, când a venit să-l ia pe Stanley după şcoală şi i-a găsit pe Stanley şi pe Edward lansând termosurile identice cu Winnie the Pooh ale lui Jamie şi Bennie peste balustradă.

Încercau să-l nimerească pe Bennie, care sărea la capătul scărilor strigând: „'oveşte-mă! 'oveşte-mă!" în timp ce Jamie stătea în afara razei de acţiune, bătând din palme şi gângurind singur.

— Atacul termosului cu Winnie the Pooh numărul unu! strigă Edward, aruncând un Pooh cu faţa serioasă pe scări.

— Atacul cu Pooh numărul doi! urlă Stanley, urmând exemplul.

— E aşa de multă gălăgie, a spus Laura nervoasă, dar i-am zis că am devenit aproape imună la zgomot.

Apoi a observat-o Edward şi a ţinut s-o informeze, pe un ton destul de afectat, că, de fapt, nu credea că el e cel mai gălăgios din casa aia.

— Aveam balenele astea ucigaşe, spuse el, şi trebuia să le ducem la piscina de lângă noi ca să ne răsfăţăm şi tati le-a umflat cu o pompă, dar, după ce mami m-a băgat în pat, nu am putut să adorm, aşa că m-am dus să-i spun, dar nu i-am găsit nici pe mama, nici pe tata nicăieri, aşa că m-am dus să-i caut în grădină şi ghici ce i-am găsit făcând? I-am

găsit aruncând unul în celălalt cu balenele ucigaşe, strigând şi râzând foarte tare şi când i-am întrebat ce făceau mi-au spus că: „Asta facem mereu după ce te duci la culcare, dragule!" şi cred că erau foarte beţi!

— Mersi pentru asta, Edward, am zis.

John şi cu mine îi spunem Laurei „Regina corporatistă" când nu e nimeni prin preajmă. Laura pare să organizeze diverse persoane să facă lucruri, cum ar fi să confecţioneze eşantioane. Deseori se întâlneşte cu grupuri de oameni la hoteluri ordinare de pe autostrăzi, cum ar fi Milton Keynes Travelodge. Spune că e specializată în „discursuri motivaţionale". Se duce la cursuri. Într-o zi mi-a trecut, din senin, prin cap gândul că poate îl cunoaşte pe Nicholas. Nu ştiu de ce m-am gândit la asta. De ce ar trebui să-l cunoască pe Nicholas?

— Îl cunoşti pe Nicholas Sinclair? am întrebat-o următoarea dată când ne-am văzut, când îl lua pe Stanley.

— Nicholas... Nicholas Sinclair... spuse, părând gânditoare. Hmmm. Numele îmi pare cunoscut, dar nu-mi dau seama de unde. O să mă uit în notiţele mele să văd dacă am făcut vreodată vreun curs cu el.

— Nu-i nimic. Mă gândeam doar că îl cunoşti pentru că...

— E prieten cu tine?

— Într-un fel. E însurat cu o femeie pe care o cunosc.

— O să mă uit şi o să te anunţ, a spus. Am notate numele tuturor într-o agendă mare la muncă.

Trebuie spus că Stanley e un băieţel ciudat. Are o claie de păr negru şi ochelari mari şi

groşi. E un copil foarte serios şi totodată destul de ciudat. Nu se uită la şi nu citeşte nimic despre Harry Potter, spunând că mamei lui nu-i place să facă asta.

— Mama spune că în *Harry Potter* e vorba doar de magie neagră şi ea nu crede în magie neagră, mi-a spus Stanley odată, când le-am pus o casetă cu *Harry Potter* la care să se uite toţi.

Apoi mi-a spus că nu poate să se uite la *Shrek*, pentru că mama lui nu e de acord cu desenele animate şi că, dacă e să fie sincer – şi credea că mai bine ar fi, pentru că mama lui i-a spus să nu mintă –, mama lui i-a spus să nu se uite deloc la televizor.

Lui Edward nu-i venea să creadă.

— Să nu te uiţi la televizor! i-a strigat lui Stanley.

Edward a înşirat apoi toate emisiunile la care-i place să se uite.

— Deci nu ai văzut niciodată *Scooby Doo*? a spus, cu ochii ieşiţi din orbite.

— Nu, a răspuns serios Stanley.

— Sau *Power Rangers*?

Stanley a dat din cap că nu.

— Sau *Raven*? Sau *Yu-gi-oh*? Sau *Totally Spies*? Sau *Laboratorul lui Dexter*?

Stanley a dat iar din cap că nu.

— Cu siguranţă te-ai uitat la *Teletubbies*, a spus Edward.

— Eu uit *Debbedubbies*! a spus Bennie cu o voce subţire.

— Nu, nici măcar la *Teletubbies*, zise Stanley. Mamei i se pare malefic *Teletubbies*.

Am întrebat-o odată pe Laura despre asta şi s-a înroşit puţin, apoi a spus că nu-i place

ca Stanley să se uite la televizor pentru că nu poate să-l controleze.

— Am avut odată o dădacă, pe când Stanley era mic, şi nu făcea decât să-l lase pe Stanley să se uite la televizor toată ziua, în timp ce ea vorbea cu prietenii la telefon.

Am întrebat-o cum de ştia asta.

— Nu am ştiut *mult* timp, a zis, dar odată am venit acasă în mijlocul zilei pentru că-mi uitasem un raport foarte important şi am găsit-o pe dădacă hlizindu-se în telefon, iar pe Stanley uitându-se la un episod foarte traumatizant din *Vecinii*, în care un personaj ţipa la altul, şi mi s-a părut foarte deplasat.

Se pare că Regina corporatistă verificase şi nota de plată de la telefon – „Astronomică!" – şi a aflat că dădaca suna la liniile alea de chat foarte scumpe.

— I-am cerut să plece imediat! spune Laura.

Dar, în ciuda faptului că Edward şi Stanley au puţine în comun, de-a lungul anilor în care au mers la şcoală împreună s-au apropiat din ce în ce mai mult. S-au împrietenit din prima zi: amândoi puţin timizi, amândoi puţin diferiţi. Apoi a fost o perioadă, acum vreo doi ani, când Stanley s-a împrietenit pentru scurt timp cu David Earl, cel mai popular băiat din clasă. Se pare că, după spusele lui Edward, Stanley a fost atras de minunăţia lui David. Mai târziu, Stanley mi-a spus că nu a mai fost prieten cu Edward pentru că Edward a călcat pe toate avioanele Airfix pe care le făcuse Stanley la el în cameră. Stanley mi-a spus că, în majoritatea serilor, se duce acasă, mănâncă un măr şi apoi face aeromodele Airfix

și se joacă în liniște până vine ora cinei. Se pare că Stanley face mereu același lucru când ajunge acasă pentru că asta-i place mamei lui să facă. L-am întrebat odată dacă nu ar putea să varieze puțin și să se răsfețe cu o mandarină sau o banană, dar Stanley mi-a spus că, dacă ar fi mâncat o mandarină, o banană sau așa ceva, crede că mama lui s-ar supăra destul de tare pe el, dar nu era sigur de ce. Oricum, în acea după-amiază, Edward a insistat să mănânce o mandarină. Stanley i-a spus că nu poate mânca una, pentru că nu i-ar plăcea mamei lui, dar Edward nu a dat înapoi, s-au certat din cauza asta și totul s-a încheiat cu Edward distrugând avioanele. Edward a spus că a fost un accident. Când l-am întrebat pe Stanley de ce crede că i-a stricat Edward avioanele, s-a gândit un pic și a spus:

— Cred că asta pățește un băiat dacă mănâncă mandarine.

În după-amiaza asta, Edward și Stanley sunt cu Bennie în grădină, discutând unde ar fi cel mai bine să caute viespi.

Laura m-a sunat în timpul zilei să-mi spună că nu-i mai dă lui Stanley E-uri.

— E din cauză că a fost puțin cam dificil în ultima vreme. N-o să te superi dacă nu-i dai deloc dulciuri, nu, dar de-abia a dormit și a fost foarte obraznic.

Așa că le-am spus lui Edward și lui Bennie că Stanley nu poate mânca dulciuri, ciocolată, înghețată, pizza, burgeri sau chipsuri.

— Sălacul Stanley, zise Bennie.

— Săracul de mine! zise Edward. Credeam că mâncăm burger şi cartofi prăjiţi la cină.

I-am spus că nu putem să mâncăm burgeri şi cartofi prăjiţi, pentru că nu ar fi corect faţă de Stanley. Apoi Edward a bombănit puţin, dar acum mă uit la ei şi par destul de fericiţi.

— Am fost odată la Mallorca, îi spune Stanley lui Edward.

— Era un loc drăguţ?

— Dlăguţ? spune Bennie care, ca de obicei, se ţine după băieţii mai mari.

— Ai văzut vreo biserică? întreabă Edward.

— De ce să văd biserici?

— Mama mea mereu mă obligă să merg să văd biserici în vacanţă. Am fost în Italia odată şi am fost să vedem douăzeci de biserici într-o săptămână. Am numărat.

— Eu văzut, spune Bennie.

— Nu tu, spune Edward, enervându-se pe fratele lui. Tu n-ai văzut nici o biserică. Tu erai doar un bebeluş. Mami te plimba în cărucior.

— Nu, eu VĂZUT!

— Ce copil eşti.

— Nu, eu lău.

— Da, eşti rău.

— Nu, nu e, spune Stanley gânditor. Are doar doi ani.

— Eu doi! spune Bennie.

— Cred că, atunci când aveam doi ani, continuă Stanley, am avut un accident de maşină.

— Poftim? zice Edward. Ce fel de accident de maşină?

— Nu prea-mi aduc aminte, dar mama mi-a spus că a fost groaznic. Zice că am fost

aruncat de pe scaunul meu pe volan. Spune că a trebuit să merg la spital, dar eu nu-mi aduc aminte nimic din astea, pentru că eram prea mic.

— Ai făcut buf? întrebă Bennie.

— Am făcut buf, zice Stanley.

— Şi eu am avut un accident de maşină odată, spune Edward. Tocmai îl cunoscusem pe tata. Cred că aveam vreo trei ani şi tocmai se mutase cu noi şi mama spune că el mergea prea repede şi am făcut accident.

— Buf buf? spune Bennie.

— Da, buf buf, zice Edward. Aproape mi-am pierdut un picior. Mama mi-a spus că aveam o bucată de piele care era desprinsă şi că putea să-mi vadă carnea şi oasele sub ea şi că arătam ciudat, ca un extraterestru.

— Ce culoare avea carnea ta? întrebă Stanley.

— Cred că era roz-gălbuie.

— Şi ce culoare aveau maşinile care au făcut accident?

— Una albastră şi una roşie.

— Hmm. Şi spui că a fost imediat după ce l-ai cunoscut pe tatăl tău.

— Da.

— Dar cum de nu ţi-ai întâlnit tatăl până atunci? Nu-l cunoşteai când te-ai născut?

— Nu. Mama nu l-a cunoscut decât mai târziu. Înainte de asta eu, păi, am avut un tătic, un alt fel de tată, dar de fapt eram doar cu mami.

— Tu nu tai? spune Bennie, părând dezorientat.

— Desigur că am un tată, zice Edward. Tati e tatăl meu. Ştii, T-A-T-I.

Apoi Edward şi Stanley încep o discuţie despre alte lucruri care poate s-au întâmplat când erau mici. Stanley spune că el crede că prima oară a făcut un avion Airfix când avea doi ani jumate. Edward crede că se poate să fi fost odată într-un taxi în Londra. Stanley spune că a zburat cu siguranţă cu avionul pentru că doar aşa putea să ajungă la Mallorca. Edward crede că a fost în Africa atunci când era bebeluş, pentru că a găsit o poză la bunica lui acasă care îl arăta într-un cărucior, cu un rinocer în spatele lui.

— Un rinocer? întreabă Stanley. Asta nu e cam periculos?

— Mama spune că rinocerii nu văd la distanţă, aşa că poate nu m-a văzut, zice Edward.

Apoi îi spune lui Stanley cum, în fiecare noapte, se trezeşte şi se uită pe fereastra dormitorului său.

— De ce?

— Pentru că pisica noastră Honey se bate mereu cu bufniţa din hambar. Cine crezi că ar câştiga, dintre o pisică şi o bufniţă?

— Aaaa, bufniţa!

Stanley îşi flutură braţele de parcă ar fi aripi.

— Nu! spune Edward. Câştigă pisica în fiecare noapte.

Bennie, care îi asculta, este evident plictisit.

— Ce faci? îl întreabă pe Stanley.

— Căutăm viespi, spune Stanley. Am găsit doi bondari în Mallorca.

Bennie se uită în jur atent. Deodată, ţipă: „Albină!" şi arată în aer, iar Edward şi

Stanley încep, de parc-ar fi unul și același, să fugărească ceva ce nu pot să văd prin grădină, agitând deasupra capetelor lor plasele de pescuit pe care le-au găsit în seră.

— Prinde-o, Stanley! strigă Edward.

— Haaaa, țipă Stanley și apoi face o mare săritură pe gazon.

— Ai prins viespea?

Edward aleargă spre el.

Stanley se uită în plasa lui.

— Nu, spune într-un fel indiferent. Nu e nimic aici.

— Hmm, spune Edward care acum stă jos lângă Stanley. Cred că va trebui să fluierăm.

— De ce să fluierăm?

— Păi viespile detestă fluieratul. Le înnebunește. Dacă fluierăm, or să iasă din ascunzătoarea lor și o să le prindem cu plasele noastre.

— Corect.

Stanley și Edward stau apoi vreo cinci minute, fluierând.

Bennie stă pe vine la picioarele lor, ca un mic băștinaș, cu bărbia în palme, așteptând nemișcat.

Apoi Edward spune:

— Stanley, ai observat ceva?

— Da. Viespile nu ies din ascunzătoarea lor.

— Nu, nu asta. Altceva. Ceva împuțit.

— Da, e dezgustător. E de la Bennie?

— Probabil. Bennie, ai făcut treaba mare în scutec?

— Eu făcut caca? spune Bennie.

— Da, ai făcut caca?

— Nu caca, spune Bennie serios.

Edward se apleacă şi se uită în pantalonii lui Bennie, la scutecul lui.

— Hmm, îi spune lui Stanley, se pare că Bennie spune adevărul.

— Şi atunci, ce e mirosul ăsta dezgustător?

Edward se uită în jur. Apoi se uită la pantalonii lui Stanley.

— Vai, spune, începând să chicotească.

— Ce e?

Stanley nu a observat că Edward şi Bennie se uită acum la pantalonii lui.

— E de la tine! zice Edward.

— Cum adică, e de la mine?

— Ai caca de câine pe pantaloni.

— Caca! Caca! zice Bennie entuziasmat.

— Probabil ai alunecat pe unul când fugăreai viespea aia, spune Edward.

— Vai, e dezgustător!

— Mie mi se pare amuzant, zice Edward şi apoi el şi Bennie încep să râdă şi mai tare.

Stanley se uită la ei şi apoi se ridică în picioare.

— Nu mă mai joc niciodată cu nici unul dintre voi!

Şi intră supărat în casă.

Un pic mai târziu, am rezolvat tot. I-am spălat pantalonii lui Stanley, i-am şters pantofii şi le fac tuturor o baie, pe deasupra. În timp ce toţi trei sunt în baie, îi explic lui Stanley că tatăl lui Edward, John al Doilea, nu a lovit niciodată maşina când era şi el în ea şi că da, Edward are alt tată, numit John Întâiul, dar nu-l mai vedem pentru că el călătoreşte mult, dar că, întâmplător, tatăl

lui Edward s-ar putea să se întoarcă să ne viziteze.

— Ooo, atunci zi-mi ceva despre tatăl meu, spune Edward entuziasmat.

— Păi tatăl tău ţi-a spus mereu Eddie.

— Da? întreabă Edward părând interesat.

— Da. Nu ştiu de ce face asta. Vezi tu, e tot aşa cum îmi spune mie Sammie. Pur şi simplu e felul ăsta de om. Oricum, s-ar putea să vină aici în câteva săptămâni şi o să fie foarte amuzant, o să puteţi să vă duceţi în parc şi chestii de-astea.

— Şi atunci unde locuieşte tatăl meu?

Îi spun că tatăl lui nu prea locuieşte nicăieri.

— E un cetăţean al lumii.

— Deci tatăl lui Edward e un pirat sau un ţigan? spuse Stanley.

— Da, cam aşa ceva.

— Asta-i mişto!

— Chiar aşa? spune Edward.

— Da, foarte mişto! spune Stanley. Eşti norocos, Edward. Tata lucrează într-o bancă şi asta nu e mişto deloc. Spune că, atunci când o să cresc, o să muncesc şi eu într-o bancă, dar nu vreau asta.

Îl întreb pe Stanley ce ar vrea să facă în loc de asta.

— Vreau să fiu pilot, dar pun pariu că n-am voie. Ştiţi, acum nu am voie să fac nimic. Nu pot nici măcar să mănânc o bomboană de ciocolată!

— Ştiu, spune Edward. Nu ai voie nici burgeri, nici cartofi prăjiţi.

— E rău, nu-i aşa?

— Groaznic.

Odată ce au ieşit din baie, se duc sus să se joace. Pentru o vreme, e linişte în casă. Bennie e sus cu băieţii mai mari. Jamie se joacă fericit cu un elastic în sufragerie. Din când în când, îşi bagă degetul în nasul câinelui.

Sună John.

— E totul în regulă acasă, dragă?

Îi spun că Stanley e aici şi totul e în regulă, mai puţin faptul că Stanley s-a murdărit tot de caca de câine.

— Doamne, e dezgustător.

— Da, a fost destul de.

Adaug că, deoarece băieţii sunt toţi aşezaţi fericiţi sus, după ce au făcut o baie lungă, totul va fi bine.

— Doamne, Regina corporatistă n-ar vrea ca Stanley să vină acasă mirosind a rahat de câine!

Apoi îi spun că i-am prezentat tacticos lui Edward ideea că John Întâiul o să vină în vizită.

— Şi cum i s-a părut?

— I s-a părut în regulă. Nu prea a ştiut ce să spună până când Stanley a zis că e de părere că tatăl lui Edward e un pirat sau aşa ceva, deoarece le-am povestit despre călătoriile lui. S-au entuziasmat amândoi destul de tare după asta.

— A, bine, deci vor fi dezamăgiţi.

— O, i-am spus dulce, eşti îngrijorat că Edward o să creadă că eşti plictisitor prin comparaţie, dragă?

— Groaznic de neinteresant. Bărbat la vârsta de mijloc, tată a trei copii, nu merge niciodată mai departe de Londra şi o plimbare în pădure. Ăsta-s eu.

— Dar te iubim aşa.

John râde şi spune că o să fie acasă în câteva ore.

Cum totul e foarte liniştit, mă hotărăsc să fac ceva fără precedent şi chiar să mă joc cu Jamie. Nu mă joc niciodată cu Jamie. Mă jucam cu Edward tot timpul. Mă jucam de-a Thomas Locomotiva ani şi ani la rând. L-am dus pe Edward să-l vadă pe Thomas la gara Chinnor. În fiecare sâmbătă mergeam la magazinul de jucării din sat şi cumpăram încă un tren pentru colecţia lui. După Thomas, ne-am jucat cu Power Rangers şi Pokemon. Am fost la cinema să vedem toate filmele din seria *Stăpânul inelelor*, *Războiul stelelor* şi *Câini şi pisici* şi orice de Roald Dahl. Mi-am petrecut ani întregi conducând prin ţară ca să găsesc lucruri de făcut pentru Edward. Dar Bennie şi Jamie? Nimeni nu face nimic cu ei. Bennie de-abia a ieşit din casă sau grădină până la un an. Jamie merge în mai multe locuri, dar numai ca accesoriu. Merge la şcoală la Edward să îl luăm. Merge să-l vadă pe Edward la antrenamentele de fotbal. Merge la centrul sportiv să-l luăm pe Edward după ora de înot.

Azi, cred că o să-i fac lui Jamie un turn din cuburi ca să-l dărâme. Mă aşez pe podea. Jamie îşi târăşte fundul până la mine. Gângureşte fericit când îşi pune capul la mine în poală. Are un păr aşa de deschis, blond, pufos ca al unui pui de pasăre. Mă întind spre el, îl mângâi şi el îşi împinge capul în umărul meu şi-şi suge degetul.

— Jamie, eşti un bebeluş aşa de liniştit. Nu primeşti deloc atenţie şi totuşi eşti aşa încântător.

— Ga, ga, ga, face el.

— Şi acum o să mă joc cu tine.

Îl aşez pe podea şi pun cinci cuburi unul peste celălalt.

— Ga, ga, ga!

Jamie devine entuziasmat.

Îşi întinde braţul mic şi... Poc! Cuburile se dărâmă.

— Erp, bla, ga!

Îşi flutură pumnul în aer.

— O, Jamie.

Râd şi îi construiesc alt turn.

Poc! Se dărâmă iar turnul.

— Ga, ga, ga!

Suntem la al cincilea turn şi aud şoapte şi chicoteli înăbuşite în spatele uşii de la sufragerie.

— Bennie? spun eu.

Chicoteli, chicoteli, foşnete, foşnete.

— Edward?

Mai multe chicoteli, mai multe foşnete. Deodată se deschide uşa şi în faţa mea stau goi puşcă Edward, Stanley şi Bennie.

— Tan-ta-na! spun ei.

— Erp, bla, ga! spune Jamie uitându-se la ei.

Mă uit şi eu. Nu-mi cred ochilor. Au desenat unul pe celălalt, din cap în picioare, cu carioca. Edward are pe piept o pictură naivă cu un dragon, făcută cu roşu şi negru. Bennie are ceva ce cred că sunt fluturi albaştri pe braţ şi pe spate. Dar Stanley, vai, Stanley, care nu poartă nimic în afară de ochelarii lui mari şi groşi, are un şarpe al cărui cap turtit şi verde e chiar sub gâtul lui şi al cărui corp şerpuieşte

pe piept, pe burtă şi se termină cu un clopoţel micuţ pe cocoşelul lui.

— Oh, Doamne, spun eu.

— Nu arătăm grozav? zice Edward. Eu sunt Dragonul Roşu, Stanley e Şarpele Verde şi Bennie e Maestrul Fluture Albastru.

— Da.

— Am făcut totul singuri, spune Stanley mândru.

— Eu futule, spune Bennie.

— Raa! zice Edward. Sunt un dragon.

— Sss, zice Stanley. Sunt un şarpe.

Şi apoi îşi flutură cocoşelul.

— Uite clopoţelul meu! spune încântat.

Chiar atunci sună soneria.

— Mami! spune Stanley, sărind la clanţă.

— O, Doamne, zic eu.

— Raa! face Edward.

— Erp, bla, gaa! spune Jamie.

— Eu futule, spune Bennie, fluturându-şi braţele ca pe nişte aripi imaginare.

Şi în mijlocul acestei dezordini şi zăpăceli vine Laura. Pentru un moment, poate doar o secundă, stă mută de groază şi apoi... şi apoi explodează.

— O; DOAMNE! urlă, holbându-se înnebunită la cei doi copii ai mei.

Încă nu l-a văzut pe Stanley. E în spatele ei. Se întoarce maniacal să-l caute şi, de parcă s-ar mişca în reluare, el apare în faţa ei.

— Ssss, spune el vesel, ridicându-şi sugestiv sprâncenele şi fluturându-şi cocoşelul.

Ea gâfâie. Şi deodată atmosfera e stricată.

Încearcă să-l prindă pe Stanley, care se preface că e alunecos, fioros şi şerpos şi se dovedeşte imposibil de prins, aşa că în loc

să-l ia pe el îl apucă pe Edward, care apoi face „Raaa!" la ea, aşa că îl prinde şi mai strâns de umeri. Îmi dau seama că-l doare şi deodată Edward se opreşte din raaa-it şi ţipă:

— Au, mă doare!

Laura îi spune:

— Ce se întâmplă, Edward? Nu înţeleg. De ce eşti dezbrăcat? De ce ai desenat un şarpe pe Stanley?

Apoi din senin Bennie se repede la ea într-un fel foarte puţin fluturesc şi o loveşte cu toată forţa lui de copil de doi ani în tibie.

— Eu futule! spune.

Şocul o face pe Laura să-i dea drumul lui Edward şi să se uite în jos la Bennie.

— Ce se întâmplă? spune din nou.

Apoi se întoarce către mine.

— Ce se întâmplă aici?

Pare panicată.

— Nu e nimic, am spus, simţindu-mă acum destul de îngrijorată şi vinovată, de parcă ar fi fost din cauza mea.

Doamne, fiul ei a venit în vizită şi Edward i-a desenat un şarpe pe cocoşel! De ce a făcut asta? E pentru că sunt o mamă rea. E atât de evident. Sunt o mamă groaznică şi copiii mei sunt toţi demoni şi...

— Nimic? spune Laura disperată. Nu înţeleg. Stanley nu avea un şarpe pe... pe... cocoşel azi-dimineaţă.

— Ei... aa... au făcut o baie şi... am spus eu nesigură.

— De ce au făcut o baie?

— Pentru că Stanley avea murdărie de câine pe pantaloni.

— Cum a făcut asta?

Se uită nervoasă în jur, de parcă ar fi putut să apară copii pictaţi din lemnărie.

— Fugărea o viespe.

— Fugărea o viespe? De ce fugăreau viespi?

— Nu ştiu. Ceva legat de doi bondari pe care i-a văzut Stanley în Mallorca.

— N-am fost niciodată în Mallorca.

Laura pare aproape să izbucnească în lacrimi.

— Aha.

— Stanley a spus că am fost în Mallorca?

— Păi nu chiar.

Îi fac semn lui Edward să aducă hainele lui Stanley.

— Deci acum minte. Minte şi e dezbrăcat şi cineva a desenat lucrul ăla pe corpul lui.

Cred că devine un pic isterică. Vocea ei e din ce în ce mai ridicată.

— Serios, Laura, am spus cu cea mai liniştitoare voce. E doar o chestie de copii. Nu e mare lucru.

Acum se uită la mine de parcă ar vrea să mă lovească.

— Nu e mare lucru! spune, cu vocea cu o octavă mai sus. Cum poţi să spui asta? Cum e posibil să spui asta?

Apoi trage cu ochiul la Stanley, care şi-a găsit hainele.

— Hai, Stanley. Plecăm chiar ACUM!

ACUM a ieşit ca un strigăt, un geamăt de durere.

— Mulţumesc, mama lui Edward, spune Stanley, aparent ignorând comportamentul isteric al mamei lui, în timp ce e scos cu forţa pe uşă. Pa, Bennie! Pa, Jamie! Pa, Edward!

— Pa, pa, spune Edward făcându-i cu mâna.

Laura se întoarce când ajunge la mașină și-mi aruncă o privire derutată.

— Îmi pare atât de rău, am spus.

După ce au plecat, Edward se întoarce la mine și-mi spune, foarte fericit:

— A fost amuzant.

— Of, Edward.

Când John se întoarce acasă, îl găsește pe Bennie plin de cariocă întinsă, moțăind pe canapea. Edward e în baie cu niște săpun și un burete.

— Uite, tati! spune când îl aude pe John. Am desenat un dragon pe tot corpul meu. Era unul frumos! Dar mami a zis că trebuie să-l spăl. Vrei să vii să-l vezi înainte să se șteargă?

— A, da, spune John.

Apoi îl aud spunând:

— Arată minunat! E roșu și negru.

— Da, zise Edward. Era genul de dragon care făcea „Raaa!".

— Raaa! Asta e destul de înfricoșător.

— Și Stanley avea un șarpe până pe cocoșel.

— Bine.

— Șarpele lui făcea „Ssss!"

— Da, presupun că așa făcea. Și ce părere a avut mama lui Stanley de șarpe?

— A.

Edward pare deodată supărat.

— Nu cred că i-a plăcut prea mult.

— Nu contează. Se pare că v-ați distrat.

— Da, așa e, tati, așa e, spune Edward și apoi se săpunește din nou.

— Of, dragă, spune John când mă vede. Presupun că Regina corporatistă nu a fost

prea încântată de chestia cu desenatul pe corp.

— Nu prea încântată? Asta e puţin spus. E un dezastru. Un dezastru complet. Pur şi simplu a plecat părând şocată şi acum nu o să-l mai lase niciodată pe Stanley să mai vină nici şi Edward nu o să mai aibă nici un prieten. Adică, de ce naiba a trebuit să facă asta?

— Cred că li s-a părut amuzant.

— Da, cred că da. Dar chiar e un dezastru.

— O s-o sun, zise John.

— O să faci asta? Te place. Îi plac bărbaţii.

— O s-o sun şi o să-i explic. O să-i spun ce singur o să fie Edward fără Stanley. O să fac apel la partea ei feminină.

— Care parte feminină? E obsedată de control. Nu-l lasă pe Stanley să mănânce E-uri.

— Ei, cred că eşti doar puţin supărată. Probabil a fost depăşită de situaţie. Nu-ţi dai seama de asta, Samantha?

— Desigur că-mi dau, dar de ce a fost aşa şocată?

— Închipuie-ţi cum ar fi să-ţi găseşti copilul cu un clopoţel de şarpe pe cocoşel! Probabil a fost jenată.

Apoi se duce în birou să găsească un telefon.

Avem trei telefoane portabile şi nimeni nu poate niciodată să le găsească, pentru că jocul favorit al lui Jamie e să le ascundă în locuri ingenioase. E foarte bun la asta. Dacă ocheşte telefonul într-un loc în care i se pare că poate să se tragă şi să ajungă la el, se agaţă de suprafaţă şi se ridică asemeni unui miniscafandru ce iese din mare, iar apoi, bâjbâind cu o mână, găseşte telefonul, îl

înşfacă, după care se scufundă la loc şi pleacă târâş de-acolo, chicotind. Am găsit telefoane peste tot: în cizme, în coşul de gunoi, în spatele canapelei, în pătuţul lui Bennie, în coşul câinelui, absolut oriunde. Unul a ajuns chiar în toaletă. Nu a mai mers la fel de bine de atunci.

Îl aud pe John înjurând în birou.

— Unde naiba e? întreabă. Pentru numele lui Dumnezeu, Jamie, unde ai pus afurisitul de telefon?

— Încearcă în coş.

Mult foşnet şi apoi:

— L-am găsit!

După un timp, aud multe mormăieli. Vreau să mă duc să ascult, dar cred că probabil n-ar trebui. În cele din urmă aud nişte râsete şi apoi John se întoarce în cameră zâmbind.

— S-a aranjat tot.

— Cum, chiar aşa?

— A, da, e totul în regulă. I-am explicat că Edward poate fi puţin ciudat, dar e doar o distracţie nevinovată.

— Da, e o distracţie nevinovată.

— Cred că doar a fost şocată, dar a avut timp să se calmeze şi l-a întrebat pe Stanley despre asta şi acum ştie că nu au fost intenţii rele.

— Desigur că nu au fost intenţii rele. De ce a crezut că ar fi putut fi?

— Nu a crezut neapărat că ar putea fi. Cred că doar avea nevoie să fie liniştită.

— Şi ai liniştit-o?

— Absolut. Oricum, concluzia e că Stanley poate în continuare să vină la joacă miercurea şi în unele weekenduri.

— Bun. Edward o să se bucure.

Chiar atunci, Bennie începe să se învârtă.

— Ce anume ar trebui să fie Bennie?

— A, el era Marele Maestru Fluture.

— Da.

Apoi John se duce, foarte tandru, să îl ia în braţe.

— Îl bag în pat şi poate să facă mâine baie.

Când iese din cameră, îşi aduce aminte de ceva.

— A, regina corporatistă m-a rugat să-ţi spun asta. Zice că şi-a adus aminte tot.

— Ce şi-a adus aminte?

— Chestia de care ai întrebat-o. Spune că da, l-a cunoscut pe Nicholas. A venit odată la un curs. Se pare că a fost în Lake District. Spune că a fost ca o vacanţă amestecată cu bonding managerial şi jocuri de încredere. Zice că era cu un însoţitor fermecător.

— Nu-mi aduc aminte ca Genevieve să se fi dus la Lake District cu Nicholas, dar poate a fost înainte să îi cunoaştem.

— Dar fii atentă. Ştii de ce îşi aduce aminte de Nicholas?

Dau din cap.

— Pentru că nu era însoţit de Genevieve! spune John triumfător.

— Vai, nu se poate! am gemut, simţind cum mi se strânge inima. Şi atunci, de cine era însoţit?

— De un tânăr! Nicholas a venit la Lake District cu un bărbat. Şi ghici ce? *Au împărţit o cameră!*

— POFTIM?

— Exact!

Apoi John iese din cameră cu Bennie în braţe, pictat în albastru.

8. Joi

Dimineaţa, John se trezeşte devreme să se ducă la muncă. Soarele de-abia a răsărit. John trage draperiile şi stăm împreună în pat, privind cum zorii se ivesc din spatele dealului.

— Văd căprioarele, spune John. Fug de colo-colo!

John adoră să admire căprioarele. Petrece ore în şir la fereastră, sprijinindu-l pe micul Jamie de geamurile reci, privind lumea din jur.

— Uite, Jamie, spune el, un tractor venind pe drum.

— Mmm, zice Jamie.

— Şi uite un vânturel zburând pe câmp. Şi un bărbat plimbând un câine!

Apoi John îl zgâlţâie pe Jamie în sus şi în jos, iar Jamie gângureşte şi spune: „Ga! Ga! Ga!".

Azi, John a deschis fereastra. Aerul miroase dulce şi cald. Îmi place să-l privesc pe John dimineaţa. Îmi place să-l văd cum trece din starea de visare în cea de trezie. Deodată am un gând oribil. De ce e viaţa tuturor aşa de dificilă? Mi-aduc aminte ce mi-a spus John aseară. Nicholas a fost într-un weekend la team building cu un bărbat tânăr. Nicholas e

homo? Nu pare homo. E însurat şi are copii. De ce nu pot fi oamenii ceea ce par?

— De ce pari aşa de îngrijorată, Samantha?

— Sunt îngrijorată din cauza ta.

John râde şi se întinde să-mi ciufulească părul.

— Şi de ce-ţi faci griji din cauza mea?

— Mi-e teamă că, poate, nu-ţi spun ce mult te apreciez uneori.

— Ce te-a făcut să te gândeşti la asta, Samantha?

— Şi-mi fac griji că nu-ţi arăt destul cât de mult te iubesc.

— Samantha?

Râde, dar pare încurcat.

— Şi mi-e teamă că o să pleci cu altcineva, de orice sex.

— Despre ce vorbeşti? Doamne, mintea ta funcţionează pe căi ciudate. Credeam că stăm fericiţi în pat şi tu te gândeşti că vei fi abandonată. Nu o să te părăsesc, nu o să vă părăsesc pe nici unul dintre voi. Doar nu crezi asta, nu?

— Nu. Cred că sunt doar îngrijorată că vine John Întâiul şi Nicholas, ei bine, Nicholas...

— Sigur că eşti îngrijorată. Lumea ta s-a dat iar peste cap. Dar nu-ţi mai face griji. O să apară o explicaţie pentru tânărul lui Nicholas.

— Dar care ar putea să fie explicaţia? Nicholas e un bărbat însurat.

— Ah, şi nici un bărbat însurat nu şi-a înşelat vreodată soţia cu alt bărbat?

— Nu mulţi.

BIBLIOTECA JUDEŢEANĂ "I.N. ROMAN" CONSTANŢA

— Dar unii da. Uite, când vine vorba de Nicholas, habar n-am ce să zic. Chiar nu știu. Poate o fi bisexual, dar numai timpul va decide dacă e adevărat sau nu. Și despre vizita lui John Întâiul? Doamne, eu sunt îngrijorat, așa că sunt sigur că și tu ești. Dar o să fie bine. Ai încredere în mine, Samantha.

Acum deja mă sărută pe gât.

— Nu te gândi la mine, îmi șoptește. Mai bine simte-mă.

Câtva timp mai târziu, John iese pe ușă. E foarte fericit. După ce ne-am trezit, a început să fluiere și fluieratul lui l-a făcut pe Edward să râdă, apoi Edward a început să fluiere și eu m-am supărat așa tare pe fluieratul lor nesfârșit, că am fost ușurată când au spus amândoi că sunt pe picior de plecare.

— Te iubesc, mamă, spune Edward, sărutându-mă pe buze și învârtindu-și ghiozdanul deasupra capului.

— Te iubesc, dragă, spune John al Doilea, ciupindu-mă de fund și făcându-mi cu ochiul.

Deci au plecat și acum îi fugăresc pe Bennie și pe Jamie prin casă. Sunt ca două maimuțele hiperactive în dimineața asta. Nu stau locului deloc; urcă și coboară scările, în spatele draperiilor, pe draperii, sub paturi, râzând de parcă le-ar plesni plămânii. Chiar și așa, tot îmi revine în minte conversația telefonică de-aseară a lui John cu regina corporatistă. Nu-mi iese din cap. Nicholas a fost la un curs de management în Lake District împreună cu un bărbat tânăr. Au împărțit o cameră. Cine e bărbatul ăsta care a fost cu Nicholas? Pur și simplu nu pot să înțeleg. Noaptea trecută

m-am foit în pat și l-am interogat pe John o groază de timp.

— Ce a spus, mai exact, Laura?

Ca răspuns, John a mârâit.

— A spus tânăr sau băiat, de exemplu?

Mârâit.

— Doamne, e important!

Mârâială, mârâială.

— E vorba de căsătoria lui Genevieve! Ce ar trebui să-i spun când o văd data viitoare? Și o s-o văd cu siguranță la grupul de joacă, nu?

John s-a trezit apoi un pic și a zis:

— Nu-i spui nimic, Samantha. Nu e vorba despre tine, să știi. E vorba despre Genevieve și despre Nicholas și nu e treaba noastră.

Apoi mă enervez.

— Să nu spun nimic? Să nu spun nimic! E posibil ca soțul lui Genevieve să facă sex cu un bărbat! Cum să nu spun nimic? Poate are o aventură și nici nu știu dacă e mai bine sau mai rău că e cu cineva de același sex! Pur și simplu nu pot să nu-i spun!

Apoi John a zis că ar trebui să nu mă mai duc la grupul de joacă dacă asta simt, s-a întors pe partea cealaltă și a adormit la loc.

Îl sun pe John pe mobil. Nu răspunde. Probabil e în tren. La naiba!

— Trebuie să discut treaba asta legată de Nicholas cu tine, i-am șuierat la telefon. Dacă mă iubești, mă suni înapoi acum!

Zece minute mai târziu sună telefonul.

— Unde ești? spun imediat.

E o tăcere scurtă și apoi vocea de la celălalt capăt spune:

— În șopronul vacii. De ce, e important? E sora mea.

— A, tu ești, Julia.

— Sigur că sunt eu, Julia, zice Julia. De ce n-aș fi?

— Așteptam ca John să sune înapoi.

Apoi îi spun că eram pe cale s-o sun să-i spun veștile mele.

— Veștile tale?

— Da. John Întâiul se întoarce să ne viziteze și vrea să ne vadă pe mine, pe Edward, pe toată lumea, de fapt.

— John Întâiul se întoarce? O să-l lași să vă vadă pe toți? Ce o să faci?

Îi spun ce a scris în mailul lui și o întreb ce crede că ar trebui să fac.

Se gândește la asta un pic, apoi spune:

— Păi, pe de-o parte cred că n-ar trebui să vină să vă viziteze. Nu i-a prea fost tată lui Edward și nu prea merită drepturi din punctul ăsta de vedere. Pe de altă parte, e tatăl lui Edward, mama lui e pe moarte și cred că ai un oarecare sentiment de loialitate față de el. Trebuie, desigur, să te gândești la Edward în toată treaba asta.

Îi spun că mă gândesc la Edward și aproape la nimic altceva în afară de Edward.

— Trebuie să fie foarte derutant pentru el. E foarte bine să ai o familie fericită cu John al Doilea, dar acum, că tatăl lui se întoarce, chiar și temporar, s-ar putea să aibă senzația că e rupt în două, că îi e testată loialitatea.

— Păi nu prea am ce face în legătură cu asta, pentru că deja i-am spus lui John Întâiul că poate să vină.

— Citeam o carte zilele trecute, spune sora mea, ignorând complet ceea ce tocmai am spus. E una dintre cărţile pe care trebuie s-o citesc pentru curs, vezi tu, şi e despre cum, ca părinte, treaba ta este în principiu să protejezi stabilitatea psihologică a copilului tău pentru că eşti un adult şi ei sunt mici şi lipsiţi de experienţă. E de fapt despre a spune nu lucrurilor care crezi că o să-l afecteze în mod negativ. Vezi tu, ar fi trebuit să spui nu venirii lui John Întâiul la voi în casă.

— Julia, a fost aproape imposibil să-i spun nu, având în vedere că mama lui e pe moarte.

— Da, păi asta e problema, nu? Problema lui Edward este că tatăl lui o să-l părăsească iar şi asta va declanşa în el sentimente de abandon pentru tot restul vieţii lui şi apoi n-o să fie în stare să-şi ia un angajament faţă de un partener şi...

O întreb de unde naiba scoate toate chestiile astea.

— Păi mai e o carte. E despre cum poţi să trasezi viitorul unui copil pornind de la trecutul lui. Adică nici una dintre chestiile astea nu e dovedită, dar mi s-a părut fascinant. Vezi, dacă ne uităm la trecutul tău...

— Te rog, nu.

— putem vedea că John Întâiul e tatăl nostru şi John al Doilea e bărbatul pe care a trebuit să-l cunoşti ca să treci peste tatăl nostru.

Îi spun că nu am chef de toate astea şi că poate ar vrea să-mi spună de ce a sunat de fapt.

— A, spune ea, am nevoie să vii încoace pentru că trebuie să vorbesc ceva cu tine.

Se opreşte un pic.

— Joe m-a părăsit.

— Poftim?!

— A fugit cu o terapeută cu îngeri şi acum îmi vine să mă omor.

Mereu mi s-a părut că Julia şi unchiul Joe aveau viaţa perfectă. I-am spus deseori Juliei lucrul ăsta. Ferma lor e la poalele unui deal. Are un pârâiaş care curge prin ea. Are o salcie magică şi un stejar bătrân şi seamănă puţin cu ceva dintr-un roman de Enid Blyton. Ies copii din fiecare cameră şi sunt pisici care trăiesc în fiecare sertar. În câmpul din faţa casei ţin găini, vaci, oi şi o capră excesiv de prietenoasă.

Odată, când eram în vizită, capra a scăpat şi a încercat să mănânce antena de la maşina mamei şi ea s-a înfuriat.

— E tipic pentru Julia! a zis ea. Nici un fel de infrastructură!

În mod pervers, deşi mama crede că nu ar trebui să am ajutoare – sau „infrastructură" cum le spune ea –, de fapt crede că sora mea e nebună să facă totul singură.

— Şase copii şi nici un pic de ajutor, spune ea.

— Dar îmi tot spui că nu are nevoie de ajutor, i-am zis odată.

— A, a zis mama, nu am spus că nu are nevoie de ajutor. Am spus doar că face totul singură. Nu am spus niciodată că aş fi de acord cu asta.

— Dar de ce sora mea ar trebui să aibă ajutor şi eu nu?

— Pentru că are o casă mai mare decât tine.

E adevărat că Julia își petrece jumătate din viață făcând curat în casă. De fiecare dată când mergem la ea, e curat și ordonat chiar dacă intră copiii cu noroi pe picioare toată ziua, câinii năpârlesc, pisicile năpârlesc și uneori chiar și găinile intră să mai ciugulească.

— Cred că se murdărește așa rău casa! îi spune mereu mama Juliei.

— Se murdărește, răspunde mereu Julia fericită. Am stat trează până la trei dimineața să fac curat!

— Trei dimineața? E ridicol!

Apoi mama întreabă:

— De ce nu ai pe nimeni să te ajute?

Și Julia răspunde:

— Nu ne permitem pe cineva care să mă ajute.

Apoi mama spune:

— Acum ești și mai absurdă. Joe câștigă destui bani, desigur că-ți permiți ajutor.

Apoi Julia zice zâmbind:

— Dar îmi place să fac eu însămi curat în casă.

Unchiul Joe desigur că scapă de toate astea. Are o slujbă pe care n-am înțeles-o niciodată, de fapt. Are o funcție de conducere mai puțin însemnată într-o companie de IT, dar se pare că ia o mulțime de bani. Îmi vorbește uneori despre slujba lui, despre structuri piramidale, promovarea mărcilor, loialitatea față de firmă și cum să-i faci pe cei din birou să lucreze mai efcient pentru tine, dar am tendința să mă deconectez și mai

degrabă să mă uit la sora mea care trebăluieşte prin grădină. Munca unchiului Joe pare mereu deosebit de flexibilă.

— Am şase copii! mi-a spus odată, când l-am întrebat cum reuşeşte să aibă o viaţă şi să muncească în acelaşi timp.

— Sora ta are nevoie de mine s-o ajut acasă. Cei de la birou înţeleg asta.

Deci unchiul Joe e drăguţ şi „cei de la birou", oricine or fi, sunt drăguţi şi sora mea e de asemenea foarte drăguţă. Unchiul Joe îmi spune asta tot timpul.

— Sora ta e aşa încântătoare, zice el. Sunt un bărbat aşa norocos.

Dar ştiu că sora mea are temerile ei. Îmi dau seama că o neliniştesc anumite lucruri. Mai demult am întrebat-o dacă e ceva în neregulă, dar ea doar a zâmbit şi mi-a turnat o ceaşcă de ceai de păpădie. Când se simte foarte vulnerabilă, îşi strânge copiii împreună şi apoi în jurul ei, ca nişte cute într-o haină. Uneori, apare dintre ei şi pare mică, slabă şi trasă la faţă, apoi dispare la loc, asemeni unui iepure speriat. Dar acum, la patruzeci de ani, a devenit totuşi hiperactivă. Dacă ia parte vreodată la o conversaţie, braţele ei se mişcă întruna şi râde ca o nebună. Îmi pare rău pentru ea, pentru că nu sunt cu adevărat convinsă că e fericită. De curând, am văzut nişte lucruri în neregulă. Pentru început, a devenit obsedată de corpul ei, deşi arată foarte bine pentru o persoană de patruzeci de ani care a avut şase copii. Dar n-ai ce să-i spui.

— Nu, răspunde ea de fiecare dată când îi zic ce bine arată. Am colăcei pe burtă!

Dar nu are, pentru că e aşa ocupată tot timpul. Când nu face curat, calcă şi face cumpărăturile şi şase pachetele cu mâncare pe zi.

Am întrebat-o cum o să strecoare şi cursurile de psihologie şi ea a spus:

— Trebuie să fac ceva pentru *creierul* meu, Samantha!

Pentru o vreme, înainte să-şi dea seama că trebuie să facă ceva pentru creierul ei – adică ceva formal, care implică ore şi chestii –, înnebunise după cărţile care te învaţă să te ajuţi singur. Totul a început un pic în glumă. Cam la un an după ce a murit tatăl nostru, unchiul Joe a venit să mă vadă. Mi-a spus că el crede că Julia şi-a pierdut minţile. A spus că a început să meargă cu bicicleta prin sat îmbrăcată în pijama, în toiul nopţii. L-am întrebat de ce şi a zis că a început după moartea tatălui meu. M-a rugat să-i ajut, iar eu m-am gândit şi m-am tot gândit o vreme şi i-am spus că nu prea ştiu ce ar putea să facă pe cineva să meargă cu bicicleta prin sat, îmbrăcat doar în pijamale, dar că ar putea să se ducă la bibliotecă să găsească o carte care să fie de ajutor.

— Ştii tu, i-am spus, durerea îi poate determina pe oameni să facă lucruri ciudate. Poate trebuie să iei una dintre cărţile alea intitulate ceva gen „Cum să depăşeşti durerea" şi vezi dacă funcţionează.

Aşa că a plecat şi s-a întors cu *Cum să treci mai departe cu dragoste*.

Julia a citit cartea, apoi m-a sunat într-o zi şi mi-a spus:

— Mă simt mult mai bine acum.

Iar săptămâna următoare m-a sunat şi a spus:

— Ai citit vreo carte psihologică despre cum să te ajuţi singur? Sunt fantastice!

Şi apoi părea să se fi transformat într-o altă persoană. A citit *Supă de pui pentru suflet* şi *Cum să câştigi prieteni şi să influenţezi oamenii*, *Bărbatul care şi-a confundat soţia cu o pălărie*. Apoi a citit *Bărbaţii sunt de pe Marte, femeile sunt de pe Venus*. Obişnuia să-l bată pe unchiul Joe la cap cu asta.

— Acum, tu eşti un vânător şi eu sunt o casnică, spunea ea. Eu sunt în contact cu sentimentele mele şi tu nu. Eu dau şi tu iei şi doar Dumnezeu ştie cum de mai stau bărbaţii şi femeile împreună!

Apoi a început să citească despre creşterea copiilor. A citit *Cum să spui nu* şi *Secretul copiilor fericiţi*. Am întrebat-o despre ele odată şi a zis:

— Îmi plac, dar pun pariu că aş putea să scriu una mai bună!

Asta ar putea fi adevărat, pentru că Julia e o mamă mult mai bună ca mine. De unde copiii mei sunt obraznici, rebeli, de necontrolat şi uneori chiar necomunicativi, copiii surorii mele sunt minunaţi. Sunt aşa blânzi, politicoşi şi cu adevărat încântători. Şi copiii mei îi iubesc pe copiii surorii mele. O iubesc şi pe sora mea. De Crăciunul trecut, când plecam de la sora mea de-acasă ca să mergem acasă la noi, Edward a căzut pe aleea din faţa casei şi şi-a lovit genunchiul de un grătar din fier pentru curăţat încălţămintea.

— Auuuuuuuuu! a urlat el.

Mama mergea în spatele lui.

— E doar o zgârietură, Edward! a spus cu o voce prefăcut veselă şi zglobie.

— Auuuuuuuu! a ţipat din nou Edward.

M-am dus să văd care era problema, ceea ce era cam dificil în întunericul beznă.

— Nu vă mai agitaţi! a spus mama printre dinţi.

Dar, deodată, din întuneric a venit sora mea.

— Bietul de tine, a spus aplecându-se cu un sistem de alarmă împotriva juliturilor pornit la maxim. Cred că te doare rău.

— Mă doare, s-a văitat Edward.

— Şi eşti aşa viteaz!

— Sunt? s-a smiorcăit Edward.

— O, da! a spus sora mea şi apoi l-a ridicat – ceea ce nu-i deloc uşor pentru că e uriaş –, l-a dus în casă, apoi a găsit un plasture foarte haios, fluorescent, „care vindecă singur" orice-o-fi-însemnând-asta şi i-a dat cremă caldă de ciocolată – o lingură pentru el, una pentru fiecare dintre pisoii care se îngrămădeau în jurul lui.

Mama, între timp, stătea dezamăgită în maşina ei rece, fumând o ţigară. Când am plecat în cele din urmă, a zis:

— Ce mare agitaţie pentru nimic!

Dar lui Edward nu i-a păsat pentru că sora mea i-a găsit o pungă de Haribo şi apoi i-a spus că nu vede de ce nu ar putea să le arunce pe cele oribile, în formă de ou ochi, pe fereastră, pentru că nu credea că o să polu-ceva. Edward încă se smiorcăia şi-şi trăgea nasul, iar mama şi-a dat ochii peste cap când l-a auzit.

Şi iată-mă aici, la masa din bucătăria surorii mele. Totul pare suspect de calm şi liniştit şi teribil de casnic. Sora mea coace mereu pâine şi găteşte chestii delicioase. Cuptorul e mereu pornit. Noaptea, luminile casei sclipesc şi strălucesc, asemeni unor faruri chemându-i pe vizitatori. Şi astfel, vizitatorii vin. Sora mea nu refuză pe nimeni. Odată am venit să bem o cafea şi să stăm de vorbă şi am găsit o ciobăniţă în bucătărie.

— Eşti ciobăniţă? am întrebat-o.

Eu doar glumeam. Am întrebat-o pentru că avea trei oi şi un câine collie în spatele camionetei ei pick-up.

— Chiar îs, a spus cu un accent de Bucks. Io-s ciobăniţă.

Apoi a refuzat să se mişte ore-n şir, spunându-ne poveşti despre cum „Patch" scăpase „marea oaie" din spatele sârmei ghimpate. Cred că am băut cel puţin zece ceşti de ceai. La un moment dat am impresia că am şi adormit. Dar nu şi sora mea. O, nu! Julia stătea, cu bărbia sprijinită în mâini, spunând lucruri de genul „Chiar aşa?" sau „Vai, Doamne!" tot timpul conversaţiei.

Cum priveam ceasul ticăind în bucătărie şi pe ciobăniţă mâncând şi mai mult din plăcinta de mere făcută în casă a surorii mele, m-am hotărât că e timpul să acţionez. M-am ridicat, foarte înţepată şi am spus:

— De fapt, sper că nu te deranjează, dar am condus ceva ca să o văd pe sora mea şi trebuie să vorbesc nişte lucruri cu ea, aşa că...

— A, bine, a zis ciobăniţa. Atunci, io-mi iau tălpăşiţa.

— O, nu, spuse Julia, părând oripilată şi strângându-i braţul. Nu trebuie să pleci. Îmi pare rău că sora mea e aşa nepoliticoasă. Ea lucrează, vezi tu.

Dar ciobăniţa a plecat şi sora mea s-a supărat pe mine.

— Of, Samantha! De ce eşti aşa de rea cu oamenii? De ce nu te porţi cum ai vrea să se poarte şi alţii cu tine?

Azi sunt prăjituri pe masă şi ceai în ceşti.

— Dă-i mătuşii Samantha nişte prăjituri, îi spune celui mai mare copil, Robert, când mă aşez.

Mormăie în felul lui adolescentin şi îmi pune o felie de prăjitură cu ciocolată în farfurie.

— Vrea şi Jamie? mă întreabă sora mea. Caută o farfurie de plastic, te rog, Robert.

Robert găseşte o farfurie de plastic şi pune o felie de tort pe ea. O pune pe podea, Jamie se târăşte până la ea, îşi bagă mânuţele în prăjitură şi şi-o întinde pe cap.

— E dezgustător, zice Robert.

— Erp, bla, ga, spune Jamie.

— Vleau şi eu, spune Bennie, care încearcă să se caţere pe piciorul lui Robert, pentru că Bennie îl iubeşte pe Robert.

— Unde e Edward? întreabă Robert, în timp ce-l suie pe Bennie în poala lui.

— E la şcoală. De fapt, n-ar trebui să fii şi tu la şcoală, Robert?

Robert face un semn cu capul spre mama lui.

— Ea spune că nu trebuie să mă duc azi.

— Poate Edward ar trebui să nu se mai ducă la şcoală când vine tatăl lui, zice Julia.

— Vine tatăl lui Edward să-l vadă? întreabă Robert. Mi-aduc aminte de tatăl lui. Nu plecase?

— Ba da, săracul de Edward, spune sora mea.

— De ce e sărac? spune Robert, care acum îi dă lui Bennie niște prăjitură.

— Pentru că tatăl lui l-a părăsit, spune sora mea, așa cum a făcut și tatăl tău.

— Julia! am zis eu.

Julia face o față angelică.

— O cheamă Suki.

— Ce fel de persoană are numele Suki? întreb.

— Ți-am spus, e o terapeută cu îngeri.

— Cine e Suki? întreabă Robert.

— A, Robert, zice sora mea, e femeia cu care a plecat tatăl tău. Ți-am mai spus asta!

— Julia! am zis. Nu poți să vorbești așa în fața copiilor. Nu e corect.

— Nu am ascuns nimic în familie. Nu o să încep acum. I-am spus totul lui Robert, așa că nu-ți mai face griji!

Julia spune că are nevoie de aer curat. Îl întreabă pe Robert dacă poate să aibă grijă de Bennie cât mergem la plimbare, iar Robert, trebuie spus, pare încântat de idee.

— Poți să mă ajuți să hrănesc găinile! îi spune lui Bennie.

— Da, te log, zice Bennie.

Așa că găsim câinii Juliei, ștergem de praf un cărucior din șopronul ei și am plecat. Ajungem pe islaz. Pământul e uscat și prăfuit. Dăm drumul câinilor. Ogarul pornește ca din pușcă, aproape zburând deasupra pământului uscat și crăpat. Retrieverul merge legănat.

Nu prea face nimic altceva decât să meargă legănat. E prea gras. Fură mâncarea din farfurii. Jack Russell-ul ei e un câine ocupat, devotat. Fuge de colo-colo, adulmecând, apoi se întoarce la sora mea, să se asigure că e acolo. Are ochii ca ai unui şobolan. Nu prea-mi place de el. L-a muşcat pe Bennie odată. Eram în grădina din spate a mamei mele şi Bennie arunca mingi câinilor şi când s-a aplecat să ia una s-o arunce Jack Russell-ul a ţâşnit din stratul de flori şi l-a muşcat foarte tare de ureche.

— O, Doamne! a strigat sora mea, în timp ce Bennie stătea, alb ca varul din cauza şocului, ţinându-se de urechea stângă.

Sângele îi curgea printre degete. L-am luat pe sus şi l-am dus în bucătăria mamei.

— Ce s-a întâmplat? a zis mama când l-a văzut pe Bennie.

— Câinele i-a smuls urechea.

— Lasă-mă să mă uit.

I-a dat la o parte de la ureche degetele bietului Bennie.

Bennie a urlat.

— Câine lău! Câine lău!

Mama s-a uitat atent.

— E doar o zgârietură.

— O zgârietură? am spus. E sânge peste tot!

— Ba nu, nu e. E totul în regulă.

Bennie începuse să se mai învioreze până când a venit Edward.

— Săracu' Bennie. Lasă-l pe dr Edward să se uite.

Ăsta e un joc pe care Bennie şi Edward îl joacă cu plăcere. Edward se uită la presupusele

răni ale lui Bennie şi îl pune să facă diverse lucruri, cum ar fi să-şi scoată limba sau să dea din degete înainte ca dr Edward să-i pună diagnosticul.

— Hmm, spune Edward. Da. Pot vedea patru plăgi înţepate profund. Probabil făcute de colţii unui câine turbat. Bennie, recomandarea mea e să te duci la spital.

— Pital?

— Da, spital. Cred că s-ar putea să-ţi taie urechea şi să ţi-o coasă la loc. Va durea, fără îndoială. Ăsta e diagnosticul lui dr Edward.

— Aaaaaaaaa, spuse Bennie, plângând din nou.

— O, Edward, nu fi prostănac, spuse mama. Bennie, asta se întâmplă când copiii se joacă cu câinii.

Azi, eu şi sora mea ne plimbăm pe o parte a câmpului în timp ce ea-mi povesteşte despre Joe.

— Joe nu a vrut niciodată atâţia copii.

— Ba da, a vrut! Era mereu aşa bucuros când tu tot rămâneai însărcinată.

— Nu, nu era, spuse Julia oarecum evazivă. Cred că doar se prefăcea. Sau poate credea că o să mă facă pe mine fericită şi, pentru o vreme, voia aşa tare să fiu fericită.

— Dar, Julia, îi iubea. Nu-ţi aduci aminte când erau bebeluşi? Nu-ţi aduci aminte ce bun era Joe cu ei? Şi mi-a fost de ajutor şi mie. Amândoi mi-aţi fost. Veneam aici cu Edward, şi Joe îl legăna, se juca cu el şi îl aşeza în pătuţ. Mi-aduc aminte primul an când am fost pe cont propriu. Aveam o gripă groaznică. Am adormit sub păturile din patul

vostru, iar când m-am trezit l-am văzut pe Joe stând în dormitorul lui Robert și îi cânta cântece de leagăn lui Edward, care era în patul lui Robert. Părea totul așa de liniștit. Mi-aduc aminte că m-am gândit că aș vrea să întânesc un bărbat ca unchiul Joe.

— Ei bine, nu știi nici pe departe adevărul.

Sora mea oftează. Apoi îmi spune că unchiul Joe e un bădăran, un maniac sexual, un tată rău și un beţiv violent.

— Nu te cred! A părut mereu așa de liniștit și blând.

— E un copil. M-am măritat cu un copil.

— Spui lucrurile astea doar ca să poți să-l urăști. Faci asta ca să justifici de ce e în regulă ca el să te fi părăsit.

— Nu, nu e așa. Nu-mi pasă că m-a părăsit. Suki cea angelică e bine-venită să-l ia.

Dar nu o cred. Fața ei e palidă și pare nervoasă și tristă.

— Cum o să te descurci?

— Nu știu. Nu am nici un ban.

Începe să plângă.

— Încerc să nu cedez de dragul copiilor, dar de fapt mă simt puțin pierdută.

Mă opresc și o îmbrățișez.

— Desigur că te simți pierdută. Soțul tău a plecat cu altcineva și te-a lăsat cu șase copii de care să ai grijă, un curs de psihologie de făcut și, până când absolvi, nu ai nici o slujbă și ai o casă mare de întreținut...

— Și nu o să mai întâlnesc pe nimeni altcineva, spune, trăgându-și nasul. Cine o să ia o femeie cu șase copii?

— Chiar așa.

— Dar John te-a luat pe tine.
— Da, dar eu îl aveam doar pe Edward.
— Aşa e. Pare fără speranţă, nu-i aşa?
— Un pic.
— Doamne, chiar aşa?
Îi dau din nou lacrimile.
— Vrei să fiu sinceră?
— Da.
— Atunci, aşa e.

După ce ne întoarcem în casă şi mai bem ceai, mă întreabă ce cred eu că ar trebui să facă. Îi spun că nu ştiu.

— Am aşa nişte nervi, spune ea.

Îi spun că desigur că e furioasă. E îndreptăţită să fie furioasă.

— Aşa mă răsplăteşte după şaisprezece ani? Toţi anii ăia în care i-am purtat copiii, i-am gătit şi i-am făcut curat şi acum, exact când am început să mai fac şi altceva în viaţa mea, a plecat cu o terapeută cu îngeri.

— Şi ce anume e o terapeută cu îngeri?

— O persoană care e vizitată de îngerul Gabriel!

— Da?

— Da. Da' i-l arăt eu pe afurisitul de înger Gabriel. O să-i arăt şi pe afurisiţii de Rafael şi Mihail!

— N-am ştiut niciodată că ştii numele arhanghelilor.

— Desigur că le ştiu. Ciobăniţa s-a dus odată la o şedinţă de terapie cu îngeri.

— Ciobăniţa?

— Se pare că meditezi într-o cameră liniştită şi apoi chemi îngerii să te viziteze.

— Ai încercat?

— Nu, dar ciobăniţa spune că e un bărbat foarte bun care face asta în spatele magazinului de cristale din Princes Risborough.

— Da?

— Da, se spune că e un fel de vindecător. De fapt, se spune că Mihail e destul de sexy. Crezi că ar trebui să mă duc să-l văd?

— Pe cine? Pe Joe?

— Nu, nu pe Joe. Nu vreau să-l mai văd niciodată pe Joe. Nu, pe terapeutul cu îngeri.

— Nu, nu cred că ar trebui să te duci să-l vezi. Până la urmă, Joe n-a fost furat de un terapeut cu îngeri? Nu ar trebui să-i urăşti pe toţi terapeuţii cu îngeri, prin extensie?

— Ai dreptate.

Julia e dezumflată acum.

— Îi urăsc pe terapeuţii cu îngeri, mai ales pe cei numiţi Suki. Dar pe de altă parte...

— Pe de altă parte ce?

— Poate nu e vina ei. Poate Joe s-a lăsat furat.

Îi spun că vorbeşte prostii.

— Hai, Julia. Enervează-te din nou, e mult mai bine pentru tine.

— Nu, nu e. Sunt prea obosită ca să fiu nervoasă. Stau trează până la trei dimineaţa să fac curat în casă.

— Atunci nu mai face curat în casă.

— Nu pot să mă abţin. Mă tot gândesc că, dacă Joe se întoarce, vreau să vadă ce bine mi-e, ce mult mă străduiesc.

— Ce legătură are o casă curată cu asta?

— Vreau să fie la fel de primitoare cum a fost mereu, spune ea. Ştii tu, focul aprins în şemineu, mâncare în cuptor.

Îi spun că trebuie să iasă mai mult.

— Sau o chiflă în cuptor[1] !

Chicoteşte.

— Asta îmi spunea Joe mereu. „Hai să punem o chiflă în cuptorul tău".

— Nici măcar nu e amuzant.

— Mă făcea să râd. Of, Samantha, mi-e aşa dor de el.

— E absolut normal să-ţi fie dor de el, dar cu timpul...

— Trebuie să-l am înapoi. Pur şi simplu trebuie să se întoarcă acasă. Nu mă descurc fără el. Îl iubesc. Mi-e dor de el.

— I-ai spus asta în ultima vreme?

— Nu, de mult timp, spune nefericită. Am fost aşa ocupată cu copiii. Ştii, temele lor, pachetelele pentru prânz şi activităţile de după şcoală.

Acum începe să se vaite.

— Am fost o soţie rea. O soţie foarte, foarte rea.

— Nu, nu ai fost. Ai alergat după şase copii!

— Dar am uitat de nevoile lui. M-am neglijat.

— Tu. Ai. Şase. Copii, am spus. De câte ori trebuie să-ţi spun asta?

— Deci crezi că m-am neglijat?

— Nu, nu cred că te-ai neglijat. De fapt, cred că arăţi grozav.

— Pentru cineva care are şase copii, spune ea.

---

1. Joc de cuvinte : *put a bun in the oven* înseamnă „a lăsa o femeie însărcinată" şi, în acelaşi timp, „a băga o chiflă în cuptor". (n.t.)

— Nu asta am zis.

— Trebuie doar să mă înţelegi, Samantha. Trebuie să-l am înapoi şi tu trebuie să-l faci să se întoarcă.

— Poftim?

— Nu vrea să mă vadă.

Acum vorbeşte repede.

— Nici măcar nu-mi răspunde la telefon dacă îl sun.

— De ce nu?

— A, i-am zgâriat „ticălos" pe maşină.

— Ce-ai făcut?

— De fapt, nu am făcut-o eu. L-am pus pe Robert să o facă.

— Julia!

— Da, spune ea fericită. A făcut-o cu un scris minunat. Era chiar frumos.

— Ţi-ai pierdut minţile?

— Da. Mi-am pierdut minţile pentru că Joe m-a părăsit şi, dacă mă iubeşti cum ar trebui s-o facă o soră, o să te duci şi o să-l găseşti şi o să-i spui să se întoarcă la mine. Faci asta? Ştiu unde stă. O să-ţi dau adresa lui.

Îi spun că-mi vin în minte, hmmm, vreo opt milioane de alte lucruri pe care le-aş face mai degrabă.

— Te rog, Samantha. Sunt disperată.

— Păi nu pot să fac nimic până duminică. Trebuie să mă duc să muncesc mâine şi prietena mea Genevieve organizează un prânz caritabil pentru mamele şi copiii de la grupul de joacă duminică. Profiturile se investesc în construirea unui centru de arte şi meserii în unul din satele de unde obişnuia să-şi ia măştile Yoruba.

— Sună distractiv. O să gătească mâncare nigeriană?

— Nu ştiu, dar un bilet costă cinci lire şi i-am promis că mă duc.

Dar apoi sora mea începe să se şteargă la ochi cu un şervețel.

— Cred că duminică e o zi foarte potrivită să te duci să te întâlneşti cu Joe. Cel puțin ştii că o să fie acolo şi nu la serviciu.

Cedez. Nu suport s-o văd aşa de tristă.

— Bine, mă duc.

— Grozav! Dar sper să nu se enerveze, pentru că s-ar putea să...

— S-ar putea să ce?

— Să te lovească.

— Să mă lovească? Unchiul Joe nu ar putea lovi pe nimeni.

— Nu-l cunoşti, spuse ea pe un ton sumbru.

Chiar înainte să plec, după ce am luat adresa lui Joe şi i-am promis surorii mele de un milion de ori că „Nu o să fac nimic să-l supăr", mi-aduc aminte ceva.

— Julia, Joe a venit la mine acum câțiva ani. Era îngrijorat. Spunea că te-ai apucat să mergi cu bicicleta prin sat noaptea. Era adevărat?

— A, da, spune sora mea visătoare. Încă mai fac asta când nu pot să dorm.

— Cât de des se întâmplă asta?

— De vreo trei ori pe săptămână.

— De trei ori pe săptămână?

— Nu mă deranjează. M-am obişnuit cu asta.

O întreb de ce merge pe bicicletă îmbrăcată în cămaşa de noapte.

— Îmi place cum se umflă în vânt, spune ea. Mi-aduc aminte când mă plimbam pe câmpurile pe care am fost azi. Era imediat după ce a murit tata. Am văzut o lebădă albă, o frumoasă lebădă albă. Stătea pur şi simplu în mijocul câmpului şi m-am gândit „De ce e lebăda asta aici? Nu avem niciodată lebede pe câmp. Nu e nici o apă prin apropiere". Şi când mă gândeam la asta, lebăda s-a uitat la mine, fix la mine, apoi şi-a întins aripile şi a zburat chiar deasupra capului meu şi am simţit aerul de la bătaia aripilor ei mângâindu-mi faţa, iar atunci am ştiut totul despre lebăda aia.

— Cum ar fi?

— Nu ştii şi tu, Samantha? Lebăda aia era tatăl nostru. A venit să-şi ia la revedere, să-mi spună că veghează asupra mea. Şi de fiecare dată când mă simt tristă sau trează îmi place să mă duc în jos pe deal până în sat, cu cămaşa mea albă de noapte fâlfâind în spatele meu pentru că asta mă face să mă simt ca lebăda aia.

— Of, Julia.

Când ajung acasă, îl sun pe Dougie.

— Joe a plecat cu o terapeută cu îngeri, am spus.

— Cine e Joe?

— Soţul surorii mele.

— Aaaa! Şi ce e un terapeut cu îngeri?

— Nu sunt prea sigură. Cred că e cineva care are o relaţie personală cu arhanghelii.

— Doamne, Dumnezeule!

— Exact. Oricum, ea vrea să mă duc să-l găsesc. Am adresa lui.

— Grozav. Baftă, fată şi toate cele.

— Păi e ceva mai greu de-atât.

— De ce?

— Julia spune că Joe e violent.

— Fugi de-aici.

— Asta am spus şi eu, dar insistă să nu-l abordez singură. Mă gândeam să-l iau pe Edward, dar...

— Dar e un copil.

— Exact. Aşa că m-am gândit... ce faci duminică? Poţi veni cu mine atunci? Ştiu că vii mâine seară la cină, dar te-ar deranja să te întorci duminică dimineaţa?

— Să vin duminică să-l înfrunt pe Joe, zici? De ce nu vine John cu tine?

— Dar ar fi mult mai distractiv cu tine. Şi John o să fie obosit. Munceşte foarte mult.

— Dar de unde ştii că unchiul Joe o să fie acasă?

— Nu ştiu. Trebuie să ne asumăm riscul.

— Dar de ce nu-l sună sora ta să-i spună că vii?

— Pentru că Joe nu vorbeşte cu Julia.

— De ce nu?

— I-a scrijelit „ticălos" pe o parte a maşinii.

Dougie începe să râdă.

— Sora ta cea bine-crescută i-a scrijelit „ticălos" pe maşină? E de necrezut!

— De fapt l-a pus pe Robert s-o facă şi se pare că el a folosit un scris frumos. Sora mea spune că era o operă de artă!

Dougie râde aşa de tare că de-abia poate vorbi.

— La asta trebuie să iau parte. Ne vedem mâine şi organizăm totul.

Ca un ultim gând şi chiar când era gata să pună receptorul jos, mi-aduc aminte de Nicholas.

— A, Dougie, am spus.

— Da.

Încă mai râde.

— Dacă un bărbat pleacă cu un alt bărbat la Lake District şi împart o cameră, ce înseamnă asta?

— Înseamnă că sunt excursionişti înrăiţi. De ce întrebi?

— Fără nici un motiv.

— S-a dus John în excursii?

Râde din nou.

— Nu John, am zis. Deci doar pentru că doi bărbaţi împart o cameră, asta nu înseamnă neapărat că sunt homosexuali, nu?

— Toţi bărbaţii sunt homosexuali undeva în adâncul sufletului lor, spune Dougie relaxat. Unii bărbaţi acţionează sub impulsul ăsta, alţii nu.

— *Toţi bărbaţii sunt homosexuali?*

Dar Dougie a închis.

9. Vineri

Azi John se trezește mormăind. E tot timpul bolnav. Mormăie, bombăne, se strâmbă, se vaită și, destul de des, dacă are chef să impresioneze, vomită în toaletă. Spune că e din cauză că are ulcer gastric. Cam acum un an s-a dus să vadă despre ce e vorba și a trebuit să treacă prin multe teste în care i s-a băgat un acidometru, sau cum s-o fi numind, în stomac. A trebuit să i se bage chestii prin nas și s-a dus la nenumărate consultații cu un chirurg gastric. În cele din urmă i s-a spus că da, stomacul lui era dat peste cap și ar putea să se opereze, apoi deodată l-am avut pe Jamie, și John nu a mai avut timp să se ducă să se vindece.

Când John vomită deasupra toaletei, cum face în dimineața asta, Bennie spune: „E lău lu tati" și fuge să-l vadă, urmat îndeaproape de Jamie – lipa, lipa, lipa – și apoi stau ca niște păpuși uitându-se la John cum vomită și se chinuie. Apoi, când în cele din urmă apare și Edward după una din perioadele foarte lungi pe care le petrece dimineața devreme pe fotoliul lui din sufragerie, în timpul cărora citește revista lui cu *Simpsons,* Bennie îl trage de mână, îl duce în baie și spune:

— E lău lu tati!

Edward se uită lung și spune:

— E dezgustător!

Când eu și John am început să locuim împreună, mi s-a părut deranjantă boala lui nesfârșită. Lui John Întâiul nu-i era rău niciodată. Pe de altă parte, nici tatălui meu. Cred că amândoi omorau cu alcool orice microb ar fi putut să aibă. Mi-aduc aminte că l-am dus pe tata la spital pentru niște analize pentru că, având în vedere că fuma șaizeci de țigări pe zi, eram convinsă că are cancer.

— Nu am cancer, spunea tata nervos când eu apăream acasă la el, în Londra și insistam să-l duc la spital. Sunt sănătos tun.

Dar nu era deloc în formă. Nu ieșea niciodată din camera lui. Stătea în fiecare zi în același fotoliu și se uita la *Pet Rescue*. Ultimul lucru pe care mi l-a spus, când l-am întrebat dacă el chiar înțelege că e pe moarte, a fost: „Știai că odată am avut bursuci în fundul grădinii?". Oricum, analizele au arătat că, deși tata avea ciroză, nu avea nici un fel de cancer. Tata era triumfător.

— Sunt curat ca lacrima! spunea el.

Așa că nu prea sunt obișnuită cu boala în jurul meu, pentru că mama nu ar fi recunoscut nici într-un milion de ani că e bolnavă, iar tata a murit înainte ca cineva să-și dea seama ce are. Dar John? John o să moară înainte să împlinească cincizeci de ani dacă o ține tot așa. Iată o listă de lucruri care sunt în neregulă la John: ulcer gastric; tendința să facă gripă, pentru că, după cum spune el, e mereu epuizat; o varietate de chisturi care i se plimbă prin corp; umflături dureroase la ambii lobi ai urechilor; tendoane care îl dor

la ambii umeri, cu tot cu calcifieri; zonă lombară complet tasată, ceea ce înseamnă că spune „au" şi „aoleo" şi se strâmbă de fiecare dată când se apleacă; un deget pe care l-a avut rupt care „acum îl cam doare"; o predispoziţie spre artrită, cum au toţi membrii din ambele ramuri ale familiei sale; deseori îl dor fesele; tibii delicate de la „jucat prea mult fotbal" în tinereţe; glezne îngroşate, cu tendoanele lui Ahile dureroase; picioare care au mereu crampe; un deget mare care îl doare de când s-a lovit odată destul de rău.

Iată o listă cu ce e în neregulă la mine: nimic.

În dimineaţa asta lui John îi e foarte rău.

— Unchiul Joe a părăsit-o pe sora mea! i-am spus după ce l-am ascultat o jumătate de oră scoţând o varietate de sunete în spatele uşii de la baie. A trebuit să mă duc la Julia ieri pentru că era în şopronul vacilor, ameninţând că se sinucide.

Ţip ca să acopăr sunetele de vomitat.

— Poftim?

— Sora mea încearcă să se sinucidă.

John se opreşte din vomitat. Deschide uşa de la baie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

Îi povestesc despre unchiul Joe şi cum a plecat cu o terapeută cu îngeri.

— Ce a făcut?

John arată perplex.

— Ce e un terapeut cu îngeri?

— Nu am destul timp să-ţi explic. Nu trebuie să ajungi la muncă?

— O, Doamne, spune el şi se repede la toaletă.

În timp ce el începe iar să vomite, îi spun că Julia vrea să-l spionez pe unchiul Joe.

— Asta devine ridicol, spune John, reapărând, în cele din urmă. Când te duci?

— Duminică.

— Dar eu lucrez duminica.

— Știu asta, dar e în regulă, pentru că vine Dougie cu mine pentru protecție.

— Să te protejeze? De ce?

John pare acum complet derutat.

— Julia spune că unchiul Joe e violent.

— Nu se poate! Ce naiba se întâmplă?

Dar apoi John observă cât e ceasul și începe să alerge prin casă ca un nebun.

— O să întârzii, tot spune. Unde sunt ochelarii mei de soare?

— Ochelali? spune Bennie care e remarcabil de bun la găsit lucruri.

— Da, ochelari.

— Uuuuu, chicotește Bennie și apoi dispare afară.

Câteva minute mai târziu, reapare cu ochelarii lui John. Una dintre lentile lipsește.

— Doamne! Cine i-a spart p-ăștia?

— Eu! spune Bennie vesel.

— Mă duce cineva la școală? întreabă Edward.

— Da, te duc, spune John, care acum își caută a doua pereche de ochelari de soare. Mi-a văzut cineva cealaltă pereche de ochelari?

— Ochelali? întreabă Bennie și apoi iese iar pe ușă.

— Ai face bine să te grăbești, tată, spune Edward. O să întârzii.

— Nu contează dacă întârzii puţin, i-am spus lui Edward, dându-mi seama că John nu o să plece sub nici o formă din casă la timp.

Bennie se întoarce fluturând a doua pereche de ochelari a lui John, acoperiţi de noroi.

— Bennie! zice John.

Bennie ţâşneşte din sufragerie şi se bagă sub biroul meu.

— Eu lău. Eu lău, spune întruna.

— Ba contează dacă întârzii, spune Edward. Se face un semn în dreptul numelui tău şi, când ai mai mult de zece, trebuie să te duci să vorbeşti cu directorul.

— Câte ai acum? îl întreb.

— Nouă, spune Edward.

John e în baie, curăţându-şi ochelarii. Jamie s-a ridicat ţinându-se de colac şi acum aruncă pietre în toaletă.

— Jamie! am spus.

— Erp, bla, ga, spune Jamie.

— De unde are pietrele alea? îl întreb pe John.

— Eu! strigă Bennie din birou, unde încă se ascunde.

— Le-a adus Bennie azi-dimineaţă, zice Edward.

— De ce nu l-ai oprit? întreabă John.

— Ce are de-a face cu mine? spune Edward.

Sunt pe cale să-i ţin lui Edward o predică despre răspunderea colectivă, când îi văd faţa. Se uită la ceasul de pe perete.

— Te rog, tată, spune el. O să fiu pedepsit.

John bombăne, ne împinge deoparte şi vomită în toaletă. Jamie se încruntă un

moment. Acum sunt și conținutul stomacului lui John și pietrele acolo.

— Asta nu o să se ducă niciodată, spune Edward.

— Doamne! spune John.

Asta ar fi trebuit să se întâmple în dimineața asta de vineri. John trebuia să-l ducă pe Edward la școală la timp și fără agitație. Eu trebuia să o aștept aici pe Santa, care trebuia să le dea copiilor micul dejun. Asta se întâmplă în majoritatea dimineților de vineri. Dar această vineri dimineață evident va fi altfel. Sunt deja prea multe de făcut. Odată ce Edward și John vor fi plecați, iar Santa va fi aici, trebuie să duc câinele la veterinar, pentru că șchiopătează de un picior. Apoi trebuie să mă grăbesc acasă să las câinele înainte să bat iar drumul până la veterinar și mai departe ca să ajung pe M4 să văd frigiderul unei vedete rock. Așa că am angajat-o pe Santa pentru toată ziua și le-am spus tuturor celor care trebuie să știe – adică John – și treaba trebuia să meargă ca unsă, dar, ce surpriză, nu se întâmplă așa. Ar trebui să mă duc la Bath chiar acum și apoi pot să mă întorc la 5:30 p.m., să bag copiii în baie, să-i duc la culcare, să pun masa pentru John, Dougie și pentru mine, iar apoi, pe la 8:30, sper că toată lumea va fi aici și o să putem să mâncăm și să vedem ce ne trebuie pentru excursia noastră de spionat pe unchiul Joe.

Dar trebuie să-l duc pe Edward la școală.

— Poți să-l duci pe Edward la școală? întreabă John, a cărui față e acum albă.

— John, trebuie să muncesc azi şi să duc câinele la veterinar şi...

— MI-E RĂU, spune el.

Aşa că-i pun pe bebeluşi în maşină, fără scutece şi goi, iar Edward trece în faţă şi e prost dispus pentru că nu vrea să fie pedepsit, dar traficul nu e rău şi ajungem la porţile şcolii cu două minute mai devreme.

— Mersi, mami, zice Edward şi apoi pleacă.

În drumul spre casă, cu cei doi bebeluşi chicotind împreună în spate, mă gândesc la ce am de făcut. Mă simt puţin panicată. Sunt şi puţin supărată. De ce nu pot pur şi simplu să mă urc într-un tren, să mă duc la muncă şi să apar unsprezece ore mai târziu, când casa e liniştită, copiii sunt hrăniţi şi adormiţi, cina mea fierbe pe plită, cum fac toţi ceilalţi oameni care muncesc? De ce e răspunderea mea să duc câinele la veterinar şi să mă întorc acasă la timp să-i duc pe toţi la culcare?

Parchez pe alee. Maşina lui John nu e aici. Maşina Santei i-a luat locul. Îl aud pe Jamie în spate. Apoi îmi miroase ceva groaznic. Mă uit în jur. O, Doamne. Bennie are caca pe mâini. Îl freacă în capul lui Jamie. Lui Jamie i se pare totul foarte amuzant. Bate din palme şi dă din cap. Bennie îmi aruncă o privire triumfătoare.

— Eu făcut caca, zice el.

Două ore mai târziu, am curăţat maşina, am lăsat copiii cu Santa şi am dus câinele la veterinar. Câinele s-a emoţionat aşa tare că a făcut caca prin tot cabinetul. I-am spus veterinarului că o să curăţ eu.

— A fost genul ăla de zi, am spus eu.

Apoi mă duc acasă să las câinele.

— Ce s-a întâmplat cu câinele? întreabă Santa, care arată foarte strălucitoare cu mănuşile de cauciuc.

O iubesc pe Santa, cu mănuşile ei de cauciuc. Poartă mănuşi de cauciuc atunci când face orice. Prima oară când am cunoscut-o le avea ascunse în geanta ei.

Dăduse anunţ în ziarul local – „Bonă deosebit de bună caută slujbă cu jumătate de normă" – aşa că am sunat-o şi ea a zis:

— Bună, dragă! Sunt Santa şi vreau să lucrez pentru tine!

Apoi a durat două săptămâni până să ne întâlnim, pentru că ea nu ajungea niciodată la mine acasă.

— Dragă, nu pot să vin azi, spunea ea. Mă simt aşa rău, dragă.

Şi chiar când eram gata să renunţ la ea, Santa a apărut deodată.

A intrat arătând magnific în fusta ei scurtă, cu picioarele ei lungi şi maro şi o ie decoltată, cu părul ei negru tuns bob fluturând într-o parte şi-n alta, a aruncat o privire prin casă şi a zis:

— Da, dragă, ai nevoie de ajutor!

Apoi a căutat în geantă, şi-a scos mănuşile de cauciuc şi a început să cureţe podeaua bucătăriei. Când vreunul dintre copii, pe care nu îi mai cunoscuse până atunci, intra, ea spunea: „Afară! Afară! Afară!" şi plecau, în afară de Jamie, care s-a târât repede până la găleată şi a vărsat-o pe podea.

— Ce copil frumos! a spus Santa, văzându-l pe Jamie cald şi plin de săpun. Îl iubesc!

Apoi a lăsat baltă curăţatul, l-a luat pe sus pe micul Jamie şi l-a acoperit cu pupicuri.

De-abia l-a mai lăsat jos de-atunci.

— Bună, copilaş frumos, spune când îl vede.

Cred că pe ceilalţi doi doar îi tolerează.

— Bennie e un copil foarte obraznic, îmi spune de fiecare dată când vine să mă ajute. L-am rugat să nu-i dea sandviciul lui câinelui, dar m-a ignorat.

Sau spune:

— Edward îmi răspunde obraznic tot timpul şi nu-mi place şi ar trebui să faci ceva în privinţa asta!

E foarte autoritară Santa. Poate fi şi complet iraţională. Destul de des îi spune lui Edward:

— Edward, dragă, nu te mai juca aşa mult la computer!

Şi totuşi, cu zece minute mai devreme, ea spusese:

— Edward, dragă, ai fost un băiat aşa de bun, sigur că poţi să te joci la computer!

Îl înnebuneşte pe Edward.

— Santa! îl aud spunând. Tocmai mi-ai spus că pot să mă joc la calculator!

— Nu, nu am spus, dragă, spune ea.

Edward apoi de obicei vine şi se plânge la mine şi trebuie să rezolv totul cu mult tact.

— Dar, Samantha, zice ea când îi aduc aminte că, dacă nu are şcoală, Edward are voie să se joace la computer dimineaţa o oră şi că a stat la el doar zece minute, să zicem, mă acuzi că mint!

Santa are ambiţii. E tânără, are douăzeci şi şapte de ani şi nu e proastă. De fiecare dată când ne întâlnim are idei noi, sugestii noi. E şi uimitor de practică.

Acum câteva luni, uşa noastră a picat din balamale. Aproape toate uşile noastre au picat din balamale şi nici una dintre clanţe nu funcţionează şi vopseaua e cojită şi oribilă, canapelele noastre au cereale din vremuri vechi incrustate pe ele şi frumoasele noastre podele de lemn sunt zgâriate şi stricate. Mama spune mereu:

— De ce nu aveţi grijă de casa voastră frumoasă?

Iar eu îi spun că am grijă de casa mea frumoasă, dar anumiţi oameni – cum ar fi copiii mei – nu au deloc. Mănâncă unde au chef, aşa că sunt firimituri, bucăţi de fructe şi ambalaje vechi îndesate în spatele meselor, forţate sub fotolii şi aruncate fără discriminare undeva spre şemineu. Iau pensule şi vopsele şi desenează pe podele şi pereţi. Îşi şterg guriţele murdare de iaurt de perdele. Ei, mai ales Bennie, aleargă prin casă, se lovesc de uşi pe care apoi le împing la viteză mare, aşa că uşile sar în sus şi-n jos în balamale, se lovesc de pereţi şi desprind bucăţi mici de tencuială, apoi bucăţelele astea devin din ce în ce mai mari, până când arată ca nişte şanţuri adânci sau cicatrici în văruială. Se urcă pe pernele canapelei, aşa că toată mobila e teşită şi incomodă. Vara, când nu pot să facă cei câţiva paşi până la toaletă, urinează pur şi simplu pe covoraşul de la uşa din spate.

— Ce e mirosul ăsta? a întrebat mama odată.

Când i-am spus, aproape a leşinat şi a spus:

— Nu vreau să comentez, dar...

Şi după a împrumutat mănuşile de cauciuc de la Santa, a luat covoraşul şi l-a aruncat la gunoi. Acum copiii fac pipi direct în curte.

Dar acum o avem pe Santa şi cutia ei de scule şi ea se pare că poate repara orice. E incredibil. Nu ştiu pe nimeni care să poată repara orice. John de-abia poate să schimbe un bec, dar Santa pare invincibilă. A găsit nişte şurubele pe care să le pună la clanţe, aşa că, dacă le întoarcem, chiar funcţionează. Apoi l-a ajutat pe John să pună uşa la loc în balamale, după ce au lovit-o copiii aşa de tare înainte şi-napoi, încât a căzut de oboseală.

— Ei, Samantha, spuse când a văzut uşa zăcând tristă pe podea, uşa asta trebuie reparată!

— Dar nu pot s-o repar, Santa, am spus patetic.

— Nu, nu poţi, spunea într-un fel care mi se părea destul de înţepător. Dar John poate să-mi aducă lemn şi o putem repara împreună.

Lui John i-au sărit ochii din cap când i-am spus de planul măreţ al Santei.

— Eu? Să repar o uşă? Cu lemn? O, nu, nu cred că pot.

Dar el şi Santa au stat un weekend bocănind, raşchetând şi ce altceva mai făceau şi până duminică seara uşa era la loc în balamale.

— E un miracol! am spus.

John părea foarte mândru.

— Tata era un om foarte practic, mi-a spus Santa mai târziu. Mi-a zis că o fată trebuie să poată să repare chestii, atâta timp cât nu-şi strică mâinile frumoase!

Pornesc pe M4 într-o lumină minunată şi dau drumul la radio. În timp ce conduc, îmi

las gândurile să zboare. De ce a plecat unchiul Joe cu o terapeută cu îngeri? Credeam că sora mea are o căsnicie fericită. Şi cum rămâne cu Nicholas? Are o idilă cu un bărbat? Dar ce-i spun Genevievei când o văd data viitoare? Sigur a aflat până acum.

Şi deodată văd lucrurile aşa de clar, de parcă M4 ar fi drumul spre Damasc. Aproape opresc motorul din greşeală.

De ce naiba îl las pe John Întâiul să se întoarcă în viaţa mea? Uite la vieţile celorlalţi oameni! De ce nu m-am gândit serios la asta înainte? Trebuie să fiu nebună. Cum o să-l afecteze asta pe săracul Edward? Cum o să-l afecteze pe John al Doilea? Şi pe mine? Nu l-am văzut pe John Întâiul de atât de mult timp că nu am nici cea mai vagă idee ce simt, dar acum, că am un moment doar pentru mine în maşină, îmi dau seama că sunt îngrijorată. Parcă ar fi un test, şi mie nu-mi plac testele. E o încercare a căsniciei mele, o încercare a lui John al Doilea şi a fericirii mele. Îl cunosc prea bine pe John Întâiul ca să cred că o să-mi evite punctele slabe. Mereu i-a plăcut să-i atingă pe oameni în punctele sensibile. Poate de-asta a plecat. A atins cel mai mare punct sensibil al meu, cel în formă de bebeluş, numit Edward.

Dar apoi, întrerupându-mi gândurile aud radioul. *Avertizare de vreme rea,* spune şi eu trec de Intersecţia 11. *Furtuni, tunete şi fulgere şi avertismente de potop pentru cei care o iau la vest pe M4.* Eu conduc spre vest pe M4. Mă uit în jur. E aşa însorit. Sigur radioul greşeşte. *Intersecţiile de la 15 la 18 sunt sub avertizare de vreme foarte rea. Dacă vă îndreptaţi spre*

vest către acea zonă, aveţi mare grijă. Eu mă duc la Intersecţia 17, dar tot nu-mi vine să cred. Nu e nici un nor pe cer. Apoi observ că maşinile care vin spre mine au farurile aprinse. Asta nu e de bine. E un semn, mă gândesc, un semn al naibii de mare.

Apoi, pe la Intersecţia 14, cerul albastru e înghiţit de nori mari, negri care se rostogolesc. Şoseaua devine întunecată. Îmi aprind farurile. Avertizarea se tot aude de la radio. *Avertizare de vreme rea pentru cei care conduc pe M4. Sunt furtuni mari de la Intersecţia 15 la 18.*

La Intersecţia 15 începe ploaia. Începe uşor, pic, pic, pleosc-pleosc, bâldâbâc, bâldâbâc, apoi vine potopul. Stropii care sar de pe şosea sunt incredibil de mulţi. De-abia văd. Şi e întunecat, aşa de întunecat când deodată... pac! Un fulger apare deodată undeva în stânga mea. Tresar. Maşina derapează. Un camion mă claxonează. Doamne! Apoi trăsnetul loveşte în dreapta. Camionul mă claxonează foarte tare. Devin foarte speriată. Dumnezeu încearcă să-mi spună ceva. Îmi spune că o să mor. Nu-mi vine să cred. De ce sunt mereu pe cale să mor pe M4?

Încep să încerc să inspir adânc. Încerc să ignor tunetul ameninţător. Încerc să-mi aduc aminte ce mi-a spus John cândva: „Maşinile sunt foarte în siguranţă în timpul furtunilor cu tunete şi fulgere, din cauza cauciucurilor lor", spunea el. Cauciucuri. Maşina mea are cauciucuri. Trebuie să mă ţin de gândul ăsta. Conduc cu vreo 50 km/h. Trec de Intersecţia 16. Mai e încă o intersecţie. Nu sunt singura care merge încet. M-am băgat în spatele unui Range Rover, ceea ce înseamnă multă apă,

dar cel puţin am ceva mare, solid şi luminos de urmat. Şoseaua e ca un râu, curge apă peste tot. Încep să-mi vină multe gânduri în minte. Mă gândesc la toate lucrurile pe care le-am făcut şi cu care am irosit timpul, cum ar fi să-mi fac griji pentru cum arăt. De ce am făcut asta? De ce nu mi-am petrecut timpul ăsta făcând lucruri pe care voiam să le fac, cum ar fi să călătoresc, să mănânc şi să mă duc la pub? De ce mi-am petrecut atâţia ani refuzându-mi lucruri pe care voiam cu adevărat să le mănânc când, să fim sinceri, singura persoană care-şi face griji pentru cum arăt sunt eu. Jur că o să mănânc ciocolată dacă o să vreau. La naiba cu consecinţele.

În cele din urmă ajung la Bath, cu trei sferturi de oră întârziere. A fost un drum de groază, dar, în timp ce alunec de-a lungul marelui deal spre vale, vedeta rock şi oamenii din anturajul său stau aşteptându-mă cu căni de ceai şi cafea şi, după câte se vede, câţiva biscuiţi făcuţi în casă din care iau o mână zdravănă.

Când mă întorc acasă, după-amiaza târziu, după ce am trecut cu bine de altă furtună, mai mică, de deasupra Reading-ului, îl găsesc pe Dougie e în bucătărie. Stă lângă masa pentru micul dejun, pe un scaun înalt. Face sudoku. Arată extrem de liniştit. Dougie şi cu mine ne petrecem destul de mult timp certându-ne pentru sudoku. El spune că nu ne certăm. Doar „ne contrazicem" pe tema asta. E mai rapid decât mine, dar nu e la fel de meticulos. Se uită la pătrăţele şi apoi probabil că ochii

lui fac tot felul de calcule rapide, pentru că un minut mai târziu scrijelește numere la stânga, la dreapta și în centru. Eu sunt foarte plictisitoare când vine vorba de sudoku. Completez fiecare căsuță cu toate combinațiile și apoi trec printr-un dureros proces de deducție ca să mă hotărăsc ce număr se potrivește unde.

— Pari cam plouată, spune el.

— Mi-am petrecut ziua blocată într-o furtună.

— O furtună?

Își ridică sprâncenele.

— Dar a fost așa cald și însorit aici.

— Da, dar în Bath nu e cald și însorit.

— Ce căutai acolo?

Apoi îi spun de chestia cu starul rock.

— Un frigider bun? întreabă el.

— Da, bun, în regulă. Mulți biscuiți delicioși.

— Bun.

Dougie se întoarce la sudoku.

Apoi intră Santa în bucătărie. Poartă mănușile de cauciuc. Începe să spele. Copiii sunt de nezărit.

— Unde e toată lumea? întreb.

Santa își dă ochii peste cap.

— Sus, dragă.

— E toată lumea în regulă?

— Da, bine. Dar Bennie a fost foarte obraznic. I-a dat lui Jamie să mănânce niște biscuiți dezgustători pentru pisici și lui Jamie i-a fost rău toată ziua. Acum e bine. I-a vomitat pe toți. Și Edward e într-o dispoziție proastă. Cred că l-a supărat mama ta. A, și – spune ducându-se spre Dougie, care stă chiar în fața ei – a venit Dougie.

— Da.

Îi arunc o privire lui Dougie. El ridică din umeri.

Santa suspină. Apoi spune că trebuie să plece, dar i-a făcut lui Jamie niște piure de dovlecei. Nu a avut timp să le dea nimic celorlalți doi.

— Trebuie să plec, dragă, spune ea. Trebuie s-o iau pe o nouă unguroaică de la aeroport. Vine să fie menajeră. Ar trebui să-ți iei încă o menajeră.

— Dar am o menajeră, Santa.

— Niciodată nu ai destule menajere. Și asta face curat foarte bine. Am cunoscut-o în Budapesta și mereu făcea curat, curat, curat. Îi fac o bicicletă să se ducă cu ea la slujbe.

— Îi faci o bicicletă? Cu ce o s-o faci? E complicat, nu?

— Nu fi bleagă! spune Santa. Nu pot să-i fac o bicicletă! O să cumpăr una ieftină și o s-o fac bună pentru ea.

— Păi, ar putea să vină o după-amiază pe săptămână. Ar fi de ajutor, dar ar trebui să văd de unde fac rost de bani...

— Nu fi bleagă, Samantha! spune ea. Nu sunt proastă. Depinde de tine. Ziceam și eu, atât!

Spunând astea, își pune mănușile de cauciuc în geantă, mă pupă de „la revedere" pe ambii obraji și apoi, când iese pe ușă, spune destul de serioasă:

— Și spune-i „la revedere" lui Dougie.

Apoi pleacă.

— Care-i treaba? l-am întrebat pe Dougie.

El agită laptele pentru cafelele noastre.

— Nu știu.

Nu se uită la mine.

— Ba ştii. I-ai făcut avansuri?

— Nu! Deloc. Nu spun că nu mi se pare atrăgătoare. E foarte atrăgătoare. Doar că eu...

— Doar că tu ce?

Dougie începe din nou să studieze puzzle-ul sudoku.

— Încă mai sufăr după Maxine.

— Bine.

Acum îmi pare rău pentru el. Îl studiez mai îndeaproape şi-mi dau seama că nu prea s-a bărbierit şi hainele lui sunt puţin şifonate. De fapt, arată destul de slab şi nefericit.

— Cine pregăteşte cina, tu sau eu?

Dougie se înveseleşte.

— Pregătesc eu cina. Stă şi John cu noi?

Îi spun că da, John stă cu noi şi poate să folosească ce ingrediente vrea din frigider.

— Ai scoici spune el, luându-le şi mirosindu-le. Sunt proaspete?

— Le-am luat ieri.

— Şi ai chimen dulce. Îţi place?

— Da. De-asta l-am cumpărat.

— Uuuu, continuă el, nebăgându-mă în seamă. Ce e asta? Peşte-spadă. Vai, vai, vai, ce festin o să avem!

E aşa de ocupat să fie fericit, încât mă hotărăsc să-l bat iar la cap cu treaba cu Santa.

— Dougie, pun pariu că i-ai făcut ceva Santei, nu-i aşa?

— A. Păi îmi spunea că a plecat de la ultimul ei loc de muncă pentru că şeful ei îi tot făcea avansuri, i s-a părut groaznic şi i-a spus soţiei şi, în principiu, a fost dată afară, apoi eu am spus ceva stupid şi glumeţ şi e clar c-am supărat-o.

— Ce i-ai spus?

— Of, Doamne. I-am spus: „Probabil şi eu ţi-aş face avansuri, dacă ai tot purta fusta asta minunat de scurtă", dar nu am spus-o cu sensul ăla.

— Aha.

— Da, trebuie să ne gândim la ziua de duminică, spune Dougie, schimbând definitiv subiectul. M-am entuziasmat foarte tare. Mereu am vrut să spionez pe cineva.

— Nu sunt sigură că ar trebui să spionăm prea mult. Cum rămâne cu intimitatea unchiului Joe?

— Intimitatea unchiului Joe? Mi-e teamă că a pierdut acest drept când a plecat cu Suzy sau Suki sau cum o fi chemând-o.

Dougie îmi spune apoi că a făcut o listă cu toate lucrurile de care o să avem nevoie.

— În primul rând, o să avem nevoie de binoclu, asta-i evident. Ai vreun binoclu?

Îi spun că am două perechi.

— Bine.

Îl bifează pe lista pe care a scos-o în faţa mea.

— O să avem nevoie de provizii.

— De ce?

— S-ar putea să stăm acolo mai multe ore!

Mormăi.

— Samantha, trebuie să iei asta în serios. E vorba de căsnicia surorii tale.

Exact când voiam să spun că desigur că iau asta foarte în serios, se aude un imens vaiet deasupra capetelor noastre.

— Edward! strigă Bennie.

— Aaaaaa, ţipă Edward.

Se reped pe scări, vorbind amândoi în acelaşi timp.

Bennie se aruncă în braţele mele.

— Mama, Edward 'ovit nasul meu.

Edward îl urmează nervos şi cu ochii roşii.

— NU-L-AM-LOVIT-ÎN-NAS, spune pronunţând toate cuvintele deodată.

— Păi de ce are Bennie impresia că l-ai lovit? îl întreb pe Edward, în acelaşi timp menţinându-mi zâmbetul pe faţă.

— Nu l-am lovit, spune Edward. E un mincinos. De ce l-aş fi lovit?

— Edward 'ovit nasul meu, spune Bennie din nou, văitându-se în colţul bucătăriei şi aruncându-i lui Edward o privire foarte tristă.

— BA NU! strigă Edward acum.

— Bine, am zis. Calmaţi-vă, amândoi.

Apoi inspectez nasul lui Bennie şi mă port ca şi cum ar arăta foarte rău, deşi arată perfect normal şi îi strecor lui Edward puţină ciocolată pe care am găsit-o în sertarul în care sunt şi plasturii şi pe care probabil am ascuns-o acolo când încercam să renunţ la ciocolată. Apoi aud sunetul clar de lipa-lipa-lipa venind de sus.

— Jamie! am strigat, iar apoi eu şi Edward fugim din bucătărie, prin sufragerie şi ne uităm în sus pe scări.

Acolo, în capăt, clătinându-se pe margine, dând din mânuţele lui de bebeluş, e Jamie.

— Erp, bla, ga, spune el.

E aproape să se aplece în faţă şi să ţup, ţup, ţup jos când, din senin, Edward sare pe scări şi îl prinde.

— A fost cât pe ce, zice el.

Îl aduce pe Jamie jos, ţinându-l atent în poală în timp ce coboară pe fund. Lui Jamie i se pare foarte amuzant.

Las să-mi scape un suspin.

— La masă, toată lumea.

Când ne întoarcem în bucătărie, Dougie scrijelește din nou numere la sudoku.

— Doamne! spune el, uitându-se în sus și văzându-l pe Edward care pe jumătate îl aducea în brațe, pe jumătate îl târa pe Jamie în bucătărie. Nu știu cum supraviețuiești. Ce gălăgie!

Apoi se uită la Edward. Îl place mult pe Edward. Mereu l-a plăcut.

— Primesc o îmbrățișare? spune el.

Edward îl pune pe Jamie pe podea și îl îmbrățișează pe Dougie.

— Santa spune că erai supărat când ai ajuns acasă. De ce erai?

— A, da, spune Edward. Buni m-a luat de la școală și din nu știu ce motiv am început să vorbim despre bunicul – știi, cel care a murit – și m-am supărat rău, apoi bunica mi-a spus că uneori bunicul se îmbăta așa de tare cu vin încât făcea pipi în dulap, pentru că nu mai ajungea la baie. E dezgustător. E adevărat, mami?

— Cam așa ceva.

Încerc să nu râd, pentru că Edward pare așa de supărat.

— De fapt, nu cu vin se îmbăta, ci cu votcă.

— Ce e votca?

— Ceva la care nu trebuie să te gândești vreodată. Acum, spune-mi despre școală, zice Dougie, schimbând cu abilitate subiectul.

Și se pornesc, trăncănind împreună despre mate, teme, fracții și cum sunt foarte bună la ortografie, dar deloc bună la mate.

— Mami e cea mai bună la ortografie! îl aud pe Edward spunându-i lui Dougie. Dar nu e de nici un folos la procente.

Îmi place să-i văd pe Edward şi pe Dougie împreună. Mereu am crezut că Dougie ar fi trebuit să aibă copii. După ce Maxine ne-a dezvăluit la picnic că nu vrea copii, am devenit obsedată de asta. La puţin timp după, când eram la pub şi eu eram încă însărcinată cu Bennie – şi chiar când eram însărcinată cu Bennie ştiam că o să rămân iar însărcinată în curând pentru că mereu am vrut mulţi copii –, l-am întrebat direct despre asta.

— N-ai vrut niciodată copii, Dougie?

— Nu chiar, a spus. Maxine nu a vrut niciodată. Mereu a crezut că i-ar distruge cariera.

— De ce crede asta? Eu am copii, şi asta nu mi-a distrus cariera. Doar te adaptezi.

— Nu cred că vrea să se adapteze. Îi place viaţa ei aşa cum e.

Dar e clar că nu-i plăcea, altfel nu ar fi divorţaţi acum.

Mă gândesc la asta în timp ce îi dau cu linguriţa piure de dovlecei lui Jamie. Ajunge peste tot. Îşi scoate limba, scuipă şi terciul auriu e întins pe toată faţa şi pe mâinile lui şi acum e şi pe faţa şi pe mâinile mele. Dar nu mă deranjează. Mă uit la ochii lui verzi-albaştri, părul lui blond şi mutriţa lui dulce. De ce nu ar vrea cineva un mic Jamie? De ce şi-ar petrece cineva viaţa singur şi rece? Apoi mă uit la Edward, cu faţa lui atotştiutoare şi mă gândesc la toate momentele frumoase pe care le-am petrecut împreună. De ce nu ar vrea cineva un copil de opt ani cu tot trecutul ăsta, senzaţia aia de uimire pe care primul născut o aduce în viaţa ta? Apoi mă uit la Bennie. Sau, mai exact, mă uit după Bennie. Pentru că

Bennie nu mai e în bucătărie. Pastele pentru cină sunt gata, dar el se pare că a plecat.

— Cina e gata, îi spun lui Edward, care e în toiul discuţiei în care îi explică lui Dougie părţile bune şi rele în a fi un cavaler Jedi.

— Fac aşa, spune Edward, învârtindu-şi braţele şi prefăcându-se că foloseşte o sabie luminoasă, pe care insistă s-o numească spadă luminoasă.

— Mai spune-mi o dată cine e Obi Wan? spune Dougie, prefăcându-se în glumă că el nu a văzut *Războiul stelelor* şi nu ştie nimic despre asta.

— E principalul cavaler Jedi, spune Edward, vâr, vâr, vâr. Se luptă cu Darth Vader. Darth Vader l-a omorât pe prietenul lui, Anakin Skywalker.

— Chiar aşa?

Dougie se preface că e foarte impresionat.

— Da!

— Dar Darth Vader e Anakin, spun eu.

— POFTIM! spune Edward.

Parcă a luat foc.

— NU, NU E!

— Vai, dragă, îmi spune Dougie. I-ai jignit simţul moralei.

Sunt pe cale să le explic cum Anakin Skywalker trece de partea întunecată, când aud şi mai multe vaiete, de data asta venind din grădină. E Bennie. Aleargă spre uşa bucătăriei, plângând aproape isteric. Faţa i s-a înroşit, are gura deschisă şi saliva îi curge pe piept, udându-i tricoul. Încep să intru în panică.

— Ce s-a întâmplat, Bennie?

— Au, au, au, au, au, au.

Arată disperat spre gură.

— Au, au, au, au, au, au, au.

— Ce-i? Ce s-a-ntâmplat? întreb din nou.

Îl iau pe Bennie în braţe. Mă uit în gâtul lui. E roşu, inflamat şi începe să se umfle. Limba i se umflă şi ea.

— Te-a înţepat o albină?

— Nu, nu, nuuuuuuuuuu. Au, au, au, au, au.

— Adu-mi nişte apă într-un pahar, Edward.

Dar Bennie nu poate înghiţi apa. O dă la o parte şi o varsă pe bluza mea, dar de-abia observ.

— Dougie! am spus, dându-mi deodată seama că nu sunt singurul adult din lume. Fă ceva!

— Ce vrei să fac? întreabă liniştit.

— Ce are?

Sunt prea panicată ca să mă mai supăr pe Dougie.

— Cred că a înghiţit ceva, spune Edward.

— Ai înghiţit ceva? îl întreb pe Bennie.

— Da.

Bennie pare acum aproape catatonic din cauza şocului.

— Arată-ne, spune Edward.

Îl pun jos pe Bennie şi el mă ia de mână şi mă duce în grădină, iar acolo, abandonată în mijlocul gazonului, e o tulpină pe care sunt grămezi de bobiţe roşii şi verzi. Lipsesc vreo trei. Bennie arată spre tulpină.

— Ai mâncat asta? îl întreb.

— Da, spune el. Au, au, au, au.

— Doamne!

— Nu fi aşa nepoliticoasă, zice Edward.

Mă gândesc ce să fac: s-o sun pe mama. Nu, e în vacanţă. S-o sun pe Maxine, ea ştie

despre plante. Nu, prea complicat cu Dougie aici. Ştiu – îl întreb pe Dougie!

— Dougie, ce plantă e asta?

— De unde naiba să ştiu eu?

Acum chiar încep să mă enervez pe el. Sună telefonul. Răspunde Dougie. E John.

— Bună, spune el vesel. Se pare că Bennie a mâncat nişte plante otrăvitoare.

Aud explozia verbală de la celălalt capăt. Deodată, telefonul e în mână la mine şi vorbesc cu John. Cred că-mi vine să plâng.

— Stai calmă, îmi spune John, părând liniştitor. Du-l la spital acum. Ne vedem acolo.

Îi spun lui Dougie că trebuie să plec.

— Dă-i de mâncare lui Edward, am spus, şi du-l pe Jamie la culcare!

— Da. Cum fac asta?

— Întreabă-l pe Edward, pentru Dumnezeu!

Apoi îl pun pe Bennie, care acum se sufocă, în maşină şi conduc mai repede decât am făcut-o vreodată spre spital.

Toate dăţile când am fost la urgenţe

O mare parte a vieţii mele – mai exact de la vârsta de zero la aproape douăzeci şi cinci de ani – nu am fost niciodată la urgenţe. Nu am fost niciodată deosebit de bolnavă şi, până acum, nici prietenii sau rudele mele. Prima mea experienţă la urgenţe a fost cu un prieten care jucase fotbal şi avea o băşică. Era puţin mai mare ca mine şi i-am spus că e prea bătrân ca să joace fotbal, dar nu mă asculta niciodată. Băşica lui s-a infectat şi a trebuit să-l duc la St. Mary, din Paddington, unde au drenat-o, i-au dat antibiotice şi i-au spus să nu mai joace fotbal. După asta, a trecut mult

până să mă mai duc iar la spital. A trebuit să-l duc pe John Întâiul la o clinică mică din Camden, foarte târziu într-o sâmbătă seara, când ardea şi era transpirat şi spunea că i se închide gâtul. Mi-au spus că avea un soi de furuncul în gât şi au trebuit să-l injecteze în partea dorsală cu un ac foarte mare, iar mie mi-a plăcut asta foarte mult.

Dar apoi Edward a ajuns la ACEA vârstă şi am simţit că practic locuiesc la urgenţe ani în şir. La început credeam că Edward are astm cronic, atunci când avea sub un an. L-au inspectat şi mi-au dat un atomizor de bebeluşi pentru el şi un praf care arăta groaznic, pe care trebuia să-l pulverizez în gâtul lui. Nu l-am folosit niciodată. Apoi, când avea un an, a căzut pe scări şi credeam că poate are o contuzie, aşa că l-am dus la Royal Free Hospital, unde i-au examinat ochii, i-au făcut radiografiile şi ne-au trimis acasă. Apoi a căzut din leagăn şase luni mai târziu şi credeam că şi-a rupt braţul, pentru că spunea că-l doare, şi ne-am dus înapoi. Apoi, când avea trei ani, a intrat în viteză într-un stâlp de metal care susţinea părţile laterale ale unui castel gonflabil din parc. De data asta a fost băgat într-una din chestiile alea care îţi scanează creierul.

Când a făcut patru ani, situaţia s-a înrăutăţit: în vacanţă în Grecia şi-a spart capul de stânci de două ori; şi-a tăiat mâna într-un cuţit pe care l-a găsit pe plajă; s-a curentat când a stropit cu pistolul cu apă nişte furnici care urcau pe peretele apartamentului nostru, foarte aproape de un fir electric; a intrat în stare de şoc după ce a sărit în piscină fără perniţele pentru braţe, deşi îl rugasem în mod deosebit să n-o facă, ceea ce înseamnă că

aproape s-a înecat şi a fost salvat doar pentru că ştiam foarte bine că o să sară, aşa că măcar eram pregătită să-l salvez. Câteva zile mai târziu, aproape s-a înecat din nou, deşi avea perniţele pentru braţe, când a fost dus în larg de un val foarte mare. Eram pe plajă făcându-i o poză fiului meu care se juca în valuri, când deodată a dispărut sub apă. De data asta a fost salvat de un windsurfer atent care se întâmpla să treacă pe acolo.

Câţiva ani mai târziu, ne-am dus în vacanţă în Italia şi am reuşit să adunăm trei vizite la ospedale[1]*. Prima oară a fost când Edward a rămas blocat într-un carusel vechi din centrul oraşului Todi şi s-a lovit destul de rău la picior. A doua oară a fost când s-a scufundat aşa de extravagant în piscină încât s-a lovit cu capul de margine, şi-a spart nasul şi a făcut o contuzie. Apoi, în noaptea dinainte să venim acasă, John s-a trezit ţipând şi implorându-l pe Dumnezeu să-l lase să moară. Se pare că avea pietre la rinichi şi îi era foarte rău. Eu, Edward şi Bennie, care era doar un bebeluş atunci, am petrecut ore întregi la spitalul din Todi, Edward împingându-l pe Bennie cu căruciorul ca să-l ţină ocupat, John asudând şi înjurând până când, în cele din urmă, a „eliminat piatra" şi apoi m-au lăsat să-l duc înapoi la vilă.*

— A fost totul bine? a întrebat Julia când ne-a întâmpinat la aeroport a doua zi.

— Perfect, i-am spus.

— Tati a născut o piatră prin cocoşel azi-noapte, a informat-o Edward.

— Da, bine, a zis Julia.

---

1. Spital (în it. în orig.) (n.t.)

10. Vineri seară

Eu și Bennie stăm în camera de așteptare de la Prestwood General, la secția de urgențe, așteptându-l pe John.

După ce a trecut faza cu sufocarea, a fost complet tăcut și a stat pur și simplu în spatele mașinii, cu gura deschisă și saliva curgându-i pe tricou. Din când în când arăta spre gura lui ca un Pacman hiperactiv, dar părea incapabil să spună ceva. Totuși, în ochii lui se citea panica. Dar odată ajunși la spital a făcut chestia lui de „mi-e extrem de rău" și a tot țipat. Asta a avut două efecte. În primul rând, era atât de isteric încât atunci când am parcat în locul pentru handicapați de la urgențe și bărbatul cu șapcă decolorată a venit și a spus: „Cred că o să vă dați seama că nu aveți voie să parcați aici, doamnă", intensitatea supărării lui Bennie l-a trimis înapoi învârtindu-se.

— E BOLNAV, am spus. Nu vedeți că de-abia poate să respire?

Apoi bărbatul cu șapcă a intrat în acțiune:

— De-abia poate să respire? Un mititel ca el? Parcați cum vreți, doamnă!

Apoi ne-a condus repede prin parcare și prin secția de urgențe, spunând foarte tare:

— BĂIATUL ĂSTA DE-ABIA POATE SĂ RESPIRE!

Ceea ce a însemnat că, în al doilea rând, a apărut imediat un bărbat, s-a uitat la Bennie – care acum era din nou catatonic, întrucât țipatul era un semn clar că poate să respire și farsa noastră s-ar fi stricat – și a strigat: „Asistentă! Asistentă!" și așa am trecut fără să stăm la coadă. Nimeni nu părea deranjat. Eu eram înlăcrimată și panicată.

— Are doar doi ani, spuneam întruna.

Am fost conduși într-o încăpere mică și asistenta, care mi se părea cam arțăgoasă, se uita la Bennie, când el și-a dat ochii peste cap. Asistenta a sărit de parcă ar fi mușcat-o un șarpe.

— Ce-a pățit? mă întrebă.

— Nu știu. A mâncat o floare.

— A mâncat o floare?

S-a așezat din nou în timp ce ochii lui Bennie își reveneau.

— Ce fel de floare?

— Nu știu, dar o am aici.

I-am arătat tulpina verde cu fructele roșii și verzi.

— Ce-i asta? a spus ea suspicioasă.

— Nu știu. Nu sunt grădinar.

— Nu ați plantat-o dumneavoastră?

— Nu.

— Poate e o buruiană.

— Nu sunt așa de sigură.

Mă simțeam oarecum frustrată.

— Nu-mi petrec timpul deosebindu-le între ele.

— Deci nu ați mai văzut niciodată planta asta?

— Sigur că am mai văzut-o. Doar crește la mine în grădină.

— Dar nu ştiţi cum se numeşte.

— Nu, nu ştiu.

— Păi, dacă nu-i ştiţi numele, nu am ce să fac.

— POFTIM? am spus. Ce faceţi de obicei când vin oameni care au înghiţit ceva otrăvitor, cu gâtul umflat şi pe cale să moară? Le spuneţi: „Îmi pare rău, nu am ce să vă fac"?

— Ce sugeraţi c-ar trebui să fac?

— Nu ştiu. Nu sunt medic! Poate ar trebui să-i faceţi o injecţie antihistaminică. Nu asta faceţi când oamenii sunt alergici la ceva?

Apoi a intrat un doctor tânăr şi foarte atrăgător. Bennie s-a uitat la el şi imediat a început să suspine şi să facă: „Au, au, au, au, au, au".

— Ce se întâmplă aici? spuse atrăgătorul doctor.

— Ea spune, zise asistenta, făcând un semn spre mine cu capul, că băieţelul ei a înghiţit o plantă otrăvitoare şi nu poate să respire cum trebuie.

— Ştie ce plantă e?

— Nu.

— E planta asta de-aici, am spus, fluturând tulpina care acum era veştejită şi jalnică.

— Hmm.

Apoi a dispărut şi s-a întors cu o carte foarte frumos ilustrată.

— Asta ar trebui să rezolve problema, a zis. Dacă nu e în cartea asta, trebuie să-i evacuăm stomacul.

— Au, a spus Bennie.

După cincisprezece minute de răsfoit cartea într-o altă sală de aşteptare, în timp ce pe holul de-afară era hărmălaie, ceea ce însemna

că era foarte greu să te concentrezi, am găsit-o. M-am întors spre Bennie să-i spun, dar el părea să se simtă mult mai bine după ce s-a împrietenit cu un copil de zece ani care se pare că avea braţul rupt şi plecase cu el.

Era acolo, o tulpină înaltă şi verde, cu fructele alea afurisite care stăteau grămăjoare pe ea. „Domni şi doamne", spunea cartea „Poate fi foarte iritantă dacă e mâncată, dar nu fatală. Gura şi gâtul se pot umfla şi se va produce salivă pentru a contracara simptomele. Tratament: iritaţia va scădea în intensitate în timp. Dacă sunteţi îngrijoraţi, administraţi o injecţie cu antihistaminice".

— Am găsit-o! am strigat pe coridor, pe care acum nu se mai afla nimeni în afară de Bennie şi prietenul lui cu braţul rupt.

Deodată apăru doctorul.

— Ce spune?

— „Domni şi doamne", citesc eu din carte, „e una dintre cele mai toxice plante cunoscute şi, dacă nu e tratat în jumătate de oră, pacientul moare sigur".

— O, DOAMNE! strigă doctorul.

— „Şi e o cauză comună de procese împotriva spitalelor care nu observă că băieţii de doi ani pe nume Bennie nu sunt trataţi cu atenţia care ar trebui."

Doctorul mi-a aruncat o privire amuzată.

— Nu-mi vine să cred că glumeşti cu aşa ceva, a spus el.

Apoi a luat cartea şi a dispărut.

Aşa că eu şi Bennie, care şi-a revenit, îl aşteptăm acum pe John şi nu mă hotărăsc dacă să-i spun adevărul despre vizita noastră destul de nespectaculoasă sau să mint şi s-o

transform într-o poveste mult mai interesantă, în care Bennie aproape moare şi eu sunt eroina care, printr-o uimitoare coincidenţă ştie că planta se numeşte *Domni şi doamne*, apoi îi salvează viaţa lui Bennie, făcându-i manevra Heimlich, în acelaşi timp în care îi recomandă atrăgătorului doctor că o înţepătură cu antihistaminice ar fi bună şi, în loc să se uite la mine cu dispreţ, sus-menţionatul doctor mă recomandă pentru un Ordin de onoare al Regatului Marii Britanii la sfârşitul anului şi mă invită la cină la Pukka Palace, în afara oraşului nostru. Oricum, arunc doar o privire la faţa lui John când intră grăbit pe uşă, palid şi tras la faţă, copleşit de grijă şi-mi dau seama că trebuie să-i spun adevărul. Din păcate, Bennie îl vede înainte să am şansa să-i spun orice lui John.

— Tati! strigă Bennie.

Apoi faţa i se umple de lacrimi, îşi deschide gura ca un pui de cuc într-un cuib şi spune:

— Au, au, au, au.

— O, Doamne! spune John, văzând cât de roşu e gâtul lui şi cât de umflată îi e limba.

— Nu poate să respire. De ce nu poate să respire?

— Poate să respire, doar că...

John mă întrerupe la mijlocul propoziţiei.

— Ce trebuie să faci ca să vină o asistentă aici? strigă el, făcând pe masculul dominant cu mine. CER să vină o asistentă! Fiul meu e pe moarte şi...

— Nu e pe moarte, spun eu. E bine.

Sunt pe cale să-i spun povestea cu *Domni şi doamne* când apare asistenta cea groaznică.

— Sunteţi tatăl lui? îl întreabă pe John.

— Da.

— Trebuie să-i facem o injecţie cu antihistaminice lui Bennie.

— Bine.

— V-am spus că are nevoie de o injecţie cu antihistaminice, i-am zis.

— Şi avem nevoie de permisiunea dumneavoastră pentru că soţia s-a purtat iraţional, continuă asistenta.

— Iraţional? spune John, uitându-se acum la mine destul de sever.

— De fapt, am spus, nu eram iraţională. Asistenta aia o tot ţinea cu grădinile şi buruienile. Eu doar voiam pe cineva care...

— Pentru Dumnezeu, zice John. Da, sigur că puteţi să-i faceţi o injecţie lui Bennie.

— Dacă vreţi să veniţi cu mine, domnule, îi spune asistenta lui John, aruncându-mi o privire plină de superioritate.

— „Dacă vreţi să veniţi cu mine, domnule"? am spus, nevenindu-mi să cred.

— Samantha, spune John pe un ton foarte serios. Nu e vorba despre tine aici, ci despre Bennie.

— Da.

Îmi dau seama că n-am cum să câştig.

— Ei, o să-ţi povestesc despre ea mai târziu. Între timp, ne revedem aici.

— Bine, spune el.

Umerii i se lasă un pic în jos când pleacă, ţinându-l pe Bennie în braţe.

Micul Bennie se uită la mine peste umărul tatălui său. Părul lui blond şi creţ se mişcă în toate direcţiile, ochii lui albaştri sunt larg deschişi.

— Pale lău, mama, îmi spune când dispare pe coridor.

Arată aşa de trist, încât simt că-mi vine să plâng.

— Te iubesc, îi fac semn din buze.

Din nu ştiu ce motiv prostesc, am o puternică senzaţie că nu o să-l mai văd niciodată.

Stau la Urgenţe vreo douăzeci de minute sau mai mult. Mă uit la oameni cum intră şi ies. Un beţiv a alunecat şi s-a tăiat la picior în ceva. Nu ştiu în ce. Faţa îi e contorsionată de durere. E o urmă subţire de sânge care se ţine după el pe podea, ca o urmă de melc. Miroase a alcool, dar nu pare să-şi dea seama unde e. Nu observă felul în care asistenta se dă înapoi când el vorbeşte sau faţa dezgustată pe care o face când el deschide gura să-i vorbească.

— Mi-am – hâc – julit piciorul.

Apoi mai e mama extenuată cu cei cinci copii, care au venit toţi cu ea la spital pentru că cel mijlociu a băut o sticlă de Calpol pe care mama, în timp ce încerca să pună masa, a uitat-o deschisă. Iată-i pe toţi, învârtindu-se în jurul ei. Murdari, flămânzi, obosiţi, văitându-se şi mama încearcă din răsputeri să nu se enerveze pentru că ce altceva ar putea să facă? Bărbatul ei lucrează noaptea şi nu mai e nimeni altcineva care să aibă grijă de copii, anunţat aşa din scurt. Asistenta o vede şi încearcă s-o încurajeze.

— Venim la dumneavoastră cât putem de repede, doamnă Johnson. Sunt sigură că micul Kelvin o să fie bine. Poate copiii ar vrea să se ducă la cantină să mănânce?

Dar doamna Johnson nu are bani la ea, nşa că se vânzolesc toţi prin sala de aşteptare, chiar şi micul Kelvin, care arată de parcă nici un camion întreg de Calpol nu l-ar putea opri.

Şi apoi mai e bătrânica aceea care de-abia poate merge. Corpul ei a încetat să mai arate ca ceva asemănător cu cel uman. Spatele ei e cocoşat, astfel încât umerii sunt cel mai înalt punct. Picioarele ei sunt scurte şi slabe şi supraîncărcate de varice. Părul ei e ca vata de zahăr. A căzut pe scări, „doar un pic", îi spune asistentei cu o voce subţire, dar crede că şi-a rupt glezna.

— Nu pot s-o mişc, drăguţă, spune. Sunt aşa bătrână, de-abia mai pot să-mi mişc orice.

Şi ea miroase, a vechi şi a murdar şi are dinţii galbeni. E sprijinită de o femeie cu faţa ascuţită.

— Ea e fiica mea, Melissa, îi şopteşte bătrâna asistentei. E foarte bună cu mine.

Dar Melissa nu pare bună. Pare rece, nervoasă şi sătulă. Îşi ascunde faţa în spatele unei îngrijorări exagerate, dar văd enervarea din ea. Arată de parcă mama ei, cu jalnicele ei oase fragile şi cu problemele bătrâneţii, e doar o povară pentru ea.

— E ruptă, îi şopteşte iar bătrânica asistentei, arătând spre glezna ei.

— Sunt sigură că nu e, spune Melissa, cam prea expeditivă, ţinând-o strâns de braţ pe mama ei.

— Ba e, Melissa. Nu pot s-o mişc.

Asistenta trimite un brancardier să se ducă şi să găsească un scaun.

— Dar sunt sigură că mama poate să meargă, spune Melissa.

— Nu pot, spune bătrânica.

— Cred că cel mai bine pentru mama dumneavoastră ar fi să meargă în scaunul cu rotile, spune asistenta plină de tact. Aşa puteţi să nu o mai ţineţi dumneavoastră.

Melissa se înmoaie.

Dar Bennie şi John încă nu s-au întors. Acum mă plictisesc. Nu pot să fac faţă durerii celorlalţi. Mă hotărăsc să mă plimb prin spital. E foarte linişte peste tot. Acum e vreo 9 p.m. Pacienţii au luat cina. Unele lumini s-au stins. Unii oameni deja dorm. Mă întreb cine sunt? Cine e acasă şi îşi face griji pentru ei şi le duce dorul? Aproape că vreau să mă duc la secţia de maternitate şi să văd toate acele proaspete mămici, cu bebeluşii lor cu pielea ridată, şi să retrăiesc, prin altcineva, senzaţia aia minunată pe care o ai la naşterea unui copil. Mi-aduce aminte de ceva ce mi-a spus Julia de curând. Cred că eram puţin tristă şi mi-a spus că, atunci când se simte tristă, se uită la poveşti adevărate la televizor. E un program care se pare că arată femei născând şi sora mea a devenit dependentă de el. Îi dădea drumul, spunea ea, ca să le vadă cum nasc şi să ia parte la fiecare moment de îngrijorare şi bucurie, apoi să plângă alături de ele când se năştea copilul.

— Sunt chestii puternice, spunea ea. Ar trebui să încerci şi tu!

Şi totuşi nu puteam. Mi se părea prea ciudat, dar acum cred că poate avea dreptate.

Apoi, nu ştiu de ce, mă gândesc la Janet şi la faptul că ea i-a dat naştere lui John Întâiul şi când mă gândesc la ea îmi dau seama că ea e aici, între zidurile acestui spital. Mă uit la

lista secţiilor de pe hartă. Sus, la etajul doi, nasc la secţia de maternitate. La etajul unu mor. Acolo e ea – la secţia de oncologie, salonul canceroşilor. E chiar puţin mai încolo pe coridor. Merg de-a lungul lui, temându-mă puţin şi intru în rezervă. Nu e nimeni acolo să mă împiedice. Mă simt iar ca un intrus. Rezerva e foarte neplăcută. E imposibil să-ţi dai seama cine în ce pat e, pentru că perdelele sunt trase. Îmi închipui că oamenii încearcă să doarmă, dar luminile sunt aşa de puternice. Totul pare foarte incomod. Închipuie-ţi cum ar fi să-ţi petreci ultimele zile din viaţă aici. Doamne, nu lăsa ca ăsta să fie ultimul loc pe care îl vede Janet – luminile, perdelele, feţele care zâmbesc fals, ceilalţi oameni pe care nu-i cunoaşte sau de care nu-i pasă. Mă hotărăsc atunci şi acolo că nu o s-o las să moară aşa. Am văzut asta în filme. O să vin în toiul nopţii şi o s-o iau de-acolo în scaunul cu rotile, o s-o scot pe uşă şi o s-o urc la mine în maşină, o să pun trandafiri englezeşti lângă patul ei, un abajur din pânză de Jouy pe veioză, o să-i fac ceai Earl Grey şi biscuiţi fragezi şi o s-o ţinem toţi de mână înainte să dispară dintre noi.

Chiar atunci, mă găseşte o asistentă. Pare agasată.

— Ce căutaţi aici?

— Păi, spun eu, sunt la secţia greşită. Ar trebui să fiu la urgenţe. Fiului meu i se face o injecţie şi tatăl lui...

— E înapoi pe coridor, spune ea.

E grăbită. Nu vrea să fiu problema ei. Pleacă în grabă. Îi ignor instrucţiunile şi continui să mă plimb prin secţie.

La jumătatea drumului e o femeie într-un pat cu perdelele trase.

— Bună! îmi spune ea veselă.

Pare de vreo şaizeci şi cinci de ani

— Bună, îi răspund eu zâmbind.

— Nu ar trebui să fii aici, nu?

— Nu.

— Şi totuşi iată-te.

— Da. Băieţelul meu e la urgenţe cu tatăl lui.

— Vai, săraca de tine. Şi fiul meu a trebuit să se ducă o dată la urgenţe când era mic. Şi-a prins mâna în storcătorul de rufe.

— Au.

— Da, a spus ea.

— Fiul dumneavoastră vine să vă vadă?

— Nu.

Zâmbeşte în continuare.

— E în Australia. Fata mea locuieşte în Canada. Privesc partea bună. Dacă aş fi pe moarte, sunt sigură că ar fi aici, nu-i aşa?

— Da, sunt sigură că ar fi.

— Atunci nu sunt pe moarte, nu?

— Nu, am spus râzând.

Apoi doamna face o pauză şi spune:

— Cum e afară?

Pare deodată foarte tristă.

— Vezi tu, mi se pare că sunt aici de-aşa mult timp, nu prea ies niciodată.

Îi spun că a fost furtună mare parte din zi, dar pământul e în continuare puţin uscat. E o adiere de vânt şi se pare că va mai ploua mai încolo.

— Nu sunt foarte multe viespi anul ăsta, dar sunt mulţi bărzăuni. Se pare că are de-a face cu faptul că a fost o primăvară caldă şi

apoi s-a făcut brusc frig, aşa că au murit toate viespile.

— Sunt şi bondari? Îi iubesc. Îmi aduc aminte de vară.

— Da, sunt mulţi anul ăsta.

Chiar atunci se întoarce asistenta.

— De ce mai sunteţi aici? Trebuie să plecaţi.

— Mai las-o-n pace, spune doamna. Mă înveseleşte.

Asistenta se înmoaie puţin.

— Pe cine aţi venit să vedeţi?

— Janet Parr.

Mă uit atent la faţa asistentei când spun numele lui Janet.

— A, doamna Parr. E cu două paturi mai încolo. Cred că doarme, dar nu strică să verificăm.

— Mulţumesc.

— Ne vedem în curând, spune doamna cu copiii plecaţi.

Asistenta mă conduce două paturi mai încolo.

— Aici e, şopteşte asistenta.

Perdelele sunt trase, iar doamna din pat pare că doarme.

— Ea e Janet? întreb eu.

— Janet?

— Doamna Parr, adică.

Asistenta se uită la fişele de la capătul patului. Îşi mişcă aproape imperceptibil mâna ca să mângâie foarte puţin piciorul pacientei.

— Da, ea e doamna Parr.

Mă uit la Janet. Nu aş fi recunoscut-o. E aşa de slabă. Pielea ei arată ca o foaie de hârtie creponată. Şi părul ei? Unde a dispărut

părul ei? Acum are doar câteva şuviţe de păr cenuşiu terne şi lipite de cap.

— Ce s-a întâmplat cu părul ei? întreb eu.

— Probabil chimioterapia, spuse asistenta.

Respiraţia lui Janet e forţată şi grea. Are o perfuzie într-un braţ. Ochii ei încep să se zbată. O să se trezească şi o să mă găsească aici, holbându-mă la ea. Nu pot să suport. Nu ştiu ce să-i spun. A trecut prea mult de când am văzut-o şi acum biata femeie e pe moarte. Încep să intru în panică.

— Trebuie să plec, îi spun asistentei.

Asistenta dă înţelegătoare din cap. Merg cât pot de repede prin salon, cu doamna cu copiii plecaţi strigând după mine:

— Ţi-ai văzut prietena?

Când mă întorc la urgenţe, mi se pare că freamătă de viaţă comparativ cu oncologia. John şi Bennie mă aşteaptă. Mă reped spre Bennie. Îl iau, îl miros, îi cuibăresc micuţul corp de copil de doi ani într-al meu, îi înfăşor părul după degetele mele şi îl pup pe ceafă.

— Mama, spune, pupându-mă şi el.

— Stai uşor, spune John râzând şi apoi aplecându-se să mă sărute şi el. E bine. I-au făcut injecţia şi de-abia a mâncat un pachet de Quavers, a băut un pahar cu apă şi cred că moare de foame. Nu o să facă prea repede asta din nou. Ar fi trebuit să-i vezi faţa când a scos asistenta acul!

Acum ne îndreptăm spre maşină, cu Bennie încă la mine în braţe, alintându-se.

— Nu i-a plăcut de tine! continuă John. Ce naiba i-ai făcut ca să simtă atâta antipatie? Mi-a spus că ai fost arogantă. I-am spus:

„Vorbiţi despre soţia mea! Nu-mi spuneţi mie, eu trebuie să stau cu ea zilnic!".

Şi tot vorbeşte în drum spre maşină şi cât timp mă bag în spate cu Bennie.

— Poţi să mă duci înapoi la gară dimineaţa? întreabă John. Mi-am lăsat maşina acolo. Mă grăbeam aşa de tare şi îmi tremurau mâinile şi... pur şi simplu am luat un taxi...

Şi în tot acest timp Bennie şi cu mine am stat în spate, îmbrăţişaţi, iar luminile de pe stradă pâlpâie înainte şi înapoi pe feţele noastre în timp ce John ne duce acasă.

Când ajungem, Bennie e adormit. John se opreşte din vorbit. În sfârşit.

— Am văzut-o pe Janet, spun eu.

— Mă gândeam eu.

Îl ia cu grijă pe Bennie de la mine din braţe, mă sărută şi îşi pune cumva un braţ în jurul meu şi unul în jurul lui Bennie şi ne îndreptăm spre casă.

Când dăm colţul, acolo, încadrată de fereastră, luminată uşor de lumânări, e faţa inconfundabilă a lui Dougie. Îl privim puţin. Dougie pregăteşte cina. Amestecă, toacă, gustă şi se linge pe buze.

— Ce face? întreabă John.

— Cred că face scoici la grătar cu peşte-spadă şi chimen dulce.

— Peşte-spadă cu chimen dulce? E un bucătar aşa de bun! Dar cu cine vorbeşte?

— Nu ştiu. Ar fi trebuit să-i ducă la culcare pe Edward şi Jamie.

— Dar e cineva acolo.

John se uită atent la Dougie.

— Uite, Dougie vorbeşte cu cineva. E Santa aici?

— Nu, s-a dus acasă. Cred că s-au certat.

— Dougie s-a certat cu Santa? De ce?

— O, Doamne, ceva legat de faptul că ea purta o fustă scurtă.

— S-au certat pentru că Santa purta o fustă scurtă?

Dar nu prea ascult, pentru că am văzut cine a intrat la noi în bucătărie.

— John, am spus încet.

— Da?

Mă întorc să mă uit la el.

— Trebuie să te uiţi în bucătărie.

— Poftim?

— Uită-te în bucătărie.

John se întoarce să se uite.

— O, Doamne. E cine cred eu că e?

Dau din cap.

— Ei, ei, ei. Întoarcerea fiului risipitor.

Pentru că acolo, stând şi fumând în bucătăria noastră ca o fantomă venită din trecut, e înaltul, bronzatul, cu părul vopsit blond la vârfuri John Întâiul.

Pentru o vreme nu pot vorbi. Ce naiba caută John Întâiul la noi în bucătărie? Nu ar trebui să fie la noi în bucătărie. Ar trebui să fie undeva în străinătate, cântând la chitară sau, dacă e aici, ar trebui să fie în bucătăria lui Janet din Tring. Poate doar am vedenii. Mă întorc şi apoi mă uit din nou. Nu, John Întâiul chiar e la mine în bucătărie. Nu pot să mă împac cu asta, aşa că pur şi simplu stau şi mă holbez la el, John stă şi se holbează la el şi John Întâiul habar n-are că noi ne holbăm. Mă uit la faţa lui. E atât de familiară. Iubeam faţa aia. Am dormit lângă ea şi am sărutat-o ani la rând, dar acum pare aşa de

diferită. Dar sigur că arată altfel; nu l-am văzut de cinci ani. Să mă uit atent la el. Arată altfel? Da, părul e mai lung. Obişnuia să-l tundă scurt, dar acum arată cam ca un hipiot. Deci încă mai fumează. Dar uite, acum fumează ţigări rulate. Hmmm. Poate e un hipiot. Arată mai bătrân. Desigur că arată mai bătrân, e mai bătrân. Arată bronzat, sănătos, relaxat. Nu şi-a petrecut ultimii nouă ani din viaţă fiind însărcinat, lucrând şi având grijă de copii! Pare fericit? Greu de spus. Nu a părut niciodată fericit. Dar ia te uită, şi-a întors capul spre mine. Îmi zâmbeşte. Nu, nu poate să-mi zâmbească. Nu mă poate vedea. Deci cui îi zâmbeşte? Nu lui Dougie, pentru că Dougie e lângă aragaz, în cealaltă parte a bucătăriei. Dacă îi urmăresc privirea... Doamne! E Edward! Edward a venit în bucătărie. O, Doamne. Edward! De ce mai e Edward treaz? Îl văd cum se uită la tatăl lui.

John al Doilea îşi revine deodată din reverie.

— Ce caută John aici acum? De ce mai e Edward treaz? De ce nu ne-a spus John că vine azi? Cum o să-i explicăm asta lui Edward? pune întrebările toate deodată.

— Nu ştiu, spun grăbită, simţind că intru în panică.

— Trebuie să fi ştiut, îmi şuieră John. Sigur că ştiai.

— Nu ştiam! Uite, poate l-au sunat cei de la spital şi i-au spus că Janet se simte mai rău. Poate i-au spus că e pe moarte. Poate de-asta e aici acum.

— Dar nu ar tebui să fie *aici*, spune nervos. Ar trebui să fie la mama lui. Nu te-a sunat să-ţi spună?

Acum John are un ton acuzator.

— Nu, nu a făcut-o. Chiar crezi că l-aş lăsa să vină la noi acasă şi să-l vadă pe Edward pentru prima oară în ani de zile fără ca eu să fiu aici?

Apoi Bennie începe să murmure.

— Au, au, au, spune el adormit.

— Îmi pare rău, spune John. Te iubesc, bine?

— Bine.

Îl sărut pe fugă şi, cu asta, intrăm pe uşă.

Dougie se întoarce când aude uşa deschizându-se. Pare surprins. Vine imediat la uşa din spate.

— Samantha. John. Bennie. E bine? E în regulă? E viu? Doamne, ce groaznic! John, aaa, să vezi, e cineva aici. Pregăteam cina când...

Vine John Întâiul. Se uită de sus până jos la mine şi apoi mă pupă pe obraz. Nu sunt sigură dacă m-am înroşit.

— Sammie, spune el.

— Bună.

Îl iau puţin în braţe şi apoi îi spun, destul de jenată:

— Uite, nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar, John, ce naiba cauţi aici?

— Tu trebuie să fii John, spune John Întâiul, ignorând ceea ce am spus şi întinzându-se să-i strângă mâna lui John al Doilea.

John al Doilea încearcă să-şi întindă mâna, dar nu poate pentru că Bennie atârnă pe el.

— Cine e el? întreabă John Întâiul.

— El e Bennie, spun eu.

— A, da, spune John Întâiul. Unul dintre mulţii tăi băieţi, nu?

— Deci, zice Dougie vesel. Ce surpriză! Adică slavă Domnului că gătesc multă mâncare pentru că nu știam că vii, John. Primul John, vreau să spun.

— A, scuză-mă, Dougie, spun eu. Voiam să-ți spun că John, John ăsta, se întoarce, dar cu slujba, cu sora mea și toate celelalte... nu a fost timp și, de fapt, John nu ar trebui să fie aici, nu-i așa, John?

— Am venit să o văd pe mama, spune John Întâiul destul de defensiv. Am primit un telefon de la spital și mi-au spus că ar trebui să vin chiar acum. Se pare că mamei îi e mai rău.

— La ce spital e? întreabă Dougie.

— La Prestwood General, spune John Întâiul. E o secție bună de oncologie.

— Vai, nu, are cancer.

Dougie pare trist. Apoi se înveselește puțin.

— Nu acolo l-ai dus pe Bennie acum?

— Ba da, spun. Dar, John, de ce...

— Te-ai dus s-o vezi pe mama? întreabă John Întâiul.

— Nu, am zis. Ascultă, John...

— Păcat, ar vrea să te vadă.

— Probabil, dar asta nu explică de ce ești la mine în bucătărie.

— E o bucătărie foarte drăguță, spune John Întâiul meditativ. Nu ai făcut odată supă de urzică aici? Sunt sigur că am sunat cândva și mi-ai spus că faci așa ceva.

— Nu am făcut niciodată supă de urzică. Sunt indignată.

— Nu am făcut decât o salată de *Ligustrum* din cartea asta de bucate care te învață să trăiești din roadele bogate ale pământului.

— Sau mai degrabă din roadele dietetice ale pământului, dacă e vorba de o salată, spune Dougie.

Apoi se bagă John al Doilea.

— Nu te supăra, John, dar de fapt de ce eşti aici, în bucătăria noastră, în care se face salată de *Ligustrum*?

John Întâiul priveşte în jos vinovat.

— Îmi pare foarte rău. A trebuit să vin în grabă din State după ce au sunat de la spital şi apoi, când am ajuns acasă la mama, nu am găsit cheia. A spus că e sub preşuleţul de la uşă, dar nu era şi nu am vrut să sparg un geam şi să declanşez alarma şi... chiar nu aveam unde altundeva să mă duc, aşa că m-am gândit să vin aici să-l văd pe Edward. E bine?

Nimeni nu spune nimic.

— Am doar o geantă mică, spune el destul de disperat. Am sunat la spital să vorbesc cu mama, dar mi-au spus că doarme şi nu voiau s-o deranjeze. E doar pentru o noapte. E în e regulă, John? Sau aş putea să-mi găsesc un hotel...

— Nu e nici un hotel pe-aproape, spune John al Doilea tăios.

Apoi se înmoaie puţin.

— Mai bine ai rămâne. Avem o canapea extensibilă în birou.

— Mulţumesc mult, spune John Întâiul zâmbind cum ştia el mai fermecător.

Apoi îmi aduc aminte că Edward stă în colţul camerei. Pare pe jumate adormit. Deodată mă simt nervoasă. Cum a putut John Întâiul să apară fără să mă anunţe? Mă duc la Edward, îngenunchez şi îl iau în braţe.

— Eşti bine?

Edward de-abia poate să-şi deschidă ochii.

— Mami, spune el luându-mă de mână. Cred că ar trebui să vii aici.

Mă duce în sufragerie şi arată spre podea. Acolo e Jamie, dezbrăcat, dormind pe covor în faţa şemineului.

— Uite, Jamie doarme. Nu e drăguţ?

Îi spun că da, Jamie e foarte drăguţ, dar de ce nu e în pat şi de ce el, Edward, e încă treaz?

— Dougie nu ne-a dus la culcare. Am stat aici şi m-am uitat la televizor, aşteptând să veniţi acasă, dar nu mai veneaţi, aşa că am adormit şi atunci când m-am trezit era bărbatul ăsta înalt aici care spune că e tatăl meu.

— Of, Edward, îmi pare rău. Cred că a fost un mare şoc. Tatăl tău nu trebuia să vină aici decât peste două săptămâni.

— Deci e tatăl meu? Mi s-a părut mie că el e, pentru că-mi spunea Eddie şi mi-a adus nişte ciocolată.

— Ţi-a adus nişte ciocolată?

— Da. I-am spus mulţumesc pentru ea.

— Dar unde e ciocolata?

— Am mâncat-o.

Îi spun că ar trebui să se spele pe dinţi şi că după asta o să-l duc la culcare.

Îl iau pe Jamie pe sus şi îi spun lui Edward că ne vedem la el în dormitor. Apoi mă duc în bucătărie şi îi spun lui Dougie că e foarte rău pentru că nu i-a dus pe Edward şi Jamie la culcare, cum i-am spus.

— Am uitat, scuze, spune Dougie.

După ce l-am dus pe Jamie la culcare, ceea ce nu durează deloc mult pentru că tot ce

trebuie să fac este să-i pun un scutec, o salopetă curată şi să-i sting lumina, mă duc la Edward în dormitor. Edward e întins, uitându-se la tavan.

— Mă simt foarte obosit, spune el întinzându-se spre mine să-l mângâi.

— A fost o zi lungă.

— Am fost aşa îngrijorat pentru Bennie.

— Nu trebuie să-ţi faci aşa multe griji.

— Dar Bennie ar fi putut muri, nu-i aşa?

— Nu, nu ar fi putut să moară. A trebuit doar să i se facă o injecţie în fund.

— Uuuu, spune Edward chicotind. N-o să facă asta din nou prea curând, nu?

— Nu, n-o să mai facă.

Îl întreb pe Edward dacă îl mai îngrijorează şi altceva, iar el se uită la tavan şi spune:

— Bărbatul ăla de jos chiar e tatăl meu?

— Da, Edward.

— Dar nu-mi aduc aminte de el.

— Păi erai foarte mic atunci când locuiam cu el şi nu l-ai văzut de mulţi ani.

— Şi nu prea arată a pirat.

— Asta pentru că tatăl tău nu e un pirat.

— Atunci de ce ai spus că e?

Îi explic că de fapt Stanley a hotărât că John Întâiul e un pirat şi că eu, de fapt, nu am adus niciodată vorba de chestia cu piraţii.

— Dar e destul de înalt, nu? întreabă Edward.

— Da, e înalt.

— De ce e aici?

Îi spun că e o poveste lungă.

— Dar îmi plac poveştile, spune Edward.

Acum e aproape adormit, cu capul lăsat greu pe pernă.

Îi spun că o să vorbim despre povestea lungă mâine, pentru că e timpul ca ziua de azi să se încheie.

— E OK? Sună bine?

— Da, murmură Edward.

Îl pup pe ceafă.

— Te iubesc, Edward.

— Da, mama.

Mă îmbrățișează amețit. Chiar înainte să adoarmă, îmi spune:

— Mami, îți place de tatăl meu?

— Da, spun eu.

Apoi a adormit.

Acum tot ce vreau să fac este să dorm aici, în camera asta întunecată și liniștită care miroase a Edward. Vreau să-mi închid ochii și să nu mă mai duc jos niciodată. A fost un șoc aproape fizic să-l văd pe John. Mi-aduc aminte când a fost ultima oară când l-am văzut. A fost când Edward avea trei ani și l-am dus pe John Întâiul la aeroport, după una dintre vizitele lui pe fugă. Mi-aduc aminte că i-am zis lui Edward să-i spună la revedere tatălui său. A fost mai interesat de jocurile de pe calculator de la terminalul trei.

— Spune-i la revedere tatălui tău! i-am spus rece lui Edward.

Mi-aduc aminte că John Întâiul s-a aplecat și m-a pupat pe obraz, iar pielea lui era aspră, pentru că nu se rasese. Și asta a fost tot. Pur și simplu m-a pupat, i-a făcut cu mâna lui Edward și am știut că nu o să-l mai văd pentru mult timp. I-am spus asta, dar el a zis: „Nu, o să mă vezi în curând!". Dar eu am avut dreptate, iar el nu.

Când ajung jos, John al Doilea a reapărut.

— Bennie e în pat. Doarme.

— Bine, spun.

Dougie stă de vorbă cu John Întâiul, care și-a deschis o bere și căleşte nişte scoici în același timp.

— Deci ți-ai petrecut ultimii trei ani călă torind prin State? întreabă Dougie. Cred că a fost fascinant!

— Da, a fost. Mi-am luat chitara și m-am dus oriunde aș fi putut avea de lucru.

— De unde ai început?

— Am fost în Austin, Texas, apoi am tot călătorit prin statele din Sud și apoi m-am hotărât să mă duc în Mexic o vreme.

— Mexic! Mi-ar plăcea să merg în Mexic.

— O, a fost minunat. Am stat acolo mult timp, poate un an. Am intrat într-o trupă de mariachi nebuni.

— Doamne, pare amuzant.

— A fost foarte distractiv. Mergeam la nunți, înmormântări și *fiestas* și chiar am învățat multă spaniolă.

— Dar nu ți-a fost dor de toți cei de-acasă?

— Păi nu chiar, eu...

Deodată observă amândoi că am intrat în bucătărie.

— Eu doar gătesc scoici, spune Dougie agitat. Le fac pe ambele părți cu un pic de lămâie și nişte oțet roșu.

Lui Dougie îi place să gătească. Are tot soiul de rețete-n cap. Mereu îmi spune că oamenii îl consideră homo pentru că e așa de extraordinar în bucătărie. De fapt, de curând a început să poarte cămăși hawaiiene ciudate și i-am spus că arată destul de mult ca un

homosexual, ceea ce e bine, dacă nu cumva vrea să-şi găsească o prietenă cu care să aibă relaţii sexuale.

— Nu o să-i placă nimănui de tine îmbrăcat în cămaşa aia, Dougie, îi spun, iar Dougie se preface că e jignit.

În perioada în care eram însărcinată cu Bennie, făcea deseori peşte cu ardei iute. Eram înnebunită după mâncăruri picante în timpul sarcinii. Cu Edward, voiam friptură în sânge, nefăcută; cu Jamie, budincă de orez şi biscuiţi. Îmi place la nebunie când găteşte Dougie. E un bucătar fantastic, instinctiv.

— Eu n-am fost niciodată un mare bucătar, nu-i aşa, Samantha? spune John Întâiul aruncându-mi o privire plină de speranţă.

— Probabil nu a fost nevoie să găteşti prea mult în Mexic.

— O, Sammie, spune John Întâiul, cu o urmă de reproş, nu fi supărată pe mine.

— Nu sunt supărată pe tine.

— Ador mâncarea mexicană, spune Dougie un pic prea entuziasmat. E plină de *tortilla* şi fasole prăjită, deşi odată am încercat să fac *enchilada*...

— Şi Sammie a pregătit asta odată, nu-i aşa, Sammie?

— Ba da.

— Şi găteai mult pentru John Întâiul? mă întreabă Dougie vesel, încercând evident să facă să curgă conversaţia mai departe.

— Da.

— Face un fel minunat cu raţă pentru mine, spune John al Doilea, alăturându-se în sfârşit conversaţiei.

— Nu cred că raţa merge cu *enchilada*, nu? spune Dougie.

Nimeni nu spune nimic.

— Era o glumă. Nu contează, hai să bem nişte vin. Face bine la nervi, cred.

— Vinul e bun la orice, spune John Întâiul.

Dar apoi îmi aduc aminte că nu am mai găsit tirbuşonul de vreo două săptămâni, de când l-a văzut Bennie şi l-a ascuns. De fiecare dată când suntem pe cale să deschidem o sticlă de vin, îl întrebăm pe Bennie unde l-a pus şi el ridică mereu din umeri.

— A dipălut, spune el.

Apoi trebuie să ne ducem iar la vecini ca să-l folosim pe-al lor şi probabil ei ne cred adevăraţi beţivi, pentru că uneori mergem pe la ei şi de două ori pe zi.

Îi spun lui Dougie că nu putem bea vin, pentru că încă nu a găsit nimeni tirbuşonul.

— Ba da, l-a găsit! spune el arătându-l. L-am găsit în acvariu!

Începem toţi să râdem, deşi John Întâiul pare nedumerit.

— De ce vă ţineţi tirbuşonul în acvariu? spune el.

Gheaţa e parţial spartă.

Dar nici unul dintre noi nu poate încă să fie relaxat mai mult timp. John al Doilea e tăcut. Îl văd privindu-l pe John Întâiul, dar nu-i pot descifra expresia feţei. Nu pot să mă hotărăsc dacă pare gânditor, supărat, nervos, trist sau toate astea la un loc. Nu pot să mă hotărăsc nici cum mă simt eu. Sunt, parţial, furioasă. E tipic pentru Dougie să i se pară grozav John Întâiul, cu chitara lui şi timpul petrecut în formaţia mexicană de mariachi.

Și sunt foarte nervoasă că John Întâiul a spus că nu i-a fost dor de nimeni. Sunt și confuză; tot nu sunt sigură de ce a venit John Întâiul mai devreme. Și Edward? Bietul Edward! De ce nu am fost aici să-l sprijin?

Ca să îmbunătățesc situația, sau cel puțin să o fac mai puțin ciudată, deschid două sticle de vin roșu și torn fiecăruia un pahar mare.

După câteva guri, care mi se urcă la cap pentru că nu am mâncat încă, mă hotărăsc să fiu drăguță în seara asta.

— Și cum a fost în formația de mariachi? îl întreb pe John Întâiul.

Îmi aruncă o privire. Nu e sigur dacă sunt sau nu sarcastică.

— Chiar vrei să știi despre asta?

— Da.

— O, eu vreau! spune Dougie.

— A fost interesant, spune John Întâiul. Și destul de cald tot timpul.

— Ai învățat multe? spune John al Doilea.

— O, da.

— Cum ar fi?

John Întâiul ia o gură mare de vin.

— De fapt, am învățat că nu sunt deloc bun într-o formație de mariachi!

Toată lumea începe să râdă.

Apoi Dougie anunță că scoicile sunt gata.

— Acum, îi spune lui John Întâiul, îmi închipui că o să-ți placă! Samantha mi-a dat rețeta asta. Samanthei îi place să gătească. A doua oară când am întâlnit-o, ne-a gătit mie și soției mele Maxine, un *coq au vin* fantastic și i-am spus lui Maxine „Nu-i așa că Samantha e o bucătăreasă bună?" și...

— Sammie obişnuia să gătească mult. După ce s-a întors de la spital, când l-a născut pe Edward, era înnebunită să facă o groază de feluri de mâncare. Făcea friptură Diane, plăcintă cu peşte, dar apoi gătea mereu chestii pentru Edward şi apoi le pisa şi le făcea pastă.

— Pentru că voiam ca Edward să mănânce ce trebuie.

— Da, ştiu. Dar trebuie să recunoşti că îţi petreceai tot timpul arătându-i gusturi noi şi pisând avocado şi linte.

— Ce e rău în asta?

— Nimic. Doar mă întrebam dacă acum nu cumva mănâncă doar cartofi prăjiţi, burgeri şi ketchup!

— De fapt, Edward mănâncă tot felul de chestii, spune John al Doilea.

Îi arunc o privire recunoscătoare.

— Găteşti pentru copii? întreabă John Întâiul.

— Mereu, spune John al Doilea.

— Cum spuneam, zice Dougie, poate, John, adică primul John, ar trebui s-o rogi pe Samantha să facă *coq au vin* cât eşti aici, pentru că e atât de delicios şi...

— Am renunţat la carne de-o lună, spune John Întâiul.

— De ce? întreabă Dougie, de parcă un astfel de lucru ar fi de neconceput.

— Pur şi simplu nu-mi place aşa mult. Carnea din Mexic e al naibii de tare.

— Doamne, eu n-aş putea renunţa la carne! zice Dougie. Vă închipuiţi cum ar fi fără friptură? Fără miel fript? Cred că mai bine aş muri. Tu nu, Samantha?

Dau din cap şi mai torn vin în pahare.

— Mănânci, totuşi, peşte? întreabă Dougie, punând cantităţi impresionante de peşte cu chimen dulce în farfuriile noastre.

— Da, spune John Întâiul.

— Slavă Domnului, altfel cine ştie ce-ai fi mâncat la cină.

— Nu prea mănânc mult. Sammie se plângea mereu din cauza asta.

— Ba nu. Doar că tu spuneai mereu cum oamenii care mănâncă prea mult te jigneau.

— Îmi place să mănânc, zice Dougie, dar soţia mea – de fapt, fosta mea soţie – nu mănâncă mult. Odată am fost într-o excursie pe Amazon şi de-abia a mâncat o îmbucătură.

— Ai fost pe Amazon cu fosta ta soţie? întreabă John Întâiul. Sună interesant.

— A, atunci nu era fosta mea soţie. Ştii, am fost căsătoriţi timp de douăzeci de ani. Stai să-ţi spun despre cum s-a terminat căsnicia mea. Am cunoscut-o pe Maxine, adică soţia mea...

— Fosta ta soţie, zice John Întâiul.

— Am cunoscut-o pe Maxine, continuă Dougie, când eram la facultatea de Drept din Edinburgh. Era aşa strălucitoare. Am iubit-o de-atunci! I-am spus: „Eşti cea mai strălucitoare femeie din lume!", iar ea mi-a aruncat o privire foarte arogantă, s-a întors şi a plecat.

— Eu am întâlnit-o pe Sammie într-un magazin de înrămat poze, spune John Întâiul. Avea vreo douăzeci şi unu de ani, abia terminase facultatea şi purta o chestie ca un caftan, iar mie mi s-a părut superbă. De fapt, Sammie, erai complet diferită atunci.

— Vai, mersi, spun eu.

— Nu voiam s-o spun în sensul ăsta. Încă mi se pare că arăţi superb. Poate chiar mai mult. Să ai trei copii e clar că ţi se potriveşte.

— Cu ce era Samantha diferită? întreabă John al Doilea, băgându-se în discuţie.

— Avea părul lung, spune John Întâiul, era socialistă, nu mânca niciodată carne şi...

— O vegetariană! exclamă Dougie.

— Nu ştiam că ai fost vegetariană, spune John al Doilea. Nu mi-ai spus niciodată.

— A fost cu ani în urmă! zic eu. Nu mi s-a părut important.

— A, sunt sigur că sunt multe lucruri pe care Sammie nu ţi le-a spus, zice John Întâiul, făcându-mi cu ochiul.

— Chiar aşa?

John pare totodată intrigat şi enervat.

— Doar lucruri drăguţe, zice John Întâiul repede.

— *În fine*, spune Dougie. Apoi a trebuit să-i dau de urmă lui Maxine şi nici nu pot să vă spun ce greu a fost. Am descoperit că face practică să devină avocat, dar nu ştiam nici măcar cum o cheamă, aşa că am sunat la fiecare cabinet de avocatură din Edinburgh, am descris-o pe Maxine la telefon şi am întrebat dacă lucrează acolo.

— Doamne, zice John al Doilea. Cred că a durat o veşnicie.

— Opt săptămâni şi trei zile.

— Dar de ce ai făcut-o? întreabă John Întâiul.

— Eram foarte îndrăgostit, spune Dougie. Nu ai fost niciodată aşa?

— Ba da, spune John Întâiul uitându-se la mine. Am fost destul de îndrăgostit de tine, nu-i aşa, Sammie?

Nu spun nimic. Dougie pare jenat şi începe să strângă farfuriile.

— Şi ce s-a întâmplat cu Maxine după asta? întreabă John al Doilea, ignorând ceea ce a spus John Întâiul.

— Aceleaşi lucruri. Ne-am căsătorit şi acum suntem divorţaţi.

— Vreun copil? întreabă John Întâiul.

— Nici un copil.

— Chiar aşa? Doamne, până şi eu am reuşit să am un copil şi eu sunt un caz pierdut.

— Aşa e, spun eu.

— Dar nici unul dintre noi nu a vrut copii, zice Dougie. Samantha nu mă crede. Crede că toată lumea vrea să aibă copii.

— Păi vor! am spus râzând. Doar că neagă.

— Nu neg! zice Dougie. Sunt doar beat! Mai toarnă nişte vin!

Mai torn vin. Observ că Dougie e, într-adevăr, beat.

Mă întreb dacă şi eu sunt beată. Nu cred. Sunt prea agitată ca să pot să mă relaxez îndeajuns încât să mă îmbăt.

— Păi, din moment ce sunt beat, spune Dougie, mă gândeam să dezvălui faptul că am cunoscut pe cineva!

Îmi face cu ochiul. John Întâiul se uită la mine nedumerit, iar Dougie râde şi spune:

— Nu, nu e Samantha. Nu fi nebun! E prietena mea cea mai bună!

Şi John Întâiul spune:

— De când a început toată lumea să-şi spună Samantha?

— După ce m-ai părăsit, John, pur şi simplu am vrut să fiu o Samantha şi nu o Sammie.

— Slavă Domnului că nu ţi-ai mai spus Sammie, pentru că nu mă văd căsătorit cu o Sammie! zice John al Doilea.

— Eu m-am însurat cu o Sammie, spune John Întâiul.

— Da, şi ai părăsit-o! zice Dougie.

John Întâiul pare deodată gânditor.

— De fapt, asta e ceva ce am ajuns să regret.

John al Doilea mi-aruncă o privire plină de înţeles şi ridică sprâncenele.

— M-am întors ca să-mi cer scuze, Sammie.

John al Doilea lasă să-i scape un fluierat încet.

— Dacă asta e în regulă pentru tine, îi spune John Întâiul lui John al Doilea.

— Da, e în regulă, zice John al Doilea.

— Chiar mă simt foarte prost pentru că am plecat. Eu doar... doar...

— E OK.

Acum mă simt foarte jenată.

— Nu cred că e nici locul, nici momentul...

— Dar vreau să-ţi spun, zice el. Trebuia să plec să văd dacă sunt un bun muzician.

— Da. Bine, am spus.

— Da, ce avem ca budincă? întreabă Dougie.

— Dar mi-am dat seama că nu puteam fi, Sammie, continuă John Întâiul. Asta încerc să spun. Am dat greş în a deveni un muzician, aşa că acum am venit acasă nu doar ca s-o văd pe mama, ci şi ca să îndrept lucrurile cu tine şi cu Edward.

— Aha.

Mai torn vin.

— E OK? întreabă John Întâiul.

— Eşti beat, îi spun.

— Nu, nu sunt. Pur şi simplu mi-am făcut griji pentru tine.

— De ce ţi-ai făcut griji pentru Samantha? întreabă Dougie, care tocmai a terminat încă un pahar de vin. S-a descurcat bine şi singură, nu-i aşa, Samantha? Ai un bărbat frumos, copii frumoşi, o casă frumoasă.

— Da.

Mă întind să-l iau de mână pe John al Doilea.

— M-am descurcat foarte bine, mersi.

— Trebuie să recunosc, Sammie, spune John Întâiul, chiar ai viaţa pe care ţi-ai dorit-o. De fapt, te transformi în sora ta! Apropo, ce mai face sora ta?

Dar înainte să apuc să-i spun despre unchiul Joe şi terapeuta cu îngeri, Dougie loveşte cu pumnul în masă.

— Dă-o-ncolo pe sora Samanthei! Nu vrea nimeni să ştie de cine m-am îndrăgostit?

— Eu! am spus. Eu vreau să ştiu.

— Stai s-o vezi pe fata asta, spune Dougie. Are o tunsoare bob strălucitor, părul des şi negru şi o cheamă... Santa!

— Ştiam eu! Şi mereu negi!

— A, dar cine spune că acum spun adevărul? Poate mint. Poate mint ca să ascund identitatea unei doamne.

— Ce tot spui?

John al Doilea pare exasperat.

— Poate altcineva mi-a atras atenţia, spune Dougie. Trebuie să ghiciţi. Poate sunt mai multe.

— Atunci dă-ne un indiciu, zic eu.

— Nici un indiciu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Dougie, spune John al Doilea. Las-o baltă.

Dougie pare puţin întristat.

— Dar de ce v-aţi despărţit tu şi Maxine? întreabă John Întâiul.

— Din cauza unei ferestre! spune Dougie, legănându-se pe scaun. Nu am spus niciodată nimănui asta, dar îmi place să fie frig în casă. Chiar îmi place.

— Doamne, eşti ca soră-mea, am spus. Are toate ferestrele deschise tot timpul. La ea în casă e ca-ntr-un frigider.

— Dar lui Maxine îi place să fie cald în casă, continuă Dougie. Şi ne certam din cauza asta tot timpul, apoi, într-o zi, mi-am ieşit din minţi. În casă fierbeai, Maxine închisese toate ferestrele, deşi era vară, dăduse drumul la căldură şi m-am simţit aşa claustrofob, aşa că pur şi simplu i-am spus tot ce era rău la ea şi... de fapt, nu m-a iertat niciodată.

— V-aţi despărţit pentru că v-aţi certat dacă să ţineţi sau nu fereastra deschisă? spune John Întâiul nevenindu-i să creadă.

— În principiu, da.

Dougie pare acum plin de remuşcări.

— Dacă aş fi... dacă aş fi...

Cred că o să plângă. Se întinde după sticla de vin. Eu i-o iau.

— Hai, Dougie, spun încet. E timpul să mergem toţi la culcare.

John al Doilea se duce să facă paturile – unul în camera liberă de sus, care e cunoscută ca şi „camera lui Dougie" şi o canapea extensibilă în biroul de jos pentru John Întâiul. În

timp ce iese pe uşă, îl aud spunându-i lui John Întâiul:

— Ăsta-i patul tău. Stai cât de mult vrei.

Când voiam să mă duc sus, în pat, John Întâiul mă ia de mână.

— Sunt multe lucruri pe care vreau să ţi le spun. Avem multe de vorbit.

— Da, sunt sigură că sunt multe de spus. Şi, din moment ce soţul meu a fost binevoitor şi a spus că poţi să rămâi, sunt sigură că o să avem mult timp să discutăm.

— Vreau să vorbim despre tine, Sammie. Îmi pare rău. Chiar îmi pare şi vreau să ştii că m-am schimbat şi...

— John, deja mi-ai spus asta. Mă gândeam că ai fi vrut să ştii despre ultimii cinci ani din viaţa lui Edward.

— Dar, Sammie, vreau să vorbim despre noi doi.

— Noi doi? Nu există nici un noi doi, John. Eşti aici. Te lăsăm să stai şi e destul. Credeam că singura conversaţie pe care trebuie s-o avem, sau singura conversaţie care ar trebui să te intereseze cu adevărat, ar fi una despre bunăstarea fiului nostru.

— Deci încă eşti supărată pe mine, Sammie?

— Nu chiar.

Acum sunt aşa de obosită.

— Uite, John, a fost o zi lungă. Fiul meu de doi ani a fost cât pe ce să moară. Sunt obosită. Vreau să mă duc să dorm.

— Dar când putem vorbi?

— Mâine. Dar, te rog, nu răscoli trecutul. Pur şi simplu nu merită. Să rămânem la Edward.

— OK.

Îmi trimite o bezea.

— Ne vedem dimineaţă, Sammie.

Când ajung în pat, John doarme, pe jumătate beat.

— Nu e aşa de rău, îmi spune când mă mişc spre el.

— Cine nu e?

— Ştii tu. Fostul tău. Adică e un tată de rahat. E un pic ciudat că a apărut fără să anunţe, spunând că nu a găsit cheia. E evident că vrea să stea aici. Presupun că e din cauză că e unul din acei oameni care nu-şi suportă propria companie. Probabil de-asta, şi mai are şi înclinaţia să vorbească mereu despre el, dar de fapt e de treabă, nu?

— E?

— Da.

John îşi sprijină capul de cot şi se uită la mine întrebător.

— Hai, *Sammie*. Şi-a cerut scuze faţă de tine. Asta încerca să spună, nu? Că regretă că te-a părăsit şi îi pare rău. Nu asta vrea să audă toată lumea de la fostul? Adică, din partea mea, poate să stea şi o săptămână dacă e aşa disperat după dragoste şi afecţiune.

Deodată am o senzaţie, o senzaţie copleşitoare, că sunt absolut şi ameţitor de singură. Mă uit lung şi intens la John.

— Despre ce naiba vorbeşti? De ce să stea? De ce ar trebui să-mi pese de nevoia lui de dragoste şi afecţiune? Şi nu şi-a cerut scuze faţă de nimeni. Şi-a cerut scuze faţă de Edward? Nu. O să-şi ceară scuze faţă de el? Probabil că nu. E un bărbat egoist.

— Cred că eşti puţin cam aspră.

— Crezi? Atunci de ce a apărut neanunțat? De ce nu i-a trecut prin cap că o să am nevoie de timp să-l pregătesc pe Edward pentru revederea cu tatăl lui? Pentru că nu s-a gândit la asta. Nu se gândește decât la ce să facă cu viața lui, acum că și-a dat seama că e un ratat. E vorba doar despre de ce are el nevoie, dar s-a gândit vreodată la nevoile lui Edward? Edward nu l-a văzut de ani de zile. Nici nu pot să-mi închipui la ce se gândește Edward acum!

Apoi încep să plâng.

— Of, Samantha.

John se întinde spre mine și mă ia în brațe.

— Edward e bine.

— Cum poate să fie bine? mă smiorcăi. De ce nu înțelegi?

— Dar Edward e bine, spune el mângâindu-mi părul. E fericit cu noi. Are un sistem de sprijin în jurul lui, Samantha. O să fie bine.

— Dar nu știm asta!

Devin din ce în ce mai îngrijorată.

— De ce nu am fost aici pentru el? Am fost mereu alături de el, John. Mereu!

— Trebuia să fii cu Bennie. Nu poți să fii alături de toți în același timp!

— L-am dezamăgit. Dacă John m-ar fi anunțat mai devreme că vine, aș fi putut să-l pregătesc. Aș fi putut...

— Șșș, Samantha.

— Mă duc să-l văd.

— Pe cine?

— Pe Edward.

— De ce?

John mormăie puțin.

— Vreau să fiu sigură că doarme.

— Doarme.

— De unde ştii? De unde ştii că nu e treaz, făcându-şi griji?

— Pentru că, dacă ar fi, ar fi aici povestindu-ţi totul. Fii serioasă, Samantha. Edward nu-ţi ascunde nimic, ştii asta.

Are, desigur, dreptate. Doar auzindu-l pe John spunându-mi asta mă calmează.

— Pot să schimb subiectul? întreabă el.

— Nu, am spus cu o voce groasă.

— Credeam că ai vrea să ştii că John încă te mai place.

— Nu-i adevărat. Nu e amuzant, John. Nu pot să mă concentrez la asta.

— Nu încerc să fiu amuzant. Fostul tău te place şi tu ştii asta.

— Nu fi prostuţ. Nimeni nu mă place.

— Eu te plac. Mi se pare că arăţi fantastic.

Se întinde-n joacă după mine. Îl împing.

— Dar nimeni altcineva n-o mai face. John Întâiul probabil se gândeşte: „Doamne, fosta asta a mea s-a îngrăşat."

— Vrei să te placă?

— Nu chiar. Vreau doar ca cineva să spună: „Ştii, chiar dacă eşti măritată, arăţi minunat". Nimeni nu face asta. Nimeni nu se uită vreodată la mine. Am devenit o femeie invizibilă.

— Nu-i aşa. Oamenii se uită la tine. Ieri la magazin un bărbat chiar te-a măsurat din cap până în picioare.

— M-a măsurat?

Încep să mă relaxez puţin.

— Ştii tu.

John sare deodată din pat şi începe să meargă ţanţoş ca un cocoş, aruncându-mi

una din acele priviri lascive din cap până în picioare.

— Cine a făcut asta?

Încep să râd.

— Un bărbat foare arătos.

— Câţi ani avea?

— Vreo şaptezeci.

Arunc o pernă în el.

— A, spune John, venind înapoi în pat. Acum te-am înveselit?

Îi spun că da.

— Bine.

Apoi se întoarce şi adoarme.

Dar mai târziu, când sforăie încet, mă uit la corpul meu. Naşterea l-a schimbat. Sânii mei nu şi-au revenit niciodată la forma iniţială. Au fost mereu mari şi rotunzi, dar nu erau atât de mari. Ultima oară când am fost însărcinată, cu Jamie cel cu ochii verzi-albaştri – cum de au toţi copiii mei ochii albaştri când ai mei sunt căprui? –, am făcut aşa de mult lapte încât l-am muls, l-am pus în sticle şi îl dădeam în fiecare săptămână unui bărbat care îl lua pentru spital. Chiar a fost incredibil. Laptele meu hrănea atâţia bebeluşi ai căror mame aveau sânii mici, fără lapte. Mă simţeam ca o doică a comunităţii. Dar acum, după ce au fost mulşi de tot laptele, sânii mei atârnă. Fundul meu e în regulă, dar am burtă. Bennie adoră să-mi zgâlţâie burta. Se bagă dimineaţa în pat şi face „Uuu, uu, uuu", lovindu-mă cu pumnii lui mici. Odată, nu la mult timp după ce l-am născut pe Jamie, Edward a spus: „Mamă, uită-te la burta ta! L-ai mâncat pe Jamie?" Atunci am izbucnit în lacrimi. Şi

brațele mele sunt mai groase și șoldurile mai late.

Mă uit la John. Arată la fel. Nu a născut.

De curând, un taximetrist londonez m-a întrebat când trebuie să nasc și mi-a venit să plâng.

— Tocmai am născut un copil, am zis, dar era o minciună.

Jamie nu mai e un nou-născut. Și o doamnă de la magazinul local m-a felicitat acum câteva săptămâni. Mi-am pierdut încrederea. Obișnuiam să mă fâțâi pe străzile Londrei în fuste scurte și cu tocuri. Acum stau în umbră, acoperindu-mi burta cu o geantă. Santa e slabă ca o trestie. Poartă bluze strâmte și fuste scurte și Dougie chiar o place. Și John Întâiul nu mă mai place. Pur și simplu-mi dau seama.

11. Sâmbătă

A doua zi dimineaţa Edward se trezeşte devreme, ca de obicei. Pentru prima dată, Bennie, probabil extenuat de evenimentele de seara trecută şi toate antihistaminicele alea din poponeţul lui, nu se trezeşte. Edward se furişează pe lângă dormitorul lui Dougie şi intră în linişte la noi în cameră.

— Mami, spune el, cine e bărbatul ăla care doarme în camera lui Dougie?

— Dougie.

— Dougie?

— Da, Dougie, adică prietenul meu Dougie.

Mă uit atent la Edward. Pare destul de vesel.

— A, Dougie! zice Edward. A fost aici aseară?

— Da, Edward. A fost aici şi trebuia să vă ducă la culcare pe tine şi pe Jamie pentru că eu a trebuit să-l duc pe Bennie la spitalul de mai încolo.

— Spitalul unde m-am dus când mi-am lovit capul de castelul gonflabil?

— Da.

— Spitalul la care m-am dus când mi-am prins piciorul?

— Nu. Ăla era în Todi.

— Unde e Todi?

— E în Italia.

— Ce căutam în Italia?

— Eram în vacanţă.

— Când?

— Acum doi ani afurisiţi! spune John al Doilea apărând de sub aşternuturi, acum fiind evident treaz.

— N-ar trebui să înjuri, tati, spune Edward.

— Îmi pare rău. Doar că eram pe jumătate adormit şi apoi v-am auzit pe tine şi pe mama ta având iar una din conversaţiile alea.

— Ce conversaţii?

— Alea care continuă, continuă şi nu se termină niciodată.

— Avem conversaţii din astea, mamă?

— Hmm, spun, glumind cu el. Tu ce crezi?

— Poate.

John mormăie şi-şi ascunde capul sub perne.

Edward începe să chicotească.

— E un bărbat ciudat în birou, zice el.

— E tatăl tău, Edward.

— *Tatăl* meu?

— Da, tatăl tău, spune John cu o voce înăbuşită, ieşind iar de sub perne.

— Ce a spus tati?

— A spus că e tatăl tău.

— Sigur că e tatăl meu, spune Edward. Sigur că eşti tatăl meu, îi zice lui John.

— Nu el, Edward, îi spun cu blândeţe. Vrea să spună că bărbatul din birou e tatăl tău, tatăl tău biologic.

— Tatăl meu bio-ce? Când a venit tatăl meu bio-ceva aici?

Îi explic lui Edward că tatăl lui a venit aseară.

— L-ai văzut, ţi-aduci aminte? Ţi-a dat ciocolată.

— A, bărbatul ăla înalt? Da, îmi aduc aminte de el.

— Uite, Edward, spun eu, chestia e că...

— Samantha, spune John ameninţător ridicându-se din pat.

— Chestia e, continui, că tatăl tău – tatăl tău biologic – a venit s-o vadă pe bunica ta – ţi-aduci aminte de ea, cea pe care o cheamă Janet? – pentru că nu îi e prea bine şi e în spital lângă noi, vezi tu. Şi cei de la spital au sunat şi...

— Care spital?

— Cel la care a mers Bennie.

— Adică ăla la care am mers eu când mi-am lovit capul de castelul gonflabil?

— Da, spune John un pic nerăbdător. Spitalul ăla, Edward.

— Dar de ce e în spital bunica mea pe care o cheamă Janet?

— Nu se simte foarte bine şi tatăl tău a venit s-o viziteze şi a venit să ne vadă şi pe noi, dar a trebuit să vină din senin...

— S-a lovit la picior?

— Nu. Are o boală pe termen lung, aşa că tăticul tău – tatăl tău biologic – o s-o viziteze, o să petreacă un timp cu ea şi vreau să-ţi spun că totul e în regulă, că eu şi tatăl tău – tăticul ăsta de aici – suntem alături de tine, Edward.

— Dar de ce n-aţi fi?

Edward pare derutat.

— Exact, spune John, trăgându-şi blugii pe el. De ce n-am fi?

Îi arunc o privire supărată.

— Nu e vorba de asta, Edward. Pur şi simplu nu ţi-ai văzut tatăl adevărat de mulţi ani şi, uneori, genul ăsta de lucruri pot fi dificile pentru toţi cei implicaţi...

— Mai ales când oamenii *tot vorbesc despre asta*, spune John.

— ... şi voiam să-ţi spun că eu şi tati te iubim în continuare, şi poţi să ne spui orice...

— Dar de unde o cunoaşte tatăl meu bio-ceva pe bunica mea pe care o cheamă Janet?

John mormăie.

— Tatăl tău e fiul bunicii tale Janet, îi spun lui Edward.

Edward pare uimit.

— Nu ştiam asta!

— Păi cine credeai că e bunica ta Janet? spune John. Vreau să spun că o cunoşti de când erai un bebeluş, Edward! Ştiu că n-ai mai văzut-o de câţiva ani, dar nu ţi-ai dat niciodată seama cine e?

— Odată nu l-am recunoscut pe vărul meu Robert, spune Edward fericit. Şi asta pentru că şi-a pus o pereche de ochelari!

John dă din cap.

— Of, Edward.

Exact când eu şi John suntem pe cale să începem una dintre conversaţiile noastre despre „ce o să ne facem cu Edward", suntem întreruţi. Dougie intră la noi în dormitor. Pare adormit şi obosit.

— Bună dimineaţa, zice.

Se freacă la ochi, ca un copil. Îi spun că e clar mahmur şi trebuie să se întoarcă imediat în pat.

— Sunt bine. Vreau să mă trezesc, de fapt.

— Bună, spune Edward.

— O, bună, Edward. Ai scris pe panou azi?

— Panoul! spune Edward, părând deodată încântat. Nu, n-am făcut-o!

— Să mergem s-o facem, atunci? întreabă Dougie.

Coboară pe scări.

— Ce crezi că o să scrie Edward? spune John.

— Nu ştiu, zic eu.

Panoul e un panou alb de pe frigider. Toată lumea din casa noastră scrie pe panou lucruri de care au nevoie sau întâlniri pe care le-au fixat. Pentru o vreme, a mers foarte bine. Eu scriam „scutece, lapte, pâine, castraveţi, şerveţele, Marmite", Santa adăuga „mănuşi de cauciuc", John adăuga „baterii AA" şi oricine se ducea la magazin – de obicei eu – ştia ce să cumpere. Eu foloseam panoul şi ca să-i amintesc lui John lucruri care trebuie făcute, cum ar fi „Plimb câinele", „Programez injecţiile lui Jamie", „Tunsoare Edward" şi „Grupul de joacă pentru Bennie marţi 10 a.m". Asta însemna că John nu mă mai enerva în fiecare zi întrebându-mă chestii de genul: „Ce face Bennie azi?" când Bennie face acelaşi lucru, la aceeaşi oră, în fiecare săptămână. De fapt, panoul a devenit o cale utilă de comunicare. Deţine toate secretele detaliilor vieţii noastre de familie, fără să fie nevoie să mai spună cineva ceva: „Edward 3,50 £ jujitsu miercuri"; „Tumble Tots 10 a.m. vineri 2 £"; „lapte pentru bebeluşi, mâncare pentru câine, mâncare pentru pisică (nu biscuiţi), pâine, lapte, mere, stilouri pentru Edward".

Totul a mers bine până când Edward a început să-l saboteze. A început să scrie chestii

de genul „Ciocolată pentru Edward", apoi eu scriam „Fără ciocolată pentru Edward" și de desubt el scria „Fără ciocolată pentru mami" și o țineam tot așa până când umpleam panoul. Apoi într-o zi, când Edward și John s-au certat, a scris „John e rău, Edward e bun", apoi a făcut cutii cu „Amuzant", „Bun" și „Rău" pe ele, iar noi am început să le umplem cu numele oamenilor, în funcție de cât de bine ni se părea că se poartă. În cutiile cu „Bun" suntem mereu eu și Beady, câinele. În cutia cu „Rău" sunt mereu Bennie și pisica Honey. În cutia cu „Amuzant" e deseori Jamie, mai ales când face chestia lui ciudată cu datul din cap, atunci când vrea ceva. Cât despre Daleks, depinde cine scrie: sunt în cutia cu rele dacă scriu eu și în cutia cu bune dacă scrie Edward. Edward îl pune deseori pe tati în cutia cu rele, doar dacă nu cumva i-a luat dulciuri, caz în care Edward îl ia pe tati din cutia cu rele și îl trece în cea cu bune.

În dimineața asta, după ce ne-am trezit toți și am coborât la parter, ne uităm la panou. Eu sunt în cutia cu bune, la fel și câinele. Bennie e în cutia cu rele, „pentru că a mâncat planta", spune Edward. Și Jamie e în cutia cu rele.

— De ce e Jamie în cutia cu rele? îl întreb.

— Pentru că a adormit pe podea.

Îi spun că asta nu a fost deloc vina lui Jamie, dar Edward e implacabil.

— E timpul ca și Jamie să fie în cutia cu rele.

— De ce e Santa în cutia cu „Amuzant"? întreabă John.

— Pentru că spune „la neaiba", e fată și știe să repare uși, iar asta e amuzant pentru că nu multe fete știu să facă asta, știi, chicotește el.

Edward e în cutia cu bune, alături de tati 2, Gameboy, ciocolată și acumulatori.

— Pe mine unde o să mă pui? întreabă Dougie.

— Nu știu.

Edward se uită foarte atent la el.

— Pune-l în cutia cu rele, zice John.

— De ce?

— Mai amuzant, ce naiba! spune John, care acum face cafeaua.

Edward șterge „2" din cutia cu bune și îl pune pe tati în cea cu rele.

— Asta pentru că ai înjurat, tati. Cred că pe tine o să te pun – arată spre Dougie – în cutia cu „Amuzant", împreună cu Santa, până îmi dau seama unde să te bag, pentru că ești foarte bun că vorbești cu mine despre *Războiul stelelor* și foarte rău pentru că nu mi-ai dat de mâncare aseară.

— E bine, spune Dougie. Să fii amuzant e mai bine decât să fii rău, nu?

— Nu mereu, spune Edward serios.

Atunci intră John Întâiul în bucătărie.

— Tu ești în cutia cu bune, îi zice Edward.

— Despre ce vorbești? îl întreabă John Întâiul, care pare pe jumătate adormit.

— Știi, cu acumulatorii.

— A, da.

John Întâiul inspectează somoros panoul.

— La început m-am gândit să te pun în cutia cu rele, continuă Edward, pentru că nu m-ai văzut ani de zile.

— Scuze.

John Întâiul pare destul de jenat.

— Dar te-am schimbat acum pentru că mi-ai adus ciocolată. Vezi? Și aici e celălalt tată al meu și e în cutia cu rele, pentru că înjură. Tu înjuri, tată? îl întreabă pe John Întâiul.

— Nu, zice John Întâiul.

Eu mă înec cu cafeaua.

— Nici eu nu înjur, spune Edward. Fratelu meu mai mic Bennie a zis odată „a naba" și cred că încerca de fapt să spună...

— Bună dimineața, John, zice Dougie, întrerupând monologul lui Edward.

— Cum adică nu ți-a dat de mâncare? îl întreb pe Edward, dându-mi în sfârșit seama ce i-a spus lui Dougie.

— Nu mi-a dat de mâncare, spune Edward, ștergându-i numele lui Dougie din cutia cu „Amuzant".

— O să-ți dau ouă cu bacon, spun eu.

— Ouă cu bacon? spune Dougie. Vreau și eu din astea. De fapt, o să le fac eu! Mai vrea cineva ouă cu bacon?

— Te-am pus în cutia cu rele, îi spune Edward lui Dougie.

— Unde-i baconul, unde sunt ouăle? întreabă Dougie.

Deschide ușa frigiderului.

— Vai, vai, vai, Samantha, spune el. Mereu ai așa multă mâncare! Probabil dai o avere pe ea!

— Așa e, spun eu.

Toată mâncarea pe care o consumăm într-o săptămână

Motivul pentru care cheltuim aşa de mulţi bani pe mâncare este că mâncăm foarte, foarte mult. Trebuie doar să văd o bucată de pâine, ca ea să dispară. Un pachet întreg de iaurturi poate să dispară într-o zi. Minicroasantele cu ciocolată ţin doar o jumătate de zi. Dar ceea ce cumpărăm – ceea ce cumpărăm de pe o listă de cumpărături – e complicat, pentru că John al Doilea face majoritatea felurilor elaborate şi totuşi niciodată nu îmi spune ce-i trebuie pentru reţetele lui. Îl găsesc, noapte de noapte, studiind cărţile de bucate, mirându-se şi apoi spunând chestii de genul:

— Cred că o să fac o gustoasă mâncare de miel mâine.

Dar când îl întreb de ce ar putea avea nevoie pentru mai sus-menţionata mâncare de miel, el spune: „Miel!"

Eu spun: „Ce fel de miel?" pentru că ştiu că sunt mai multe bucăţi de miel şi poate vrea ceafă, pulpă sau picior.

Apoi el pare puţin enervat şi spune „Doar miel!" din nou.

Aşa că, dacă mă duc la alimentară, nu o să mă întorc niciodată cu toate ingredientele potrivite şi el trebuie să conducă o jumătate de oră până înapoi la supermarket, la măcelar, la aprozar şi să o ia de la capăt.

Pe de altă parte, dacă el face cumpărăturile, o să fie şi mai dezastruos pentru că, pe parcursul săptămânii, scriu pe panou ce ne trebuie, dar, când începe să se umple, mă cam plictisesc să scriu tot şi ţin minte doar ce nu mai avem. Aşa că, atunci când John al Doilea se duce la magazin, copiază ce e pe panou, apoi spune acele cuvinte magice:

— Mai avem nevoie şi de altceva?

Iar eu vreau să-i răspund:

— Da, prostănac orb, mai avem nevoie de o groază de alte chestii, dar cum sunt aceleaşi chestii de care avem nevoie în fiecare săptămână, cum de nu ştii care sunt?

În loc de asta, spun:

— Ia ce iei de obicei.

Asta înseamnă că o să stea vreo oră să se holbeze la o foaie goală de hârtie pe care o numeşte lista de cumpărături. Când îl întreb de ce e albă foaia lui, zice:

— O să scriu ce avem nevoie într-un format raft-cu-raft.

— Un format raft-cu-raft? De ce?

Apoi îmi explică de ce e mai bine să facă aşa lista de cumpărături, pentru că, atunci când e în supermarket, nu pierde timpul plimbându-se înainte şi-napoi de la, să zicem, partea cu fructe şi legume la cea cu lapte, aflate în zone diametral opuse ale magazinului, doar ca să se întoarcă la fructe şi legume din nou pentru altceva.

— Dar nu te uiţi pe listă şi apoi organizezi totul odată ce eşti în magazin? zic eu. Cu siguranţă nu citeşti primul lucru de pe listă şi dacă vezi morcovi, de exemplu, te duci la legume şi fructe să iei morcovi, apoi îţi muţi privirea un milimetru mai jos, citeşti lapte, te duci să iei lapte şi apoi te gândeşti „La naiba!" pentru că sub lapte e scris banane? Cu siguranţă nu faci asta. Doar un idiot ar face aşa.

— Nu sunt idiot, spune John.

Dar de obicei se întoarce cu vreo trei sacoşe de cumpărături, comparate cu cele zece ale

mele, iar eu trebuie să mă întorc la magazin a doua zi, pentru că am rămas iar fără mâncare.

Deci asta ar fi lista noastră de cumpărături lunea:

Lapte (3 litri). Pâine. Covrigi (simpli şi cu scorţişoară). Ciocolăţele. Brânză Cheddar. Babybel. Triunghiuri de brânză Dairylea. Petits Filous. Frubes. Îngheţată cu ciocolată. Mazăre congelată, fasole congelată şi cartofi pentru cuptor. Batoane de peşte Captain Birdseye. Cod cu pesmet. Şuncă (o bucată organică). Pui organic. Pulpe de pui organice. Ciocănele de pui organice. Burgeri de vită (proaspeţi). Chifteluţe Aberdeen Angus. Pulpe de miel. Miel pentru mâncare irlandeză (orice fel). Crenvurşti. Paste proaspete (tagliatelle). Pizza margherita (3). Pâine cu usturoi (3). Pastă de roşii proaspătă. Fasole fiartă, fasole cannellini, năut, spaghete, roşii la conservă, supă de roşii Heinz. Shreddies, Rice Pops, fulgi de porumb şi fulgi de tărâţe. Mâncare pentru câine. Mâncare de pisică (în gelatină, NU în sos). Biscuiţi pentru câine. Biscuiţi pentru pisică. Ouă. Zahăr. Cafea. Ceai. Pliculeţe de ceai. Făină care creşte singură pentru copt. Făină simplă. Orez basmati şi tăiţei wok. Biscuiţi. Punguţe mici de stafide. Nutrigrains. Marmite. Suc de portocale. Suc de mere (6 cutii mici pentru pacheţelul lui Edward). Chipsuri. Clătite umplute (pentru pacheţelul lui Bennie). Mere. Banane. Struguri. Pepene. Morcovi (organici pentru noi, neorganici pentru caii de lângă noi), cartofi. Broccoli. Fasole verde. Legume pentru salată. Roşii

proaspete. Castraveţi. Piure de dovlecei (5). Ketchup.

Apoi, până joi, multe din astea vor fi dispărut sau John al Doilea se va fi hotărât ce vrea să gătească în cursul săptămânii şi a adăugat pe listă, aşa că probabil asta o să cumpăr joia:

Hârtie igienică (am uitat luni, la fel şi detergent, balsam de rufe, detergent lichid, saci menajeri, soluţie de curăţat podelele şi baia, bureţi, cârpe de şters, lavete şi becuri). Pâine. Covrigi (simpli, copiii îi preferă celor cu scorţişoară). Frubes (s-au consumat în două zile). Chipsuri (tot în două zile s-au consumat). Banane. Struguri. Scutece mărimea trei şi cinci şi şervetele pentru bebeluşi. Suc proaspăt de portocale. Triunghiuri Dairylea (s-au consumat în trei zile). Pui organic pentru prăjit (îmi place să mănânc asta la cină). Peşte pentru plăcintă de peşte – cod, batog afumat şi somn. Cartofi pentru plăcintă cu peşte. Biban de mare (pentru mine). Ghimbir şi ceapă verde pentru biban. Chimen. Boia. Scorţişoară. Curry. Frunze de dafin. Punguţă cu condimente. Anason (pentru raftul de condimente al lui John al Doilea). Gulii. Rubarbă. Păstârnac. Mai mult piure de dovlecei. Praz. Ţelină şi ciuperci (pentru supa lui John al Doilea). Bacon (afumat). Şuncă de pe spate (neafumată). Creveţi. Peşte-spadă. Scoici. Coriandru şi pătrunjel (pentru mâncare de peşte).

Astea sunt lucrurile pe care aş putea să mă întorc să le cumpăr vineri deoarece, cum de-abia

m-am gândit la numărul meu din „frigiderul celebrităţilor", o să fiu obsedată de supermâncare, să am o dietă echilibrată şi acizi graşi omega trei obţinuţi din peşti uleioşi: macrou piperat. Somon afumat. Ton la borcan. Afine. laurt Danone cu superbifidus sau cum îi zice. Turte de ovăz. Brânzică de casă. Spanac. Legume de primăvară. Cuscus. Muguri de pin. Grâu bulgăresc pentru tabbouleh. *Mentă. Cepe roşii. Portocale. Avocado. Friptură file. Humus cu conţinut scăzut de grăsimi.*

Cred că asta e tot. Vinerea, îmi place să mă uit la frigiderul plin de mâncăruri delicioase, cu atâta minunat potenţial.

Până luni, au dispărut toate şi începe din nou tot ritualul.

Dougie începe să încălzească uleiul într-o tigaie, apoi John al Doilea spune că el nu rămâne acasă.

— Trebuie să mă duc la Londra, spune el cerându-şi scuze.

— De ce? îl întreb.

— Să mă uit la un loc.

— Ce fel de loc?

— Un loc în care să construiesc decoruri.

— Nu înţeleg. N-ai avut niciodată nevoie de un loc în care să construieşti decoruri.

De obicei le face într-un loc dat.

— Trebuie să mă duc. Am nevoie de un loc unde e linişte ca să lucrez. Sunt prea mulţi oameni în casa asta acum. E prea gălăgie cu toţi copiii şi pur şi simplu nu pot să mă concentrez. Nu am mai discutat asta înainte?

— Mi-aș fi adus aminte dacă am mai fi discutat despre asta.

— Am vorbit săptămâna trecută. Ți-am spus că, dacă vrei să câștig mai mulți bani, atunci trebuie să-mi iau mai mult de lucru și asta înseamnă să muncesc în fiecare week-end.

— Nu-mi aduc aminte să-ți fi spus că trebuie să câștigi mai mulți bani.

Adaug că azi nu-mi pasă de câștigurile lui. Îmi pasă doar de faptul că vrea să se ducă la Londra fără să mă fi informat dinainte și să mă lase singură cu trei copii – și fac un semn din cap spre John Întâiul, care e ocupat să discute politica panoului cu Edward.

— Nu cred că vreau să fiu bun, spune John Întâiul. Cred că mi-ar plăcea să fiu rău.

— Pentru Dumnezeu, tată, răspunde Edward. Nu-i înțelegi rostul, nu? Nu alegi categoria în care să fii. Eu îți spun, vezi?

— Mă duc la baie, spune John Întâiul.

— Eu vleau Londa, spune vocea inconfundabilă a lui Bennie, care apare jos cocoțat în spatele lui Dougie.

— L-am auzit plângând sus, spune Dougie scuzându-se. Am crezut că trebuie să-l iau și să mă asigur că e bine.

Îl întreb pe Bennie dacă e bine.

— Nu, spune Bennie uitându-se la tatăl lui. Nu bine. Eu vleau Londa.

— Păi nu poți, zice John.

Bennie izbucnește-n plâns. Acum aud clar zgomotul făcut de Jamie care se târăște în cameră.

— A, da, și Jamie era treaz, spune Dougie. Cred că scutecul lui Jamie miroase urât.

— Cutec ulât? zice Bennie.

— Unde sunt chestiile de schimb? întreabă John al Doilea.

Îi spun că sunt în baie, dar cred că o să-l găsească pe John Întâiul acolo.

— John, spune Dougie, te duc eu până la gară să-ţi iei maşina. Mă duc şi eu la Londra. Am multă treabă de făcut.

— Mersi, spune John, care acum îl ţine în braţe pe Jamie.

— Grozav, zic eu. Acum mă părăseşti şi tu.

— Mă întorc mâine-dimineaţă, spune Dougie, părând jignit. Doar că trebuie să iau nişte chestii din Londra.

Bennie deodată deveni interesat.

— EU MELG LONDA! ţipă.

— GA! strigă Jamie, devenind foarte entuziasmat.

— Nu, nici unul dintre voi nu merge la Londra, le spune John hotărât amândurora.

Bennie izbucneşte-n plâns.

— Nuuu, tata, tata, taa.

— Uuuuu, ma-ma-ma-ma, spune Jamie.

— Mami! zice Edward, care încă mai pierde timpul scriind pe panou, dar acum cu atenţie, pentru că nu mai e tatăl lui prin preajmă. Jamie tocmai a vorbit! A zis „mama". Zi din nou, Jamie.

— Erp, bla, ga, spune Jamie.

— Eu nu l-am auzit, zice John.

— Dar a spus, zice Edward.

— Sunteţi toţi nebuni.

John îl lasă pe Jamie jos şi iese din cameră. Încearcă uşa de la baie. E încuiată. John suspină şi se duce sus înapoi la noi în dormitor. Îl urmez.

— Ai fost cam exagerat, îi spun, privindu-l.

Pare netulburat.

— Ce ai în dimineaţa asta?

— Nimic.

John vânează o pereche de şosete.

— Ce-aş putea să am?

— Pari cam prost dispus.

— Samantha, bebeluşul miroase urât, Bennie plânge şi tu mă cerţi că trebuie să-mi petrec ziua de azi în Londra. Adică, eu vreau să mă duc la Londra? Nu. Vreau să mă duc la budă? Da. Pot să schimb oricare din situaţiile astea? Nu, nu pot! Ce trebuie să facă un bărbat să se ducă la budă în propria-i casă?

Îi spun că poate ar trebui să lăsăm baltă chestia cu buda şi că ceea ce voiam de fapt să spun era că a negat ce a zis Edward.

— John, în primul rând ai încercat să mă opreşti să vorbesc azi-dimineaţă cu Edward despre faptul că tatăl lui a apărut de nicăieri...

— Nu, nu am încercat. Pur şi simplu sugeram că poate ar fi mai bine pentru Edward să nu facem mare caz de asta.

— Dar e un mare caz! Şi acum te-ai prefăcut că nu l-ai auzit pe Jamie spunând *mama*.

— Dar nu l-am auzit pe Jamie spunând *mama*.

— Vrei să spui că Edward e un mincinos?

— Doamne, Samantha, eşti paranoică şi hipersensibilă. Tu l-ai auzit pe Jamie spunând *mama*?

— Am auzit foarte clar.

John se întoarce cu spatele la mine.

— Ei bine, poate după ce iese fostul tău soţ din baie, o să poată să stea toată ziua

ascultându-l pe Jamie și o să-mi povestească totul când mă întorc azi acasă. Până la urmă, n-are nimic altceva de făcut.

— A, deci asta era. Ești supărat din cauza lui John.

— Nu sunt supărat din cauza lui John. Doar m-am trezit și mi-am dat seama că nu știu prea sigur ce caută în casa asta. Adică, ție nu ți se pare puțin ciudat? Când sunt la serviciu și oamenii mă întreabă: „Ce faci diseară?", iar eu spun: „Păi o să mă duc acasă să mănânc alături de soția mea – scuze, fosta vegetariană despre care nu știam nimic – și fostul ei", nu crezi că s-ar putea să li se pară ciudat?

— Nu-mi pasă ce cred, pentru că e viața noastră, nu a lor, și în caz că ai uitat aseară tu l-ai invitat pe John Întâiul să rămână, nu eu.

— Nu asta voiam să spun!

Acum John începe să se enerveze un pic.

— Vreau să spun că e ciudat și deconcertant. Aseară a fost destul de bine. Nici măcar nu am ceva personal împotriva lui, doar că acum, la lumina zilei, nu mi se mai pare deloc bine. Nu-mi place să-l avem pe bărbatul ăsta, care te știe de când erai o hipioată care purta caftan, în casa noastră. Cu siguranță chiar și tu poți să înțelegi asta.

— Da, e corect tot ce-ai spus, dar de câte ori trebuie să-ți spun? NU I-AM SPUS SĂ RĂMÂNĂ! Oricum, spun eu, făcând pe avocatul diavolului, John are oarecum dreptul să stea aici. E tatăl lui Edward.

— Da, știu. Și tu faci mare circ cu asta.

— Nu fac!

— Ba da, faci. Faci chestia cu: „Vai, bietul Edward, care trebuie să-şi reîntâlnească adevăratul tată", dar ştii ceva? Nu e tatăl lui Edward. Unde sunt fotografiile, atunci? Ştii tu, „John şi Edward la doi ani". Nu sunt aici pentru că el nu a fost aici! Eu am fost aici!

— Am vorbit despre asta, nu? spun eu. Sau am purtat doar eu o conversaţie de genul: „Te deranjează dacă John Întâiul, tatăl celui mai mare fiu al meu, leneş, muzician fără speranţă, a cărui mamă moare aici, aproape de noi, vine în vizită?". Şi atunci mi-am răspuns singură: „O, nu. Sigur că nu trebuie doar să-l chemi în vizită, dar ar trebui să-l lăsăm şi să rămână, pentru că e un tip trist, obsedat de propria persoană, care are nevoie de puţină dragoste şi afecţiune". Cine a spus asta sau ceva de genul? întreb.

— Eu am spus, recunoaşte John.

— Şi acum dai înapoi, nu?

John se întoarce şi face ceva complet neaşteptat. Îmi ia faţa în mâini.

— Te iubesc, Samantha, spune şi apoi mă sărută, dar uneori poţi fi foarte proastă.

Sunt pe cale să îl sărut şi eu, când aud un strigăt de jos. E Edward.

— Mamă, vino repede! ţipă el. Jamie a căzut în spatele canapelei şi nu poate să iasă.

Tot ce văd când ajung jos sunt două picioruşe. Jamie a căzut cumva pe spate după canapea şi şi-a prins capul între ea şi dulapul greu de lângă.

— Uaaaaaaaaa! ţipă Jamie.

— Doamne Dumnezeule! zic.

— Tepenit, spune Bennie.

— John! am strigat eu.

— Da, răspunde o voce.

E John Întâiul care acum iese în sfârşit din baie.

— Unde-i John? ţip la el.

— Aici sunt, răspunde.

— Tată, urlă Edward.

— Da, răspunde John Întâiul.

— Nu tu! am zis. Celălalt tată.

— De ce e Jamie în spatele canapelei? întreabă John Întâiul.

— L-am pins eu, spune Bennie.

— L-ai împins tu? zice John Întâiul. Nu e prea distractiv pentru Jamie, nu?

Edward începe să chicotească.

— Uaaaaaaaaaa! spune Jamie, când încerc să împing canapeaua într-o parte.

— De ce l-ai împins? întreabă John Întâiul.

— Că-i lău, zice Bennie.

— Pentru că e rău! urlă John Întâiul. Păi şi mama ta era foarte, foarte rea, dar nu am împins-o niciodată în spatele canapelei.

Edward începe să chicotească şi mai mult.

— Să-ţi povestesc despre asta? întreabă John Întâiul.

— O, da, zice Edward.

Ochii lui Bennie sunt mari cât cepele.

— Bună tuturor, spun, scoţându-l uşor pe Jamie din gaura lui. Uite-l pe bietul, rănitul de Jamie, de care nu e nimeni interesat.

Jamie se agaţă de mine ca un pui de marsupial.

— Erp, bla, ga, spune el supărat.

Mă duc să-i aduc lui Jamie nişte lapte cald în timp ce John Întâiul se aşază să-şi spună povestea.

— Păi, într-o zi... îl aud spunând, apoi continuă să spună povestea despre cum odată, când eram în vacanţă, stăteam într-un tren, iar eu aveam căştile puse şi eram aşa prinsă de muzică încât am uitat că restul lumii nu poate s-o audă şi am făcut...

— Am tras un vânt! am strigat din bucătărie.

— Mami a făcut pârţ? întreabă Edward, absolut uimit. Dar mami spune că ea nu face niciodată pârţ.

— Ei, atunci a făcut, zice John Întâiul.

— Mami făcut pâlţ? întreabă Bennie.

— O, da, zice John Întâiul.

— Mersi pentru asta, zic.

Apoi mi-aduc aminte de John al Doilea.

— Unde e John?

— Sunt aici, zice John Întâiul.

— Te rog să nu-ncepi iar cu asta, am zis.

Mă duc pe hol şi mă uit după maşina lui Dougie. Nu e aici.

— John a plecat!

— Pentru totdeauna? întreabă John Întâiul.

— Pentru Dumnezeu! spun. A spus cuiva la revedere?

— Nu, zice Edward. Tati, poţi să-mi mai spui poveşti despre mami când era obraznică?

— A, da, spune John Întâiul. O cunosc pe mama ta de mult timp şi ce poveşti aş putea să vă spun!

Îi las pe el, pe Edward şi pe Bennie stând pe canapea şi mă duc în birou cu Jamie, care acum îşi suge liniştit biberonul. Îl sun pe John al Doilea pe mobil. Sună şi răspunde robotul.

— Bună, sunt eu, am zis. Tu şi Dougie aţi plecat fără să spuneţi la revedere. De ce aţi

făcut asta? De ce nu m-ai ajutat? Jamie era înţepenit în spatele canapelei! Nu ştiai asta? Sună-mă, te rog. Nu înţeleg ce se-ntâmplă şi trebuie să-nţeleg şi-mi pare rău că am spus că John poate să rămână şi – *Blip!* Mesajul se întrerupe.

Chiar atunci sună telefonul. E sora mea.

— Ce faci azi? întreabă ea. Mă gândeam să vin la o cafea şi... Stai puţin, azi e dimineaţa ta de caritate la grupul de joacă, nu?

— Doamne, dimineaţa de caritate! am zis, deodată amintindu-mi de Genevieve şi de soţul ei care ar putea fi homo.

— Nu mi-ai spus joi că eşti ocupată în weekend pentru că prietena asta a ta – Genevieve, nu? – a aranjat o activitate sâmbătă dimineaţa pentru părinţi şi copii şi de-asta nu poţi să te duci să-l spionezi pe Joe decât mâine?

— Doamne. Uitasem cu totul. Se întâmplă prea multe aici, a venit şi John Întâiul şi...

— John Întâiul deja a venit?

— Da.

— De unde ştii? Te-a sunat?

— Nu, *e aici.*

— Ce, adică aici în ţară?

— Nu, *aici, adică la mine în bucătărie.*

— Dar de ce?

Sora mea pare uimită.

— Nu a venit puţin cam devreme?

— Ba da. Se pare că cei de la spital l-au sunat şi i-au spus să vină cât de curând.

— Asta nu e de bine.

— Nu. Apoi s-a dus acasă la Janet şi a zis că nu a găsit cheile şi singurul loc în care i-a trecut prin cap să vină a fost aici, aşa că,

atunci când ne-am întors de la spital, gătea cina cu Dougie.

— Prietenul tău Dougie, pe care l-a părăsit soţia? Nu ştiam că poate să gătească.

— E un bucătar excelent. Mereu spune că oamenii îl cred homo pentru că ştie să gătească.

— E homo? Poate de-asta s-a destrămat căsnicia lui.

— Nu, nu e homo. O place pe dădaca noastră.

— Aha.

Apoi Julia întreabă de ce am fost la spital, iar eu îi povestesc despre Bennie şi cum a mâncat plante otrăvitoare şi ea scoate multe sunete compătimitoare. Apoi întreabă când se duce John Întâiul să găsească cheia de la uşa lui Janet. Îi spun că, într-un acces de generozitate, John al Doilea a zis că poate să stea la noi temporar, iar sora mea face un ţâţâit dezaprobator.

— Gândeşte-te la Edward, spune ea.

Apoi suspină.

— Atunci mai bine ai pleca de-acasă cu Jamie şi Bennie şi i-ai lăsa pe Edward şi John să facă ceva care să-i apropie.

— Da, am spus nefericită.

— Ce-i cu tine? De ce eşti aşa prost dispusă? Soţul meu m-a părăsit şi eu sunt mai veselă decât tine!

Îi spun că pur şi simplu mi se pare cam dificil totul.

— Crezi că viaţa ta e dificilă? Ar trebui s-o vezi pe-a mea. Acum ieşi pe uşă şi o să te simţi mai bine. Eu îl iau pe Robert să căutăm o maşină! Pa, pa!

Exact când pun receptorul jos, îmi dau seama că pare dubios de bine dispusă. De ce? Și de ce îi cumpără o mașină lui Robert? Are doar cincisprezece ani. O sun înapoi. Linia e mereu ocupată.

O oră mai târziu, sunt în parcarea din fața primăriei. L-am lăsat, destul de reticentă, pe Edward cu John Întâiul. Edward a fost foarte jignit că îi iau pe Bennie și Jamie la grupul de joacă și nu pe el.

— De ce nu pot să vin? se văicărea el.

— Pentru că tatăl tău e aici, i-am spus.

— Nu mă deranjează, spuse John Întâiul, luând un ziar în mână. De ce nu vă duceți toți la grupul de joacă?

— Tu de ce crezi? Nu l-ai văzut pe Edward de ani de zile. De ce nu-l duci în parc?

— Eu melg palc, a zis Bennie.

— Bennie vrea să meargă în parc, a spus Edward. De ce nu se duce Bennie cu tata și eu vin cu voi?

— Pentru că Bennie nu e băiatul tatălui tău, tu ești, așa că mergi în parc, Edward. Și, oricum, de ce naiba vrei să vii la grupul de joacă? E plin de femei și copii mici!

— Dar îi iei pe Bennie și Jamie.

— Îl iau pe Jamie pentru că e un bebeluș, iar Bennie are doi ani și sub nici o formă nu-l las pe tatăl tău să aibă grijă de doi copii mici.

— Pot să am foarte bine grijă de copii mici! zise John Întâiul.

— John, nu mai fi enervant, mișcă-ți fundul, du-l pe fiul tău afară și distrați-vă.

— Bine. Dar, aa, Sammie, nu am bani.

Îi dau o bancnotă de douăzeci de lire.

— Uite ce e, îi spun în timp ce Edward își căuta hainele, fii drăguț cu Edward.

— Sammie, ți-am spus, m-am schimbat.

— Păi dovedește-o. Fii drăguț cu el și răsfață-l.

— Da.

Apoi John Întâiul m-a tras spre el și m-a sărutat pe creștet.

— John! Ai grijă.

Apoi mi-am adus aminte de Janet.

— Nu te duci s-o vezi pe mama ta azi?

— S-ar putea.

Se întoarce.

— Dar cum rămâne cu mine, Sammie? Nici pe tine nu te-am mai văzut de ani de zile și mă părăsești.

— Trebuie să mă duc la chestia asta cu grupul de joacă, pentru că i-am promis prietenei mele Genevieve că merg și ea a organizat-o.

— Sună plictisitor.

— O fi sunând, dar strânge bani pentru un centru de arte și meserii, într-un sat mic din Nigeria. Plătim toți cinci lire, mâncăm un prânz ușor și e un lucru bun de făcut.

— Sună chiar mai plictisitor. Ce fel de bărbat se însoară cu o femeie care organizează o dimineață caritabilă pentru grupul de joacă sâmbăta dimineața?

— Pe soțul ei îl cheamă Nicholas. Lucrează pentru o companie petrolieră și joacă crichet în dimineața asta.

— Doamne, pare prea convențional pentru mine. Toți par.

— Atunci mulțumește-i steluței tale norocoase că nu vii. Și mâine trebuie să mă duc

să-l spionez pe unchiul Joe, pentru că i-am promis surorii mele că o fac și, cât despre faptul că nu mă vezi, tu ai promis că o să mă iubești, o să mă respecți și o să mă protejezi pentru totdeauna, așa că tu ai vrut-o, John, nu eu.

— O, Sammie, îmi pare tare rău, eu... Dar de ce te duci să-l spionezi pe unchiul Joe? Asta sună mult mai distractiv!

Așa că i-am povestit despre unchiul Joe care a fugit cu o terapeută cu îngeri și sora mea care vrea să știe ce face.

— O terapeută cu îngeri?

— O să-ți spun când vin acasă. Sunt ocupată și trebuie să plec acum, în secunda asta.

Apoi m-am simțit puțin prost.

— Uite, o să-ți pregătesc cina și o să petrecem o seară în casă, doar noi doi.

— A, John nu se întoarce acasă diseară? întrebă John Întâiul într-un fel enervant de vesel.

— Sigur că vine acasă. Locuiește aici, cu mine și cei trei copii ai noștri și ești foarte norocos că a spus că poți rămâne.

I-am luat pe Jamie și pe Bennie și am plecat, apoi, la jumătatea drumului spre grupul de joacă, m-a lovit panica. Dacă John Întâiul nu l-a dus pe Edward nicăieri sau a uitat să-i dea de mâncare, sau l-a lăsat să se joace pe stradă, sau i-a dat alcool? Mi-aduc aminte că am ieșit odată (vai, o dată! Ura!) când Edward era mic și când m-am întors acasă avea scutecul murdar de multe ore, era înțepenit în pătuțul lui, adică unde îl lăsasem atunci când plecasem și John Întâiul nu se

gândise să-i dea de mâncare. Gândul ăsta m-a panicat atât de tare încât a trebuit să trag pe dreapta şi s-o sun pe Santa.

— Santa, te rog du-te la mine acasă şi salvează-l pe Edward.

Apoi i-am explicat problema detaliat, iar ea a zis „La neaiba!" de multe ori, apoi a zis că se duce imediat.

În drumul spre această întâlnire specială la prânz văd că bietul Jamie e răcit. Pare să fie mereu răcit. Are mereu muci care-i curg de la nas spre gură. E foarte neatrăgător. Am întrebat-o odată pe sora mea de ce toţi bebeluşii sunt mucoşi, iar ea a zis:

— E din cauză că beau prea mult lapte.

— Dar toţi bebeluşii beau lapte. Ce fel de bebeluş nu bea lapte? Deci nimeni nu poate face nimic în privinţa asta?

— Se pot face multe în privinţa asta, zise ea serioasă. De exemplu, toţi copiii mei au fost crescuţi cu lapte de soia, în afară de Robert, care bea doar lapte de capră.

— Sună dezgustător.

— O fi, dar nu au răcit niciodată. I-am spus asta lui Joe zilele trecute. I-am zis: „Ai observat că fiii noştri nu răcesc niciodată?" şi el a spus că a observat asta şi i se pare minunat.

Apoi i-am spus surorii mele că e o mamă extraordinară. De fapt, o mamă mult mai bună decât mine şi că mă înclin în faţa obiceiului ei cu lapte de soia/capră.

— Râzi de mine, nu-i aşa? a spus suspicioasă şi a închis.

Aşa că nu i-am schimbat lui Jamie regimul lactat. Îşi petrece timpul turnând lapte pe gât şi sunt sigură că nu-i aşa de bine pentru el, pentru că am început să cred că, dacă Jamie ar înceta să mai bea atâta lapte şi ar mânca o gamă mai variată de mâncare decât piure de dovlecei, poate nu ar mai avea mucii ăia pe faţă. Nu m-ar deranja mucii în sine, dar îl fac aşa de greu de pupat. Văd oameni care se opresc atunci când îl văd.

— Vai, ce copil drăguţ, spun ei întinzându-se să mângâie ghemotocul adorabil de păr blond, apoi această scumpete de copil se întoarce să-i pupe şi – iac!

O faţă oribilă, mucoasă se îndreaptă spre ei. Azi am multe şerveţele cu mine. John mereu râde de şerveţelele mele. Spune că le las peste tot, ca mici amintiri ale locurilor în care am fost, de parcă aş fi îngrijorată că aş putea să mă rătăcesc la un moment dat. Îi spun că toţi părinţii iau şerveţele cu ei. Le îndes în maşină, în geanta cu scutece, în buzunarele de la blugi, în lateralele canapelei, pe noptiera mea, pe noptiera lui, în poşetă şi în locuri obscure din camera fiecărui copil.

Dar acum pot să-l şterg pe bietul Jamie la nas. Urăşte să fie şters la nas.

— Erp, bla, ga, spune, părând că-şi plânge singur de milă.

— Săracul Jamie, zice o voce din spatele meu.

E Eleanor. Îi are pe George şi Jackson prinşi într-un cărucior dublu, unul sus şi unul jos, ca un sistem new-yorkez de stivuire.

— Ce mai faci? o întreb, uitând că e însărcinată, pentru că George e încă aşa de mic, e

de-o seamă cu Jamie şi nu mi-aş putea închipui să mai am încă unul aşa de curând, fără să mor de stres şi epuizare.

— Bine. Mă întrebam dacă ştii ce facem azi? Am sunat-o pe Genevieve să văd dacă în astea cinci lire intră prânzul şi pentru noi sau doar pentru copii, dar părea supărată din cauza a ceva.

— A, am spus agitată.

Doamne, sper ca Eleanor să nu-şi dea seama de nervozitatea mea.

— Mă întreb de ce era Genevieve supărată?

— Probabil are de-a face cu Nicholas, spune Eleanor veselă. Mereu se ceartă pentru câte ceva!

— Vai.

— Nu-ţi face griji. O să treacă. Aşa se întâmplă mereu.

Chiar atunci se deschide uşa din faţă a primăriei. E Genevieve.

— Hei, strigă ea. Intraţi. Vă aşteptam!

Când intrăm în primărie o găsesc acolo pe Margot, la fel şi pe Jo şi Caroline.

— Gaşca obişnuită! spune Genevieve veselă.

Îmi urmăreşte privirea când mă uit ce e pe masă.

— E vin! M-am hotărât ca, pentru prânzul caritabil, să nu mai organizăm chestii de făcut pentru copii şi să facem mai degrabă o degustare de vinuri! Uite, am vin, nişte gustări, prăjitură şi suc pentru copii şi – deodată se opreşte din vorbit şi observă că toată lumea se uită la vin mută de uimire.

— Scuză-mă, spune Margot. Ai spus că nu ar trebui să-i organizăm pe copii, ci ar trebui să stăm aici şi să ne îmbătăm?

— A, nu!

Genevieve râde foarte binedispusă.

— Mă gândeam că putem să stăm de vorbă, să mâncăm crudităţi şi sosuri; doar că am adus şi unele dintre vinurile care-i plac lui Nicholas. E foarte pasionat de vinuri, vedeţi voi – de fapt, amândoi suntem. S-a pregătit ca degustător de vinuri mai demult şi a sugerat să le încercăm. Mi-a spus totul despre ele şi m-am gândit că ar fi distractiv să facem o degustare de vinuri. Ştiţi, nu trebuie să înghiţiţi. Puteţi să scuipaţi dacă vreţi, dacă vă, ăă, ştiţi ce vreau să spun.

— Da, ştiu ce vrei să spui! zise Jo cu puţin prea mult entuziasm.

Ne uităm toate la ea. Apoi ne uităm înapoi la Genevieve.

— Dar nu e cam iresponsabil să ne îmbătăm sâmbăta la prânz în faţa copiilor noştri? continuă Margot, ignorând complet comentariul lui Jo.

— Nu spun că ar trebui să ne îmbătăm, zice Genevieve ceva mai enervată. Doar cred că ar fi ceva distractiv de făcut ca să-ţi înveselească weekendul. Adică soţul meu e plecat să joace crichet şi nu facem niciodată nimic la grupul de joacă. Discutăm despre copii şi atât. Nu vorbim niciodată despre ceva cu adevărat important.

— Eu îmi consider copiii cu adevărat importanţi, spune Margot oarecum formală.

— Ştiu asta, Margot, zice Genevieve. Dar cum rămâne cu noi? E weekend. De ce nu trăim şi noi un pic?

E o pauză lungă. Nimeni nu se uită la nimeni altcineva. Genevieve încearcă din nou.

— Adică de ce nu facem o dată ceva pentru noi?

Se uită rugătoare la toată lumea din grup.

— Trebuie să fie doar ceva amuzant. Nu e nimic rău în asta, nu? Ce ziceţi? Să încercăm?

Îmi intersectez privirea cu a lui Eleanor şi ea îmi aruncă o uitătură ciudată. O urmez în bucătărie, în timp ce Genevieve porneşte să găsească tirbuşonul pe care îl are undeva la fundul genţii ei.

— Crezi că-i o nebunie? o întreb pe Eleanor.

— Nu, dar nu ştiu de ce eşti tu de acord cu asta.

— Pentru că mi se pare că Genevieve are nevoie de asta.

— De ce?

Eleanor îşi face nişte ceai.

— Pentru că mi se pare că e puţin deprimată. Ţie nu ţi se pare deprimată?

— Nu. Mai degrabă pare că a înnebunit temporar.

Înapoi la masă, încep să tai savuroasa, bruna prăjitură de ciocolată făcută în casă pe care a adus-o Margot. Margot observă că Eleanor bea ceai.

— Dacă nu ai fi rămas însărcinată din nou atât de curând – arată spre cana aburindă a lui Eleanor –, atunci ai fi putut bea vin cu noi.

— Deci bei vin, Margot? o întreb, prefăcându-mă surprinsă.

— Da, beau. Nu prea sunt de acord, dar...

Apoi şopteşte tare:

— Dacă asta vrea Genevieve, atunci cred că ar trebui să-i facem pe plac.

Chiar atunci vine Bennie la mine.

— Vleau plăji.

— Asta e pentru oamenii mari, spune Margot.

— Nu, eu vleau plăji! spune Bennie ceva mai tare.

— Păi nu poţi să mănânci. E pentru oameni mari şi copiii mici nu pot să mănânce. Nu e bună pentru tine. De ce nu mănânci un măr sau aşa ceva?

Mă întreabă dacă i-am adus un măr lui Bennie. Îi spun că nu.

— EU VLEAU PLĂJI! strigă Bennie.

Îi tai o felie şi i-o dau.

— Multumec! zice el şi pleacă.

— Zău, Samantha! spune Margot. Nu poţi să te aştepţi ca Bennie să ajungă un băiat disciplinat dacă nu susţii regulile şi regulamentele.

— Nu mă aştept ca Bennie să fie un băiat disciplinat. Are doi ani şi vrea prăjitură.

— Dar nu ar trebui să mănânce prăjitură. Nu îi face bine.

— Nici nouă nu ne face bine, dar se pare că asta nu ne opreşte s-o mâncăm.

— Păi atunci i-ai da vin?

Ochii lui Margot scapără.

— Adică, dacă noi toate bem, de ce să nu le dăm şi copiilor noştri? De fapt asta spui, Samantha, nu?

— Nu, nu spun asta, dar da, i-aş da lui Bennie să bea vin.

Apoi Margot îmi aruncă o privire critică şi pleacă să se aşeze din nou lângă Caroline.

Stând acolo, uitându-mă la Genevieve, încep să mă întreb ce vrea să însemne ziua de

azi. Mă gândesc la faptul că sunt multe lucruri în legătură cu Genevieve pe care nu le înțeleg. Nu înțeleg de ce-și petrece viața organizând chestii. Când ea și Nicholas dau o cină festivă, nu invită doar câțiva prieteni la o gustare relaxată, invită doar *anumiți* oameni, apoi Genevieve concepe o așezare la masă astfel încât toată lumea să aibă pe cineva cu aceleași interese cu care să poată vorbi. Probabil îi ia o veșnicie! Apoi, după cină, toată lumea joacă jocuri de societate pe care Nicholas ar vrea să le câștige. Genevieve devine destul de tensionată când câștigă altcineva. Poate Nicholas se supără pe ea mai târziu. Uneori cred că lui Genevieve îi vine să plângă atunci când se întâmplă asta, pentru că înțelege fragilitatea vieții. Toate chestiile astea cu socializarea competitivă nu înseamnă nimic. Ea și Nicholas se duc în excursii și la schi și sunt *cei mai buni* excursioniști, *cei mai buni* schiori și, în timpul weekendurilor, se plimbă superrepede peste tot, cu fetele lor atârnând după ei. Dar poate Genevieve știe că această familie aparent fericită pe care a creat-o s-ar putea dizolva la un singur cuvânt. Poate Nicholas chiar are o aventură. Nu e niciodată acasă. E mereu plecat cu afaceri. Poate într-o zi, când Genevieve va frământa aluatul pentru brioșele ei în forme frumoase, rotunde, uniforme sau va lustrui măștile alea frumoase, el se va apleca spre ea, aproape nonșalant și îi va spune că pleacă. Apoi Genevieve își va termina brioșele, o va lua pe Phillippa de la școală și cine știe când ar găsi timp să-și permită să plângă.

Pe de altă parte, uneori mi se pare că l-am înțeles complet greșit pe Nicholas. Uneori,

mi-e milă de el, pentru că mi se pare speriat de copiii lui. E ca orice părinte care lucrează prea mult și petrece prea puțin timp în preajma copiilor lui. Nu prea îi înțelege. Nu vede că sunt o combinație incredibilă de inocență absolută și manipulare pură. Se joacă cu ei, îi împinge într-un fel fals-prietenos, dar când devine prea mult, iar ei cad și încep să plângă, îl văd schimbându-se la față. Apoi, auzind combinate văicărelile și strigătele copiilor ei, Genevieve vine alergând în casă și spune: „Of, Nicholas!", iar fetițele fug și se-așază în poala mamei lor, aruncând priviri triumfătoare tatălui.

Într-o zi l-am găsit pe Nicholas în pivnița casei lor. Mă dusesem să caut niște vin. Îl auzeam pe Nicholas fredonând în întuneric, ceea ce mi s-a părut un pic ciudat, așa că am strigat: „Nicholas?", am aprins lumina și el era acolo, în colț, jucându-se cu ceva. A sărit înapoi și a zis: „Fă lumina mai mică! Fă lumina mai mică!", apoi m-a chemat să-mi arate ce făcea. În mână avea un șoricel. Era mic, maro și lucios.

— Ce faci cu șoarecele, Nicholas?

— Casa e infestată de șoareci!

L-am întrebat ce a făcut să scape de ei.

— Păi am cumpărat capcanele astea miloase. Șoarecele intră în capcană, rămâne înțepenit acolo, apoi iei capcana, o deschizi și dai drumul șoarecelui înapoi în sălbăticie în loc să-l omori.

— Și funcționează?

— Nu. Am eliberat șoarecii în spatele grădinii, dar s-au tot întors. Știam că sunt aceiași

şoareci pentru că i-am însemnat cu oja Chanel a lui Genevieve.

— Aha.

— Apoi a trebuit să mă gândesc la altceva, aşa că am născocit planul B.

Apoi mi-a arătat o cuşcă mică pe care o pusese pe masă, lângă el. Mi-a spus că acum pune şoarecele în cuşcă şi că-l ia cu el pe tren când merge la serviciu.

— Îi dau drumul la staţia următoare.

— Poftim? Şi pe ceilalţi pasageri nu-i deranjează că umbli cu un şoarece chiţăitor după tine şi îi dai drumul sub picioarele lor?

Nicholas părea absolut uimit.

— Nu mi-a dat niciodată prin cap să-i întreb!

Vinul e surprinzător de bun. Primul e un vin sud-african.

— Da, le spune Genevieve tuturor. Nicholas l-a ales pe ăsta pentru că a simţit că e un pic sec, are o aromă subtilă de stejar şi – duce paharul de vin la nas, îl învârte şi inspiră adânc – greşesc dacă spun farmec? Încercaţi-vă toate vinul.

Ne gustăm toate vinul, cum am fost instruite.

— Mai simte cineva entuziasmul din vin?

Margot ridică mâna.

— Nu suntem la şcoală, Margot, zic eu.

Genevieve se uită cu reproş la mine.

— Ia şi ea parte, Samantha.

— Cred că are puţin gust de lămâie, spune Margot.

Genevieve dă din cap.

— Vedeţi voi, ceva cu genul ăsta de aciditate citrică merge foarte bine cu ciocolată

amăgră. Contrastează cu dulceața, dar merge foarte bine cu partea cealaltă, gustul puțin amar pe care îl mai are ciocolata.

— Mmm, spune Jo cu gura pe jumătate plină. E tare bun, Genevieve.

Genevieve pare încântată.

— Acum ăsta, spune ea, e un Chardonnay.

Mă strâmb. Urăsc Chardonnay-ul.

— Hai, nu face așa, Samantha. Ești snoabă.

— Nu, nu sunt. Dar nu mi se pare că se bea Chardonnay în satele Yoruba, nu-i așa?

— Nu.

Îmi aruncă o privire.

— Dar scopul zilei de azi e să strângem bani, nu să respectăm tradițiile tribului Yoruba.

Apoi se întoarce către femeile din grup, care acum sunt toate strânse în jurul măsuței de joacă, așezate pe scăunelele copiilor.

— Acum, Samantha are dreptate să strâmbe din nas la Chardonnay pentru că sunt atâtea așa de proaste pe piață, dar ăsta – se uită la sticlă și o mângâie drăgăstos – e Chardonnay curat făcut din struguri care cresc în regiunea Brescia din nordul Italiei. Acum încercați-l și spuneți-mi ce credeți.

Mai luăm toate o mușcătură de prăjitură și o gură de Chardonnay.

— Cum vi se pare ăsta? întreabă Genevieve.

— Îmi place la nebunie, spune Caroline, care a luat o înghițitură mare. Nu e uleios. Doamne. Cred că e chiar fructat!

— Asta e! spune Genevieve fericită. Toată lumea crede că Chardonnay-ul e uleios, dar ăsta e unul ușor, fructat. E fin, da, dar nu insipid.

Şi o tot ţinem aşa. Încercăm Sauvignon Blanc, Riesling şi devenim din ce în ce mai vesele, creşte nivelul gălăgiei şi încep să mă simt puţin ameţită. Sorb, înghit, muşc, înghit, sorb, muşc şi încerc să mă uit după copii, dar încep să văd în ceaţă. La un moment dat văd doi Bennie mititei care vin şi-mi mănâncă prăjitura, muşcă şi cred că i-am dat o înghiţitură, o sorbitură din vinul meu, pentru că-mi aduc aminte s-o fi auzit pe Margot spunând: „Samantha!", dar probabil doar am chicotit. Dar apoi, în reveria mea de înghiţit şi sorbit, o aud pe Genevieve spunând:

— Acum, are cineva ceva de împărtăşit cu grupul?

Din nu ştiu ce motiv, mi se pare foarte amuzant şi încep să mă hlizesc. Şi Caroline la fel. Apoi Genevieve spune, încet şi suspect de intuitiv:

— Voiai să spui ceva, Samantha?

— Da, spun eu.

Toată lumea se întoarce să se uite la mine. Iau o gură mare de Chardonnay sau Riesling sau ce-o fi.

— Nu e mare lucru. De fapt, e o prostie şi nu ştiu de ce nu v-am spus mai demult, dar mi s-a părut mult mai uşor să nu, pentru că, odată ce aş începe totul, viaţa mea s-ar complica şi totuşi s-ar simplifica şi... Înţelege cineva ce spun?

Dau toate din cap că nu.

— Nu ne-ai spus despre ce e vorba de fapt, spune Eleanor, care acum bea ceai de plante.

— A, da.

Încerc să mă concentrez.

— Păi chestia e că... John al Doilea nu e tatăl lui Edward, ceea ce nu contează, de fapt, pentru că, în ziua de azi, cine mai e cu adevărat tatăl cuiva? Dar ce încerc să spun e că John Întâiul a venit să stea cu noi şi asta mă sperie puţin, asta-i tot.

Toată lumea se holbează la mine.

— Să descifrăm asta puţin, spune Eleanor. Cine e John Întâiul?

— Tatăl adevărat al lui Edward, zic eu.

— Şi aţi fost căsătoriţi?

— Da.

— Şi cine pe cine a părăsit?

— El m-a cam părăsit pe mine.

— Şi câţi ani avea Edward când v-aţi despărţit?

— Doi.

— Şi ştie că John Întâiul e tatăl lui adevărat?

— Da.

— Aha! spune Genevieve, sorbindu-şi încă vinul. Şi care-i problema? Edward are un alt tată despre care nu ne-ai spus niciodată. Nu ne pasă! Te iubim, îl iubim pe Edward, Edward îl iubeşte pe John şi...

— Care John? zice Eleanor.

— John cum l-o chema, spune Genevieve, cel cu care locuieşte. Nu ne pasă cine e tăticul lui Edward, nu?

— Sigur că nu, spune Margot, care acum bea apă. Dar, Genevieve, ai uitat principala problemă. Samantha a zis că primul John a venit să stea la ei.

— A.

Genevieve pare posomorâtă.

— Asta nu e bine, nu?

— Nu, am zis eu.

— De ce a venit la voi? întreabă Margot.

— Mama lui e bolnavă de cancer. E internată la Prestwood General, iar el vrea s-o vadă, vrea să ne vadă şi pe Edward şi pe mine, presupun. Spune că s-a schimbat.

— Nimeni nu se schimbă vreodată, spune Margot. Şi nu ar trebui să-l laşi să rămână. A fost foarte copilăresc din partea lui să întrebe.

— Dar au fost căsătoriţi, spune Caroline.

— E tatăl lui Edward, zice Eleanor.

— Mama lui are cancer! spune Genevieve.

— A încercat remedii naturiste? întreabă Jo. E o carte despre asta numită *Cum să învingi cancerul pe cale naturală* şi prietena mea a avut cancer şi jură că e o carte bună.

— Jo! spune Caroline. Încercăm s-o ajutăm pe Samantha.

— Încercam să ajut! protestează Jo.

— Ce zice John – John pe care-l ştim noi, adică – despre asta? întreabă Caroline.

— Nu cred că e prea fericit, spun eu, dar trebuie să ne obişnuim cu asta.

— Arată bine? întreabă Jo.

— Cine? spun eu.

— Fostul tău soţ.

— Da.

— Uuu, adu-l aici! spune Jo. Ne-ar prinde bine ceva mai interesant!

— Jo! spune Margot.

Apoi Genevieve zice:

— Nicholas mi-a scris o scrisoare de două pagini.

— Despre ce era scrisoarea? întreabă Margot.

— Sex, zice Genevieve.

Deodată toată lumea încetează să vorbească despre problema mea şi se uită la Genevieve. Eu mă uit la ea cel mai mult. Ea se înroşeşte.

— Adică e vorba mai mult de lipsa de sex.

O, nu, mă gândesc eu. Sigur că nu fac sex. El e homo! Are un amant tânăr!

Margot se apleacă şi îi ia mâinile lui Genevieve în ale ei.

— Nu trebuie să vorbeşti despre asta acum, îi spune cu blândeţe.

— Ba da, trebuie, răspunde Genevieve. Sunt un pic beată şi oricum vreau să vorbesc acum despre asta. Doar sunteţi prietenele mele, nu?

Dăm toate din cap. Eu dau din cap mult.

— Atunci n-o să vă deranjeze dacă vorbesc despre asta şi poate mă ajutaţi.

Dăm toate iar solemn din cap.

— Ce vreau să spun e, zice Margot aproape şoptit, că nu mi se pare că ar trebui să discutăm despre asta de faţă cu copiii!

— Pentru Dumnezeu! zice Genevieve. Uită-te la ei!

Ne uităm toate la ei. Se joacă fericiţi.

— Vezi? Ei sunt bine. Nu vreau să vorbesc mult despre asta, dar mă simt puţin tristă şi vreau să împărtăşesc asta, pentru că e vorba despre mine şi se pare că nu mai sunt sigură pe mine. Sunt aşa de ocupată cu copiii, încât nimeni nu mă mai întreabă despre mine sau cum mă simt.

Se opreşte să tragă aer în piept. Acum suntem toate captivate, dar am un presentiment urât. Aproape vreau s-o opresc. Paharele

noastre de vin stau neatinse pe masa de joacă.

— I-am dat toate sfaturi Samanthei, să sperăm că bune, şi acum am şi eu nevoie, zice ea. Şi nu ştiu pe cine altcineva să întreb. Bine? E bine?

Dăm toate din cap, inclusiv Margot, dar acum mă simt disperată.

— Da. Problema e că – Genevieve trage adânc aer în piept – Nicholas şi cu mine nu prea facem mult sex.

Acum ne uităm toate în jos, mai puţin Jo, care se uită atentă la Genevieve.

— Obişnuiam s-o facem, la început când ne-am cunoscut, dar am avut fetele, Nicholas munceşte mereu, eu sunt mereu obosită şi pur şi simplu, pur şi simplu o facem rar, ca şi orice altceva care se apropie cât de cât de asta.

— Da, spune Margot, care acum face pe curajoasa, încercând să nu pară jenată, deşi e atât de evident că e. Dar când spui că nu o faceţi niciodată, la cât de des te referi?

— Poate o dată pe lună.

Eleanor se ridică să mai facă ceai.

— O să mă gândesc la asta în bucătărie.

— O dată pe lună, zice Margot mestecând problema. Nu prea e destul, nu?

— Sigur că nu.

Genevieve pare puţin înlăcrimată.

— Vreau să spun că de fapt e mai rău de-atât. Nicholas spune tot felul de lucruri groaznice în scrisoarea asta. Spune că sunt obsedată de control şi că nu pot niciodată să-mi dau frâu liber emoţiilor! Spune că sunt

mai devotată copiilor și cursurilor de ashtanga yoga decât lui.

— Cred că e puțin exagerat! zice Margot.

— Spune că, dacă situația nu se schimbă, o să... o să mă părăsească!

— Asta-i ridicol! spune Caroline. Cum poate să-ți dea așa un ultimatum? E crud!

Dăm toate entuziaste din cap în semn de acord – în afară de mine. Biata Genevieve, nu poate să facă nimic, decât o schimbare de sex, cred. Apoi mă întreb dacă mai sunt puțin amețită.

— Foarte crud, suspină Genevieve.

— Și cât de des i-ar plăcea lui să facă sex, într-o lume ideală? întrebă Margot.

— El spune că zilnic.

— Nicholas e maniac sexual? întreb.

— Da, spune Caroline. Trebuie să fie. Nici o femeie care are copii, o casă de întreținut, guri de hrănit, de organizat școli, animale de care să aibă grijă nu mai are energie și pentru sex. Ca să faci sex trebuie să te simți sexy. Trebuie să te simți dezirabilă, nu epuizată și plină de vergeturi.

— Ei bine, eu așa mă simt! spune Genevieve. Nu mi-am recăpătat niciodată silueta!

— Dar ești așa de slabă, spune Margot.

— Ca un băiețel, zic eu.

— Nu mă simt slabă ca un băiețel. Mă simt grasă, obosită și acum sunt așa de-ngrijorată că Nicholas o să mă părăsească încât devin paranoică în legătură cu orice.

— Sigur că da, spune Margot liniștitoare. Dar trebuie să încerci. Nici eu nu făceam mult sex cu soțul meu, dar, ca să-i arăt că-l iubesc, a trebuit să trec peste asta. Știți și voi cum

sunt bărbații. Dacă nu le oferi sex, or să-l găsească în altă parte.

— De-asta mi-e teamă.

Genevieve începe să plângă iar.

— O să-l urăsc dacă face asta. O să-l părăsesc!

— Nu o să te părăsească, zice Caroline. Nu e deloc de ajutor să spui că, dacă nu faci sex cu el, o să găsească pe altcineva cu care să o facă. Nu, trebuie să-i arăți că nu e destul pe-acasă. Nu poți să faci sex cu el dacă nu-i acolo!

— Asta așa e, spune Genevieve trăgându-și nasul puțin.

— Între timp, spune Caroline, trebuie să încerci să te simți sexy din nou.

— Dar cum o să fac asta? se vaită Genevieve.

Deodată Jo sare-n sus și spune:

— Viagra!

Ne uităm toate la ea.

— Asta-i pentru bărbați, zic.

— Nu, nu e.

Pare triumfătoare.

— Eu nu mai făceam deloc sex cu Walter, pentru că nu aveam chef, sincer, când se întoarce de la muncă arătând ca un clovn nu e prea excitant, dar apoi am văzut un episod din *Totul despre sex* și cea mai bătrână dintre ele – cum o cheamă?

— Samantha, am spus eu sec.

— A, da, Samantha!

Jo chicotește.

— Ca pe tine! Oricum, a luat o pastilă de Viagra și a făcut-o toată noaptea.

— Da, dar ăla e un serial de la televizor. Știi, nu e adevărat.

— A, dar am luat de la doctor, spune Jo. M-am prefăcut că sunt pentru soţul meu, apoi le-am luat şi...

Faţa i se colorează.

— Doamne Dumnezeule!

Margot e şocată.

— A fost minunat! Am făcut-o toată noaptea. Sincer, am făcut chestii despre care nici măcar în cărţi n-am citit! Şi acum am devenit mult mai buni la asta. Soţul meu se grăbeşte seara să vină acasă de la muncă, cu machiajul deja şters, doar ca să mă vadă. Înainte să descoperim Viagra, încerca să găsească de lucru tot timpul şi, dacă nu făcea asta, era în pub toată noaptea şi mă minţea că e la muncă!

Se lasă o tăcere zdrobitoare. Apoi Caroline spune:

— Şi acum le mai iei?

— A, da! Am multe cutii. Le-aş recomanda oricui, zău.

— Poţi să-mi dai şi mie câteva? întreabă Genevieve disperată.

— Sigur! Îţi dau o cutie întreagă!

Mai târziu, când plecăm, îmi dau seama că Genevieve se simte jenată. Nu se uită nici la mine, nici la altcineva. Are sticlele goale de vin în geantă şi zdrăngăne, ca o aducere-aminte a ceea ce tocmai ne-a dezvăluit.

— Am fost groaznică în legătură cu Nicholas? întreabă.

— Nu, ai fost drăguţă în legătură cu el, dar el nu ţi-a făcut ceva tocmai drăguţ.

— Ce vrei să spui?

— Ştii tu, să-ţi scrie scrisoarea aia. Toată chestia cu sexul. Nu e un lucru prea drăguţ de făcut.

— Dar face lucruri drăguțe.

— Știu.

— Salvează șoricei! spune, zâmbind.

— Le dă drumul în gară la Beaconsfield.

Îi spun că știu asta, pentru că l-am văzut odată prinzând unul când m-am dus să iau vin din pivnița ei.

Genevieve se uită la mine puțin suspicioasă.

— Știi mai multe despre Nicholas decât lași să se vadă, nu-i așa, Samantha?

Apoi pleacă, cu Jessamy în urma ei.

Îi dau în cele din urmă geaca lui Jamie – e mereu aproape imposibil, pentru că-și lipește brațele de corp ca un soldățel de lemn și-mi ia o veșnicie să le desprind.

Eleanor mă așteaptă în parcare.

— Uau! Tu ai un fost soț misterios, iar Genevieve nu face sex. Fascinant!

— Sunt sigură.

Îi mulțumesc pentru cafeaua care m-a mai trezit, altfel aș fi putut pleca de la grupul de joacă fără nici unul dintre copiii mei sau, mai probabil, aș fi ajuns să-i iau pe ai altcuiva fără să vreau.

— Și, Doamne, Jo ia Viagra! E așa înspăimântător! continuă Eleanor.

Îi spun lui Eleanor că sunt de acord că Jo poate fi foarte înspăimântătoare. Îi spun despre atunci când am trecut pe lângă o căprioară moartă pe drum. Probabil fusese lovită de-o mașină, dar nu vedeam nici o rană, doar puțin sânge curgându-i din botul fin. Eram cu Edward. Nu putea să se abțină să se uite la căprioară.

— E un mascul, zise el când începeam ca să trecem pe lângă el fără să-l călcăm, pentru

că nu voiam să stric cu cauciucurile mele blana lui frumoasă şi ochii strălucitori.

Apoi Edward s-a supărat foarte tare şi s-a plâns tot drumul de oamenii care iau viaţa uneia dintre creaturile Domnului.

— E ca în cântecul ăla, mami, spune el.

— Care?

— Ştii tu, ăla cu animale.

— „All things bright and beautiful"?

— Ăsta e.

Apoi l-a cântat până am ajuns în oraş şi pe tot drumul înapoi prin vale până când a văzut-o pe Jo stând lângă căprioară cu un uriaş cuţit de vânătoare în mână. Am oprit maşina şi am dat geamurile jos.

— Ce faci? a întrebat Edward.

— Jupuiesc căprioara asta, apoi o eviscerez şi o duc la pădurar, a zis ea.

— Ce-nseamnă a evis-aia? o întrebă Edward pe Jo când tăia căprioara, o incizie precisă, dreaptă, exact deasupra genunchiului piciorului din faţă.

— Înseamnă să-i scoţi măruntaiele, spuse Jo. Poţi să faci o cremă vindecătoare foarte puternică din grăsimea de pe burta căprioarei. Vrei să mă ajuţi, Edward?

— O, nu, a spus el trăgându-se înapoi în maşină şi părând îngreţoşat.

Când am plecat, Edward s-a întors spre mine şi m-a întrebat:

— Cine e doamna aia? De unde mă ştie?

I-am spus că e Jo, adică Jo vânzătoarea-de-remedii-naturiste şi că a cunoscut-o când a venit să ne vândă echinacea.

— E nebună şi înfricoşătoare, a zis Edward.

— Foarte adevărat, spune Eleanor acum. Jo cu un cuţit de vânătoare şi Viagra? E foarte îngrijorător.

Apoi, când să mă urc în maşină să plec, adaugă:

— Nu vreau să par eu însămi înfricoşătoare, dar m-am uitat la tine, doar pentru că sunt o nebună, însărcinată, mamă a doi copii. Ţi-am văzut faţa. Păreai aşa de supărată.

— Păi sunt supărată. Sunt supărată pentru Genevieve.

Intru în maşină şi pornesc motorul.

— Uite, nu-mi place să te întreb asta, dar crezi că Nicholas are o aventură?

— Nu ştiu.

Evit să mă uit drept la ea. Tot ce văd în oglinda mea retrovizoare când plec e faţa ei îngândurată.

O jumătate de oră mai târziu, l-am dat jos pe Bennie cel adormit din maşină, l-am aşezat pe canapea şi acum, când îi dau cu linguriţa grămăjoare de piure de dovlecei lui Jamie care aşteaptă, aud o maşină oprind pe alee.

— Erp, bla, ga, spune Jamie când renunţ să-i mai dau de mâncare ca să fug la uşa din spate.

Apoi aud râsete. Cine râde? Îl văd pe John Întâiul intrând pe poarta din spate. Are un rânjet până la urechi. Asta-i ciudat. John Întâiul nu zâmbeşte niciodată până la urechi. Bine, cel puţin nu făcea asta când era cu mine. În spatele lui vine Santa. Pare să râdă de ceva. În spatele ei vine Edward, ţinând o pungă mare de dulciuri asortate. Se concentrează foarte tare să sugă ceva.

— Bună tuturor, spun eu.

John Întâiul nu răspunde. Îmi ciufulește creștetul capului și intră pe ușă.

— La naiba! spune Santa fericită, ridicându-l pe Bennie să-l drăgălească. Bennie e așa de greu.

Îl pune la loc pe canapeaua din sufragerie.

— Ar trebui să-l duci la culcare, Samantha. E așa de obosit.

— Da, a adormit târziu aseară. John a venit când ne-am întors de la spital, așa că...

— Ați fost la spital! De ce?

Îi spun ce i s-a-ntâmplat lui Bennie.

— E al naibii de urât.

Apoi observ că Edward a intrat în casă și încă n-a scos nici un cuvânt.

— Edward, ești bine?

— Mmmm, murmură el.

— Are o pungă de caramele, spune Santa. I le-a dat John.

— V-ați distrat bine?

— De minune! spune Santa. Ne-am jucat minigolf, iar John a fost așa amuzant și lui Edward i-a plăcut, apoi am mâncat înghețată la cafenea și John ne-a povestit despre viața lui și a fost fascinant.

— Chiar așa?

— O, da. Ne-a povestit cum a mers prin State dintr-un loc în altul pentru că i se promisese un concert și apoi, când a ajuns acolo, omul care-l angajase murise și noul patron nu-l voia, așa că a trebuit să se întoarcă și să se plimbe din nou. Nu e amuzant?

— Hilar.

— Apoi ne-a spus cum a fost odată în Columbia ca să-nveţe să cânte merengue, dar omul care trebuia să-l înveţe i-a furat toţi banii şi a trebuit să cânte cântece de dragoste într-un bar ca să se-ntoarcă acasă. Nu e uimitor? E o figură. Aşa se spune, Samantha?

Îi spun că da, „figură" e probabil cel mai bun cuvânt pentru asta.

Apoi deodată trage aer în piept.

— Nu că nu mi s-ar părea John al tău un bărbat bun. E un bărbat minunat. Îl iubesc! Doar că... eu cred că ar trebui să-i dai şi lui John ăsta încă o şansă.

— O şansă să facă ce, Santa?

— Să-l cunoască pe Edward, să interacţioneze cu el, să fie o parte din familia voastră.

— Ei bine, în caz că n-ai observat, exact asta fac.

— Sigur că da, Samantha! spune ea veselă. Şi John e foarte recunoscător. Mi-a spus asta. E aşa de trist din cauza mamei lui şi vrea aşa de tare să îndrepte lucrurile cu Edward.

— Nu-ţi face griji. Sunt sigură că totul va fi bine.

— Minunat! Acum trebuie să plec. Spune-i lui John la revedere, lui Bennie că e o maimuţă şi ne vedem săptămâna viitoare!

Cu asta, s-a întors şi a pleacat.

Mă întorc şi descopăr că Jamie, care acum s-a plictisit să nu fie hrănit, a răsturnat farfuria de piure de dovlecei pe podea. Căţeaua o linge fericită.

— Erp, bla, ga, spune Jamie, râzând şi frecându-şi ce a mai rămas din piureul de dovlecei în păr.

— Doamne, Jamie. Acum nu a mai rămas nimic pentru cina ta.

Jamie începe să plângă.

— O să-ţi găsesc ceva.

— Poate să mănânce din dulciurile mele asortate, strigă Edward din sufragerie. Cred că am mâncat prea multe. Mi-e rău.

Îi spun că, dacă îi vine să vomite, trebuie să vomite la toaletă. Îl aud ridicându-se şi plecând grăbit. Apoi aud ţipete.

— Toaleta e încuiată! spune el. E tata înăuntru.

O, Doamne. Iau un castron şi i-l dau lui Edward.

— Vomită în ăsta, îi spun, apoi bat la uşa băii. John! Ce faci?

— Cum adică ce fac?

— Ce faci? am spus nerăbdătoare. Eşti în baie de-o veşnicie.

— Nu, nu sunt. Sunt aici de vreo zece minute. Nu poate omul să se ducă la budă liniştit?

Îi spun că nu, omul nu poate să se ducă liniştit la budă după ce i-a dat copilului său prea multe dulciuri şi în consecinţă copilului îi e rău.

— Dă-i lui Eddie un castron.

— I-am dat un castron, dar trebuie să intre la toaletă.

— Pentru numele lui Dumnezeu! spune John.

Apoi aud cum se-ntâmplă toate deodată. Aud încuietoarea deschizându-se. Îl aud pe Edward vomitând. Îl aud pe Bennie foindu-se şi începând să plângă. Aud o bufnitură grozavă în bucătărie, urmată de cel mai tare strigăt pe care l-am auzit vreodată.

— UAAAAAAAAAAAAAAAAA!

Ajung într-o suflare în bucătărie și-l găsesc pe Jamie și scaunul lui înalt făcut bucăți și rupt pe jos.

— O, Doamne!

Îl iau pe Jamie pe sus și-l țin foarte strâns și foarte aproape.

— Nu-i o zi prea grovază, Jamie, nu?

Acum se văicărește, ceea ce e mai rău decât plânsul.

Edward, care a terminat de vomitat, stă în ușă, observând dezastrul.

— Scaunul ăsta e dărâmat! spune el.

Chiar și Bennie a rămas mut de uimire. Își bagă mutrița rotunjoară pe după ușă.

— Au, au, au, spune.

Apoi apare John.

— Ce naiba e-n neregulă cu gospodăria asta? Mai întâi Bennie mănâncă o plantă otrăvitoare, apoi bebelușul tău rămâne înțepenit în spatele canapelei, apoi descopăr că soțul surorii tale a părăsit-o și că tu te duci să-l spionezi și acum bebelușul și-a distrus scaunul înalt și și-a dislocat toate membrele. Detectez cumva ceva necurat? Magie neagră? Sau ești doar o mamă extenuată, neatentă, neîndemânatică, având mai multe pe cap decât poate duce și care nu face față?

Îi spun lui John că nu e de ajutor.

— Adică sunt surprins că bărbații chiar stau cu femei ca tine care au copii. Eu am stat toată ziua cu Edward și ne-am distrat de minune. S-a întors întreg, pe când amândoi ceilalți copii ai tăi par să fie victimele unor vrăji. Și care-i diferența între acești copii?

Edward și-a petrecut toată ziua cu mine, pe când ceilalți doi au stat cu tine.

— Da, toate bune și frumoase, zic eu, și sunt bucuroasă că ai petrecut o zi așa frumoasă alături de fiul tău, dar nu ți-a trecut prin minte că să ai grijă de copilul tău o singură zi, împreună cu bona, nu te face expert în copii?

— A, dar când copiii sunt cu femei, continuă el, se vaită și se plâng, și stau agățați de fustele lor. Spun că n-o să facă asta și că nu vor să facă aia și totuși voi, femeile, trebuie toate să credeți că aveți dreptate mereu!

Îi spun că habar n-are ce vorbește și că am lucruri mai bune de făcut decât să stau să mi se țină predici de către un tată până-acum-absent despre cât de rău au grijă femeile de copii.

— Crezi că nu știu nimic despre copii, nu?

— Da.

Acum încerc să-i fac o baie lui Jamie cu o mână, străduindu-mă să nu-l scap în cadă.

— Cum poți să știi ceva despre copii, John? Nu ai avut niciodată de-a face cu vreunul.

— Nu mă lăsai. Ești exact ca sora ta.

— Nu, nu sunt.

— Ba da, ești. Toată ziua: „S-avem libertatea informației, să fim toți egali!", dar adevărul e că tu conduci familia asta. Tu decizi cine știe ce despre cine, cine face asta și cine face aia. Nici măcar nu-l lași pe Jamie să mănânce altceva în afară de piure de dovlecei!

Îi spun că e ridicol.

— Mi-ar plăcea ca Jamie să mănânce și altceva în afară de piure de dovlecei. Am încercat orice, dar... De ce naiba îți explic ție

asta? N-are nimic de-a face cu tine. Oricum, ce te-a apucat? Eşti într-o dispoziţie cam proastă pentru cineva care tocmai a petrecut o zi minunată cu fiul său.

— Nu sunt prost dispus.

— Ştiu ce ai. Pui ceva la cale! Mereu erai prost dispus când puneai ceva la cale.

— Nu pun nimic la cale.

Se enervează.

— Acum chiar mă enervezi.

— Vai, scuze, spun sarcastică, acum ţinându-l în echilibru pe Jamie în cadă.

— Nu mă surprinde că te-am părăsit şi nu mă surprinde că Joe a părăsit-o pe Julia. Sunteţi amândouă groaznice.

Apoi iese din baie şi înainte să-l trimit pe Edward să-l cheme înapoi aud uşa de la intrare trântindu-se în urma lui.

Două ore mai târziu, toată lumea în afară de Edward e în pat. Edward a vomitat de trei ori.

— Dulciuri! a zis Bennie, uitându-se în toaletă.

Jamie a vomitat de două ori.

— Fasole, a zis Edward după ce a inspectat salopeta murdară a lui Jamie. De ce i-ai dat fasole lui Jamie? Ştii că nu-i place decât piureul de dovlecei.

Încerc să-i explic faptul că tot piureul de dovlecei e acum în câine, dar Edward nu ascultă. Acum e încolăcit pe canapea, uitându-se la *Războiul stelelor*. Picioarele lui foarte, foarte lungi sunt îndoite sub el. Pare palid şi serios.

— Eşti bine, Edward?

— Mmm, spune el, fără să se uite la mine.

— Tocmai a trebuit să-i citesc lui Bennie mai multe cărţi ca să-l adorm.

— Mmm.

— Apoi a vrut lapte, apă şi un măr. Sincer, o să-i cadă dinţii, cum au căzut ai tăi, Edward!

— Da.

— Edward, mă asculţi?

— Mmm.

Mă ridic şi închid televizorul. Edward se ridică asemeni unei cobre gata să muşte.

— De ce-ai făcut asta? spune el supărat. Eşti aşa de rea, aşa, aşa de rea. Mă uitam la aia!

Apoi îşi bagă capul sub o pernă.

Politica televizorului

Asta e mai greu. Sunt, după cum ştiu toate mamele, multe avantaje în a avea televizor şi, mai ales, un copil care se uită la televizor. N-o să uit niciodată când s-a uitat Edward prima oară la Teletubbies. *De cum a văzut creaturile alea ciudate, rotunde, multicolore, cu televizoare în burtă, a fost prins. „E-o", spuneau ei.* „E-o", *spunea Edward, sărind în funduleţ. A fost o revelaţie pentru mine să-l văd aşa de în transă, aşa de implicat, aşa de fericit. Am ieşit şi-am cumpărat orice episod* Teletubbies *cunoscut omului. I-am cumpărat căţeluşi de pluş* Tinky-Winky, La-La *şi* Po. *John Întâiul nu era deloc de-acord cu uitatul la* Teletubbies, *dar i-am subliniat că nu el se trezea în fiecare dimineaţă la 5:30. Şi Edward stătea acolo, făcând „e-o" în timp ce totul se năruia în jurul*

lui. E-o. E-o. Teletubbies *spun „Pa, pa". De fapt, când mă gândesc la sfârşitul relaţiei mele cu John Întâiul, mă gândesc la multe lucruri: sticlele de vin goale, certurile alimentate de alcool, cantităţile copioase de ţigări pe care le fumam amândoi, ţipetele, tăcerile... dar toate aceste amintiri sunt punctate de acel sunet copleşitor. Poate am făcut „e-o" până n-am mai existat.*

Dar acum e altfel. Acum sunt un adevărat adult cu John al Doilea şi cei doi copii care nu se trezesc la 5:30 a.m. şi prin urmare nu trebuie forţaţi să se uite la televizor ca să tacă. Edward încă se mai trezeşte stupid de devreme şi e fără-ndoială un mare dependent de televizor. John al Doilea şi cu mine am discutat des despre asta. La un timp după ce s-a mutat John al Doilea cu noi am avut toţi ACEA discuţie.

Eu: Cred că Edward se uită prea mult la televizor. Tu ce zici, John al Doilea?

John al Doilea: Cred că e-n regulă. Eu nu făceam nimic altceva decât să mă uit la televizor când eram de vârsta lui Edward.

Edward: Ura! Ţi-am zis eu, mami.

Eu, acum uitându-mă sugestiv la John al Doilea: Poftim, la vârsta lui Edward?

John al Doilea se foieşte puţin de pe-un picior pe altul: Mmm, nu. Poate eram mai mare sau, ăă, mai mic.

Edward dispare afară şi se joacă cu mingea.

De atunci desigur că am roit în jurul problemei cu Edward ca nişte vulturi flămânzi

care ciugulesc dintr-o bucată de carne putredă. Uneori discuţiile despre uitatul la televizor par să fie îngropate, alteori par nesfârşite. În unele dimineţi, când e 5:30 şi îl auzim pe Edward furişându-se jos, pur şi simplu n-avem chef să ne certăm cu el. Pe Edward nu pare să-l deranjeze să se uite la Open University, *care e singura emisiune de la ora aia. Când nu se uită la asta, pune casetele cu* Scooby Doo, *deşi ştie că nu are voie să se uite la casete înainte de 7 dimineaţa. Odată mergeam la Lyme Regis şi pe drum încercam să-i explic lui Edward cum se formează fosilele, iar el tot căsca şi se uita pe fereastră şi în cele din urmă am izbucnit şi am zis:*

— Nu asculţi nici un cuvânt din ce spun eu! Încerc să-ţi explic ceva interesant!

Edward s-a uitat la mine foarte răbdător şi apoi a zis:

— Dar ştiu cum se formează fosilele.

Apoi a continuat să-mi povestească, foarte detaliat, despre formarea Pământului, turbă şi toate chestiile astea pe care nu le-am înţeles niciodată cu adevărat.

Când l-am întrebat de unde ştie lucrurile astea, presupunând că le învăţase la şcoală, a zis:

— Le-am văzut dimineaţa devreme la televizor.

După asta, ne-a spus despre cum şi de ce erup vulcanii, cum au construit romanii drumuri drepte şi cum prind viaţă zombii.

— Ultima chestie, a spus el plin de înţelepciune, e din Scooby Doo în Insula Zombilor.

— Da, am zis.

Deci iată care sunt regulile mele pentru uitatul la televizor: Edward poate să se uite dimineaţa pentru că a) nimeni nu vrea să se trezească odată cu el şi b) pare să fie relativ educativ. Seara, n-ar trebui să se uite la altceva în afară de Familia Simpson *sau ceva la care vrea să se uite un adult. Aveţi grijă: Edward s-ar uita la televizor zi şi noapte dacă ar fi lăsat de capul lui. I-a înmuiat inima. Minte babysitterii, pe Santa, pe mama, pe oricine dacă asta înseamnă că poate să se uite o secundă-n plus la televizor. E foarte ciudat.*

Pe de altă parte, e Bennie. Pe Bennie nu ar putea să-l intereseze mai puţin, ceea ce, din nou, are părţi bune, dar are clar şi părţi proaste. De exemplu, când trebuie să pregăteşti prânzul pentru doi bebeluşi, ceea ce în general implică să fierbi, să zdrobeşti şi să amesteci chestii, nu are rost să încerci să-l distragi pe Bennie de la ceea ce faci deschizând televizorul. Bennie s-ar putea preface că vrea să se uite la televizor. S-ar putea să strige: „Pat!" sau „Nor-niii", cum îi spune el lui Fireman Sam şi „Bebe" în loc de canalul CBeebie, dar, în realitate, odată ce-şi dă seama că eşti ocupat în bucătărie, gândindu-te că e aşezat în siguranţă în sufragerie, face tot felul de prostii. Iată genul de chestii pe care le face: desenează pe pereţi cu cariocile lui Edward pe care le-a găsit ascunse în sertare; găseşte băţul pe care l-a lăsat căţeaua sub canapea şi o chinuie cu el, lovind-o în ochi; fură un iaurt din frigider şi mânjeşte canapeaua cu el; face pipi pe pervaz; ia toate casetele din carcasele lor şi încearcă să le bage în DVD-player; şi, dacă e Jamie cu el – pentru că Jamie, în mod surprinzător pentru cineva

aşa de mic, iubeşte televizorul, mai ales filmele cu Harry Potter *– îl stinge intenţionat ca Jamie să plângă neconsolat.*

Singurul moment în care lui Bennie chiar îi place să se uite la televizor este când trebuie să meargă la culcare. Atunci stă de parc-ar fi lipit de canapea. Se mişcă doar dacă Edward face greşeala fundamentală de a se da la o parte din scaunul lui, pentru că Bennie râvneşte la scaunul lui Edward. Îl văd urmărindu-l pe Edward cu coada ochiului. Edward stă mereu pe fotoliul de lângă pervaz, lângă telecomenzi. Toată lumea iubeşte scaunul ăla. Puţini se apropie de el. Dimineaţa, când Edward l-a luat pe Bennie din pătuţul lui, îi aud pe amândoi alergând către scaunul ăla. Trop trop trop. Toc toc toc. Edward câştigă mereu. Bennie plânge mereu. În restul zilei, în timp ce Edward e la şcoală, Bennie are întâietate la scaun, dar desigur că nu se apropie de el. Dar, de îndată ce Edward e acasă, au loc multe certuri. Dar Bennie nu e fraier. Pândeşte momentul. De cum se ridică Edward, ţuşti! Bennie e acolo într-o clipită. Apoi refuză să se mişte până când vin şi-l desprind, el zbătându-se şi ţipând, şi-l oblig să se ducă la culcare.

În unele seri, de obicei vinerea, când John lucrează până târziu, n-am chef să trimit pe nimeni în afară de bebeluş la culcare. Jamie nu are voinţă. La 6 p.m. fix, începe să caşte şi adoarme la 6:30. Dar Bennie, Edward şi cu mine stăm treji şi facem Clubul de film *de vineri seara. Obişnuiam să fim doar eu şi Edward, dar acum ni s-a alăturat şi Bennie. Pregătesc floricele dulci şi sărate şi fac castroane mari cu fructe tăiate şi ne uităm la*

Stăpânul inelelor, Harry Potter *şi* Incredibilii *până când ochişorii lui Bennie se închid şi adoarme încolăcit ca un căţeluş grăsun, jumătate în poala mea, jumătate pe canapea.*

— Edward, trebuie să discutăm.

— Despre ce? Nu vreau să vorbesc cu tine. Tocmai mi-ai închis *Războiul stelelor* şi era partea cea mai bună!

— Era partea când Luke Skywalker află că Darth Vader e tatăl lui? întreb cu blândeţe.

— Nu, nu e! E partea în care Han Solo e îngheţat. Vezi? Nu ştii totul, nu-i aşa?

— N-am spus niciodată c-aş şti.

— Ba da. Când te-am întrebat odată dacă Burger King e deschis, tu ai spus: „Nu, nu e deschis duminica" şi dup-aia eu am spus: „De unde ştii asta?" şi tu ai zis: „Pentru că ştiu tot" şi când am trecut pe lângă el, Burger King era deschis!

— Bine, Edward, nu ştiu tot. De exemplu, nu ştiu cum te simţi acum.

— De ce mă întrebi mereu cum mă simt? Oftez.

— Când vine tati acasă? mă întreabă.

— Care tati?

— Ăla care stă cu noi.

Îi spun că John al Doilea se-ntoarce într-o oră, cred.

— Pot să stau treaz să-l văd?

Îi spun că probabil că nu, dar John va veni la el în cameră să-l pupe când se-ntoarce. Apoi Edward se uită la mine teribil de trist. Mă duc şi m-aşez lângă el şi îl iau în braţe.

— Ce se-ntâmplă, Edward? E prea mult pentru tine?

— Mă doare creierul, zice el.

— Sigur că te doare creierul. E totul foarte greu de înţeles. Tatăl tău n-ar fi trebuit să vină fără să mă anunţe. A fost nedrept din partea lui să facă asta.

— Dar îmi place de el, mami. Îmi place că-mi spune Eddie. Chiar ne-am distrat în parc. M-a făcut să râd şi n-a ţipat la mine cum ţipă tati.

— Pentru că tatăl tău trebuie să muncească şi să m-ajute cu cei mici. Tatăl tău adevărat n-are aceleaşi responsabilităţi.

— Păi îmi place că n-are chestiile alea care-ncep cu „r".

— Responsabilităţi.

— Da, alea. Tatăl meu bio-ceva te face să râzi?

— Mai demult mă făcea.

— L-ai iubit?

— Da, l-am iubit. Dar voiam lucruri diferite.

— Tu mă voiai pe mine, nu-i aşa, mami?

Edward se lipeşte de mine.

— Mereu pe tine, am spus, dându-i părul la o parte de pe faţă.

— Dar dacă tatăl meu bio-ceva mă vrea şi el?

— Păi te are un pic acum şi, dacă se întoarce să locuiască în ţara asta, o să vă vedeţi cât vrei de des.

— Dar tati o să se supere?

— Nu. O să înţeleagă.

Apoi Edward se gândeşte un pic şi spune:

— Presupun că tu şi tatăl meu adevărat nu o să mai locuiţi niciodată împreună, nu?

Şi deodată pare aşa de plin de speranţă încât îmi vine să plâng.

Of, Edward, mă gândesc eu, cum aş putea să-ţi explic? Cum pot să-ţi spun că o după-amiază în care eşti tată nu înseamnă nimic în comparaţie cu o viaţă întreagă? Cum pot să-ţi arăt ce-a făcut John al Doilea pentru tine? Cum pot să te ajut să-nţelegi că ţipetele şi scăpările lui ocazionale sunt doar din cauză că e un om blând şi iubitor care uneori are prea multe pe cap?

Dar, înainte să încerc să răspund, Edward zice:

— Dar de ce a plecat tatăl meu bio-ceva?

— Pentru că a vrut să călătorească şi eu am vrut să rămân acasă pentru că mi s-a părut mai bine pentru tine.

— Nu, nu când eram mic. Vreau să spun de ce a plecat acum tatăl meu bio-ceva?

— Nu ştiu.

— Pentru că l-ai rugat să iasă din baie?

— Nu cred că e posibil.

— Poate întârzia.

— La ce?

— La cină.

Îi spun că John Întâiul nu poate să întârzie la cină, pentru că rămăsese să-i pregătesc eu cina.

— Dar ia cina cu Santa, mami.

— Nu-i adevărat, Edward. De-abia o cunoaşte pe Santa.

— Dar se duce! I-am auzind planificând asta. El i-a spus: „Ce faci în seara asta?", iar ea a zis: „Nu al naibii de multe" şi el a spus: „Hai să luăm cina împreună şi dup-aia poţi să-mi arăţi împrejurimile". A zis că nu ştie prea bine zona şi ea a spus: „Bine, atunci".

Mi-aduc aminte, mami. Ştii cât de bine ţin minte ce spun oamenii.

Asta, trebuie spus, e adevărat. Edward nu ţine minte ce teme are, la ce adresă stă sau măcar care e numărul lui de-acasă, dar ţine foarte bine minte dialoguri. Poate să recite, cuvânt cu cuvânt, inclusiv acţiuni, scene lungi din filme. Probabil ar putea interpreta în întregime primul episod din *Războiul stelelor*. E remarcabil.

— Contează că tatăl meu bio-ceva a ieşit la cină cu Santa?

— Nu. O să gătesc mâncarea pentru tati.

Apoi îl duc la culcare cu inima în mod ciudat grea şi aştept ca John, John al meu, să vină acasă.

În timp ce-l aştept pe John al Doilea îmi scot vechile albume foto şi mă uit prin ele. Uite, îmi spun, uite-ne pe John Întâiul şi pe mine la o petrecere. John are braţele în jurul meu. Eu zâmbesc. Şi uite primul apartament în care am locuit când tocmai ne-am mutat împreună. Probabil aveam vreo douăzeci şi patru, poate douăzeci şi şase de ani. Arătăm amândoi aşa de slabi, tineri şi bronzaţi. Unde fuseserăm? A, da, mi-aduc aminte. Spania! Ne-am certat în Ronda, iar eu am fugit şi m-am pierdut într-o mulţime de dansatori de flamenco, am intrat în panică şi apoi, din senin, John era în faţa mea şi m-am simţit aşa uşurată. Mi-aduc aminte că el râdea şi totul părea destul de amuzant.

Dau pagina. Şi iată-ne din nou în Franţa. Mi-aduc aminte vacanţa aia. A fost cea în care

am avut o boală groaznică şi a trebuit să mă duc la doctor, care mi-a dat toate pilulele cunoscute şi m-au adormit, ceea ce-a însemnat că n-am putut lua parte la marea înfruntare a stridiilor. Trebuia să mâncăm douăzeci pe zi şi să vedem care renunţă primul şi nu eram decât la ziua a doua.

Uite o poză cu Janet şi cu mine stând pe iarbă la soare. Asta a fost ziua în care John a zis că ne găteşte prânzul şi apoi n-a venit decât cu cartofi. Mie mi s-a părut tare amuzant, dar Janet s-a supărat. Dar acum îmi vine să plâng pentru Janet, pentru că Janet o să moară. De ce nu s-a dus John s-o viziteze încă? Ar fi trebuit să se ducă azi. Dar e prea deprimant.

Mă uit la alt album. A! E albumul cu naşterea lui Edward. Uite-mă în travaliu. Doamne, par imensă! Eram aşa uriaşă? Şi uite-l pe Edward boţit cu Z-ul ăla roşu pe frunte şi cu mâinile strânse-mpreună. Uite-mă pe mine când îl iau prima oară în braţe. Par aşa de mândră! Şi uite când îl hrănesc la sân, iar în spatele meu e John Întâiul şi el ţine două pachete cu pui şi cartofi pe care l-am pus să le-aducă noaptea târziu pentru că mi-era aşa de foame! Ce faţă are John! Pe atunci ne iubea. Pare aşa de fericit, de mândru, uitându-se atât de drăgăstos la noi doi. Şi vreau să mă întorc spre el, să-i arăt poza asta şi să-i zic: „Uite. Vezi?".

Apoi mi-aduc aminte cum călca John al Doilea pe coji de ouă când a venit în micul nostru grup şi cum pozele s-au schimbat de la doar cu mine şi cu Edward la cu mine, John al Doilea şi Edward şi deodată mi se pare aşa

nedrept. Mi-aduc aminte acele prime câteva luni după ce s-a mutat John al Doilea cu noi şi Edward încerca să vină la noi în pat. El a dormit mereu cu mine, din când în când, dar acum devenise obsedat de asta.

— Vreau să dorm cu tine, spunea. Te rog, lasă-mă să dorm cu tine!

John al Doilea se dădea la o parte să-l lase în pat, dar Edward spunea:

— Nu, nu cu *tine*! şi apoi încerca să-l dea pe John jos.

Mi s-a părut că a durat o veşnicie. Uneori John se trezea şi se ducea să doarmă în patul lui Edward. Uneori încerca pur şi simplu să facă faţă stând pe margine în timp ce Edward se lipea de spatele meu. Dar totul s-a schimbat când am rămas însărcinată cu Bennie. Edward a fost uimit, încântat. Într-un fel, aşteptarea naşterii lui Bennie l-a făcut să se maturizeze. Spunea:

— Uuu, nu pot să dorm cu tine când vine bebe. S-ar putea să-l trezesc!

— Dar de ce crezi că-i un băiat? l-am întrebat.

— Sigur că e băieţel, mami. I-am cerut lui Dumnezeu un frăţior!

Odată ce l-am avut pe Bennie, Edward s-a uitat mult timp la el şi a zis:

— Acum suntem o familie cumsecade, mami, şi s-a dus şi l-a îmbrăţişat pe John al Doilea, apoi moaşa ne-a făcut la toţi patru o fotografie împreună.

Suntem împreună, cred. Ar trebui să fim împreună, ar trebui să fim toţi alături de copiii noştri. Apoi mă gândesc: „Unde naiba e John Întâiul?".

Pe când mă gândesc la toate astea şi devin din cale-afară de înlăcrimată, vine John al Doilea acasă, în sfârşit.

— Bună, dragă, spune el venind spre mine să mă pupe.

— Nu-i aici.

— Cine nu-i aici?

— John Întâiul.

Apoi îl întreb cât e ceasul, pentru că eu una habar n-am.

— N-am pus încă de cină. Aş fi putut sta aici o oră sau o zi la fel de bine.

— Zece jumate.

— De ce ai venit aşa târziu acasă?

— Am avut o zi groznică.

— Şi eu. Edward a vomitat de trei ori, Jamie a vomitat de două ori şi s-a împrăştiat peste tot şi a trebuit să curăţ.

— Doamne!

John pare alarmat.

— Copiii sunt bine?

— Copiii sunt bine, dar pot să confirm suspiciunile noastre că lui Jamie nu-i place fasolea.

— Dar ştii că lui Jamie nu-i place fasolea. Nu-i place decât piureul de dovlecei. De ce ai încercat să-i dai fasole?

Îi povestesc despre scaunul înalt care s-a prăbuşit şi purcica de căţea care a mâncat tot piureul de dovlecei de pe jos, nelăsându-i lui Jamie nimic de mâncat.

— S-a prăbuşit scaunul înalt? Cu Jamie în el?

— Da. Dar e bine. A vomitat doar din cauza fasolei.

— Dar de ce nu m-ai sunat? S-ar fi putut răni!

— Păi nu s-a rănit și, dacă n-aș fi făcut greșeala cu fasolea, ar fi fost foarte bine.

— De ce nu i-ai mai făcut piure?

— Pentru că John Întâiul a spus că prea controlez totul.

— Ce legătură are asta cu John Întâiul?

Apoi îl întreb pe John al Doilea dacă el crede că într-adevăr vreau să controlez totul.

John mă ia în brațe.

— Nu, dragă. Ești minunată. De unde a pornit asta?

— M-am uitat la albume foto.

John le vede pe podea. Îl deschide pe cel cu nașterea lui Edward.

— Vai! Te-au apucat remușcările?

— Nu remușcările.

— Te-ai întristat?

— Puțin.

— Sigur că te-ai întristat, Samantha. John a fost o parte mare din viața ta. E tatăl lui Edward. Janet e mama lui și e pe moarte. E foarte emoționant. Nu te-ai așteptat să fie greu, Samantha?

Îi spun că desigur că știam că o să fie greu, dar nu mă așteptam să fac față singură și de ce a plecat dimineață prost dispus?

— Te-am sunat și ți-am lăsat un mesaj, dar nu m-ai sunat, am spus.

— Îmi pare rău. M-am purtat ca un idiot.

— Nu ești singurul. A trebuit să mă duc la grupul de joacă azi și l-am lăsat pe Edward cu John Întâiul.

— A mers bine?

— Da, a fost bine pentru că am chemat-o pe Santa să vină să m-ajute.

— Slavă Domnului.

— Dar John Întâiul şi cu mine ne-am certat şi acum a plecat cu Santa la cină. Mi-a spus că eu şi sora mea îi alungăm pe bărbaţi. Spune că suntem nişte obsedate de control, care nu-i lasă pe bărbaţi să facă parte din familie. Spune că nu-l las pe Edward să-l iubească!

— Asta nu-i adevărat, Samantha.

John al Doilea mă ţine strâns, îmi netezeşte părul şi mă calmează aşa cum îl calmează pe Bennie când e depăşit de situaţie.

Îi spun că sunt de părere că lui Edward i se pare greu. Nu-i spun exact ce-a spus Edward, dar îi spun ideea principală a conversaţiei.

— Vai, oftă. Mă gândeam că s-ar putea întâmpla asta.

— Nu vreau să se destrame familia noastră.

Încep să plâng.

— Poate n-ar fi trebuit să-l las pe John să vină să ne viziteze!

— Ai făcut ce-ai crezut tu că e mai bine, scumpo. John a ales să plece. A ales să nu aibă aproape nici o legătură cu Edward. Nu e vina ta şi e foarte drăguţ din partea ta să-l laşi să-l vadă pe Edward, aşa că, te rog, nu-ţi mai face griji. Dar mi se pare puţin ciudat că John s-a dus la cină cu Santa. De-a ce naiba se joacă? Of, Samantha, spune el, mângâindu-mi părul, ce intrigă frumoasă urzim.

12. Duminică

Dimineaţa de duminică ne găseşte pe mine, Dougie, Edward, Stanley, Bennie şi Jamie în maşină, pe un drum banal în faţa unei case banale, care ar putea sau nu să fie a unchiului Joe, din micul orăşel Flackwell Heath.

— De ce am venit aici aşa devreme? întreabă Dougie căscând.

Îi spun că cine se trezeşte de dimineaţă departe ajunge.

— Şi mama lui Stanley a trebuit să se ducă la Stratford să supravegheze un curs, aşa că l-a lăsat pe Stanley la noi devreme.

— Da, zice Stanley, curăţându-şi ochelarii cu o cârpă. Ochelarii mei se tot aburesc. De ce?

— Pentru că e frig dimineaţa la ora asta, zice Dougie, strângându-şi haina în jurul lui. Şi ce ar trebui să aflăm?

— Sora mea vrea să ştie dacă terapeuta asta trăieşte cu Joe.

— Da. Deci doar stăm şi aşteptăm. La ce casă ar trebui să ne uităm?

— Nu e sigură care-i numărul, am spus. Aşa că trebuie să stăm cu ochii-n patru.

— Mi-am adus binoclul, spune Edward.

— Şi eu, zice Stanley.

— Ai noclu? întreabă Bennie.

— Da, spune Stanley, mângâindu-i afectuos capul lui Bennie. I-am spus mamei că ne ducem să ne uităm la aeroplane, pentru că, dacă i-aş fi spus că mergem să spionăm, nu cred că m-ar fi lăsat să vin.

Îi spun lui Stanley că devine surprinzător de bun la minţit.

— De ce nu i-ar plăcea spionajul? întreabă Edward.

— Nu ştiu. I-am spus că tatăl tău a fost un pirat, un spion sau un ţigan şi nu a părut deloc fericită. A zis: „Credeam că tatăl lui Edward e scenograf". Dar i-am spus că nu e cu adevărat tatăl tău. Nu e, nu-i aşa?

— Păi, spune Edward, e un tati care stă cu mine şi tatăl meu bio-ceva care nu stă, deci cred că sunt amândoi taţii mei şi pe amândoi îi cheamă John, ceea ce e chiar la îndemână.

— Tatăl bio-ceva al lui Edward e un spion? întreabă Stanley.

— Nu. E muzician.

— Un muzician! exclamă Stanley. E supertare.

— Şi unde e John Întâiul în dimineaţa asta? mă întreabă Dougie.

— Nu ştiu şi nu-mi pasă. S-a certat prosteşte cu mine aseară şi a plecat şi n-am mai auzit nimic de el de-atunci. Probabil e încă-n pat.

— Atunci unde-a fost ieri?

— El şi Santa l-au dus pe Edward în parc, apoi am zis că o să-i gătesc cina pentru că se plângea că de-abia m-a văzut, dar a ieşit la cină cu Santa.

— A ieşit la cină cu Santa?

— Da. John a ieşit valvârtej şi Edward mi-a zis că se întâlnea cu ea.

— Se întâlnea cu Santa? De ce?

— Nu știu. Oricum, probabil s-au distrat bine, pentru că nu l-am auzit pe John întorcându-se.

— Poate nu s-a întors. Dougie pare tulburat. Poate a rămas în oraș.

Îi spun că sunt sigură că nu a rămas în oraș, iar motivul pentru care nu l-am auzit venind și sunt sigură că a făcut-o este că mi-am găsit în cele din urmă dopurile de urechi și somnul meu a fost din fericire neperturbat.

— Vai, zice Dougie.

Chiar atunci Edward, care a examinat strada și toate casele, spune:

— Uite o mașină în fața noastră care arată exact ca a unchiului Joe. Are ceva scris pe o parte. Ce e?

— Văd eu, spune Bennie, încercând să-i ia binoclul lui Edward.

— Nu! strigă Edward, luându-l din mâinile încleștate ale lui Bennie și lovindu-l fără să vrea pe Jamie în cap.

— Uaaaaaaaaaaa! plânge Jamie.

— Șșșș, zice Stanley.

Draperiile din casa în care credem că e Joe încep să se miște.

— Ne-ai dat de gol! îi spune Edward lui Jamie.

— Uaaaa! spune Jamie.

— Repede, îi zic lui Dougie, desfă-i hamul lui Jamie și dă-mi-l mie.

Dougie mi-l dă pe Jamie, iar eu îl legăn până se liniștește.

— Văd eu.

Bennie încearcă din nou să ia binoclul.

— Nu! zice Edward.

— Da, spune Bennie, repezindu-se a doua oară.

Edward parează mişcarea şi Bennie cade pe podea.

— Aaaaaaa!

— Taci! zice Edward.

— Trebuie să împărţiţi, spun, acum încercând să ajung la capul lui Bennie să-l liniştesc în timp ce-l ţin pe Jamie în poală.

— Eu vleau noclu, spune Bennie trist chiar de sub scaunul meu.

— Lasă-l şi pe el, Edward, am zis.

— Nu!

Edward se îndepărtează de mine ca să nu pot ajunge la binoclu.

— Doamne fereşte! spune Dougie. O să ţi-l iau, Edward.

Apoi, când îşi schimbă poziţia ca să se aplece spre spatele maşinii să ia binoclul lui Edward, se aude un sunet groaznic.

Biiiiiiiiiiiiip!

— Dougie, stai pe claxon!

— Aaaaaa! face Bennie.

— Uaaaaaaa! urlă Jamie.

— Pentru Dumnezeu! zice Edward.

Draperiile se mişcă din nou.

— Şşşş, zice Stanley.

Deodată toată lumea tace şi stăm, îngroziţi de descoperirea noastră, în maşină. Draperiile încetează să se mai miste. Răsuflăm cu toţii uşuraţi.

— Mama lui Edward, spune Stanley.

— Da.

— M-am uitat la maşina soţului surorii dumneavoastră prin binoclu şi mi-am dat seama ce scrie pe ea.

— Da, Stanley, nu sunt sigură că...

— Scrie „Ticălos". E un cuvânt urât, nu? Mama mi-a spus că nu trebuie să spun vreodată cuvântul ăsta, aşa că trebuie să-mi cer scuze că l-am spus.

Îi spun lui Stanley că nu trebuie să-şi facă griji că a zis cuvântul urât pentru că n-o să-i spun cu siguranţă mamei lui că l-a zis.

— Îi zic eu, chicoteşte Edward. Unchiul Joe e un ticălos?

— Nu, am zis, e pur şi simplu antagonist cu tuşa Julia.

— Ce înseamnă anta-ceva?

— Păi înseamnă că el a cam părăsit-o.

— Hmm. Ăsta nu-i un lucru prea drăguţ, nu? Acum o să fie singură.

Îi spun că o să fie, cu siguranţă, singură.

— Pe copiii ei îi deranjează? Pe Robert îl deranjează?

Lui Edward îi place foarte mult de Robert pentru că, după cum spune: „Robert joacă jocuri marfă pe calculator".

— Sunt sigură că pe toţi copiii ei îi deranjează. Dar nu o să vorbim cu ei despre asta, nu-i aşa, Edward? Pentru că asta ar fi lipsit de tact.

— Bine. Deci când îi văd n-ar trebui să zic: „Am auzit că unchiul Joe v-a părăsit"?

— Nu, Edward. N-o să spunem asta pentru că s-ar putea să-i supere.

— Atunci de ce-l spionăm?

Îi spun că tuşa Julia vrea să vorbesc eu cu unchiul Joe şi să văd ce se petrece în viaţa lui.

— Bine.

Apoi se gândeşte puţin.

— Nu-mi mai place de unchiul Joe. O să-i spun unchiul Joe cel rău!

Stanley începe să se hlizească.

— Unchiul Joe cel rău. Mamei nu i-ar plăcea asta. N-am voie să spun cuvinte cum ar fi „rău".

— Tocmai l-ai spus! zice Edward.

Patruzeci de minute mai târziu, timp în care toată lumea a jucat jocuri nesfârşite, iar Edward şi Stanley au discutat despre plusurile şi minusurile cuvântului „rău" în multele sale contexte, jucăm toţi „Eu văd".

— Eu văd, cu ochiul meu, ceva ce-ncepe cu „p"! zice Edward.

— Ăăă, poliţist, zice Dougie.

— Unde? întreabă Edward.

— Nu e nici unul, spune Dougie.

— Ştiu, perete, spune Stanley.

— Nu, spune Edward.

— Noclu, spune Bennie.

— Nu, Bennie, „binoclu" nu începe cu „p", spune Stanley.

— De ce spune „noclu" la orice? mă întreabă Edward.

— Pentru că nu prea ştie multe cuvinte. Nu ştie alfabetul.

— Apropo de binoclu, zice Dougie, a văzut cineva ce se-ntâmplă la unchiul Joe acasă?

E o foială în spate când Stanley şi Edward îşi iau binoclurile şi le focalizează.

— Uau, zice Stanley. E o doamnă!

— Dă-mi binoclul, Edward!

Îl iau, îl focalizez şi, cu siguranţă, văd o femeie mergând pe alee, pe lângă maşina unchiului Joe.

— Dă-l încoace.

Dougie mi-l ia. Se uită prin el.

— Hmm, înaltă, blondă, slabă, la vreo treizeci de ani, chiar arată destul de bine.

— Crezi că asta-i ea?

— Da. Aş zice că e terapeuta noastră.

Îl întreb pe Dougie de unde naiba ştie asta. Până la urmă, încă nu ştim cu siguranţă că e casa unchiului Joe.

— Are aripi? întreabă Edward, sărind în sus şi-n jos pe bancheta din spate.

— Noclu la mine? îi spune Bennie lui Stanley când acesta-i dă binoclul.

— Da, Bennie, zice Stanley. Acum e rândul tău.

— Uuuu, spune Bennie, uitându-se invers prin el.

— Vine spre noi, zice Dougie. Repede, purtaţi-vă normal.

— Cum adică normal?

— Ăăă, prefă-te că te joci cu Stanley şi eu o să vorbesc cu mama voastră. Repede, Samantha, pune-l pe Jamie sub pulover şi prefă-te că-l alăptezi, ca să pară că de-asta ne-am oprit.

Îl iau pe Jamie şi-l bag sub pulover, dar la-nceput pare foarte surprins apoi începe să protesteze şi să mă lovească în burtă cu pumnii lui mici.

— Erp, bla, ga, spune.

Femeia blondă trece pe lângă maşină. Se uită înăuntru la noi puţin, noi îi zâmbim şi pleacă mai departe.

— Mi se pare drăguţă, spune Stanley.

— Dar nu are aripi, totuşi, spune Edward.

— Acum ce facem? întreabă Dougie.

Dezbatem asta puţin şi ne hotărâm că astea sunt opţiunile noastre: a) putem să mai stăm în maşină şi să vedem dacă iese unchiul Joe şi, dacă o face, putem să ne prefacem că am parcat pur şi simplu pe strada lui, toţi şase, din întâmplare, pentru că eram în drum spre supermarket şi ne-am oprit ca să-l alăptez eu pe Jamie.

— Dar am încetat să-l alăptez pe Jamie de luni de zile!

— Da, dar unchiul Joe nu ştie asta, zice Dougie.

Varianta b) ar fi să ne dăm toţi jos din maşină, să batem la uşă şi, dacă e unchiul Joe acolo, să intrăm la o cafea.

— S-ar putea să n-aibă cafea, spun.

— Hmmm, zice Dougie, poate suntem prea mulţi.

— Poate ar trebui să-i batem la uşă şi să fugim! spune Edward. Ştiţi, e un joc. Mi-a spus cineva despre asta. Se numeşte *Ciocăneşte la Charlie*.

— Dar care e scopul jocului? întreabă Stanley.

— Cred că e doar ca să enervezi pe cineva, spune Edward. Ştii tu, trebuie să răspundă la uşă şi nu e nimeni acolo!

— Mama spune că e urât să-i enervezi pe oameni.

— Păi n-o să enervăm pe nimeni, am spus.

— Nu putem să mergem pur şi simplu acasă? întreabă Edward.

— Ei, asta e varianta c, îi spun. Varianta renunţă şi pleacă acasă.

— M-am plictisit, spune Edward. Chiar vreau să merg acasă.

— Încă n-am prins o viespe, spune Stanley.

— Asta așa e. Mami, putem, te rog, să mergem să prindem o viespe?

Îi spun că e o mică problemă.

— I-am promis Juliei că o să vorbesc cu Joe pentru ea. Pur și simplu simt că nu pot pleca până nu fac asta.

— De ce nu te duci să vorbești cu el și noi te așteptăm aici? spune Dougie.

— Dar sunt așa de plictisit! zice Edward.

— De ce nu mergem toți la o cafenea în oraș și ne întoarcem după mami în jumătate de oră?

— Nuuu, mormăi Edward.

— Au ciocolată caldă și croasante la cafenea.

Dougie îmi face cu ochiul.

— De ce faci cu ochiul? întreabă Stanley.

— Nu e nici un fel de ciocolată caldă, nu? spune Edward. Minți, Dougie!

— Nu, nu mint. Dar nu pot să garantez, pentru că nu știu ce cafenea e deschisă. Dar toate cafenelele au ciocolată caldă.

— Asta așa e.

Acum Edward e liniștit.

— Deci atunci așa facem, îmi spune Dougie.

— Bine, dar ia-le tuturor ceva de mâncare. Jamie probabil moare de foame și Bennie n-a mâncat micul dejun.

— Eu ia noclu? întreabă Bennie plin de speranță.

— Da, Bennie, i-am spus. Sigur că poți să iei noclul.

Mă uit la ei cum pleacă înainte să prind curaj să bat la ușa unchiului Joe. Îmi tot aduc aminte ce mi-a spus sora mea despre el.

— Nu ştii cum e, mi-a spus ea la telefon ieri-dimineaţă. Poate fi violent. Ia pe cineva cu tine.

Da, bine, am luat pe cineva cu mine. L-am luat pe Dougie şi el a plecat la ciocolată caldă cu copiii mei, pentru că am uitat de temperamentul unchiului Joe. E ridicol, îmi spun. Omul ăsta a fost mereu blând ca o mâţă. O fi el mare. De fapt, mereu a fost mare – mare, puternic şi atletic. Mi se pare că obişnuia să vâslească în facultate. Mi-aduc aminte că Julia spunea că era destul de bun la asta. Pun pariu că de-asta i-a plăcut de el. E sportiv, blond şi destul de arătos.

Mă duc la uşă şi bat. Pam-pam-pam-pam. Nu se întâmplă nimic. Bat din nou. Tot nimic. Mă uit prin fanta pentru scrisori. Nu văd nici un semn de viaţă. Poate unchiul Joe nu locuieşte aici. Poate femeia blondă nu e Suki – terapeuta cu îngeri –, ci altcineva, care locuieşte fără nici o vină în zonă. Dar maşina! Ticăloasa de maşină! Asta e cu siguranţă a unchiului Joe, nici o greşeală aici. Deci trebuie să fie aici! Exact când sunt pe cale să renunţ şi să fug, uşurată, pe stradă şi să încerc să-i ajung din urmă pe Dougie şi pe copii, aud o voce spunând: „Vin, vin". E vocea unchiului Joe. La naiba! Mă uit din nou prin fanta pentru scrisori. Doamne, poartă un halat de baie. Evident c-a stat treaz toată noaptea făcând sex cu afurisita de Suki şi acum face baie.

Unchiul Joe deschide uşa.

— Samantha! exclamă el.

E în mod evident surprins. Se uită la mine. Eu mă uit la el. Arată bine – înalt, blond, mai slab ca de-obicei, tunsoare mai modernă, fără

pungi sub ochi, piele sănătoasă. Asta nu e bine.

— Samantha! spune din nou. Unde sunt copiii tăi?

— Copiii mei?

— Da, băieţii, unde sunt?

— Sunt cu Dougie la cafeneaua din oraş.

— Aha. Cine e Dougie?

Îi spun că Dougie e Dougie, adică prietenul meu Dougie, adică fostul soţ al lui Maxine.

— Ce s-a-ntâmplat cu Maxine?

— A fugit cu un ajutor de instalator de douăzeci şi şase de ani.

— Bravo ei. Mereu mi s-a părut că Dougie e un pic cam serios şi măcar Maxine a găsit un bărbat care face treabă bună cu mâinile!

Începe să nu-mi placă de unchiul Joe acum. Credeam că e un om drăguţ, blând, nu un idiot superobsedat de sex care-şi părăseşte soţia şi copiii. Îi spun că Dougie chiar e foarte supărat, dar cu siguranţă n-am venit să vorbim despre Dougie.

— Da, sunt sigur că nu.

Acum Joe pare că se simte vinovat.

— Scuze, intră. O să-ţi aduc o cafea.

Bucătăria e cam dezordonată. Sunt sticle de şampanie peste tot şi două ambalaje de prezervative desfăcute.

— A, da, spune Joe când observă că le-am văzut.

Le ia, împreună cu ambalajul de la un somon afumat foarte scump şi nişte macrou *terrine*, şi le pune în coş.

— Măcar eşti responsabil, zic.

— Da, a fost o noapte pe cinste noaptea trecută.

— Chiar nu ţineam neapărat să ştiu asta.

În timp ce se face cafeaua, mă uit prin casă. Deduc din toate dovezile că unchiul Joe cam duce o viaţă de burlac – fără mâncare în frigider, doar şampanie, patul nefăcut cu aşternuturile peste tot, denotând multă activitate în timpul nopţii, veioza de la capul patului răsturnată, hainele maldăr pe podea, baia murdară cu prosoape nespălate, pantofi aruncaţi pe scări, nimic despachetat din cutiile de mutat. Deduc faptul că Suki probabil încă nu locuieşte cu unchiul Joe, dar sunt mici dovezi care arată că ea există. E un şampon de femeie la duş, genul pe care femeile îl cumpără direct de la coafor pe sume mari de bani. E un chilot tanga de damă aruncat pe spătarul unui scaun. Tanga! Mai bine nu i-aş spune asta surorii mele. Şi e o revistă *Marie Claire* deschisă pe masa din sufragerie.

La cafea, îl întreb pe Joe dacă ştie de ce sunt aici.

— Da. Te-a trimis Julia.

— Am venit să te rog, din partea Juliei, să te întorci acasă. Te vrea acasă, Joe.

— Nu mă duc acasă, Samantha. Trebuie să-i spui asta.

Îi spun că trebuie să se gândească foarte mult şi bine la ceea ce vrea să facă.

— Ai responsabilităţi, Joe. Ai şase copii. Nu poţi să te aştepţi ca sora mea să aibă singură grijă de ei, fără bani şi fără posibilitatea de a se angaja până îşi ia diploma.

Joe spune că nu se aşteaptă ca ea să trăiască fără bani şi fără o slujbă şi că ar fi fericit să-i dea bani şi să plătească o bonă.

— Nu asta era ideea! Are nevoie de tine, te iubeşte şi nu poţi să dai la o parte şaisprezece ani de căsnicie, fără să mai încerci.

Dar îmi spune că a încercat. Spune că nu prea se mai înţeleg de mai mulţi ani. Zice că Juliei nu i-au plăcut niciodată lucrurile care i-au plăcut lui. Ea nu bea şampanie şi el o adoră. Ei îi plac animalele, lui nu. El voia doar trei copii, dar ea a refuzat să se oprească.

— Şi am cunoscut-o pe Suki. Suki e... şi surâde cu subînţeles.

— Văd cum e Suki!

— Nu, nu înţelegi. Samantha, vreau să mă asculţi. Vreau să-mi promiţi că n-o să te bagi şi n-o să spui nimic până când termin. Trebuie să înţelegi ceva.

Îi spun că o să încerc din răsputeri.

— Oamenii se căsătoresc din multe motive. Sunt cupluri care se căsătoresc când nu sunt îndrăgostiţi. Li se pare că sunt, dar nu sunt. De obicei se întâmplă când o femeie vrea copii. Îşi alege un bărbat care i se pare că ar putea fi un tată bun, care o să câştige bani, care o să aibă grijă de ea şi o să îi aducă de toate. Dar ce nu face este să-şi dea seama dacă ea chiar îl iubeşte sau nu pe bărbatul cu care s-a măritat. Ştii cum îl face asta pe bărbat să se simtă?

— Groaznic?

— Nu. Nu observă până când nu apare altcineva, de care se îndrăgosteşte şi ea se îndrăgosteşte de el. Apoi se simte, ei bine, se simte fantastic. Îşi promite că o să facă orice să fie cu femeia asta. Se uită înapoi la viaţa lui, vede compromisurile pe care le-a făcut şi se gândeşte: „Nu! N-o să mai fac asta, pentru

că am o singură viaţă şi să o trăiesc ca un om moral, dar unul care nu a cunoscut niciodată pasiunea iubirii, înseamnă să n-o trăiesc deloc".

O vreme stăm amândoi tăcuţi, uitându-ne în ceştile noastre de cafea. Îi spun lui Joe că nu l-am mai auzit de mulţi ani vorbind aşa mult.

— Te şochează că simt asta?

— Nu sunt sigură. Nu ştiu dacă sunt de acord cu tine. Pun pariu că şi sora mea era la fel de interesantă ca Suki atunci când ai cunoscut-o şi nu aveaţi copii, ipotecă şi toate chestiile astea.

— Nu. Acum zâmbeşte. Sora ta nu a fost niciodată ca Suki.

Îi subliniez că sunt doar primii fiori ai pasiunii, că toată lumea simte asta când de-abia a cunoscut o persoană cu care se-nţelege.

— De-asta au aventuri. Gândeşte-te ce o să se întâmple când pasiunea se stinge şi o să vezi că în căutarea satisfacţiei tale sexuale ai distrus vieţile a şase copii şi ţi-ai părăsit soţia. Cum o să te simţi atunci, Joe?

— Nu renunţ la Suki.

Joe pare puţin ameninţător.

Acum m-am cam săturat de Joe. Îi spun că trebuie să plec. Mai încerc o dată.

— Joe, ascultă-mă. Tot sexul ăsta cu Suki o să se ducă. Totul se duce. Dar nu şi copiii tăi. Iubirea Juliei pentru tine nu o să se ducă. Gândeşte-te la asta din punctul lor de vedere. I-ai abandonat pe ei şi pe ea.

— Nu-i adevărat. Sora ta nu m-a iubit niciodată. Întreab-o despre asta.

Îi spun că ea susţine că-l iubeşte, că-l vrea înapoi şi să cântărească asta o vreme înainte să facă ceva drastic.

Joe se repede deodată în jurul mesei şi mă prinde foarte tare de cot.

— Să-i spui afurisitei de soră-ta să mă lase-n pace. Auzi? E o nebună. Mi-a zgâriat maşina. Ţi-a spus asta, zi? Ţi-a spus?

— Da, mi-a spus. Acum, Joe, te rog să-mi dai drumul. Copiii mei au nevoie de mine şi mă aşteaptă în maşină.

Joe îşi descleştează mâna.

— Îmi pare rău.

Arată palid.

— Doar că... e foarte greu pentru mine.

— Da, am spus sec. Văd.

— Nu. Mă refer la faptul că nu pot să-i văd pe copii. Te rog, roag-o pe Julia din partea mea! Te implor. Cere-i să mă lase să-i văd pe copii. Te rog, Samantha. Ştii că-i iubesc.

Îi spun că o să o întreb, dar că trebuie să plec.

Unchiul Joe mă conduce până la maşină. Edward îl vede şi-şi scoate capul pe geam.

— Bună, unchiule Joe, spune el vesel.

— Bună, Edward, spune Joe.

— Am fost la o cafenea şi am băut două căni de ciocolată caldă fiecare.

— Două! am zis.

— Bennie şi Jamie le-au dat pe gât, aşa că Dougie ne-a mai luat.

— Eu am noclu, zice Bennie, scoţându-şi cu greu capul de sub Edward.

— Bună, Bennie, spune unchiul Joe. De ce ai binoclu?

— Pentru că, spune Edward, am spionat...

— ...oamenii din oraş pentru un proiect pe care-l facem la şcoală, spune Stanley, al

cărui cap apare de pe cealaltă fereastră din spate.

Ochii lui Joe se îngustează.

— M-ai spionat, Edward?

— Nu.

Edward pare rănit.

— Cum poţi să spui aşa ceva, unchiule Joe?

Apoi îşi bagă capul înapoi în maşină, urmat repede de Bennie şi de Stanley.

— Scuze, spune Joe.

Ridic pur şi simplu din umeri.

— Păi ne mai vedem, atunci.

Joe încearcă să mă pupe, dar mă întorc.

— Gândeşte-te, i-am spus.

— O s-o fac.

În maşină toată lumea e tăcută. Dougie se uită puţin la mine şi în cele din urmă spune:

— Cum a mers?

— Nu prea bine. Nu ştiu. E în faza de negare.

— E rău? spune Edward piţigăiat în spate.

— Poate, un pic, am zis.

— Ce tare, spune Stanley.

Când ajungem acasă, casa e tăcută şi rece. Dougie dispare. Le pregătesc prânzul copiilor.

— În patul lui John n-a dormit nimeni, spune Dougie întorcându-se-n bucătărie.

Oftez. Îi spun că, acum, a încetat să-mi pese.

— Trebuie s-o sun pe sora mea să-i spun ce s-a-ntâmplat. Ea aşteaptă, Dougie.

— O s-o suni pe Santa? Trebuie să afli unde e John.

— De ce? E un bărbat în toată firea. Sper că e la spital vizitând-o pe Janet. Poate a venit târziu aseară, s-a trezit târziu şi a făcut patul. Poate că totuşi a dormit aici.

— Obişnuia să-şi facă patul? întreabă Dougie suspicios. Nu pare genul de bărbat care şi-ar face vreodată patul.

Îi spun că John Întâiul chiar era surprinzător de curat şi ordonat când venea vorba să-şi facă patul, dar dacă el, Dougie, e chiar îngrijorat, aş putea să-i dau numărul Santei şi ar putea s-o sune el şi să-ntrebe.

— N-ar fi mai simplu?

— N-o să fac asta! zice Dougie. Oricum, e prea tânără pentru mine.

— Are douăzeci şi şapte de ani! Eşti gelos, nu?

— Nu, nu sunt. Ştii că sunt încă îndrăgostit de Maxine!

— Of, mă dau bătută în ceea ce priveşte viaţa ta amoroasă. Nu mai ştiu cine de cine e îndrăgostit.

Mă duc în birou s-o sun pe sora mea. Îi văd pe Edward, Stanley şi Bennie în spate, căutând viespi, Jamie a adormit pe canapea. Julia răspunde de prima dată.

— L-ai văzut?

— De unde naiba ştiai că sunt eu la telefon?

— Pot să identific cine mă sună, spune nerăbdătoare.

— Cum?

— Suni la compania ta de telefoane şi îi rogi.

O întreb de unde ştie de serviciul ăsta, pentru că de obicei e cu milioane de ani în urma tuturor când vine vorba de revoluţia tehnologică, mai puţin a mamei, care încă le mai spune pick-up-urilor gramofoane când nimeni nu mai cumpără nici măcar discuri.

— Nu sunt aşa de în urmă, spune Julia. Robert mi-a arătat cum să pornesc computerul ieri. A fost fascinant.

— Dar de unde ştii să identifici apelantul? o întreb din nou.

— Tessa, ciobăniţa, mi-a arătat cum să-l folosesc.

— Pe ciobăniţă o cheamă Tessa?

— Ce-are Tessa?

— Mă gândeam că o ciobăniţă are un nume mult mai puţin de clasă de mijloc şi mult mai de la ţară, de exemplu Dorcas sau Demelza. Şi de unde se pricepe la telefoane?

— Prietenul ei lucrează la compania de telefoane.

— Ciobăniţa are prieten? Glumeşti!

— Nu, nu glumesc.

Apoi sora mea îmi spune că deviez de la subiect, adică soţul ei rătăcitor.

— Hai, Samantha, l-ai văzut? Curmă-mi nefericirea.

Aşa că îi spun. Nu-i spun tot. Nu-i spun despre misterioasa şi atrăgătoarea femeie blondă care a ieşit din casa unchiului Joe. Nu-i spun nici despre tanga. Nu-i spun despre discursul cu dragostea. Dar îi spun că bea şampanie şi pare să nu mănânce altceva decât somon afumat şi pate de macrou.

— A slăbit?

— Da.

— Ştiam eu! Nu se hrăneşte corect. Pentru că nu are hrană pentru suflet. Asta spune cartea mea.

— Ce carte citeşti acum?

— *Mâncare pentru suflet*. E despre cum să-ţi hrăneşti nu doar trupul, ci şi mintea.

— Şi cum faci asta?

— Trebuie să mănânci mâncare crudă, boabe, seminţe şi alte chestii de-astea, trebuie

să fii fericit şi să duci o viaţă frumoasă, iar Joe nu face asta.

— Nu. Joe cu siguranţă nu face asta!

— Ce vrei să spui cu „Joe cu siguranţă nu face asta"?

— Vreau să spun doar că nu e foarte frumos să-ţi părăseşti soţia şi copiii şi să te înfiinţezi ca bărbat singur băutor de şampanie într-un oraş din apropiere.

— Cum adică băutor de şampanie? Nici măcar nu-i plăcea şampania.

Îi spun că probabil îi place acum, judecând după numărul de sticle goale pe care le are pe dulap.

— Ce-a spus despre mine? întreabă Julia, acum părând cu adevărat îngrijorată. Aţi vorbit despre mine? Aţi vorbit despre Suki?

— Da.

— Doamne, deci există o Suki! se vaită ea.

— Probabil. Dar ştiai asta, nu?

— Speram să nu fie adevărat. Doamne, face sex cu ea, nu?

— Cred că da.

— Aaaa!

Apoi se lasă o scurtă tăcere.

— Julia, să nu faci nimic nebunesc, da? Nu te duce să-i zgârii maşina din nou sau să te cerţi. Doar... doar stai calmă.

— Samantha, spune Julia încet. Se întoarce Joe?

— Nu. El spune că nu.

Se lasă o tăcere şi mai lungă.

Apoi strigă:

— TICĂLOSUL! şi închide telefonul.

13. Duminică seară

În mare parte a serii nu pot să mă gândesc decât la leneveala mea de mâine. Toată seara, după ce regina corporatistă a venit să-l ia pe Stanley şi în timp ce eu şi Dougie am discutat şi John al Doilea a ascultat, cât l-am aşteptat pe John Întâiul să vină acasă, m-am gândit la asta. A trebuit să mă lupt din greu ca s-o obţin.

— Trebuia să leneveşti azi! mi-a zis John al Doilea când i-am spus intenţile mele.

— Cum aş fi putut lenevi azi? A trebuit să mă duc să-l spionez pe unchiul Joe!

John al Doilea s-a gândit puţin şi a zis:

— Dar asta a fost alegerea ta!

— Dar ce altceva puteam să fac? E sora mea!

John al Doilea a mai dat din cap, s-a mai gândit şi, în cele din urmă, a zis că a acordat toată atenţia situaţiei lenevelii şi s-a hotărât să renunţe la leneveala lui de luni pentru mine.

— O meriţi. Până la urmă, la ce săptămână ai avut...

Dar curând după asta, ne-am ciondănit. A început destul de nevinovat când l-am rugat să-l ducă pe Bennie la culcare şi mi-a aruncat una din privirile alea de „Nu poţi tu?“.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic.

S-a prefăcut că răsfoieşte prin ziar.

— Nu vrei să-l duci pe Bennie la culcare?

— Aş fi fericit să-l duc pe Bennie la culcare. Doar că am fost la serviciu toată ziua şi vreau şi eu câteva momente să mă relaxez, să beau un pahar cu vin şi să răsfoiesc ziarele. Apoi o să-l duc pe Bennie la culcare.

— Dar Bennie e obosit. L-am spionat toată ziua pe unchiul Joe şi chiar cred că trebuie să se ducă acum la culcare.

— Păi, spune John pe un ton indiferent, dacă trebuie să se ducă acum la culcare, de ce nu-l duci tu?

Am vrut să spun: „La naiba, nu vreau să-l duc pentru că e greu să-l bagi în pat", dar nu am făcut-o. În loc de asta, am zis:

— Credeam că-ţi place să stai cu copiii.

— Îmi place să stau cu copiii.

John părea destul de exasperat.

— Dar vreau şi eu vreo cinci minute. Chiar contează cinci minute sau te-ai hotărât că Bennie trebuie să se ducă la culcare fix în momentul ăsta din motive pe care nu poţi să mi le explici?

— Nu, nu-i vorba despre asta, am spus supusă. E vorba că e rândul tău, asta-i tot.

Cum să duci copiii la culcare

Edward

Edward n-ar trebui să fie aşa de greu de dus la culcare. Are opt ani. Ar trebui, desigur, să se ducă singur la culcare, dar n-o face.

Asta pentru că Edward a învăţat arta amânării. Asta se-ntâmplă.

Edward, care stă lipit de canapea, la Familia Simpson*: Mi-e foame.*

Eu: De ce nu ţi-ai mâncat toată mâncarea, atunci?

El: Nu prea mi-a plăcut.

Eu: Era cotlet de miel. Îţi place cotletul de miel. M-ai rugat să-ţi fac cotlete de miel şi ţi-am făcut!

El: Era prea multă carne pe ele.

Eu: Sigur că era carne pe ele. Sunt cotlete de miel!

El: Nu vreau să mai mănânc niciodată.

Eu: Nu fi ridicol. Dacă nu mănânci cotlete, ce-aş putea să-ţi mai gătesc?

El: Paste şi pesto.

Eu: Nu poţi să trăieşti cu paste şi pesto.

El: De ce nu?

Eu: Pentru că sunt pline de carbohidraţi şi ar trebui să încerci să mănânci câte ceva din fiecare categorie de alimente în fiecare zi.

El: Cum adică, categorie de alimente?

Eu: Ştii tu – proteine, carbohidraţi, lactate, genul ăsta de lucruri.

El: Bine, atunci o să beau un pahar cu lapte.

Eu: Şi vitamine, şi minerale, şi legume proaspete!

El: Păi o să mănânc un morcov şi un castravete la lapte. E bine? (Edward apoi se ridică, umblă prin bucătărie şi găseşte un măr) Uite, vezi? Mănânc un măr. Un măr! E bine? Intră într-o categorie de alimente?

Eu: Edward, acum eşti pur şi simplu ridicol. Şi ştiu ce faci.

El: Ce fac?

Eu: Îmi pui în mod intenţionat întrebări prosteşti ca să eviţi faptul că Familia Simpson *s-a terminat şi nu vrei să te duci la culcare.*

Edward o să insiste că-i e foame şi o să continue pe tema asta până când o să spun: „Pentru Dumnezeu, atunci ia-ţi ceva de mâncare!". O să se hotărască că vrea un covrig „extraterestru", cum îi spune el – pune tot covrigul în toaster, îl incinerează şi-l mănâncă întreg şi fără unt – şi o farfurie de fructe. Apoi o să stea ca un Buddha imuabil pe canapea, uitându-se la ecranul gol al televizorului şi mâncând foarte, foarte încet. Dacă vrea să fie foarte enervant – ceea ce se întâmplă în mare parte a timpului –, o să ia toate maşinuţele de jucărie şi maşinile de pompieri pe care Bennie le-a lăsat înşiruite cu grijă, gata să se joace cu ele a doua zi dimineaţa, şi o să le împrăştie prin cameră. Şi o ţine tot aşa.

Când îl duc în cele din urmă pe Edward sus, începe să-şi facă griji dacă are apă, ceea ce înseamnă că trebuie să se ducă să verifice şi, dacă nu are, trebuie să se ducă jos, destul de laborios şi plângându-se mult. Apoi insistă să-i citesc un capitol din cartea lui, iar când îi spun că nu pot sub nici o formă, pentru că are opt ani şi e în stare să-şi citească şi singur şi că Bennie mă aşteaptă şi el să-i citesc o carte, iar el are doi ani şi nu poate să citească, Edward se zvârcoleşte de parcă ar fi muşcat de o mie de şerpi, spunând:

— Nu e corect, nu e corect. Îi citeşti lui Bennie şi mie nu!

— Nu te mai lălăi, îi spun lui Edward.

— Ce-nseamnă asta ?

Apoi trebuie să-i promit lui Edward că o să-i citesc, dar numai după ce îl pun pe Bennie în pătuţ.

Asta înseamnă că tot procesul de culcare durează două ore. Două ore irosite.

Bennie

Bennie e cel mai greu de dus la culcare. Nu vrea niciodată să intre în baie, să se spele pe dinţi, să-şi pună scutecul, să se ducă sus, să-şi pună pijamaua, să-l lase pe Edward să-i citească o poveste, să mă lase pe mine să-i citesc o poveste, să intre în pat, nimic. Ca să rezolv această problemă, a trebuit să învăţ arta persuasiunii. Să spunem că l-am prins pe Bennie – nu e un lucru uşor, dar nu poţi decât să-ncerci. Să spunem că l-am ademenit pe micul Bennie să-şi dea jos vasul de flori din cap oferindu-i bobo. Să spunem că micul Bennie stă acum fericit pe podeaua bucătăriei, mâncând un castronel de muguri de pin şi stafide, pe care le preferă bomboanelor. Ce fac acum ? Mă gândesc la o modalitate să-l ademenesc pe scări. Spun :

— Uite, Bennie. Am găsit alt castronel plin cu bobo. Vrei şi bobo astea ?

Să sperăm că Bennie spune :

— Da.

Atunci eu spun :

— Dar bobo astea nu pot fi mâncate decât sus, în pat la tine.

Acum micul Bennie se uită foarte suspicios la mine :

— Pat 'a mine?

— Da. Doar în pat la tine. Bobo astea sunt bobo speciale de mâncat în pat, dar, dacă nu te duci la tine-n dormitor, or să dispară înapoi în ţara bomboanelor, cunoscută ca dulapul.

— Bobo fac tai-tai în lumea bobo?

— Absolut!

Bennie atunci va fugi, într-un caz fericit, repede sus în patul lui.

Sunt, totuşi, probleme cu planul ăsta. Problema numărul unu e Edward. Iată variantele a ceea ce ar putea face Edward ca să-mi distrugă complet planul de a-l duce pe Bennie la culcare: a) Edward ar putea să apară din baie fierbând de nervi că lui Bennie i s-a dat voie să mănânce înainte de culcare.

— Eu de ce n-am voie să mănânc bobo înainte de culcare? va spune Edward. Nu mă laşi să mănânc nimic! Eşti drăguţă cu Bennie şi rea cu mine!

Bennie, care acum va fi convins că Edward vrea să-i fure bobo, o să-şi ia castronul şi o să fugă sub masa din biroul meu şi o să refuze să iasă de-acolo şi trebuie luată de la-nceput toată chestia cu persuasiunea.

Sau: b) Edward apare din baie în timp ce se spală pe dinţi şi apoi o să se arunce într-o tiradă morală despre Bennie care mănâncă bobo pentru că nu s-a spălat pe dinţi, şi el, Edward, a trebuit s-o facă.

— Nu poţi să mănânci bobo înainte de culcare! va urla la Bennie. Nu te-ai spălat pe dinţi!

Apoi o să mă acuze de favoritism, şi Bennie, care acum va fi din nou convins că Edward o să încerce să-i fure bobo, o să se ducă în birou.

Uite şi celelalte lucruri care ar putea să l incite pe Bennie să nu vină în pat: ar putea suna telefonul, la fel şi soneria, tatăl lui ar putea să vină acasă exact în nanosecunda în care îl urc pe Bennie pe scări, ar putea veni Santa să stea cu copiii, ar putea fi pisica pe scări (lui Bennie îi e frică de pisică, pentru că e o mizantropă rea care zgârie pe oricine se apropie de ea. „Pitică lea. Lea pitică", spune Bennie dacă o vede), ar putea lătra câinele. Bennie s-ar putea hotărî că nu mai vrea bobo.

Dar, în general, acum Bennie nu se mai duce la culcare decât dacă Edward se duce la culcare. Aşa că acum trebuie să-l conving pe Bennie să urce pe scări, determinându-l în acelaşi timp pe Edward să iasă din baie şi să se ducă şi el sus. Dar când Edward vrea apă şi Bennie vrea apă. Când Edward vrea o poveste, Bennie vrea trei poveşti. Când Edward vrea să mă duc jos să-i citesc o poveste, Bennie vrea să rămân sus şi să stau lângă el până adoarme. Nu e chiar bine. Aveam obiceiul să adorm în patul lui Edward când era mic şi mi-a luat şapte ani să-l scap de obiceiul ăsta. Şapte ani! N-o să-mi petrec şapte ani dormind lângă Bennie.

Apoi, când l-ai dus în cele din urmă pe Bennie în pătuţul lui, vrea caseta asta, caseta aia, dar nu p-aia. Ieri a vrut caseta cu Poştaşul Pat. *Azi o să i-o pui şi o să spună „Nu, nu Pat! Pat e ulât. Nu pace Pat!" şi apoi trebuie să treci prin partea plictisitoare a alegerii unei casete.*

— Sam Pompierul, *Bennie? spui plină de speranţă.*

— Nu, ulât, se aude vocea înăbuşită de sub aşternuturi.

— Animalele din pădurea Farthing?
— *Nu, ulâte animale.*
— *Poate* Noddy?
— *Ulât.*

Poate dura o veşnicie. Dar, dacă-ţi pierzi cumpătul, e un dezastru, pentru că Bennie începe să urle şi să plângă, apoi bate în marginile pătuţului său aşa de tare că-l trezeşte pe Jamie, apoi toată casa e trează şi eşti din nou de unde ai început. Nu, trebuie să ai grijă când duci la culcare un Bennie mic. Trebuie să găseşti o casetă care să fie acceptabilă. Trebuie să-l bagi în pătură înconjurat de o sticlă de apă, una de lapte şi castronul lui plin de bobo. Trebuie să-i aprinzi lumina de veghe, să-i pupi fruntea palidă şi apoi să te furişezi tăcută pe scări să-i citeşti lui Edward un capitol din cartea lui, folosindu-ţi cea mai înceată, ca de şoricel, voce şi apoi să te duci tiptil – tiptil pe ultimul rând de scări şi să te rogi să n-auzi vocea subţire a lui Bennie: „Maaaaamiiii?". Pentru că, dacă o auzi, totul e pierdut. Trebuie s-o iei de la capăt.

Atunci sunt trei ore pierdute.

Jamie

Jamie, totuşi, e uşor de băgat în pat. Pur şi simplu îl bagi în cadă, apoi îl înfăşori într-unul din prosoapele lui de bebeluş, care are urechiuşe pe el. Îl duci sus, îl întinzi şi îi masezi trupuşorul cu nişte ulei, iar el se foieşte, se întinde şi gângureşte, apoi îi pui scutecelul, salopeta, şi-l bagi în pătuţul lui. Când îl pui jos, oftează, se freacă la ochi şi-ţi zâmbeşte, îşi bagă degetul mare-n gură şi

adoarme. Apoi nu mai trebuie să-l vezi în următoarele douăsprezece ore. E miraculos!

Şi Bennie era aşa şi uite cum e acum. Îşi petrece jumate din timp plimbându-se cu o vază de plastic pe cap.

Oricum, aseară devreme a pornit totul din cauza chestiunii cu Bennie şi, în cele din urmă, Dougie s-a oferit să-l ducă pe Bennie la culcare şi – surprize, surprize – a funcţionat! Dougie l-a dus pe Bennie sus ca pe-un prinţ, sătul şi fericit cu burta lui mare şi albă. Aşa am rămas eu şi John singuri jos, cu chestii de discutat. L-am întrebat pe John de ce credea că unchiul Joe a părăsit-o pe sora mea.

— Nu ştiu. E foarte ciudat.

— Crezi că e din cauză că are o criză a vârstei de mijloc?

— Cred că toată lumea are o criză a vârstei de mijloc.

Apoi, înainte să ajungem mai departe, Dougie a reapărut jos.

— E vreo şansă să mâncăm ceva?

— Păi luăm cina? spune John al Doilea. Nu vreau să mă plâng, Samantha, dar n-am luat cina două seri la rând.

— Am renunţat la gătit. Am avut multe pe cap, în caz că cineva n-a observat.

— Toţi avem multe pe cap, spune Dougie, desfăcând o sticlă de vin. E vorba că nu e de mâncare! Ei, va trebui să bem.

— Dougie, spun eu, nu ţi se pare că bei cam prea mult?

— Nu.

Apoi i-am întrebat pe el şi pe John de ce nu poate unul dintre ei să facă cina.

— Am fost la serviciu! spune John al Doilea.

— Eu vreau doar să mă-mbăt, zice Dougie.

— Crezi că ar trebui să-i facem din nou patul? mă întreabă John, uitându-se la Dougie cum bea vinul.

Îi spun că da, ar trebui.

— Casa asta parc-ar fi din *Ziua cârtiței*, a spus John. Da, Samantha o să pregătească cina și eu o să-ți fac patul, Dougie.

— Pari că ai pune ceva la cale, spuse Dougie, uitându-se la John cu un ochi.

— Nu, nimic, Dougie. Doar mi se pare că ar trebui să dormi bine la noapte.

— Toată lumea ar trebui să doarmă bine la noapte.

— Sunt sigur că așa o să facem toți. Ce-ai vrea să mănânci?

— Mă tratezi ca pe-un copil, zise Dougie.

— Da, așa faci, John, am spus. O fi Dougie beat, dar nu e prost.

— Nu, nu sunt prost, spuse Dougie, bând al treilea pahar cu vin.

Apoi se ridică de pe scaun și încearcă să-l îmbrățișeze pe John.

— Nu fi supărat pe mine. Am spionat prin noclu toată ziua și sunt puțin cam terminat.

— De ce ești terminat? întreabă John.

— Santa, i-am făcut eu semn din buze.

— Maxine, spune Dougie. Încă o mai iubesc. Toată lumea încă o mai iubește și ea m-a părăsit.

— Eu n-o iubesc, spune John, îndemnându-mă să încep să-ncălzesc fasolea, care era cam singurul lucru ușor de gătit pe care-l puteam vedea la noi în bucătărie.

— N-o iubeşti? spune Dougie, trântindu-se la loc în scaunul lui. Ba da, o iubeşti! Toată lumea o iubeşte. Toată lumea îmi spune asta. Îmi tot spun ce idiot am fost că am lăsat-o să plece din cauza chestiei ăleia cu fereastra şi acum nu se întoarce pentru că şi-o pune cu, cu persoana aia tânără!

Dougie s-a lăsat pe masă, cu capul pe braţe.

— De ce, de ce, de ce! se văita. Ce poate să facă ăla, instalatorul ăla, pentru ea? Ce? E ca o zână, un spiriduş, ca ielele. E aproape ilegal! Aproape pedofilie!

— Ţi-e mai bine fără ea, spuse John.

— Sunt nefericit fără ea!

Dougie se întinde după alt pahar cu vin.

— Doar pentru că vrei să fii nefericit.

— Nu e adevărat. Mi-am petrecut douăzeci de ani cu ea. Douăzeci. Voi de când sunteţi împreună?

— De vreo cinci.

— Exact! Cinci ani nu înseamnă nimic. Ştiam totul despre Maxine. Îi ştiam punctele slabe. De-asta mă iubea, pentru că o înţelegeam.

— Nu voia să aibă copii, Dougie!

— N-am vrut niciodată copii. Am spus asta noaptea trecută, John. A fost o decizie comună.

— Bine, mie mi s-a părut mereu că e păcat. Ştii cât de mult iubeşti copiii. A fost o cruzime şi-o răutate din partea ei să nu te lase să-i ai. Poate ai iubit-o, dar, dacă te-ar fi iubit cu adevărat, ţi-ar fi dat ceea ce voiai.

— E totul bine pentru voi, spune Dougie, acum părând cam sătul. Sunteţi cel mai fertil cuplu din ţinut. Ştim toţi ce mult iubiţi voi doi copiii. Ce minunaţi sunteţi ca părinţi!

— Dougie! am spus, amestecând niște pesto în fasolea lui.

— E adevărat.

A mai dat pe gât niște vin.

— Nu vă dați seama cum o făceați pe Maxine să se simtă? Venea pe-aici la o ceașcă de ceai și se întorcea aproape în lacrimi. „E femeia perfectă!" spunea despre tine, Samantha. Tu și burta ta mereu însărcinată, copiii minunați, afurisitele de poze cu cartofi de pe perete și prietenele de la grupul de joacă. O făceai să se simtă tristă, singură și inferioară.

— Astea sunt tâmpenii, Dougie.

Am amestecat niște parmezan în fasolea lui, pentru mai mult gust.

— Nu am vorbit niciodată cu Maxine despre motivul pentru care nu avea copii. Ea era cea care tot vorbea despre asta și cum ei sunt ca niște mici extratereștri! Ea era cea care tot trâncănea despre cât de plină de succese era cariera ei și ce proastă trebuie să fiu eu dacă stau mai mult acasă cu copiii decât lucrând. Și nu eu te-am părăsit, Dougie. Eu sunt tot aici, la naiba!

Și m-am supărat și m-am enervat așa de tare, că am scos niște chili dintr-un borcan pe care l-am văzut deodată în fața mea și l-am adăugat în fasolea lui Dougie.

— Sunt doar beat, spune Dougie cerându-și scuze.

Își pune capul în mâini.

— Și voiam copii, știi. Doar că n-am făcut niciodată tămbălău. De ce nu am făcut tămbălău? Eram sub papuc. Sunt demn de milă.

Îi pun lui Dougie fasolea în față.

— Ce-i asta?

Se uită la ea suspicios.

— Fasole, Dougie. I-am pus şi pesto ca să aibă gust bun, deşi nu meriţi.

— Scuze.

Dougie a luat o îmbucătură, apoi a sărit ca ars. Şi-a acoperit gura cu mâinile. Gâfâia şi parcă alerga pe loc.

— La naiba! La naiba!

A scuipat fasolea în chiuvetă şi a luat un pahar de apă.

— Ce-ai pus? a strigat, uitându-se la mine cu ochi înnebuniţi.

— Chili. Meritai.

— Ştii, Samantha, poţi să fii aşa afurisită!

Apoi a plecat, cu John pe urmele lui.

Aşa că iată-ne, aşteptând ca John Întâiul să vină acasă şi, când vine, e ca şi cum am avea un străin printre noi. Spune: „Scuze că n-am prea stat pe-aici" şi „Edward mai e treaz?".

— Sigur că nu, spun eu. E trecut de miezul nopţii!

Apoi îi spun că nu contează că n-a prea stat cu noi, deşi absenţa lui m-a surprins, desigur, pentru că mi se părea că vrea să ia cina cu mine seara trecută, dar nu mai contează.

— Ei, nu mai contează, repetă John Întâiul. Am promis c-o scot pe Santa în oraş.

— Da, care-i treaba cu Santa? întrebă John al Doilea.

— Îmi place de ea. E proaspătă. Eu sunt singur. Mama mea e pe moarte. Şi, în caz că n-a mai observat nimeni, e şi foarte sexy.

Şi foarte sexy. Deodată aceste cuvinte penetrează ceaţa de pe creierul meu.

— Scuze, ce-ai spus? Ai spus că Santa e foarte sexy?

— Da.

John al Doilea îşi dă seama unde se ajunge. Se întinde să mă apuce de braţ. Dar sunt de neoprit.

— Scuze, John, dar mi se părea c-ai spus că te-ai schimbat.

— M-am schimbat. M-am întors să-mi iau o răspundere faţă de tine şi de Edward.

— Şi ce fel de răspundere ar fi asta?

— Ştii tu, spune, servindu-se nonşalant cu un pahar de vin. Să-l văd pe Edward, să-l scot în oraş, să câştig nişte bani, să-ţi dau o parte din ei.

— Deci răspunderea te-a făcut să dispari toată ziua cu Santa, nu?

— Îmi pare rău, dar nu înţeleg unde baţi.

— Nu vezi cât de nelalocul lui e?

— Cum adică?

Se întinde iar nepăsător după vin.

— Nu e un afurisit de bar.

— Ce?

— În fine, spun, cum adică „cum adică"? Nu e un lucru greu de înţeles. Ai venit aici să-ţi vezi mama pentru că e în spital. Ne-ai rugat să te lăsăm să stai la noi pentru că eşti fostul meu soţ şi tatăl lui Edward, pe care nu l-ai mai văzut de ani de zile. Apoi, în loc să vii să-ţi pui cenuşă-n cap şi să-i ceri iertare lui Edward pentru toţi anii ăştia în care nu l-ai văzut, nu i-ai trimis bani de ziua lui sau cadouri sau vederi, nici măcar nu te-ai dus să-ţi vizitezi biata mamă, te duci şi te cuplezi cu bona mea! E scârbos! E atât de juvenil, tipul care se cuplează cu bona soţiei. Nu-ţi dai seama?

— Dar nu mai eşti soţia mea, aşa că pot să fac exact ce vreau. Aşa că nu, nu mi se pare scârbos sau juvenil. Şi oricum, presupui că „m-am cuplat" cu Santa, după cum te-ai exprimat tu elocvent. Poate am făcut-o, dar la fel de bine poate nu, dar orice s-ar fi întâmplat n-are nimic de-a face cu tine.

— Nimic de-a face cu mine! În caz că nu-ţi aduci aminte, sunt mama lui Edward şi orice îl afectează pe el are de-a face cu mine!

— Şi când ai de gând să-i dai drumul de lângă fusta ta, Sammie?

— Eşti doar un ticălos egoist. Încerci să mă ataci pe mine pentru că te simţi vinovat că i-ai tras-o Santei. Nu ştiu de ce m-am aşteptat la altceva din partea ta. Mereu a fost totul numai despre tine, despre ce vrei să faci şi unde vrei să mergi. N-ai făcut niciodată nimic să-i faci pe plac lui Edward. Ţi-ai petrecut viaţa dezamăgindu-l şi acum o faci din nou. Când ţi-a păsat de el mai mult decât de tine, John?

— Ascultă, Sammie. Nu vezi ceea ce e evident? Nu-l iubesc pe Eddie cât îl iubeşti tu. N-am făcut-o niciodată şi nici n-o s-o fac.

— Asta e foarte trist, spune John al Doilea, prinzând în cele din urmă o cale să intre în conversaţie.

— Hai, nu plânge pentru scumpul tău vin, spune John Întâiul, acum întorcându-se să se uite la John al Doilea. Îl ai pe Eddie acum. Bucură-te de el. Fii fericit şi lasă-mă să-mi văd de viaţa mea.

Chiar atunci sună telefonul. Nici unul dintre noi nu se mişcă.

— Telefonul tău are obiceiul să sune în momente de criză, spune John Întâiul.

Sora mea! Doamne!

Ridic receptorul. Nu aud decât liniște și apoi ceva destul de înăbușit.

— Cine e?

Acum aud cum cineva își trage nasul.

— Cine e? întreb din nou. Julia, tu ești? E unu noaptea. Julia? Te rog, vorbește cu mine.

Apoi aud o voce stinsă, ca a Juliei, spunând:

— Joe e în spital.

— Poftim? Cum adică Joe e în spital?

Văd că amândoi John-ii și-au întrerupt conversația.

— Ce-a pățit? E bine? Ce se-ntâmplă?

— A fost înjunghiat în braț și i-a fost atinsă o arteră, a pierdut mult sânge și... e destul de grav.

— Doamne, Julia. Te rog, spune-mi că nu te-ai certat cu el și l-ai înjunghiat și acum o să faci închisoare pentru omor. Te rog, nu-mi spune asta. Te rog, Julia, te rog.

— O, nu, n-am fost eu! N-am aruncat cu o farfurie în el și nu l-am atacat.

— De unde știi că cineva a aruncat c-o farfurie-n el și l-a atacat?

— Eram acolo. Am văzut!

E foarte agitată.

— Ai văzut? Cum se poate să fi văzut?

— Păi trebuie să-mi promiți că nu te superi pe mine pentru că știu că mi-ai spus să nu mă duc pe-acolo, dar am făcut-o pentru că eram foarte supărată după ce-am vorbit cu tine și m-am hotărât să mă duc să vorbesc cu el sau să-i zgârii „ticălos" și pe cealaltă parte a mașinii, dacă nu vorbea cu mine. Oricum, eram în fața ușii lui Joe când l-am văzut venind acasă și părea așa de trist, încât m-am

dus să discut cu el şi, Samantha, ştii ce-a făcut? M-a luat în braţe şi mi-a zis c-a făcut o mare greşeală şi, sincer, Samantha, cred că plângea! Da, plângea! Ştiam eu c-o să-i fie dor de mine. Eram pe cale să-i spun ce dor mi-a fost şi mie de el, dar atunci am observat că se tot uita agitat în jur şi apoi, deodată, a plecat de lângă mine şi a zis că trebuie să plece, dar că mă iubeşte şi o să ne vedem în curând.

— Şi ce s-a mai întâmplat?

— Păi, imediat a venit femeia asta blondă alergând pe alee ca o furie. Eu mă ascundeam în spatele unui tufiş, aşa că nu m-a văzut, slavă Domnului, pentru că eram aşa de speriată. De fapt, Samantha, tu nu mi-ai spus că e blondă.

— N-ai întrebat niciodată.

— Da, dar nu mi-ai spus intenţionat, nu-i aşa, pentru că ştii ce mult mă enervează blondele?

— Da, fix de-asta nu ţi-am spus.

— Oricum, blonda asta bătea la uşă şi apoi, când Joe a deschis, ea a sărit asupra lui şi ţipa foarte tare la el şi urla: „Te-am văzut! Te-am văzut!". Şi bietul Joe, Joe al meu, încerca s-o împingă şi vedeam că se uită după mine, pentru că ştii cât de atent şi grijuliu e. Chiar e un bărbat minunat şi era clar foarte îngrijorat că Suki m-ar putea vedea şi ataca! Apoi m-am furişat şi m-am băgat în maşină şi-am condus ca o nebună până acasă şi tremuram, pot să spun, dar cum am intrat pe uşă, suna telefonul şi era poliţia, rugându-mă să vin la spital pentru că Joe voia să fiu acolo şi dup-aia mi-au spus ce s-a-ntâmplat. Suki l-a atacat! Probabil l-a văzut când mă săruta.

— Te sărută?

— A, da. Nu ţi-am spus asta? Oricum, de-abia m-am întors de la spital şi nu ştiu dacă o să reziste şi...

Julia acum plânge şi mormăie în acelaşi timp.

— Şi acum nu ştiu ce să fac sau la cine să apelez, apoi m-am gândit la tine. M-am gândit că ştiu cine ştie ce să facă – tu! O, Samantha, trebuie să m-ajuţi. Mereu ştii ce să faci. Ce-ar trebui să fac?

Îi spun Juliei că sunt foarte confuză. E târziu şi e totul încâlcit şi amândoi John-ii sunt aici.

— Bună, John-ilor! strigă sora mea tare-n telefon.

— Bună, Julia! strigă şi ei la unison.

— Ce mai faceţi, John-ilor?

— Bine!

— JULIA! Ai băut?

— Puţin.

Doamne, se ameţeşte dintr-un pahar. Asta nu e bine.

— Trebuie să m-asculţi, îi spun. Trebuie să vorbeşti cu cei de la poliţie şi să le spui ce ştii.

— Dar le-am spus. O, e aşa de distractiv. Le-am spus că eram acolo, cu Joe, ştii, soţul meu Joe, şi le-am spus-o chiar aşa. Am zis: „Eram acolo cu soţul meu, discutam şi ne sărutam, apoi mi-a cerut să plec şi femeia asta nebună, slabă, blondă şi atrăgătoare a venit şi l-a atacat!", asta le-am spus!

— Dar nu ai văzut-o atacându-l, nu?

— Nu, nu chiar.

— Şi nu e puţin ciudat că ai plecat şi te-ai dus acasă, ceea ce ţi-ar fi luat – cam cât? Douăzeci de minute?

— De fapt mi-a luat zece. E foarte rapid noaptea pentru că drumurile erau aşa de libere, eu eram aşa dată peste cap de ceea ce se-ntâmplă şi de săruturi, încât cred c-am condus mult mai repede decât de obicei.

— „Săruturi"? Parcă spuneai că v-aţi sărutat doar o dată.

— E important? De câte ori ne-am sărutat?

— Nu. Dar chiar vrei să-mi spui că-n alea zece minute Suki l-a înjunghiat pe Joe cu o farfurie spartă după ce s-au certat, a venit ambulanţa şi l-a dus la spital şi apoi poliţia te-a sunat să-ţi spună că vrea să te vadă? În doar zece minute?

— Da. Ciudat, nu, cât de repede se-ntâmplă lucrurile? Oricum, ce-ar trebui să fac?

— În primul rând, calmează-te. Trebuie să le spui copiilor ce s-a-ntâmplat, aşa că trebuie să fii calmă.

— Da. O să mai beau un pahar cu vin. Poate asta o să m-ajute.

— Vinul n-o să te-ajute.

— Dar tu bei vin.

— Da, dar eu sunt obişnuită cu el.

Apoi îi spun că trebuie să se ducă la spital dimineaţa.

— Asta-i şansa ta să-l recucereşti. Trebuie să-l vizitezi, să-i dai să mănânce struguri şi să o iei de la capăt.

— Dar nu vreau să mă duc singură la spital. Ştii că nu-mi plac spitalele. Toată lumea ştie că ajungi să te-mbolnăveşti mai rău în spital, aşa că nu prea am încredere în ele şi

cred, de fapt, că Joe ar trebui să se externeze și să vină acasă să mă lase pe mine să am grijă de el.

— Da, dar fiind realiști, o arteră rănită nu poate fi tratată acasă, nu?

— Hmm. Am o carte cu remedii din plante pe-aici pe undeva. Știu că ți se par prostii, dar tratamentul ăla pe care l-ai luat de la magazinul cu mâncare sănătoasă l-a ajutat pe Edward când avea varicelă, nu?

— Da.

— A, uite. Am cartea în fața mea și spune că *Bacillus natto*[1] e chestia care-ajută sângele să se coaguleze. Ai auzit de-așa ceva?

— Nu.

— Nici eu. Se pare că e făcut din boabe de soia făcute la aburi. Iac! Crezi că boabele de soia pregătite la aburi pot să ajute sângele să se coaguleze?

— Habar n-am. Uite, Julia, o să vin mâine la spital ca să te susțin, bine? Unde e?

— Prestwood General.

— Prestwood General? Acolo s-a dus Bennie când a înghițit niște fructe.

— A înghițit niște fructe? Pun pariu că e un remediu în carte pentru asta. Iată-l! Cartea spune că-ți trebuie niște...

— JULIA! O să vin la spital mâine-dimineață. Bine?

— Bine, spune Julia.

Când închid telefonul, văd că cei doi John-i discută toată povestea Julia-unchiul Joe.

---

1. *Bacillus natto* = denumirea latinească a unei specii de bacterii.

— Îl cunoşti pe unchiul Joe? îl întreabă John al Doilea pe John Întâiul.

— Sigur că-l ştiu pe unchiul Joe! Mi-aduc aminte când sora lui Sammie s-a măritat cu el! Mereu mi s-a părut că n-o să meargă. Am spus asta, nu-i aşa, Sammie? La petrecere, am spus: „O să-l părăsească, ascultă ce zic. E prea plictisitor pentru ea". Şi uite ce s-a-ntâmplat!

— Da, dar el a părăsit-o pe ea, spune John al Doilea.

— Adevărat, adevărat. Ce-i al tău, e-al tău. Am greşit!

Începe să râdă până când îi spun că mergem amândoi la spital a doua zi dimineaţă.

— Da.

— Putem să mergem toţi – tu, eu şi Edward – şi eu pot să-i văd pe unchiul Joe şi pe mama ta într-o singură vizită. Pare logic, nu?

— Da.

— Şi tu – mă uit la John al Doilea – poţi să ai grijă de copii.

— Da.

Văd că John Întâiul pare neliniştit.

— Nu vrei să-ţi vezi mama, nu?

— Ba da.

— Atunci de ce eşti aşa de ezitant în privinţa asta?

— Nu e vorba de mama mea, Sammie. Sunt îngrijorat pentru sora ta.

— Sigur că eşti îngrijorat pentru sora mea. Soţul ei a fost înjunghiat şi ea s-a apucat de băut. Ar trebui să fim toţi îngrijoraţi pentru sora mea.

— Nu, nu e vorba de asta. Uite, te-ai gândit la ce ţi-a spus sora ta?

— Nu, drace, evident că nu m-am gândit la asta, pentru că de-abia mi-a spus, la naiba!

— Hei, liniștește-te. Doar că mă gândeam... apoi ezită.

— Da? am spus nerăbdătoare.

— Dacă, ăăă... Dacă sora ta minte?

— Ce vrei să spui? De ce-ar minți sora mea?

— Păi...

Acum se uită disperat la John al Doilea.

— Cred că ceea ce încearcă John să spună, zice John al Doilea tacticos, e că durata e foarte ciudată, știi. Sora ta ajunge acasă în zece minute și în astea zece minute, cumva Suki îl înjunghie, sună ambulanța și tot așa... ceva nu se potrivește.

— Stai puțin. Vrei să-mi spui că Julia l-a înjunghiat pe Joe?

— Păi, spune John al Doilea, pe cine altcineva mai avem? Dacă Julia s-a dus pe-acolo și ea și Joe nu s-au împăcat, ci s-au certat?

— Da, spune John Întâiul, sora ta poate s-a dus să zgârie „Ticălos" pe mașină, poate Joe a văzut-o și s-au certat și ea l-a înjunghiat!

— Poftim? Sora mea să-și înjunghie soțul în stradă? Nu cred!

— Sigur că nu, spune John al Doilea, dar poate sora ta s-a dus să discute, lucrurile au scăpat de sub control și ea s-a pierdut cu firea, a spart o farfurie și i-a tăiat fără să vrea brațul unchiului Joe cu ea, iar apoi, când a auzit-o pe Suki la ușă, a fugit prin spate și a plecat.

— Sau dacă Suki n-a venit deloc! spune John Întâiul. Sora ta ar fi putut să plece și să cheme ambulanța de la un telefon public.

— Da, sigur. De-asta poliţia o acuză pe Suki de atac, nu?

— Dar oare o acuză pe Suki? spune John al Doilea. Asta a zis Julia?

— Nu chiar, dar îmi închipui că poliţia o s-o ajungă din urmă şi o s-o acuze în cele din urmă.

— Da, dar nu ştii sigur că Suki l-a înjunghiat pe Joe, nu? întreabă John al Doilea.

— Nu, nu ştiu.

— Exact, spune John al Doilea. Sora ta l-a înjunghiat pe Joe!

— Nu ştim asta, John.

— Ba da, ştim.

— Cum?

— Pentru că e evident. Sora ta e nebună de gelozie şi acum face puşcărie pentru tentativă de crimă!

— John! Destul! Sora mea n-a înjunghiat pe nimeni. E o persoană blândă şi grijulie şi nimeni n-o bagă-n închisoare!

— O, Samantha, spune John al Doilea blând, venind spre mine să mă îmbrăţişeze. S-ar putea să fie doar puţin nebună momentan, scumpo. Asta-ţi face dragostea când eşti gelos.

Apoi se uită la John Întâiul cu subînţeles.

— Hei, spune John Întâiul aruncându-şi braţele-n aer. Nici măcar nu ştiu cine pe cine e gelos aici şi acum. Chiar nu ştiu.

Când suntem în pat, îl întreb pe John, John al meu, ce a vrut să spună prin comentariul ăla.

— Cine pe cine crezi că e gelos?

E obosit şi adormit. Capul îi atârnă puţin într-o parte. A început să facă un uşor zgomot de sforăit. Face asta tot timpul. E pe jumătate

grohăit, amestecat cu sforăit şi un fornăit la sfârşit. În seara asta încerc metoda cu împinsul uşor ca să-l trezesc.

— O, Samantha, spune, târându-se spre mine. Nu pot să vorbesc despre asta acum.

Are ochii închişi şi nu vrea să-i deschidă.

— Te rog, spune-mi, John. Chiar vreau să ştiu. La ce te-ai referit când ai zis chestia aia cu gelozia?

— Nici măcar nu-mi aduc aminte ce-am zis. Sunt aşa de obosit, Samantha. Putem, te rog, să vorbim mâine-dimineaţă despre asta?

— Nu.

Îl mai împing puţin în piept.

— N-o să dorm. Serios, n-o s-o fac.

John oftează. Se ridică într-un cot, deschide ochii şi se uită la mine.

— Cred că vreau să spun că toţi suntem geloşi pe ceilalţi. E natura umană.

— Păi cine pe cine e gelos în casa asta?

— Poate Dougie e gelos pe viaţa noastră de familie. Nu într-un fel urât, dar poate un pic într-un fel trist. E gelos şi pe John pentru că e cu Santa.

— John e cu Santa?

— Da, e. Sigur că e. Şi nu-ţi place asta pentru că eşti, parţial, geloasă pe Santa.

— Sunt?

— Da, eşti geloasă pe cum arată şi eşti foarte geloasă pe ea şi John.

— Nu, nu sunt!

— Ba eşti. Eşti supărată pentru că voiai să iei cina cu John aseară şi Santa a intrat pe teritoriul tău.

— Şi tu pe cine eşti gelos?

— Sunt gelos pe fostul tău.

— Nu, nu eşti! Te rog, nu-mi spune că ai prefera să ai viaţa lui decât a ta. John, ai vrea?

— Of, Samantha, sigur că nu. Nu în realitate. Doar părţi din ea. Părţile cu fantezia de libertate. Hai, Samantha, e un joc pe care-l jucăm cu toţii. Dacă aş fi liber, aş...

— Ce ai face? Nu ai avea copii? Nu m-ai avea pe mine?

— Nu, dragă, pentru că văd atât de clar gelozia lui John.

— Asta cu ce mai are legătură?

— Cu tine.

— Cu mine?

— O, da.

Acum John mă mângâie pe păr şi-mi sărută ochii.

— Cu tine, scumpa mea. Te-a iubit atunci şi încă te mai iubeşte şi cum aş putea să-l învinuiesc, pentru că eşti o bijuterie, Samantha, o bijuterie strălucitoare şi, odată ce te posedă cineva, nu ar trebui să-ţi dea vreodată drumul, iar el a făcut-o şi gândul ăsta, cunoştinţa lucrului ăstuia, îl omoară. De-asta e aici, să te ceară înapoi.

— Nu, nu-i aşa. E aici pentru că mama lui e pe moarte şi acum vrea să facă sex cu Santa. Poate deja a făcut sex cu Santa.

— Cred doar că ar trebui să ştii despre intenţiile lui, asta-i tot.

— N-are astfel de intenţii! Şi, oricum, nu mă interesează deloc. E aşa de obositor şi egoist.

Dar acum John adoarme. Deodată mi se pare foarte frumos. Mă duc spre el şi-l alint.

— Te iubesc, îi spun.

— Ştiu, murmură, apoi, când somnul vine şi-l fură, spune dintr-odată, aproape în aerul nopţii, dar sora ta a cam înnebunit, să ştii!

Apoi a adormit.

14. Luni

Azi vreau foarte tare să lenevesc, dar evident că n-o să am parte de asta. Edward e în dormitor, făcând un dans al ploii sau cam așa ceva. Tot țopăie de pe-un picior pe altul și bate din palme deasupra capului. E foarte ciudat.

— Ce faci, Edward?

— Încerc să te trezesc! spune rânjind.

— Dar de ce încerci să mă trezești?

— Azi ieșim cu tati! spune Edward fericit. Nu merg la școală. Mergem la spital!

— De unde știi asta?

— Pentru că mi-a spus tati! Tati a zis: „Azi mergem la spital s-o vizităm pe bunica ta", și eu am spus: „Uraa!".

Apoi Edward coboară pe scări. Boc. Boc. Boc. Boc. Boc.

— Hmm, observ că-i spune dușmanului meu „tati", zice John al Doilea de sub cearșafuri.

Mă întorc și-l găsesc gol ca un bebeluș sub așternuturi.

— Nu-ți face griji, spun, sărutându-l. John o să plece în curând și o să-l ai din nou pe Edward.

— Nu știu dacă îl vreau înapoi.

John se debarasează de cearșafuri și se lipește de mine. E fierbinte și puțin transpirat.

— Eşti bolnav? Eşti foarte fierbinte.

— Din cauza ta, spune, sărutându-mă pe ureche. Vrei să mai facem un Edward?

— O, Doamne, nu un Edward, am chicotit.

— Ce zici de încă un Bennie sau Jamie, atunci?

— John, azi mă duc la spital să văd o femeie pe moarte şi un om care se poate sau nu să fi fost atacat de sora mea.

— Da, dar nu te duci acum, nu?

Îşi plimbă mâna în sus şi-n jos pe coapsa mea într-un fel destul de atrăgător.

— Păi nu fix acum, am spus, întorcându-mă spre el şi sărutându-l.

Ador să-l sărut. Uneori aproape-mi vine să leşin. Dar azi are un gust urât în gură. Miroase a alcool.

— Miroşi ca un beţiv.

— A, asta nu-i foarte sexy, nu?

Se aşază uşor deasupra mea.

— Merge pentru moment.

Îl mângâi pe spate şi închid ochii. John are mâinile sub fundul meu şi mă trage spre el. Deschid ochii să mă uit în ai lui, dar tot ce văd, chiar deasupra umărului său stâng, e uşa deschizându-se şi acolo, cu ochii albaştri cât cepele, uitându-se atent la noi, e Bennie.

— Tati, ce faci? spune, sărind în patul nostru şi lovindu-şi tatăl peste fund. Voi goi! Şi eu gol!

E adevărat. Bennie n-are nici o haină pe el.

— De ce nu ai haine pe tine, Bennie?

— Eu făcut pipi, spune supărat. Eu ud.

— Păi, zice John calm, cu mâna pe sânul meu, de ce nu te duci jos şi-l rogi pe Edward să-ţi facă o băiţă fierbinte ca să te cureţi?

— Nu. Eu vleau tati la baie.

— Bennie, Edward e în stare să-ţi facă o băiţă.

— Nuuuuuuu! se vaită Bennie. Vine tati!

— Trebuie să renunţăm la asta, nu? spune John, sărutându-mă uşor pe frunte.

Dau din cap.

— Poate mai târziu?

Dau din nou din cap.

— În seara asta.

Apoi stau în pat şi privesc lumina soarelui aruncând diverse forme pe perete. Aud sunetele familiare ale casei sub mine şi în jurul meu. Îl aud pe Dougie, care acum a reuşit să stea la noi tot weekendul, foindu-se în camera liberă. Mormăie şi bombăne puţin. Pun pariu că-l doare capul. Îl aud pe Edward jos, pălăvrăgind cu tatăl lui verzi şi uscate.

— L-am pus pe Dougie pe lista cu rele azi, spune el, pentru că a făcut aşa o gălăgie când a venit la culcare!

— Da, spune John Întâiul.

— Dar tu eşti pe lista cu bune, tati, pentru că te-ai trezit să-mi faci micul dejun!

— Şi ce vrei la micul dejun, fiule?

— Un covrig extraterestru!

— Bine!

Doamne, cum s-au schimbat lucrurile. Acum câteva zile, John Întâiul habar n-avea ce e un covrig extraterestru, dar iată-l făcându-i unul fiului său. Îmi dau seama că-mi place să-i aud împreună. Asta mi-am dorit dintotdeauna, ca Edward să fie iubit de către tatăl lui.

Apoi îl aud pe Bennie bălăcindu-se-n baie.

— Cinci răţuşte au plecat într-o zi, îi cântă John al Doilea, peste dealuri, peste

văi. Bennie chiţăie de plăcere. Mama raţă a făcut....

— Mac, mac, mac, mac, spune Bennie.

— Dar doar patru răţuşte s-au întors.

— Aaaaa! strigă Bennie.

Din nu ştiu ce motiv, mă simt mulţumită. Asta e viaţa mea. Am trei băieţi şi trei bărbaţi care mă iubesc sub acelaşi acoperiş. Cărei femei nu i-ar plăcea? Îl aud pe Jamie jucându-se în pătuţul lui.

— Ma-ma-ma, vorbeşte el singur.

Deodată mă simt plină de dragoste.

Apoi mi-aduc aminte ce mi-a spus John al Doilea aseară. E gelos pe John Întâiul? N-ar trebui. John Întâiul mi-a spus mereu că nu-şi poate găsi fericirea şi asta mă întrista.

— Dar Edward şi cu mine te facem fericit, nu? îl întrebam, dar el nu răspundea niciodată.

Asta e diferenţa dintre John-i. John al Doilea e fericit cu familia sa. E fericit cu mine. Nimic nu-l face pe John Întâiul fericit. Apoi fac o listă în capul meu cu toate diferenţele lor: John Întâiul se pricepe la bani (ciudat pentru un om aşa lipsit de speranţă); John al Doilea nu se pricepe deloc. John Întâiul are ureche muzicală; John al Doilea nu poate să cânte nici măcar la linguri. John Întâiul e slab; John al Doilea nu e slab. John Întâiul a călătorit mult; John al Doilea de-abia a trecut graniţa. Dar, şi ăsta e un mare dar, lui John al Doilea îi place sexul. Lui John Întâiul nu părea să-i placă sexul sau poate nu-i plăcea sexul cu mine. John al Doilea nu e foarte certăreţ şi când totuşi ne certăm, se încheie foarte repede. John Întâiul e foarte certăreţ şi nu-şi schimbă starea ore, zile şi chiar mai

multe ore şi zile. John al Doilea iubeşte copiii, toţi copiii. John Întâiul detestă toţi copiii. John al Doilea are grijă de mine. John Întâiul m-a părăsit. Gata. Asta spune tot.

Apoi îl aud pe John Întâiul încercând să vorbească despre *Războiul stelelor* cu Edward.

— Chiar mi se pare că Darth Vader e un personaj interesant, spune el. Ştii, crescut de un om sufletist, cu intenţii bune, dar de fapt tatăl lui e un personaj mult mai profund, mai întunecat, care are doar nevoie de timp ca să înveţe să-şi iubească fiul.

— Nu ştiu la ce te referi.

Îmi dau seama că s-a oprit cântatul din baie.

— Păi, continuă John Întâiul, uneori oamenii au mai mult de un tată.

— Eu am doi taţi, spune Edward fericit. Tu – tu eşti tatăl meu bio-ceva – şi tati, tati care locuieşte cu mine.

— Dar numai unul dintre noi e tatăl tău adevărat, Eddie, nu-i aşa?

— Da?

Edward pare încurcat.

Sar din pat, iau un halat şi mă reped jos. În acelaşi timp, John al Doilea apare din baie cu Bennie înfăşurat într-un prosop. Văd faţa lui John. E furios.

— John...

Se întoarce spre mine şi-mi spune, aproape şoptit:

— Asta trebuie să înceteze. Ce efect crezi că are asta asupra minţii lui Edward?

— Nu ştiu, i-am şoptit nervoasă.

— Păi ar trebui să te gândeşti la asta.

Apoi îl ia pe Bennie şi dispare în dormitorul lui.

Intru în bucătărie.

— E timpul să te îmbraci, Edward, zic eu.

— O, dar de ce?

— Pentru că mergem la spital.

— Acum? zice John Întâiul.

— Da, acum!

De îndată ce-a ieşit Edward din cameră, îi spun lui John că trebuie să discutăm. Îi spun că e nu numai lipsit de tact, ci îl provoacă intenţionat şi n-o să accept asta.

Îşi ridică mâinile.

— Nu, nu, nu.

Dar îi spun să înceteze să vorbească despre cine e tatăl adevărat al lui Edward. Îi spun că John al Doilea l-a crescut şi că el, John Întâiul, îi datorează lui John al meu, John al Doilea, foarte multe şi că ar trebui de fapt să-i mulţumească pentru că a fost aşa un tată bun pentru Edward.

Vreau să continui, când intră Dougie în bucătărie. Arată groaznic. Are părul sculat, pielea palidă şi miroase.

— Doamne, Dougie! îi spun. Arăţi groaznic.

— Mă simt groaznic! Mă simt de parcă mi-ai fi pus chili în fasole!

John Întâiul se uită la mine.

— Sammie, i-ai pus lui Dougie chili în fasole?

— Da, i-am pus, dar numai pentru că era beat şi enervant.

— Poţi să fii aşa vacă uneori, spune el.

— Asta am spus şi eu, zice Dougie, dar eu am folosit alt cuvânt!

— Ce cuvânt ai folosit? întreabă Edward, care acum s-a întors jos purtând o pereche de pantaloni rupţi care nu ar fi putut fi mai zdrenţuiţi nici dacă se rostogolea cu ei în noroi şi apoi îi agăţa într-un gard.

— O, Edward, spun eu. De ce porţi pantalonii ăştia groaznici? Bunica o să creadă că nu te îmbrac aşa cum trebuie.

— Sunt pantalonii mei norocoşi, se smiorcăie Edward. Prietenul meu Stanley spune că mă fac să mă simt fericit!

— O pereche de pantaloni te face să te simţi fericit? exclamă John Întâiul.

— Ar trebui să-i încerci şi tu, îi spun.

— O, m-ai lovit, îmi răspunde.

— Bine, copii, spune Dougie. Destul cu cearta. Când plecaţi la spital?

Apoi îmi dau seama că Dougie nu ştie despre înjunghierea unchiului Joe.

— Nu! spune el când îi zic.

— Asta nu e tot, se bagă John Întâiul. Eu cred că Julia a făcut-o chiar ea!

— Doamne Dumnezeule! spune Dougie.

— Poftim? întreabă Edward, care îşi făcea de lucru cu panoul, dar acum s-a oprit. Tuşa Julia l-a înjunghiat pe unchiul Joe?

— Nu, sigur că nu, spun eu.

— Da, l-a înjunghiat! spune John Întâiul.

— Atunci o s-o pun pe lista cu rele, zice Edward.

Acum suntem toţi în maşină, eu, John Întâiul şi Edward, şi ne îndreptăm spre spital. Am sunat-o pe Julia, care părea şi mai supărată decât ieri-seară, să-i spun că ne întâlnim la recepţie.

— Recepție? Nu-i hotel, Samantha, să știi. E un spital! Nici măcar nu știu dacă au asemenea lucruri cum sunt recepțiile!

A închis.

Apoi reușesc s-o sun pe mama să-i spun ce s-a-ntâmplat.

— De-abia te-aud, a zis ea. E un telefon de pe vas pe uscat.

— Știu asta. Unde ești?

— Sunt aproape de Assuan. Mă distrez de minune!

A zis că știe tot ce s-a-ntâmplat pentru că a vorbit azi-dimineață cu Julia.

— I-am spus surorii tale că nu sunt deloc surprinsă că s-a ajuns la asta. I-am spus că știam că o să fie un dezastru dinainte să se mărite cu el, a zis cu tonul ăla pe care-l folosesc oamenii când vorbesc cu surzii.

— De ce nu i-ai spus asta atunci?

— Nu m-a întrebat. Trebuie să plec acum, intrăm în port! a spus și a închis.

În mașină, Edward stă în spate, jucându-se un joc imaginar care presupune ca el să facă fețe tâmpite și să arunce o pălărie imaginară în aer. Jamie și Bennie sunt acasă, cu John al Doilea și cu Dougie. Se duc toți la pub la prânz.

— Mi-ar fi plăcut să merg la pub să iau prânzul, spune John Întâiul.

— Ei bine, nu te duci, îi zic. Te duci s-o vizitezi pe mama ta.

Apoi s-a strâmbat la mine și și-a pus mâinile la ochi, ceea ce făcea mereu când era deosebit de enervat.

Când opresc în parcare, Edward o vede pe Julia așteptând afară, în fața intrării spitalului. Robert e cu ea.

— Uite-o pe tușa Julia! spune entuziasmat. Uite-l pe Robert! Pot să mă duc să-i văd?

Apoi se apleacă pe fereastră.

— Robert! strigă el. Sunt eu, Edward. M-am învoit de la școală!

Robert îi face înapoi cu mâna, destul de jenat.

— Hei! continuă Edward. Am auzit că tatăl tău v-a părăsit!

Robert întoarce privirea.

— Edward! îi spun.

— Ce? Te rog, pot să cobor, mami?

Îi dau drumul și el fuge să se alăture mătușii lui.

— Doamne, e lipsit de tact! îi zic lui John.

— Cam ca tine, înseamnă.

Mă întorc să mă uit la el și sunt pe cale să-i spun o replică usturătoare, când văd că arată foarte nefericit.

— John, ce Dumnezeu s-a întâmplat?

— Nu pot să intru. Nu pot s-o văd. Nu vreau s-o văd.

— De ce nu? E mama ta. Are nevoie de tine.

— Nu pot să-ți explic, Sammie. Mi-e frică de ea. Nu am mai fost chiar apropiați de ani de zile și acum... mi-e frică de ce o să-mi spună.

Pot să înțeleg asta. Mi-aduce aminte de atunci când m-am dus la Devon să-i spun mamei lui că eu și John Întâiul ne-am despărțit. Janet ne invitase pe toți trei să mergem la ea într-o vacanță de-o săptămână, dar John plecase cu o lună în urmă și știam că trebuie să mă duc să-i spun. Pur și simplu s-a uitat spre mare când îi povesteam cum John și-a făcut bagajele și a plecat.

— O să se întoarcă, a zis ea.

Îi spun că eu nu cred că o s-o facă.

— Dar de ce nu l-ai făcut să rămână?

— Nu puteam să fiu gardianul lui. A vrut să plece. Ce sens ar fi avut să-l oblig să rămână?

— Probabil a vrut să rămână, dar l-ai forțat să plece, nu-i așa?

Îmi dădeam seama că e nervoasă. Am încercat s-o calmez. I-am spus că am venit s-o văd pentru că era bunica lui Edward. I-am spus că putea să-l vadă pe Edward cât de des voia. Nu mi-a răspuns, așa că am stat acolo, vara târziu, în livada ei plină de fructe. Îmi amintesc zumzetul viespilor.

Apoi Janet s-a înfuriat deodată așa de tare că a început să țipe la mine:

— John e soțul tău! Locul tău e lângă el.

I-am tot spus că el nu mă vrea lângă el, că nu-l vrea nici pe Edward lângă el, dar nici nu voia s-audă.

— Ar fi trebuit să-l obligi să rămână cu tine, a spus din nou. Ar fi trebuit să-l pui pe el pe primul loc.

Apoi m-a prins de braț și m-a dus, cu Edward tropăind în spatele meu, în curtea din față, m-a condus la mașină și m-a rugat să plec.

— O să-ți scriu, a zis.

Și așa a făcut, iar de-a lungul anilor eu și Edward am făcut acele excursii la Devon în fiecare an, dar după asta n-a mai fost la fel, sincer.

Așa că-i spun lui John că da, mi se pare că mama lui poate să fie destul de înfricoșătoare.

John mă ia de mână și o strânge afectuos.

— Dar o să ai grijă de mine, nu-i așa, Sammie?

Îi spun că se poartă ca un copil și că ar trebui să înceteze să mai fie așa patetic. Se preface că-și flutură genele. Îl întreb dacă i-a zis mamei lui că venim și eu și Edward s-o vizităm azi.

— Nu vreau s-o șocheze.

— Nu, i-am spus și de-abia așteaptă să vă vadă pe tine și pe Edward.

— Și ai discutat despre John al Doilea cu ea și despre faptul că mai am doi copii?

— Sigur că da.

— Și ce-a zis? Vreau să spun că eu și Edward am stat la ea în Devon când eram însărcinată și n-a zis nici o vorbă despre asta!

John se uită în altă parte.

— Nu cred că vreau să repet.

— Grozav.

Apoi John se uită la mine și începe să-mi strângă mâna și mai tare.

— Ea crede în căsnicia pe viață. De-asta a fost așa supărată când ne-am despărțit.

— Vrei să spui când ai plecat?

— Nu mi-ai dat nici o șansă! Și până când mi-am dat seama că am fost un mare prost, tu plecaseși cu John.

Îi aduc aminte că eu nu prea am plecat cu John.

— N-am plecat cu nimeni! Am fost singură cu Edward o groază de timp. Nu că m-ai fi ajutat vreun pic!

— Ai putea să nu-i spui asta mamei mele? zice John destul de agitat.

Chiar atunci se aude o bătaie-n geam. E Julia.

— Aveţi de gând să ieşiţi din maşină?

Ieşim şi John se duce destul de stângaci să-i strângă mâna Juliei, dar ea se întinde şi-l îmbrăţişează. El pare foarte stânjenit.

— A, bună, Julia. Nu ne-am mai văzut de mult.

Se îndepărtează de el şi-l priveşte de sus în jos.

— Arăţi bine, John. Ce mai faci? Nu ne-am văzut de ani de zile!

— Fac bine.

— Ce cauţi aici? Ai venit să-l vezi pe Joe?

— Nu. John pare puţin alarmat. Am venit s-o văd pe mama.

— E bolnavă? întreabă Julia veselă.

— JULIA! am zis. Ţi-am spus că mama lui John e la secţia de oncologie.

— A, da, spune Julia, cu una dintre expresiile ei îngrijorate pe faţă. Of, Doamne! E foarte greu, nu? Bietul de tine.

Apoi se uită atent la John.

— Pot să întreb ce fel de, ce fel de, ştii tu, chestia aia care-ncepe cu „c" are mama ta?

— Julia! am spus din nou.

— Nu, e-n regulă, spune John Întâiul. A început la ovare şi acum s-a întins în tot corpul.

— A început la ovare? murmură Julia. S-a întins în tot corpul... vai, dragă, asta nu-i de bine. Pare o formă agresivă de... ăă... de chestie cu „c".

— Mama lui are cancer, mamă, spune Robert. De ce nu spui pur şi simplu cancer?

— Sunt puţin superstiţioasă, zice Julia. Mereu am crezut că superstiţiile sunt mai mult decât folclor. Cred că sunt lucruri pe

care le-am învăţat când eram copii, care sălăşluiesc undeva în creierul nostru. De exemplu, „să nu treci pe sub o scară" e evident. Să arunci sare peste umărul tău stâng după ce ai vărsat-o are de-a face cu diavolul care stă pe umărul ăla, aşa că are ceva logică. Dar aia cu pisica neagră care-ţi taie calea? N-am înţeles niciodată ce...

— MAMĂ!

— Da, scuze. Trebuie să mergem pe drumurile noastre diferite. Robert e înnebunit să-şi vadă tatăl, cum sunt şi eu, desigur.

Ne punem de-acord să ne-ntâlnim cu John Întâiul la secţia de oncologie după ce eu şi Edward îl vizităm pe unchiul Joe.

Aşa că noi patru – eu, Edward, Robert şi sora mea – ne îndreptăm spre rezerva G, unde e Joe.

— E ca şi cum ai sta undeva, nu? spune Julia. E cam ca un hotel! Eşti aşa isteaţă, Samantha, să-i spui hotel.

— Nu i-am spus hotel. Am spus doar să ne-ntâlnim la recepţie.

— Da, dar asta voiai să spui! Oricum, dacă mă gândesc la el ca la un hotel, nu mai sunt aşa agitată.

Am lăsat-o să vorbească în timp ce ne plimbam pe coridoare după coridoare. Cei doi băieţi se joacă „Eu spionez".

— Eu văd, cu ochiul meu, ceva ce-ncepe cu „t", spune Robert.

— Tifon? întreabă Edward.

Robert dă din cap.

— Tărăşenie? întreabă Edward plin de speranţă.

— Unde-i tărăşenia?

— Peste tot. Știi, ca tărășenia care curge din picioarele oamenilor când trebuie să le taie.

— Nu, nu e tărășenie.

— E tare mare spital?

— Nu, râde Robert. Nu e tare mare spital. Te dai bătut?

— Da.

— E o targă!

— Ce-i o targă?

— Poți să găsești rezerva G? îl rog pe Edward.

Și Edward pleacă, precum un ogar în urmărire.

— Către rezerva G și mai departe! strigă el.

— Așa e în fiecare zi? întreabă Robert.

— Hai, Robert, spune sora mea cu reproș. Edward e un băiat încântător.

Apoi Edward se întoarce cu vești.

— Rezerva G e înainte și la dreapta. Și l-am văzut pe unchiul Joe. Ce i-ai făcut, tușă Julia? Arată groaznic!

Adevărul adevărat e că unchiul Joe nu arată așa de rău.

— Arată bine, îi șoptesc Juliei când se îndreaptă spre Joe cu brațele deschise.

— O, Joey, o, Joey, spune ea. Ce ți-a făcut femeia aia?

Joe se uită-n sus și, văzând-o pe Julia, zâmbește slăbit.

— Bună, scumpetea mea, îi spune, încercând să-și întindă brațele, dar eșuează pentru că are un mare tub intravenos în braț.

— Trebuie să-mi bage sângele la loc, spune Joe.

— Bună, unchiule Joe – adică Joe, am spus puțin precaută.

— Bună, Samantha.

Robert se duce şi-şi îmbrăţişează tatăl. Joe îi ciufuleşte părul.

— Lui Robert îi place când tatăl lui îi ciufuleşte părul, spune Julia, uitându-se mândră la ei.

— Eu nu suport când tata îmi ciufuleşte părul, spune Edward.

— Care tată? întreabă Julia.

— Oricare dintre ei.

În timp ce Joe îl îmbrăţişează pe Robert şi îi pune tot felul de întrebări despre şcoală, teme şi cursuri de scuter, ce mai fac surorile şi fraţii lui, Julia s-a hotărât să-l interogheze pe Edward despre cei doi John-i.

— Edward, mi-a spus o păsărea că tatăl tău biologic stă cu voi o vreme...

— Da, tatăl meu bio-ceva stă cu noi o vreme.

— Şi e bine?

— A, da. Dar, tuşă Julia, ce-nseamnă cuvântul ăla, bio-ceva?

— Înseamnă că e bărbatul care a ajutat la facerea ta.

— Ăla nu e Dumnezeu?

— Nu, e John Întâiul.

— Bine. Dar care păsărică ţi-a spus că stă cu noi? Nu ştiam că păsările vorbesc. Fii atentă, când eram mic, credeam că e o pasăre care-mi ciripeşte în perete pentru că, noaptea, o auzeam şi i-am spus lui mami, dar ea a zis: „Nu fi bleg, Edward", dar nu eram bleg pentru că...

— Eu i-am spus tuşii Julia că tatăl tău e aici, m-am băgat eu.

— Acum, Edward, continuă sora mea, mă întrebam ce părere ai despre faptul că tatăl tău stă cu tine.

— Îmi place. Pare destul de drăguţ.

— Da. Deci nu simţi nici un conflict?

— Ce-nseamnă conflict?

Edward pare derutat.

— Păi înseamnă, înseamnă... e destul de complicat. Ce voiam să spun e că trebuie să fie greu pentru tine să-ţi cunoşti tăticul şi foarte greu pentru tăticul tău să te cunoască pe tine.

— Julia, am spus ameninţătoare.

— Vreau doar să spun că tăticii ar trebui să-şi cunoască fiii.

— Da, dar tăticul lui Edward a ales să locuiască la câteva mii de kilometri depărtare, în caz c-ai uitat.

— N-am uitat. Mă gândeam doar că poate Edward vrea să discute despre asta.

— Despre ce să discute? se aude o voce.

E unchiul Joe. El şi Robert ascultă acum conversaţia noastră.

— Doar vorbeam despre cât de important e ca băieţii să-şi cunoască taţii, spune Julia, uitându-se cu subînţeles la Joe.

— Chiar aşa? spun eu.

— Da, chiar aşa. Îl întrebam pe Edward ce părere are despre faptul că tatăl lui stă cu el. Adică nu ţi-ai văzut tatăl de ani de zile, nu-i aşa, Edward?

— Nu cred, zice el.

— Şi asta-i greu pentru un băieţel, spune Julia. Copiii au nevoie să fie alături de părinţii lor. Ambii lor părinţi.

Îi subliniez Juliei că Edward m-a avut mereu pe mine şi l-a avut, în ultimii câţiva ani, şi pe John la Doilea, aşa că e destul de

exagerat să sugerezi că nu a fost crescut cum trebuie.

— A, nu, nu spuneam asta. Spuneam doar - şi acum se uită în cel mai exagerat fel la mine, la Joe şi înapoi – că un tată iubitor n-ar trebui niciodată să-şi părăsească familia. Nu eşti de acord, Samantha?

Îi spun că, desigur, sunt de acord. Julia pare satisfăcută. Îl sărută pe Joe pe obraz, anunţă că vrea cu disperare o ceaşcă de ceai şi ar vrea ca băieţii să meargă cu ea şi să-şi ia o ciocolată caldă.

— Mereu îmi iau ciocolată caldă când îl vizitez pe unchiul Joe, spune Edward.

Aşa că iată-mă singură cu unchiul Joe şi nu sunt prea sigură ce să spun. Stă tăcut, uitându-se la mine cu capul ridicat. Mă uit oriunde, numai la el nu. Dau puţin din picioare şi citesc notiţele sanitare de pe perete, despre cum ar trebui asistentele să sterilizeze toate instrumentele înainte să le folosească, unde ar trebui aruncate reziduurile chimice şi cine în ce tură e.

— A, e asistenta Khan de tură azi, am spus pe un ton prefăcut vesel.

— O cheamă Gita. Asistentelor le place să le spui pe numele mic, în afară de Sora, căreia-i place să-i spui Sora.

— Da.

Apoi suntem iar tăcuţi amândoi. Mă tot uit la uşă, sperând ca sora mea, Robert şi Edward să apară curând, cu nişte ciocolată să mănânc şi eu. Uşile rămân închise.

— Dar crezi că Sora are şi un nume de botez? îl întreb pe Joe.

— Sunt sigur că are un nume mic. Dar nu știu care e. E o femeie din Indiile de Vest și pare destul de înfricoșătoare. Asistentele sunt toate speriate de ea, dar e o dulce de fapt.

— Da.

Acum rog ușile să se deschidă. Unde naiba e sora mea?

— Te întrebi unde e Julia, nu?

Dau din cap.

— O, o fi întâlnit vreun biet caz lipsit de speranță la cantină și-i ascultă povestea plictisitoare, iar băieții se plimbă în sus și-n jos cu liftul. Asta se întâmplă de obicei în preajma Juliei, nu?

— Doamne, Joe! Pari așa plictisit de tot! Sunt surprinsă.

— Chiar mă simt plictisit, Samantha. Am sângerat până aproape de moarte. Sora ta mi-a adus mai mulți struguri decât ar putea mânca o armată de oameni și acum mă bate la cap cu Robert. Ai auzit-o doar.

— Dar credeam că tu și Julia vă rezolvați problemele?

— E nevoie de mult mai mult decât un accident cu o farfurie ca să se rezolve asta.

— Un accident? Dar Julia mi-a spus că Suki te-a înjunghiat.

— Nu, spune și mai plictisit. Asta e doar ceva ce-a inventat sora ta. Suki nu era acolo. Îmi pregăteam cina, băusem prea multă șampanie, m-am dus să bag farfuria în spălătorul de vase, dar am alunecat, farfuria s-a spart cumva și, când am căzut, o bucată din ea mi-a trecut prin braț. Dacă ți-ai fi continuat ziua de spionaj, Samantha, ai fi aflat asta.

— Păi, spun eu aprinsă, nu pot să-mi petrec toată ziua spionându-te! Am trei copii şi doi soţi la care să mă gândesc. Să nu mai vorbim de Dougie...

— Da, văd că eşti ocupată. Mersi c-ai venit.

— N-am spus-o sub forma asta.

Acum mă simt cam prost. Bietul Joe.

— Probabil te doare braţul.

Mă îndrept spre marele bandaj înfăşurat în jurul antebraţului său. Parcă văd o pată întunecată de sânge apărând de sub tifon.

— Doare puţin, recunoaşte el, lăsându-se la loc pe spate pe perne.

Mă mişc puţin, ca să mă pot uita cum trebuie la faţa lui.

— Joe, de ce nu te duci acasă? Julia o să aibă grijă de tine. O să găsească ceva în cartea aia a ei de medicină alternativă – esenţă de salcie sau aşa ceva – şi o să ţi-o frece pe braţ ca să te faci bine. Te iubeşte, Joe, la fel şi copiii.

Joe închide ochii. Cred că o să plângă.

— Of, Joe.

Deodată mi-aduc aminte că l-am cunoscut pe omul ăsta aproape jumătate din viaţa mea. E Joe, bărbatul cu care s-a măritat sora mea acum şaisprezece ani. Nu e rău. Nu e un om care-şi bate nevasta. E doar un biet om obosit, bolnav şi trist.

— Nu pot să mă întorc la ea.

Aproape şopteşte, cu ochii încă închişi. De-abia-l aud, aşa că mă întind şi mă aplec exact deasupra lui. Părul îmi cade pe lângă faţă şi-i atinge gura.

— De ce nu? îi şoptesc, uşor ca o adiere.

Joe îşi deschide deodată ochii. Mă dau înapoi înfricoşată, dar mâna lui sănătoasă e afară din aşternut şi mă prinde de antebraţ şi e surprinzător de puternic, iar eu pur şi simplu nu pot să mă mişc.

— Pentru că sora ta e nebună, de-asta! spune cu o voce joasă, ameninţătoare.

Îmi trag braţul şi trec cât pot de repede de uşile rezervei G.

După zece minute de căutare pe coridoare nesfârşite, prin rezerve pline de oameni bolnavi şi vizitatorii lor, o găsesc pe Julia. E încă la cantină, care e aparent închisă. Pe semnul de pe uşă scrie ÎNCHIS. Cantina e goală. Nu e nimeni prin preajmă care să servească ceai, biscuiţi sau sandviciuri şi vreau aşa tare ceva de mâncare. Sora mea are o ceaşcă goală de ceai pe masa din faţa ei. Stă lângă un bătrân care vorbeşte într-o batistă.

— Julia! îi şoptesc. Trebuie să vii acum.

— A, bună, Samantha. Chiar vorbeam despre tine. TOCMAI VORBEAM DESPRE SORA MEA, NU-I AŞA, DOMNULE LUDMAN? îi strigă bătrânului. E puţin surd, îmi spune. Şi foarte supărat că soţia lui Vera – VERA, NU-I AŞA? strigă din nou la el şi bătrânul dă din cap, tocmai a murit. Chair azi, în spitalul ăsta. Nu e trist?

— Da, am spus, făcându-i semn cu mâna să vină la uşă, dar Joe a înnebunit şi cred c-ar fi mai bine să te duci să-l vezi.

— A, nu, spune sora mea visătoare. Joe nu e nebun. SOŢUL MEU NU E NEBUN, strigă la bătrânul care dă din cap.

Deodată mă-ntreb ce naiba fac aici. De ce-l vizitez pe soţul surorii mele, care aproape s-a omorât tăindu-şi accidental artera cu o farfurie spartă, dacă şi-a tăiat singur accidental artera cu o farfurie spartă? De ce încerc să port o conversaţie cu sora mea care e hotărâtă să salveze pe toată lumea, mai puţin pe ea? De ce stau aici într-o stare de foame şi sete extreme în timp ce un bătrânel pe care nu l-am mai văzut niciodată jeleşte moartea soţiei lui?

— Gata, îi spun Juliei. Plec.

— Nu poţi să pleci! Am nevoie de tine aici.

Bătrânul o trage pe sora mea de mânecă.

— TOCMAI ÎI SPUNEAM SURORII MELE CĂ AM NEVOIE DE EA AICI!

Bătrânelul se uită la mine şi dă din cap.

— Uite, Julia, trebuie să mă duc s-o văd pe Janet. Moare undeva în spitalul ăsta, John ne aşteaptă acolo pe mine şi pe Edward şi trebuie să plec.

Dar nu-l văd pe Edward. Nu e aici.

— Unde e Edward?

— Nu ştiu. ŞTIŢI UNDE AU PLECAT BĂIEŢII? îl întreabă pe bătrânel.

El dă din cap că nu.

— Doamne, Julia. De ce nu ai grijă de ei?

— Nu mai sunt băieţi mici. Sunt aproape mari.

Bătrânelul o trage de mânecă.

— AM SPUS CĂ SUNT APROAPE MARI.

Bătrânul trage din nou, mai insistent. Arată în spatele meu. Mă întorc şi-l văd pe Edward trecând ca fulgerul pe lângă mine, pe o targă.

— T e de la targă, mami! strigă înainte să se ciocnească de-o masă şi de nişte scaune. A, bună, spune, văzându-l pe bătrânel.

— EL E DOMNUL LUDMAN. TOCMAI ŞI-A PIERDUT...

— Ridică-te, Edward, spun eu. Trebuie să mergem să-l găsim pe tatăl tău.

Atunci intră Robert, relaxat.

— N-a mers tocmai bine, nu-i aşa, Edward?

— Plecăm, îi spun.

— Te sun mai târziu, spune sora mea, făcându-ne cu mâna. AM SPUS CĂ O S-O SUN MAI TÂRZIU.

— Bietul domn Ludman, îi spun lui Edward.

Edward nu zice nimic.

— Ce căutăm? întreabă Edward, care a găsit o hartă a spitalului.

Îi spun că trebuie să mergem la secţia de oncologie.

— Mi-aduc aminte că eram la urgenţe, m-am dus sus şi la stânga şi – uite-o!

Îi arăt lui Edward unde trebuie să ajungem pentru că Edward se orientează bine şi cât mergem – aici la dreapta, aici la stânga, spune el – îi povestesc despre bunica lui. Îi spun că, atunci când era bebeluş, bunica lui a venit la noi, l-a ţinut în poală, l-a legănat înainte s-adoarmă şi, undeva prin toate cutiile alea pe care le-avem pe-acasă, am o poză cu el şi bunica lui. Îi spun cum mergeam uneori la casa ei din Devon în vacanţă şi că dormeam într-o cameră uriaşă numită camera roz.

— De ce i se spunea camera roz? întreabă Edward.

— Pentru că totul era roz: patul, covorul, cuvertura, draperiile, baia, chiuveta, toaleta, hârtia de toaletă, săpunul şi săpuniera foarte drăguţă de porţelan, pe care tu ai spart-o când aveai un an, împingând-o de pe marginea căzii când nu mă uitam.

— Vai, chicoti Edward. A fost cam neîndemânatic din partea mea.

— Da, a fost şi a trebuit să-i dau lui Janet douăzeci de lire s-o înlocuiască.

Apoi îi povestesc despre patul pe care l-a pregătit bunica lui pentru el sus în dormitorul roz şi că îmbrăcase vechiul pat, care era moştenire de familie, cu pături roz, ceea ce mie mi s-a părut puţin ciudat pentru că Edward era evident băiat. John Întâiul mi-a spus că era din cauză că lui Janet nu i-a plăcut niciodată ca lucrurile să nu se asorteze, dar eu eram aşa preocupată ca forţosul bebe Edward să nu strice patul vechi, pentru că Janet îmi spusese de atâtea ori cât de preţios era, cât de nepreţuit era şi cât de ataşată se simţea de el, încât l-am pus pe Edward la noi în pat şi dimineaţa am deranjat toate păturile roz, ca să pară că Edward dormise în patul-moştenire.

— Şi ştii ce-am găsit în pătuţul roz?

— Nu, spune el, cu ochii cât cepele.

— Cel mai mare păianjen pe care l-am văzut vreodată!

— Nu!

— O, da. Dormea în păturile tale!

— Era o fetiţă păianjen?

— N-am verificat.

Dar apoi devin mai serioasă.

— Te-o fi văzut bunica ta doar o dată pe an, Edward, dar ţi-a trimis mereu felicitări şi bani de ziua ta şi de Crăciun.

Edward spune că ştie toate astea.

— Mereu mi-a plăcut să merg în vacanţă la bunica mea pe care-o cheamă Janet. Îmi place casa aia de lângă mare. Are multe poze pe pereţi şi multe scoici, nu?

— Ai mare dreptate. Multe poze şi multe scoici.

— Nu avea o poză cu mine când eram bebeluş pe şemineu?

— Ba da, avea. A pus-o ultima oară când am fost la ea, adică acum... aproape doi ani, Edward.

— Unde era tati?

— Dumnezeu ştie unde, am oftat. Probabil exersa cu formaţia de mariachi în Mexic, din câte ştiu eu.

— Nu, nu tati bio-ceva. Celălalt tati.

— A, el a rămas acasă să aibă grijă de Bennie. Bennie era doar un bebeluş atunci. De fapt, cred că eram însărcinată cu Jamie.

— De ce n-au venit tati cu Bennie?

— Păi, bunica pe care o cheamă Janet nu e şi bunica lui Bennie, e doar a ta, aşa că nu cred că voia să vină tati şi Bennie.

— Nu-i place de tati?

— Nu l-a cunoscut niciodată pe tati.

Continui să-i spun că bunica lui e foarte bolnavă.

— E bolnavă aşa cum era bunicul?

Îi spun că da, e destul de asemănător.

— Asta s-ar putea să fie ultima dată când o vezi, Edward.

Edward pare foarte trist. Îmi ia mâna într-a lui, eu mă opresc, mă las pe vine şi-l iau în braţe şi-l strâng.

— De ce mor oamenii? întreabă el.

— Nu știu de ce, dar toată lumea moare în cele din urmă.

— Și tu o să mori?

— Da, într-o zi și eu o să mor.

Edward începe să plângă.

— Dar nu vreau să mori, suspină. Nu vreau să mori niciodată.

— Nici eu nu vreau să mor și ghici ce? N-o să mor mult timp de-aici înainte și, până când o să mor eu, tu o să fii împăcat cu gândul.

— Ce-nseamnă împăcat? își trage el nasul.

Apoi zice:

— Stanley a avut un peștișor care a murit. L-a aruncat în toaletă.

— Da, cred că asta fac oamenii cu peștișorii când mor.

— Dar asta-nseamnă că peștișorii nu pot să se ducă-n rai, nu-i așa?

— Nu sunt sigură că animalele se duc în rai.

— Sigur că se duc! Tușa Julia mi-a dat o carte despre asta.

— Ce fel de carte?

— Mi-a zis să nu-ți spun, dar a fost după ce una dintre pisicile ei a murit și i-am spus că și noi avem pisică, iar ea mi-a dat cartea în caz că moare pisica noastră.

— Și ce scria în carte?

— Nu știu!

Edward pare exasperat.

— Honey n-a murit încă, nu?

— Uneori ești foarte literal, Edward.

Ajungem la ușile batante ale secției de oncologie.

— Am găsit drumul! spune Edward, acum din nou fericit și părând să fi uitat de conversația despre moarte.

Mă uit după John, dar nu-l văd. Văd atâția alți oameni. Arată toți groaznic, ca niște fantome.

— Unde-i buni? întreabă Edward tare.

Nimeni nu se mișcă, totuși. Stau toți nemișcați în paturi, acele paturi cu cadru subțire.

L-am născut pe Edward într-un pat ca ăsta, apoi a trebuit să-mi petrec noaptea încercând să dorm în el. Doamne, ce noapte a fost! John Întâiul plecase acasă și eu rămăsesem cu Edward într-un fel de pătuț de plastic în timp ce trebuia să mă „odihnesc" la secția de maternitate. Cum să te odihnești la secția de maternitate? Bebelușii plâng tot timpul. Femeile gem. Eu am gemut mult. Habar n-aveam ce dureroasă e nașterea. Credeam că scoți copilul și dup-aia-ți inviți prietenii la cină. Habar n-aveam că părțile mele intime or să arate ca un câmp de luptă. Moașa a insistat să mă uit cu o oglindă. Nu mi-a venit să cred ce-am văzut. Era de nerecunoscut. Era umflat, dureros, însângerat și rănit. M-a făcut să mă simt profund deprimată. Am refuzat să urinez o săptămână, așa de tare m-a durut. Prin urmare, m-am îmbolnăvit. Și în acea primă noapte cu Edward, am stat în fund țeapănă și m-am uitat la el, pentru că nu puteam să fac patul orizontal și nimeni n-a venit să m-ajute. Îmi aduc aminte de nașterea lui Edward, când sunt înconjurată de toți oamenii ăștia pe moarte.

Apoi mă-ntreb unde e doamna cu care-am vorbit. Cea cu copiii plecați departe. Opresc o asistentă:

— Știu că probabil sunteți foarte ocupată...

— Da, sunt foarte ocupată, spune ea scurt.

— Dar mă întrebam dacă aţi putea să-mi spuneţi unde e doamna care era în patul ăsta?

Arăt spre patul şase de pe stânga.

— Nu e ea aia? spune asistenta, uitându-se în rezervă.

— Nu, cred că e un bărbat.

— A. Sunteţi rudă cu femeia care era în patul ăla?

— Nu.

— Bine. Şi cum o chema?

— Nu ştiu.

— Aveţi ceva care să m-ajute?

— E bătrână, copiii ei locuiesc în Canada şi Australia şi probabil îi place să vorbească mult despre ei.

— Hmm, spune asistenta.

— A murit?

Acum mă simt de parcă mi-aş băga nasul; până la urmă, de-abia o cunosc pe femeie, dar deodată mi se pare foarte important.

— Nu neapărat. Îi mutăm des pe oameni, aşa că s-ar putea să fie în altă rezervă.

Asistenta-mi spune că o să încerce să afle. Nu-mi fac prea mari speranţe.

Chiar atunci îl văd pe Edward scoţându-şi faţa din spatele unui paravan mai departe în secţie, pe dreapta. „E aici", îmi face semn din buze. Apoi îşi scoate John capul şi-mi face semn. Arată palid şi stresat. De la naştere la moarte, de la moarte la naştere...

Deodată mi-aduc aminte cum m-am dus să-l văd pe tata când avea una dintre lungile lui internări într-un spital privat din Londra. Era ca un hotel. Avea un buton pe care apăsa

şi intrau alergând oamenii pe uşi, foindu-se ca să afle ce mai vrea domnul azi.

— Languste, cred, spunea şi ei se duceau pe Marylebone Road apoi – *Biip !* apăsa iar pe buton şi se întorceau toţi.

— Ce e, domnule, ce?

— De la Harrods, spunea el. Vreau doar languste de la Harrods, apoi plecau din nou.

Singurele lucruri pe care nu i le aduceau erau ţigările şi alcoolul. Mă suna pe mine şi mă implora. Nu puteam să ascund nişte votcă în poşetă? O sticlă întreagă de-abia s-ar vedea. Bine, jumate, atunci. Bine, una mică.

— Dacă mă iubeşti, Samantha, o să-mi aduci votcă.

— O să-ţi aduc portocale, spuneam eu.

— De ce nu injectezi portocalele cu votcă? zicea, apoi ce tare se-ntrista şi se enerva când decojea portocalele alea roşii şi nu simţea decât gustul de portocală în sucul lor.

Şi o dată, acea dată la care mă gândesc acum, mânca portocale, dar mâinile îi tremurau aşa de tare că a trebuit să i le dau ca unui copil mic, iar Edward stătea în căruciorul lui în colţ, uitându-se la sistemul de stropitori. Când se înrăutăţise mult situaţia, chiar înainte ca tata să moară acasă, a trebuit să poarte un soi de scutec pentru adulţi şi când făcea pe el trebuia să-l schimb şi se agita la fel de mult ca Edward.

Janet e pe moarte. Îmi dau seama după culoarea pielii ei, dar nu pot să spun asta, pentru că nu sunt sigură că ştie. Stă în fund pe pat. E clar că s-a străduit, pentru că şi-a pieptănat părul foarte subţire în faţă şi şi-a

dat cu un ruj foarte roşu şi chiar vreau să iau şerveţelul pe care şi l-a băgat în cămaşa de noapte ca să nu-i curgă apa pe piept şi s-o ude şi să-i şterg rujul. O face să arate ca o gheişă din trecut, slabă băţ. Mi-e aşa milă de ea. Încearcă să zâmbească atunci când mă vede.

— Samantha, spune ea. Samantha, arăţi...

Începe să tuşească. Îi sar stropi din gură. John se apleacă şi-i şterge cu şerveţelul.

— Arăţi aşa de... aşa...

— Diferită?

Devin deodată conştientă de cât de mare sunt acum faţă de când am cunoscut-o prima oară.

— Nu, încearcă să râdă. Aşa de frumoasă.

— Mulţumesc.

Mă simt foarte jenată.

— Şi Edward, spune aproape şoptit când Edward se ridică pe marginea patului şi-şi aşază capul la ea în poală ca un căţeluş. S-a făcut un băiat aşa mare şi drăguţ.

— Mulţumesc din nou, am spus.

— Eşti un băiat politicos, nu? îl întreabă pe Edward, care dă fericit din cap. Mi-aduc aminte de tine când erai bebeluş. Semănai aşa mult cu tatăl tău, dar acum...

Se uită la mine.

— O, acum eşti fiul mamei tale. Văd asta.

Apoi începe din nou să tuşească şi trebuie să se oprească din vorbit.

— Ai o poză cu mine când eram mic pe şemineul tău, spune Edward visător. Am fost odată la casa ta de lângă mare şi-am văzut-o.

Janet încă tuşeşte prea tare ca să-i răspundă.

— Mi-aduc aminte poza aia, spune John Întâiul. Purtai o salopetă verde groaznică, pe care ţi-o cumpărase mama ta de la Gap.

— Da, aşa e, Edward, spune Janet, care acum şi-a revenit şi râde slăbită.

— Eram un bebeluş frumos?

— Nu, spun eu în acelaşi timp în care John spune „Da".

— Erai o figură, zice Janet. Asta aş spune eu. Te legănam seara până adormeai când veneau mami şi tati la mine în vacanţe.

— Atunci de ce nu te-am văzut de-aşa mult timp?

— O să mă vezi, Edward. Am fost puţin bolnavă, dar îţi promit că după ce ies din spital o să ne vedem în fiecare lună. E bine-aşa?

— Da. Ar fi bine.

Dar Janet oboseşte. Îl roagă pe John să se ducă să-i mai aducă nişte apă. Apoi sporovăieşte cu vocea ei anemică şi răguşită, întrebându-l pe Edward ce a mai făcut, ce-i place să facă şi cum e dormitorul lui. Apoi îi povesteşte ce-i plăcea lui John să facă atunci când era mic.

— Tatăl tău juca golf, spune ea. Golf! Îţi închipui un băieţel jucând golf? Dar obişnuia să se ducă să exerseze cu minicrosele lui. Să ştii, era foarte serios în privinţa asta.

Edward râde.

— Mai spune-mi despre tatăl meu.

— Păi îi plăcea muzica şi-i plăcea marea. Când erai mic şi mergeam la casa din Devon, tu veneai să stai jos în camera roz şi dormeai în pătuţul meu vechi şi, dimineaţa, tatăl tău te lua în spate şi vă plimbaţi kilometri întregi.

— Ce mai făcea tati cu mine?

Dar acum Janet tuşeşte foarte rău.

— Edward, spun eu, cred că mai bine plecăm.

Janet ne face semn cu mâna că ar vrea să mai stăm. Aştept stânjenită ca tusea să se oprească.

— Nu, vă rog, rămâneţi, spune ea răguşită.

— Când te duci înapoi la casa din Devon? întreabă Edward.

— Nu sunt sigură, spune Janet.

— O să te duci acolo când o să fii mai bine? Pot să vin să stau cu tine acolo? Dar e departe, nu?

— Nu stau în casa aia tot timpul. Stau şi-ntr-o casă aproape de-aici.

— Dar şi noi locuim aproape! Stăm puţin mai încolo!

Apoi stă şi se gândeşte un pic.

— Dar, bunico, dacă stai aşa aproape, de ce nu vii niciodată la noi acasă?

Janet îşi închide ochii.

— Nu ştiu de ce, spune slăbită.

— Stăm într-o casă foarte drăguţă! Şi tati, nu tatăl meu bio-ceva, celălalt tati, poate să-ţi facă de mâncare. Face mâncare foarte bună! Ştii, nu-mi place când face tocăniţe, pentru că au sos şi eu urăsc sosul! Dar fratelui meu îi place sosul! Poţi să-mi vezi fraţii când vii la noi acasă! Sunt foarte obraznici. Ei...

În momentul ăsta, John intră înapoi în zona protejată de paravan, cu o sticlă de apă sterilizată.

— Uite, mamă. Cred că ar fi bine să mergem, Sammie. Mama a obosit.

Janet pare tristă.

— Chiar cred că trebuie să plecăm, am spus.

— Dar de-abia am vorbit cu tine, protestă Janet, încercând să mă ia de mână.

Îi spun că pare obosită şi că mi-e teamă că e cam mult pentru ea.

— Nu, mi-e bine.

— Mamă, Sammie are dreptate. Pare că ţi-a fost de-ajuns. Trebuie să te odihneşti.

John se apleacă şi o pupă.

Ea-şi deschide braţele să-l îmbrăţişeze pe Edward. Apoi se uită la mine.

— El e meritul tău.

— Mulţumesc, am zis, de parcă ar fi singurul cuvânt din lume pe care-l ştiu. O să-l aduc înapoi în curând. Promit.

Îi fac timid, jenată, cu mâna de la revedere.

— Te rog să faci asta, spune, lăsându-se la loc pe perne.

Cred că are lacrimi în ochi.

Suntem toţi foarte tăcuţi când ne urcăm în maşină să mergem acasă. Edward se uită afară pe fereastră, apoi, destul de curând, capul începe să i se lase înainte şi adoarme. Dau căldura mai tare.

— De ce e căldura pornită? întreabă John Întâiul nervos după zece minute. E ca-ntr-un cuptor aici.

Fac semn spre Edward, în spate. Îi explic faptul că asta-l ajută pe Edward să doarmă.

— Păi acum a adormit, aşa că opreşte-o, nu vrei?

Fac ce-mi cere. N-am chef de ceartă. Dar îmi dau seama c-o caută cu lumânarea. Mereu

vrea să se certe când se simte vinovat pentru ceva. Mereu vrea să acuze pe cineva, oricine, de orice şi de tot, să paseze vina asupra altcuiva. E marele maestru al datului vinei. Se lasă pe spate în scaunul lui. Ştiu că se uită la mine. Doamne, asta-mi trezeşte amintiri. Mi-aduc aminte când mergeam odată la Janet, în Devon, într-o dimineaţă de vară. CD-playerul era pornit. „O să-mi găsesc iubita. O s-o strâng în braţe. O să am parte de plăcerile amiezii." M-am întors să mă uit la Edward, care gângurea în spate, băgându-şi fericit picioarele în gură.

— Hei, bebe Edward, am spus. „Zboară zmeii. Plăcerile amiezii".

Edward chicotea şi, deodată, John Întâiul a închis casetofonul.

— Urăsc melodia asta.

— Ei bine, mie-mi place. Mă face să mă simt fericită. Îl face pe Edward să râdă.

— Nu-mi pasă. N-o ascultăm.

A refuzat să mă lase s-o pun din nou. N-am aflat niciodată de ce.

Mă întreb pentru ce vrea să ne certăm acum. Probabil din cauza mamei lui, cunoscându-l pe John.

— De ce ai vrut să pleci aşa repede de la spital? întreabă el.

— N-am vrut să plec repede de la spital. Credeam că eram amândoi de-acord că mama ta părea obosită şi trebuia să se odihnească.

— Dar aproape ai fugit din secţie. E din cauză că Edward a început să vorbească despre fraţii lui?

— Nu. Oricum, Janet părea foarte fericită când Edward urma să-i spună poveştile despre familia lui.

— Ea crede că ar fi trebuit să rămâi cu mine.

— Nu te cred, John. Nu cred că mamei tale îi pasă cu cine sunt, atâta timp cât Edward e fericit.

— Ba îi pasă. Mi-a spus înainte să vii cum despărţirea noastră probabil i-a provocat cancerul. Spune că i s-a părut toată chestia aşa stresantă şi crede că atunci s-a îmbolnăvit.

— Dar asta a fost acum mulţi ani, John. Mama ta n-a avut cancer până de curând.

— Se pare că a avut cancer de mult şi n-a spus nimănui. Asta mi-a zis azi.

— Biata Janet. Probabil a fost singură, fără nici un soţ sau un fiu care să aibă grijă de ea. De ce naiba nu m-a sunat?

— Ştii, Sammie, am putea s-o ajutăm. Azi m-a întrebat dacă e vreo şansă ca noi doi să ne-mpăcăm. A spus: „Erai aşa fericit cu Samantha, dragule. Nu puteţi să vă-mpăcaţi?", dar i-am spus că-l ai pe noul tău John, ceilalţi copii şi cred că o doare să se gândească la asta şi e vina ta, Sammie, nu a mea.

Până aici. Trag pe dreapta, aproape dărâmând un biciclist de pe bicicleta lui. Mă întorc să-mi cer scuze, dar biciclistul îmi arată două degete. Îi zâmbesc lui John. Mă aplec şi-i deschid portiera.

— Jos, am spus politicoasă.

— Poftim?

Pare uimit.

— Jos.

— De ce?

— N-o să accept, John. N-o să accept să te întorci în viaţa mea după atâţia ani şi s-o dai peste cap, n-o să suport să-l dai peste cap pe

Edward, pe John al meu, căsnicia mea sau pe ceilalţi copii. Sunt o femeie cu o căsnicie fericită şi trei copii. Asta am ales. Aşa că, dacă nu-ţi place pentru c-ai pierdut, asta-i problema ta.

— Am pierdut? Crezi că asta-i viaţa pe care o voiam? Toată gălăgia, dezordinea şi trezitul dimineaţa devreme?

— Nu. Îmi închipui că exact asta nu voiai, aşa că multă baftă. Dar nu o să accept să stai la mine în maşină şi să mă insulţi, aşa că acum poţi să cobori şi să-ţi găseşti singur drumul spre casă.

— Nu-mi vine să cred, Sammie.

— Nu plec nicăieri până nu te dai jos. Sau poţi să-ţi ceri scuze.

John se dă jos şi trânteşte uşa. Îi fac cu mâna când plec.

Când ajung înapoi acasă, mă simt aşa extenuată, încât nu văd maşina Santei parcată vizavi de casă. Înainte să mă aplec în spate să-l trezesc uşor pe Edward, Santa iese din casă, aleargă pe alee, părând foarte supărată.

— Unde e John? întreabă disperată.

— Care John?

— Ştii tu! Primul tău John! M-a sunat. Era într-o cabină telefonică. A spus că l-ai pus să se dea jos din maşină! Aşa e?

— Da, aşa e.

— Cum ai putut? Cum ai putut? Era aşa supărat. Plângea din cauza ta şi din cauza mamei lui.

— Lacrimi de crocodil.

— Samantha, spune Dougie, care acum a venit şi el pe alee. Ce s-a-ntâmplat? Unde l-ai lăsat pe bietul om?

— Pe Wycombe Hill.

— Dar de ce, de ce? se vaită Santa. Eşti prea rea cu el. Suferă. E trist. De ce l-ai lăsat?

— A fost nepoliticos cu mine.

— În ţara mea, când cineva suferă, are voie să fie cum vrea el! Ar trebui să ai grijă de el. Nu să-l laşi singur pe întuneric.

Îi spun Santei că, în caz că n-a observat, nu e întuneric şi că ar trebui să înceteze să fie aşa melodramatică.

— Oricum, nu e prea departe ca el să vină pe jos acasă.

— Să vină pe jos acasă! Din Wycombe? Nu! Asta-i prea crud. Mă duc să găsesc pe el acum.

Dougie se uită la ea cu disperare.

— Santa, nu poţi să te duci pur şi simplu să te plimbi prin Wycombe. Ar putea fi oriunde acum.

— Nu, Dougie, trebuie să plec.

— Da, Dougie, spun eu. Dacă simte că trebuie să se ducă să-l găsească, atunci să se ducă să-l găsească.

— Santa! spune Dougie în timp ce ea pleacă spre maşina ei, fluturându-şi ameninţătoare cheile.

— Ce mai vrei, Dougie?

Pare enervată.

— Nimic, spune el trist.

Ne întoarcem în casă. Bennie şi Jamie sunt în baie. Îl aud pe John al Doilea cântând

cu ei. „Cinci rățuște au plecat într-o zi, peste dealuri, peste văi".

— Nu-i cânta John același cântec lui Bennie când am plecat? îl întreb pe Dougie.

Dă din cap. Nu cred că vorbește cu mine.

— Dougie, vorbești cu mine?

Dă din cap că nu.

— De ce nu?

Dougie nu-mi răspunde. Doar se uită la mine.

John apare din baie. N-are nimic pe el decât blugii. Are o dublă încărcătură de Bennie ud leoarcă și un Jamie la fel de ud, amândoi înveliți într-un prosop alb. Arată ca doi îngerași obraznici. Jamie gângurește când mă vede și-și întinde mânuțele.

— Ma-ma-ma-ma, spune.

— O, a zis „mama" din nou, spun eu.

— Da, a spus, nu-i așa? zice John.

Îl iau pe Jamie și el se bagă în umărul meu.

— Bebe scump, îi spun, pupându-l pe spatele gol. Bebe scump și frumos.

Bennie se zbate să scape din brațele lui John.

— Și eu bebe 'cump, spune, trăgându-mă de blugi.

John, ud tot și cu câteva baloane pe piept, vine și mă pupă.

— Ești bine?

Încearcă să pară vesel.

— Nu. Dougie nu vorbește cu mine.

— O, spune John.

Apoi:

— Unde e Santa?

Așa că-i spun ce s-a-ntâmplat.

— O, spune din nou. Păi, sună groaznic. Eu, unul, cred că ai avut dreptate să-l dai pe John jos din mașină, dar îmi închipui că Dougie plânge după Santa. Vezi tu, azi am fost la pub să luăm prânzul. Ne-am simțit bine, nu, Dougie?

Dougie, care acum a intrat în sufragerie, dă din cap.

— Și Dougie mi-a spus în sfârșit ceva important. Foarte important.

— Ce?

— Dougie nu mai e îndrăgostit de Maxine!

— Slavă Domnului!

— Dar e o parte rea, totuși. Acum e pe deplin convins că e îndrăgostit de Santa.

— O.

— Exact, spune John.

— Cine e îndrăgostit de Santa? se aude o voce.

E Edward.

— M-am trezit și nu erai acolo, spune pe un ton acuzator. A trebuit să-mi desfac țaca-paca, să ies din mașină și e destul de greu pentru un băiat de doar opt ani, știi.

— Edward, îmi pare foarte rău c-am uitat să te scot din mașină.

— Dormeam dus și când m-am trezit și nu era nimeni acolo, nu știam unde sunt și m-am gândit: „Hmm, mă întreb unde sunt?", apoi m-am gândit că mai bine aș afla, așa că m-am uitat în jur și m-am gândit: „Uite. Sunt la mine pe alee". Voiam să stau acolo și să aștept să vină cineva să mă ia, dar nu a venit nimeni mult, mult timp și... unde-i tata? Credeam că e în mașină cu noi, nu?

— Da, era.

— Atunci, unde e acum?

— L-am pus să se dea jos din maşină.

— L-ai pus să se dea jos din maşină? întreabă Edward, de parcă ăsta ar fi un concept complet nou. De ce-ai făcut asta?

— Era nesuferit.

— Ce-nseamnă asta?

— Înseamnă că m-a insultat şi nu vedeam de ce-ar fi trebuit să suport asta.

Edward întreabă apoi unde l-am lăsat.

— Wycombe Hill.

— Wycombe Hill? întreabă John. Nu mi-ai spus că l-ai lăsat la Wycombe Hill. Eşti nebună? E la mulţi kilometri depărtare!

Îi spun că de-asta e Dougie supărat pe mine. Dacă nu l-aş fi dat afară pe John din maşină, atunci Santa nu s-ar fi dus să-l ia şi probabil ar fi aici, sporovăind cu Dougie.

— Deci i-ai stricat ziua, spune John.

— Asta ar cam rezuma totul.

— Dougie e îndrăgostit de Santa? întreabă Edward.

— Ăăă, nu, spun eu.

— Atunci cine e? întreabă din nou.

— Toată lumea.

— Dar asta înseamnă că şi eu sunt îndrăgostit de Santa şi chiar nu ştiu dacă sunt.

— Eu iubi pe Tanta, spune Bennie deodată, cu o voce piţigăiată.

— Ma-ma-ma-ma, spune Jamie.

— Jamie te iubeşte pe tine, mami, spune Edward.

— Eu iubi mami, spune Bennie.

— Şi eu te iubesc pe tine, îi spun lui Bennie.

— Nu pot să suport asta, spune Dougie. Plec. Te rog spune-i Santei să mă sune.

Când pleacă, încerc să-l îmbrăţişez pe Dougie, dar nu-mi răspunde.

— Dougie...

Se întoarce să se uite la mine.

— Nu ştiu cum poţi tu să suporţi asta. Cum poţi să te uiţi la soţul tău, bărbatul ăsta pe care l-ai iubit aşa mult cândva, cuplându-se cu bona ta şi să reacţionezi de parcă n-ar fi nimic mai mult decât un experiment ştiinţific? Unde-ţi sunt sentimentele? Sunt aşa nervos, aşa rănit, aşa... aşa.... dezamăgit că aş putea să-l omor pe fostul tău soţ.

— Stai puţin, Dougie.

Apoi îi subliniez că desigur că-mi pasă, dar am un soţ, trei copii, un fel de slujbă, o pisică, un câine, o soră sinucigaşă şi o prietenă al cărei soţ are o aventură pe cap.

— Nu am nici timpul, nici energia să mă agit din cauza Santei şi a lui John Întâiul. Îmi pasă de efectul pe care l-ar putea sau nu avea asupra lui Edward şi cam atât.

— Nu te cred, spune Dougie. Te-am văzut uitându-te la el. Îl placi!

Îi spun lui Dougie că n-am zis niciodată că nu-l plac, dar, când vine vorba de viaţa amoroasă a lui John Întâiul, sunt pregătită să accept faptul că e un om mare şi ar trebui, prin urmare, să-şi asume răspunderea pentru el însuşi şi, oricât de puţin mi-ar plăcea ideea ca fostul meu soţ şi bona mea să se cupleze, nu prea am ce face în privinţa asta. Îi subliniez şi că, de fapt, din moment ce Dougie nega până mai acum câteva zile dragostea lui faţă

de Santa, refuzând să-şi recunoască sentimentele faţă de ea de fiecare dată când îl întrebam, nu prea aş putea fi învinuită pentru că am presupus că el încă o iubeşte pe Maxine. În acelaşi fel, n-aş putea fi învinuită că i-am acceptat în cele din urmă protestele că el şi Maxine au fost de acord să nu aibă copii, în ciuda instinctelor mele, până la izbucnirea lui furioasă de-aseară, când ne-a făcut pe John şi pe mine îngâmfaţi afurisiţi şi ne-a spus ce nefericit se simte că n-are copii.

— Adevărul e, îi spun lui Dougie, că nu eşti sincer nici cu tine, nici cu ceilalţi şi asta trebuie să-nceteze, Dougie, serios. Trebuie să-ncetezi să mai bei atât şi trebuie să-ncetezi să te mai minţi pe tine şi pe cei din jurul tău. Ştii asta? Dac-o vrei pe Santa, du-te şi spune-i. Du-te şi luptă-te cu John Întâiul la Wycombe Hill când răsare soarele, dar, odată-n viaţa ta, fă ceva, Dougie!

Dougie pare uimit. Stă pe prag şi se uită la mine, apoi se întinde, mă ia strâns în braţe şi-mi spune:

— Ai dreptate! Chiar ai dreptate!

Şi apoi pleacă.

— Ce zi! îi spun lui John.

— Da, ce zi.

Mai târziu, când copiii s-au dus la culcare şi e linişte şi pace, căţeaua e întinsă pe canapea şi pisica doarme, probabil visând la noaptea plină de bufniţe ce va urma, John al Doilea face un foc, lumina de pe cer stingându-se şi stăm, goi şi pe jumătate copţi, în faţa lui. Bem vin roşu, vorbim, ne sărutăm şi ne contopim unul cu celălalt şi, de data asta, nimeni nu ne

întrerupe mult timp şi când am terminat, ne spunem că ne iubim şi ne promitem să stăm mai mult timp împreună. Apoi îi spun lui John al meu că în curând o să se termine totul. Îi şoptesc că Janet e pe moarte, John o să plece şi familia noastră, mica noastră familie fericită, o să redevină cum era înainte.

— Ce-ar putea merge rău acum? întreb.

Ce, într-adevăr.

15. Marți

Astăzi e ziua în care sora mea vine la grupul de joacă. Am avertizat pe toată lumea că vine. Le-am dat tuturor telefon, le-am explicat că sora mea e puțin deprimată că soțul ei a părăsit-o și că, deși nu are un copil mic, are șase copii mai mari, deci ar putea să vină fără copil și să ne dea sfaturi.

— E o mamă bună? întreabă Margot.

— E o mamă minunată.

— Atunci de ce nu-și aduce unul dintre mulții copii?

— Pentru că sunt toți la școală. Cel mai mic are cinci ani.

— Aha. Bine, o să încerc să fiu drăguță.

— Margot *o să încerce* să fie drăguță! i-am spus lui John al Doilea când l-am văzut mai târziu.

— Nu-ți face griji, mi-a spus John. O să fie bine!

Dar îmi fac griji.

Julia a sunat ieri-seară și a zis:

— M-am gândit. Am nevoie de-o viață. Nu am prieteni. Trebuie să-mi fac prieteni. Citeam o carte despre cum să-ți faci prieteni și cât de mult te pot sprijini și pur și simplu trebuie să găsesc câțiva.

— Nu poți pur și simplu să-ți găsești prieteni, am spus. Trebuie să-i întâlnești. Trebuie

să ieşi, să vorbeşti, să-i inviţi la tine să faceţi prăjituri, să fii drăguţă în legătură cu copiii lor, apoi ei sunt drăguţi în legătură cu copiii tăi şi... E un câmp minat social şi nu prea ştiu de ce-ai vrea să-ncepi toată chestia asta cu împrietenitul cu toate câte ai pe cap acum.

— Hmmm, spuse sora mea. Tu unde ţi-ai cunoscut prietenele?

— Le întâlnesc în viaţa mea de zi cu zi.

— Păi şi eu am o viaţă şi se pare că nu am prietene. De ce, Samantha?

— Probabil pentru că te-ai măritat şi-ai făcut copii când erai tânără. N-ai avut timp să întâlneşti prietene.

Apoi m-a întrebat dacă am prietene din zonă şi eu i-am spus că da, sigur că am.

— Şi unde le-ai cunoscut?

— La grupul de joacă.

— Da, o să mă alătur unui grup de joacă.

I-am arătat că, pentru a se înscrie într-un grup de joacă, trebuie să ai un copil sub cinci ani şi cu siguranţă nu are aşa ceva, dar dacă vrea să-l împrumute pe Bennie...

— E drăguţ din partea ta, dar nu li s-ar părea tuturor puţin ciudat să apar cu un copil care nu e al meu?

— S-ar putea să li se pară ciudat, dar ai putea să spui că am murit şi tu l-ai adoptat sau aşa ceva.

— Nu, Samantha, chiar nu sunt aşa disperată.

Dar probabil era, pentru că m-a sunat o oră mai târziu să-mi spună că a avut o revelaţie.

— Pot să vin la grupul tău de joacă!

— Dar ce rost ar avea? Grupul meu de joacă nu e deloc aproape de unde stai tu.

— Vreau doar să văd cum funcţionează. Eu am pierdut legătura. Poate o să mă ajute să învăţ să cunosc oameni.

— Dar, Julia, bucătăria ta e mereu plină de oameni care vin la ceai. Chiar ai mulţi prieteni.

— Nu sunt prieteni. Sunt doar oameni pe care-i cunosc şi sunt toţi plictisitori.

Am cedat. I-am spus să vină la următoarea întâlnire şi următoarea întâlnire e azi.

De-atunci mi-am făcut griji pentru asta.

— Nu cred că Julia ar trebui să vină la grupul de joacă mâine, i-am spus lui John aseară, când am renunţat să mai încercăm să luăm legătura cu Santa, care nu răspundea la telefonul mobil, şi cu Dougie, care nu răspundea nici el la al lui.

— De ce n-ar trebui să vină sora ta la grupul de joacă?

I-am explicat că mi-era teamă că n-o să-i placă.

— Sigur c-o să-i placă. O să-i placă mult!

Apoi îi spun că sunt îngrijorată că o să-i placă prea mult şi apoi o să-ncerce să vină tot timpul. Sau poate nimeni n-o s-o placă sau poate toată lumea o s-o placă sau...

— Îţi faci prea multe griji.

A râs.

— Sunt sigur că n-o să-ţi afecteze viaţa prea mult, Samantha. Julia e singură. Las-o să vină măcar o dată.

Aşa că iată-mă aşteptând-o. I-am spus că ne vedem în parcarea de lângă primărie.

— Nu mă descurc deloc atunci când vine vorba să găsesc ceva, mi-a spus ea.

I-am zis:

— Nu fi bleagă. Nu mai e nimic altceva aici.

Stau aici, uitând-mă în josul dealului, în vale. Bennie se joacă în parcare, alergând printre mașinile parcate. Jamie e în mașină, așteptând răbdător. E o zi frumoasă și-nsorită.

— Uite, Bennie, am spus, prinzându-l când gonea pe lângă mine. Vezi vacile?

— Muuu! spune Bennie entuziasmat, lungindu-și gâtul să se uite pe câmpul care se întindea în pantă în fața noastră.

— Vezi soarele?

Arată spre soare.

— Ce culoare are cerul, Bennie?

— Albatu! spune Bennie.

— Nu, e al-bas-tru, Bennie. Al-bas-tru. Ce culoare are cerul, din nou?

— Albatu! Albatu! Albatu!

— Albatu și ție, aud o voce spunând.

E Genevieve. O are și pe Jessamy cu ea.

— Bună, Jessamy, îi spun.

Jessamy mă ignoră. Se uită la Bennie, apoi, fără nici un motiv aparent, se repede deodată cu ambele brațe întinse și-l împinge.

— Aaauuuu, strigă Bennie, care acum stă întins pe burtă pe asfaltul din parcare, ținându-și capul în mâini. Au, au, au.

— Jessamy! strigă Genevieve. Ești o fetiță foarte obraznică!

Jessamy stă cu spatele la mama ei.

— Cere-i scuze lui Bennie!

Jessamy nu se clintește.

— Au, au, au, se vaită Bennie singur, supărat.

— Am spus să-i ceri scuze lui Bennie! zice Genevieve. Îmi pare tare, tare rău, îmi spune mie. Nu știu de ce se poartă așa. Chiar nu știu. A fost prost dispusă toată ziua. Cred că e din cauză că Nicholas a plecat la Bruxelles azi-dimineață. Se supără așa tare. A zis: „Tati pleacă din nou?" și aproape mi s-a frânt inima. Nu știu ce să fac în legătură cu agresivitatea ei. Chiar...

Genevieve rămâne stană. I se albește fața. Apoi scoate un țipăt care-ți îngheață sângele-n vine, cum n-am mai auzit niciodată.

— JESSAMY, NU!

Mă întorc aproape în reluare și văd ce se întâmplă. Iată ce văd: Jessamy aplecată deasupra lui Bennie, cu degetele mâinii ei drepte înfipte în părul lui. Îl trage cu toată forța ei, trăgându-i capul în sus și pe spate și arată de parcă e pe cale să-l lovească de asfalt. Fețișoara lui Bennie e contorsionată de durere. Gura lui formează un O mut. Apoi, înainte să pot să mă mișc, înainte ca Genevieve să ajungă la Jessamy, înainte ca bietul Bennie să-și vocalizeze durerea, înainte ca Jessamy să-i strivească, într-adevăr, capul lui Bennie de pământ, apare sora mea. O văd deodată, cu colțul ochiului, venind prin parcare.

— FETIȚO! îi spune tare lui Jessamy când se apropie de ea. DĂ-I DRUMUL CAPULUI LUI BENNIE ACUM!

Jessamy, care acum pare absolut uimită de intervenția acestei femei pe care n-a mai văzut-o niciodată, îi dă drumul capului lui Bennie. *Buf!* Capul lui Bennie cade pe asfalt. În jumătate de secundă, Bennie e sus și lipit

de piciorul meu, alb și-mpietrit. Mă aplec să-l alint.

— Jesmy lovit Bennie! Fac au!

— Of, săracul meu Bennie.

Îi sărut căpșorul lovit, mâinile și genunchii zgâriați și ochii înlăcrimați.

Dar totodată mă uit întruna la sora mea. O ține pe Jessamy. Are o mână încleștată pe brațul lui Jessamy, ca să nu poată să plece și e și ea aplecată. E la același nivel cu Jessamy și se uită adânc în ochii ei. Vorbește cu ea, gura i se mișcă întruna, dar nu aud ce spune. Apoi îi dă drumul lui Jessamy și se ridică. Jessamy se uită agitată la mine și la Bennie. Se uită la mama ei. Genevieve stă ca o statuie – mută și nemișcată –, dar pare foarte aproape să plângă. Jessamy vine la mine și la Bennie.

— Scuze, Bennie, spune ea.

Mă uit la ea. Pare că se simte cu adevărat vinovată. Apoi se duce la Genevieve.

— Îmi pare rău, mami, spune ea.

Genevieve pare și mai aproape să plângă.

— O, Jessamy! Știi, e prima oară când mi-ai cerut scuze.

Jessamy îi zâmbește mamei ei.

— Scuze, mami, spune din nou.

Genevieve se uită apoi la sora mea.

— Cine ești? Jessamy nu și-a cerut niciodată scuze nimănui, pentru nimic. Oi fi vreo făcătoare de minuni sau așa ceva. Ești cumva superdădacă deghizată?

— Nu, spune sora mea, zâmbindu-i lui Genevieve. Sunt Julia. Sora Samanthei.

Zece minute mai târziu, grupul nostru obișnuit stă în jurul mesei. Sora mea stă

lângă Genevieve, care i-a făcut o cafea și a găsit un pachet de biscuiți.

— Știți că Julia – și arată spre sora mea – a făcut-o pe Jessamy să-mi ceară scuze?

— Nu! spune toată lumea de la masă.

— Da. Femeia asta e sora Samanthei și cred că merită niște aplauze.

— Vai, vai, nu, spune sora mea, înroșindu-se de plăcere. Fără aplauze. Am făcut doar ce-ar face orice părinte ca să evite un conflict.

— Eu evit conflictele folosind terapia prin culori, spune Jo. M-am dus la unul dintre cursurile alea. Cum le spune?

— Cromoterapie? spune Julia.

— Așa! Mi-au spus că sunt o persoană estivală, ceea ce-nseamnă că ar trebui să port tonuri pale de albastru, piersiciu și pasteluri.

— Asta ar explica totul, spune Eleanor.

— Ce-ar explica? întreabă Jo, părând jignită.

— Toate bluzițele tale micuțe, piersicii, de vară, spune Eleanor reușind cumva să rămână serioasă.

— Ce fel de conflict? o întreabă Margot pe sora mea, aplecându-se-n față să-i audă răspunsul.

— Păi, zice sora mea, e clar că Jessamy și Bennie au un trecut împreună. Am dreptate când spun asta?

— Da! spune Genevieve.

— O, da! spune toată lumea.

O, nu, îmi spun eu. Bennie n-are absolut nici un trecut violent cu Jessamy. Jessamy e cea care-l bate mereu, în timp ce el o ignoră pe Jessamy majoritatea timpului.

— Deci avem aici, spune sora mea, devenind mai entuziasmată de subiect, o situaţie clasică a unui copil – Jessamy – cu respect de sine scăzut, care se simte ameninţat de un copil mai mic, dar fizic mai mare: Bennie.

— Chiar aşa?

Genevieve arată ca un iepure surprins.

— Clar! Vedeţi voi, observăm că Bennie e mai mare decât Jessamy, deşi ea are mai mulţi ani. Aşa că Bennie e o ameninţare din punct de vedere fizic. Dar e o ameninţare pentru ea şi din alte puncte de vedere. Dacă Jessamy e o forţă dominantă la grupul de joacă... E o forţă dominantă la grupul de joacă? o întreabă pe Genevieve.

— Da, e, spune Genevieve.

Doar pentru că-i o bătăuşă, mă gândesc eu.

— Ei, atunci Bennie îi ameninţă dominaţia lui Jessamy.

— Nu e un afurisit de cimpanzeu, mormăi eu.

— Ce-ai spus, Samantha?

Julia se uită la mine de parcă aş fi o fetiţă obraznică.

— Nimic, Julia.

— Acum, spune ea, când poziţia lui Jessamy în turmă e ameninţată – şi folosesc cuvântul „turmă" intenţionat, pentru că ceea ce face Jessamy e pe de-a-ntregul animalic – reacţionează protejându-se. Şi cum se protejează? întreabă grupul.

Se uită toate la ea, cu gura căscată.

— Lovind persoana care-o ameninţă? spune Genevieve.

— Exact!

— Deci asta-i tot?

— Păi cam aşa ceva.

— Dar cum o opresc să mai facă asta?

— O încui într-o cameră întunecată şi arunci cheia? sugerez eu.

— Samantha! spune sora mea.

— E doar o glumă, îi spun lui Genevieve.

— Trebuie să găseşti un mod s-o faci să se simtă neamenințată, spune sora mea. Dacă ai văzut ce-am făcut cu ea, m-am lăsat la nivelul ei, am rămas calmă, am luat-o de mână – ăsta e un contact fizic reconfortant, vedeţi voi, ca să ştie că nu eşti rece şi distantă –, apoi m-am uitat în ochii ei şi i-am vorbit. Am fost fermă, dar corectă.

— Înţeleg.

— I-am spus, „Fetiţo" – i-am spus „fetiţo" pentru că nu ştiam cum o cheamă. Desigur, dacă ştiam cum o cheamă, nu i-aş fi spus aşa, pentru că sună puţin peiorativ. I-am zis: „Fetiţo, l-ai lovit pe băieţelul ăla şi, deşi tu îl vezi ca fiind un băiat mare, el nu e şi acum e rănit şi plânge, şi mămica ta e supărată şi plânge şi trebuie să-ţi ceri scuze şi lui, şi mamei tale". Apoi i-am zis: „Crezi că poţi să faci asta, pentru că aşa s-ar simţi toţi foarte speciali şi, dacă tu îi faci pe ceilalţi să se simtă speciali, atunci tu o să fii cea mai specială fetiţă din lume!". Ea s-a gândit puţin, a dat din cap şi aşa s-a-ntâmplat.

— Dar e un miracol! Jessamy n-a mai făcut niciodată ceva aşa drăguţ până acum.

Genevieve lasă capul în jos.

— Şi tu, tu ai ajutat-o şi nici nu pot să-ţi spun ce recunoscătoare-ţi sunt.

— Nu e nimic. Am şase copii.

— Şase! spun toate la unison.

— O, da. Ştiu tot ce e de ştiut despre copii.

— Ai avut un colţ al ruşinii? întreabă Margot.

— Nu. Nu cred în nici una dintre chestiile astea cu mersul la tine-n cameră, colţul ruşinii.

— Nu? spune Margot, evident uimită.

— A, nu. Să pedepseşti copiii aşa, excluzându-i, subliniind mereu comportamentul lor rău nu merge.

— Nu?

— Nu. Pur şi simplu le strică respectul de sine.

E o pauză în care toată lumea se gândeşte la asta. Mă duc în bucătărie să fac cafea. Eleanor e acolo, făcând ceai.

— Sora ta e incredibilă! Cum s-a descurcat cu şase? Probabil are pe cineva s-o ajute. O menajeră? O bonă?

— Nu. Face totul singură. Nu a avut niciodată măcar un babysitter.

— Doamne, probabil are o răbdare de fier. Ar trebui să scrie o carte, să ştii. Sau să ţină discursuri sau să apară la televizor. A fost minunată cu Jessamy şi avea atâta dreptate. Toate ne dădeam seama, dar e imposibil să vorbeşti cu prietenele tale despre copiii lor. Mi-aduc aminte că Jessamy l-a bătut odată pe Jackson şi eram furioasă şi voiam s-o cert, dar Genevieve mi-a zis: „Se-ntâmplă de şase ori aşa şi de doişpe ori invers", dar nu era aşa şi voiam să-i spun asta. Voiam să-i spun: „Nu, Jessamy loveşte şi muşcă, Jessamy e cea cu probleme şi trebuie să accepţi şi să faci ceva

în privința asta!". Dar n-am putut să spun nimic.

Îi zic Eleanorei că știu ce vrea să spună. Se întâmplă tot timpul. Vrei ca toată lumea să-ți iubească odraslele. Vrei ca ei să fie populari și să se integreze, dar ocazional ai de-a face cu un copil cu probleme care nu prea poate să facă față vieții.

— Dar Bennie e o minunăție! spune Eleanor.

— A, nu Bennie. Edward. Mușca, lovea și n-a putut să vorbească bine mult timp. Vedeam că mamele de la creșă nu-l voiau niciodată pe lângă ele să se joace și mi se frângea inima.

— Ce urât! Și acum cum e?

— Cred că acum a-nvățat să se controleze. E fericit, dar are un singur prieten și el e foarte ciudat, așa că se potrivesc destul de bine. Își petrec viața fluierând după viespi.

— Fluierând după viespi? Eleanor începe să chicotească. Asta chiar m-a înveselit!

Când ne întoarcem în sala principală, ducându-ne cafelele și niște negrese făcute-n casă de Eleanor – „Încă sunt învățăcel, să știți", se scuză ea –, o găsim pe Julia încă înconjurată de toate mamele. Sunt îngrămădite în jurul ei, uitându-se atent la ea, chinuindu-se s-audă tot ce spune. Nu-mi vine să cred. Cred că nici Juliei. Încă le vorbește pe larg despre creșterea copiilor fără colțul rușinii.

— Copiii nu fac intenționat rău, spune sora mea.

— Ce vrei să spui? spune Margot. Mereu mi se pare că ei știu *exact* ce fac.

— Dar copiii tăi sunt așa de bine educați! îi spune Caroline lui Margot. Nu fac niciodată nimic greșit.

Sora mea ascultă atent.

— Chiar așa?

— Am două fetițe și un băiat, spune Margot destul de formală, și se poartă ca niște îngerași.

— Da, dar ești destul de severă cu ei, zice Genevieve.

— Sunt?

Margot pare iritată.

— Da, Margot, ești.

— Ce vrei să spui prin severă?

— Păi, nu prea au voie să facă nimic, nu? spune Genevieve, aprinzându-se și părând să nu vadă efectul pe care-l are asupra lui Margot. Ți-aduci aminte când ați venit la petrecerea noastră de la piscină, anul trecut?

— Da, spune Margot.

— Au venit în costume de baie la fel! Aveau voie să înoate doar în apa mică, deși știu toți să înoate, pentru că-i duci cu religiozitate la lecții de înot în fiecare săptămână, fiindcă nu poți să suporți gândul că ar putea să nu realizeze absolut orice. Apoi n-au avut voie prăjituri, suc, băuturi acidulate, unt de arahide sau sandviciuri. Adică, să fim serioși, majoritatea copiilor te-ar fi strâns de gât, dar copiii tăi, bine, poate în afară de Carlos, spun doar „da, mamă" și „nu, mamă" și e ciudat, nu, Julia?

Genevieve, realizând deodată că Margot se uită furibundă la ea, o măsoară nerăbdătoare pe sora mea.

— Nu cred că pot să abordez cazuri individuale, spune Julia, ignorând privirea dezamăgită de pe fețele Eleanorei și a mea și intenționat neuitându-se la Margot, care, îmi dau seama, e gata să explodeze.

— Dar ce pot să spun despre asta e că, desigur, copiii trebuie să învețe să accepte cuvântul părinților. E o carte foarte bună numită *Cum să spui nu* și vă îndemn pe toate s-o citiți. Copiii trebuie să aibă limite, desigur. Nu aș fi putut să las șase copii să facă exact ce vor, să se ducă exact unde vor, pentru că întreaga structură a familiei noastre s-ar fi prăbușit. Dar simt că avem și un sistem al dragostei și-al respectului în familia noastră. Încercăm să nu ne jignim sau să nu ne stricăm lucrurile unul altuia. Încercăm să facem și ce vor ceilalți. Vedeți voi, se bazează pe dragoste. Îmi înconjor copiii cu dragoste. Sunt mereu alături de ei. Când le cer să nu facă ceva, le explic de ce nu vreau să facă. Nu țip la ei și nu-i înjur. Dacă-ți domini copiii, dacă îi conduci cu o mână de oțel, se vor întoarce împotriva ta. Ascultați-mă bine. Copiii care sunt foarte ascultători au tendința să se transforme în adolescenți rebeli.

— Bine, spuse Margot, uitându-se destul de îngrijorată la sora mea, nu-i văd pe copiii mei ajungând așa. Sunt copii minunați, ascultători, pentru că așa au fost educați.

— Sunt sigură că sunt minunați, spune sora mea.

— Nu e vina mea că nu pot să suport tot zgomotul ăla.

— Nu, deloc.

— Încerc, să știi.

Margot arată de parcă ar fi pe cale să plângă.

— Mi s-a părut greu la început. Eram așa de bună la slujba mea. Eram directoare adjunctă.

— Vai, ce drăguț.

Sora mea dă încurajatoare din cap.

— Eram o profesoară foarte bună.

— Sunt sigură că erai.

— Am câştigat un premiu şi şcoala mea s-a descurcat aşa de bine şi eram aşa fericită. Apoi am avut-o pe Camille şi, şi n-am putut să fac faţă. Plângea şi se smiorcăia, eu stăteam trează toată noaptea şi, când avea şase luni, m-am întors la serviciu, dar nu puteam să mă concentrez şi standardele mele au scăzut şi nimeni nu mai era atent la mine. Şcoala mergea prost şi, oricât aş fi încercat, nu puteam să fac nimic să opresc asta, pentru că eram aşa obosită, Camille tot nu voia să doarmă şi... ca să rezum, am renunţat la serviciu, am rămas acasă şi m-am hotărât să-mi fac copiii să se poarte aşa încât să nu mă mai simt vreodată aşa de lipsită de control.

Margot apoi stă curajoasă, uitându-se la noi toate.

— Doamne! spuse Eleanor.

— A, îmi pare rău.

Genevieve se ridică şi-o ia în braţe pe Margot.

— Şi vedeţi voi, spuse Margot, care acum iar avea vocea de parcă era pe cale să plângă, când vorbiţi despre cât de bine-crescuţi sunt copiii mei, ştiu că e din cauză că-i domin mereu şi acum mă simt foarte prost din cauza asta.

— Dar nu trebuie să te simţi prost! spune Genevieve.

— Dar tu nu-ţi domini copiii, se smiorcăie Margot.

— Da, dar uită-te la ei! Phillippa e o îngâmfată care crede că le ştie pe toate, iar Jessamy e o bătăuşă.

— Nu, nu e! zice Margot.

Eleanor, Caroline şi cu mine ne aruncăm priviri una celeilalte.

— Ba da, e! spune Genevieve. E o bătăuşă mică şi rea şi nu ştiu cum s-o stăpânesc.

— Eu cred, spune Julia, că Jessamy are un respect de sine scăzut. Mi-am dat seama de cum am vorbit cu ea. Nu crede că valorează nimic şi vrea aşa de mult să-i facă şi pe ceilalţi să nu valoreze nimic, la fel ca ea.

— O, nu! Asta-i groaznic! zice Genevieve. De ce ar avea Jessamy respectul de sine scăzut?

— O lauzi?

— Da.

— Îi spui mereu ce talentată şi isteaţă e?

— Îi spun asta lui Buzzy mereu, spune Jo.

Genevieve o fulgeră cu privirea. Jo îi flutură lui Genevieve o cutie mare de pastile pe care o are în geantă şi face semn din buze: „Viagra!", destul de veselă. Genevieve se-nroşeşte.

— Îi spui lui Jessamy ce isteaţă şi talentată e? o întreabă sora mea din nou pe Genevieve.

— Da, desigur!

— Şi cine stă cel mai mult cu ea acasă?

— Eu.

— Şi tatăl ei?

— Nu e niciodată acasă. Lucrează foarte mult, vezi tu.

— Aha, spune Julia. Şi iată sursa, rădăcina tuturor problemelor lui Jessamy.

— Ce vrei să spui?

Genevieve pare puţin defensivă.

— Încearcă să-i atragă atenţia tatălui său.

— Da?

Genevieve e uimită.

— Mi-e teamă că da. Unde lucrează soţul tău?

— Lucrează pentru o companie petrolieră şi, şi... e plecat mult timp şi lucrează foarte mult.

— Dar de ce e plecat mult timp? De ce lucrează aşa de mult?

— El, el – Genevieve începe să plângă, apoi spune, cu o voce ciudată, piţigăiată: are altă familie de întreţinut!

— POFTIM? spunem Margot, Caroline, Eleanor, Jo şi cu mine în acelaşi timp.

— O, Doamne, spune Genevieve. N-ar fi trebuit să spun nimic.

— Ba da, ar fi trebuit, spune sora mea. Suntem toate aici să te sprijinim. Poţi să fii sinceră! Ar trebui toate să fim sincere.

— Da, ai dreptate. De ce să nu vă spun? De ce să neg ceea ce se-ntâmplă? De ce să spun că sunt bine când nu sunt?

— Da, de ce? spune Julia. Adică soţul meu tocmai m-a părăsit pentru o terapeută cu îngeri! Nici măcar nu vrea să stea de vorbă cu mine. I-a spus surorii mele că sunt nebună. Cum credeţi că mă face asta să mă simt?

— Groaznic, spune Margot.

— Nu! Furioasă! spune sora mea. Doamne, am păstrat secretele familiei mele aşa mult timp şi acum spun „Gata!", gata cu păstratul secretelor! Gata cu sentimentul de vinovăţie pentru lucruri pe care nu le putem controla!

— Ai dreptate, spune Genevieve. Gata cu minciunile!

Apoi ne spune că, atunci când avea douăzeci şi unu de ani, Nicholas a avut o relaţie cu o

femeie pe care a cunoscut-o când lucra ca degustător de vinuri începător la restaurantul franţuzesc French Laundry din California.

— Nu e nimic rău în asta, spune Eleanor.

— Nu, nimic. Era înainte să-l cunosc eu.

— Şi French Laundry e un restaurant excelent, spun eu.

Genevieve continuă şi ne spune că Nicholas s-a întors acasă un an mai târziu, luându-şi rămas-bun de la femeia aia şi credea că ăsta a fost sfârşitul. Apoi, cinci ani mai târziu, femeia a apărut la uşa lui, în Londra, cu un băieţel, pretinzând că e al lui Nicholas.

— Nici în asta nu e nimic rău! spune Eleanor.

— Nimic rău, spune Genevieve.

După ce s-a lămurit că era fiul lui, Nicholas s-a ataşat foarte tare de el şi s-a căsătorit cu mama, ca ea să poată rămâne în UK. Nu au locuit niciodată împreună. Nicholas, acum plin de succes, i-a cumpărat americancei o casă aproape de unde locuia el şi băiatul stătea acasă la ambii părinţi.

— Pare ideal! am spus, gândindu-mă cum l-am judecat pe Nicholas ca părinte în trecut, doar ca să aflu că e un tată devotat.

Mă face să mă gândesc la Edward. Mă face să mă gândesc la John Întâiul şi la cât de fără rost e. De ce nu a venit să stea lângă copilul lui? De ce nu a fost un tată devotat?

Totul a fost bine până când Nicholas a cunoscut-o pe Genevieve în zborul ăla înapoi din Lagos. S-au îndrăgostit şi urmarea a fost că Nicholas a divorţat de americancă şi s-a însurat cu Genevieve.

— Dar e totul în regulă, spune Margot. Cine ar avea o problemă cu asta?

— Păi a fost totul bine până când ne-am căsătorit. Fosta lui Nicholas a fost furioasă, deşi, când a venit vorba de partaj, Nicholas a fost foarte generos pentru că voia ca ea să fie fericită şi voia ca şi fiul lui să fie fericit.

— Îi e devotat fiului său, nu? întreb.

— Absolut.

— Şi care-i problema? întreabă Jo.

— De la divorţ, fosta soţie a devenit foarte lacomă. Îi tot spune lui Nicholas că, dacă nu îi dă mai mulţi bani, nu-l lasă să-şi vadă fiul! Spune că o să-l ducă înapoi în State şi n-o să-l mai vadă niciodată pe Nicholas.

— Ăsta e şantaj, spune Margot.

— Ştiu. I-am spus lui Nicholas că ar trebui să-i spună că nu-i mai dă nimic, dar el n-o face.

— E groaznic! am spus. Doamne, eu i-am dat lui John, tatăl lui Edward, toate drepturile să-şi vadă fiul şi nu s-a deranjat vreodată să-mi accepte oferta sau să-mi dea vreun ban!

— Asta e şi mai rău! spune Genevieve. Ce om egoist! Bietul Nicholas e disperat la gândul că ar putea pierde legătura cu fiul lui.

— Dar fiul lui ar trebui să aibă cam douăzeci de ani acum, nu? spun eu, amintindu-mi ce i-a spus regina corporatistă lui John despre Nicholas şi băiatul pe care l-a luat în week-end-ul de training în management.

Sigur! Şi-a luat fiul! Doamne, ce-a fost în capul meu? Am fost nebună. Acum îmi dau seama.

— Da, a făcut douăzeci de ani acum.

— Dar e mare! am spus. Sigur depinde de fiul lui Nicholas dacă-şi vede tatăl sau nu.

— Dar fosta soţie a lui Nicholas îi tot spune poveşti îngrozitoare despre Nicholas şi încearcă să-l învenineze împotriva tatălui său şi, desigur, el se simte protector la adresa mamei lui care pretinde, fără nici un motiv, că Nicholas a părăsit-o. E foarte greu şi asta înseamnă că Nicholas munceşte tot timpul ca să-i dea femeii ăsteia bani şi poate să fie foarte distras uneori.

— Şi asta te supără, spune sora mea.

— Da, spune Genevieve nefericită.

— O să mă gândesc la asta, spune sora mea. Dar trebuie să vorbeşti cu soţul tău şi să-i spui că situaţia asta e intolerabilă. Trebuie să-i spui să n-o mai plătească pe femeia asta. Te are pe tine, soţia lui, şi doi copii la care să se gândească. Copilul ăsta mai mare e deja bărbat. Nicholas trebuie să aibă încredere în relaţia lui cu el. Trebuie să înţeleagă că s-a purtat bine. A ajutat-o financiar pe mama lui şi i-a fost un tată mai mult decât bun şi iubitor fiului său, dar acum trebuie să se concentreze asupra ta.

— Da. Dar dacă refuză să facă asta?

— Atunci îi spui că-l părăseşti, spune Julia.

Când se ridică s-o îmbrăţişeze pe Genevieve, şopteşte încet, dar destul de tare ca eu să aud:

— Ai nevoie de ceva de făcut, Genevieve. Văd asta la tine. Eşti plictisită şi frustrată. Foloseşte-ţi minunatul tău creier.

Apoi o pupă pe obraz.

Acum toată lumea e tăcută. Am uitat toate de copiii noştri. Se joacă fericiţi în jurul nostru. Cu colţul ochiului îl văd pe Jamie târându-se pe podea spre mine. A văzut negresele.

— Ga! spune el, încercând să se cațere pe piciorul meu.

— Credeam că lui Jamie nu-i place decât piureul de dovlecei, spune sora mea.

— Da, dar de când i-ai dat prăjitură cu ciocolată la tine-acasă, a făcut o obsesie pentru ea.

Îi dau o negresă și-l trag în poala mea, unde stă și-o strivește la el în mână.

— Vedeți, spune sora mea nimănui în particular, copiii voștri sunt fericiți acum. Nu-i agasați, nu le duceți bătăliile. Se joacă împreună și-și găsesc propriul fel de-a fi ca grup. Ar trebui să fiți toate foarte fericite pentru asta. De fapt, ar trebui să vă aplaudați singure.

La început stăm degeaba, dar apoi, încurajate de sora mea, începem toate să batem din palme.

— Și tu, Samantha, îmi spune sora mea, observând că sunt reticentă să mă alătur lor.

Așa că aplaud și eu.

— Ei, spune sora mea când mergem spre parcare, cred că a mers bine.

— Foarte bine.

— Chiar vorbești serios? întreabă ea. A, pa, Margot, strigă, făcându-i cu mâna lui Margot, care face entuziasmată cu mâna înapoi.

— Chiar ai stârnit multe discuții, am spus eu.

— Ba nu, spune ea, acum făcându-i cu mâna lui Genevieve, al cărei număr de telefon l-a luat. Adu-ți aminte, Genevieve, strigă ea, ești o femeie puternică! Dăruiește-le copiilor

ălora toată dragostea pe care-o ai înăuntru şi fii fermă, dar drăgăstoasă cu omul ăla!

— Bine, strigă Genevieve când intră în maşină.

— Cred că mă pricep destul de bine la asta, spune sora mea.

— Te pricepi la ce?

— Ştii tu, chestii femeieşti.

— Eleanor crede că ar trebui să devii consilier, să scrii o carte sau aşa ceva.

— Poate ar trebui să devin consilier!

— Bună idee.

— Păi, cred că o să vin şi săptămâna viitoare să văd ce mai fac.

— Grozav, e grozav.

— E totul în regulă cu John-ii? întreabă când intră în maşină.

— Se pare că l-am rătăcit pe John Întâiul.

— Şi bine-ai făcut!

Îmi trimite o bezea şi pleacă.

N-am nici măcar timp s-o întreb de Joe.

Când ajung acasă, după ce m-am luptat să-i bag pe copii în maşină, pentru că Jamie e plin de negresă şi tot încearcă s-o întindă pe Bennie, care nu vrea s-audă, sună telefonul. Răspund.

— Bună! spune Genevieve.

— A, bună, Genevieve, am spus, ţinându-l pe Jamie departe de Bennie cu un braţ.

— Jamie, nu! tot spune Bennie, încercând să-l împingă pe Jamie.

— E un moment nepotrivit? întreabă Genevieve.

— Da, cam aşa ceva, am spus în timp ce Jamie scapă din prinsoarea mea.

— Voiam doar să spun că mi s-a părut fantastică sora ta şi că am strâns treizeci de lire sâmbătă, cu care putem să cumpărăm cinci seturi complete pentru centrul nou din Nigeria!

— Minunat! Jamie, nu mai face asta! am spus severă când a găsit încă o bucată de negresă pe pantoful lui, pe care încearcă să i-o dea câinelui.

Bennie e lungit ca o păpuşă de cârpă pe canapea. Pare extenuat.

— Scuze, spune Genevieve. Jamie e puţin dificil?

— Nu, e-n regulă. O să-l iau în braţe şi gata.

Apoi mă reped spre Jamie şi-l prind.

— Erp, bla, ga, spune fericit, dând din picioare de parcă ar fi nişte mici omizi cu o minte proprie, care sunt doar întâmplător ataşate de gambele lui.

— Voiam doar să-ţi spun ce rău îmi pare că tatăl lui Edward n-a fost de nici un folos. Cred că a fost greu să auzi despre Nicholas şi fiul lui.

— Nu, nu-ţi face griji. Cred că m-am resemnat cu modul de a se comporta al lui John Întâiul acum ceva timp, deşi mi se pare minunat ca Nicholas să aibă sentimente aşa puternice. E admirabil.

— Mersi pentru asta, Samantha. Oricum, te-am sunat şi să văd care e situaţia surorii tale, pentru că mi se pare c-ar fi un bun orator.

— Da. Păi nu sunt prea sigură ce mai face. Soţul ei sau fostul ei soţ sau ce-o fi e în spital.

— De ce?

— E o poveste lungă, dar cineva l-a înjunghiat cu o farfurie spartă.

— Păi atunci s-ar putea să aibă nevoie de un ajutor financiar. Nicholas cunoaşte o femeie – nu-mi aduc aminte cum o cheamă –, dar ţine nişte cursuri pentru mari companii şi cheamă experţi să vină să le vorbească despre cum să rezolve problemele companiilor lor.

— Da.

Acum încerc să-l imobilizez pe Jamie pe canapea ţinându-l de braţe, pentru că s-a hotărât că cel mai bun lucru pe care poate să-l facă cu viaţa lui e să-mi întindă ciocolată-n păr.

— Ma-ma-ma-ma, spune el.

Deodată, Bennie se trezeşte din reveria lui cu gura deschisă.

— Uuu, ma-ma-ma-ma ! spune, dansând de colo-colo.

— Blerp ga ! spune Jamie, care acum s-a dat jos de pe canapea şi se târăşte spre uşa deschisă din spate.

— Uuu, blerp ga ! îl imită Bennie şi pleacă.

Mă grăbesc, cu telefonul ţinut între bărbie şi umărul stâng, să închid uşa.

— Ma-ma-ma ! strigă Jamie, accelerând.

— Deci, continuă Genevieve, aparent nedându-şi seama că a izbucnit o minirevoluţie la mine-n casă, dacă aflu numele femeii, crezi că sora ta ar fi interesată ? S-ar descurca foarte bine să le vorbească oamenilor despre copiii lor şi cum să-i controleze. Ar trebui să facă legătura între asta şi marile afaceri, dacă ştii la ce mă refer. E o industrie în plină dezvoltare, serios. Se plăteşte foarte bine, să ştii.

— Sunt sigură că ar fi foarte recunoscătoare.

Acum mă reped spre uşă.

— Şi poţi să călătoreşti, ştii. Nicholas s-a dus odată la Lake District şi s-a distrat foarte bine.

Acum l-am îndepărtat pe Jamie de lângă uşă şi încerc să-l prind pe Bennie înainte să simtă prea mult gustul libertăţii în grădină.

— Nu, mama! spune el.

— Lake District? A, o cunosc pe femeia despre care vorbeşti. E mama prietenului lui Edward. O cheamă Laura. Ea e cea la care te gândeai?

— Da, ea e. Laura! Femeia ciudată cu un copil bizar?

— Da, ea e.

— Păi, lui Nicholas i s-a părut foarte bună. Chiar i-a plăcut cursul pe care l-a ţinut.

Acum tot ce trebuie să fac este să-l duc pe Bennie înapoi în sufragerie şi...

— Asta pentru că era şi cu fiul lui acolo?

Genevieve tace deodată. Jamie porneşte acum spre baie.

— Femeia aia, Laura, ţi-a spus că Nicholas era cu fiul lui acolo? întreabă Genevieve încet.

— Ma-ma-ma, spune Jamie, băgându-şi mâna-n toaletă.

— Păi, spun, încercând să-i scot mâna lui Jamie, nu a zis exact fiu. Cred c-a spus că era însoţit de un tânăr.

— Deci deja ştiai că Nicholas are un fiu?

— Nu ştiam că e fiul lui Nicholas.

Încerc să-l domin din priviri pe Bennie, care blochează uşa şi se holbează la mine arţăgos.

— Şi cine credeai că e?

— Nu ştiam cine e.

Îmi fâlfâi braţele, încercând să-l trag pe Bennie înapoi în sufragerie.

— Pur şi simplu nu m-am gândit la asta.

Genevieve ştie că mint. Se lasă o tăcere lungă, apoi spune:

— O, Doamne! Credeai că e amantul lui Nicholas, nu-i aşa?

— Nu, am spus, destul de disperată.

— Ba da, aşa ai crezut! Samantha, cum ai putut? E un om însurat şi cu copii!

— Păi, am spus, smulgându-l iar pe Bennie de lângă uşă şi devenind defensivă, nu e chiar neobişnuit ca bărbaţi însuraţi şi cu copii să aibă aventuri cu alţi bărbaţi, nu? Parlamentarii fac asta tot timpul. Doamne, oamenii îl consideră homo chiar şi pe prietenul meu Dougie, doar pentru că ştie să gătească!

— Eşti jalnică, Samantha, a spus, rece ca gheaţa. Credeam că suntem prietene, dar e clar că nu!

Genevieve trânteşte receptorul.

Mă întorc şi-l văd pe Jamie ducând fericit la gură degetul muiat în apa din toaletă.

— Mmmm! spune vesel.

Când îi am pe amândoi în siguranţă – Jamie în scaunul lui înalt de plastic de rezervă, care se leagă destul de şubred de scaunele noastre de bucătărie şi Bennie pe scaunul lui mai mare – o sun pe sora mea.

— Uite, m-a sunat Genevieve şi crede că ar trebui să ţii nişte prelegeri.

— Despre ce?

Apoi sora mea îmi spune că nu poate să vorbească prea mult, pentru că se duce la spital să-i dea lui Joe nişte pastile naturiste pe care i le-a recomandat Jo de la grupul de joacă.

— Le-am luat de la magazinul cu hrană sănătoasă. Sunt un amestec de cărbune şi altceva şi îţi stimulează sistemul imunitar şi cred că sistemul imunitar al lui Joe are nevoie de stimulare, tu nu?

— Habar n-am, dar cred c-ar trebui să asculţi ce am de spus, pentru că Genevieve cunoaşte pe cineva, care se-ntâmplă să fie mama prietenului lui Edward, care ar putea să-ţi găsească ceva de lucru ca orator.

— Un orator? Ce-i aia?

— Nu prea ştiu exact, dar cred că are de-a face cu vorbitul cu oameni de afaceri despre afacerile lor şi să faci cumva legătura între cum se conduce Microsoft, să zicem, şi felul în care creşti copiii.

Îi sugerez că poate ar trebui să vorbească despre asta cu regina corporatistă.

— Nu, nu vreau să fac asta. Nu-mi place ideea de-a vorbi cu oameni de afaceri despre cum să-şi conducă firmele aşa cum oamenii îşi cresc copiii. Nu sună foarte holistic, nu?

— Poate ar trebui să te gândeşti să nu faci partea legată de afaceri, ci doar cea legată de creşterea copiilor. Genevieve a sugerat că ai putea să te gândeşti să vorbeşti cu mamele despre copii şi cum să-i creşti. Ştii ce-nseamnă asta, nu? Toată lumea vrea să afle cum să-şi ajute copiii să fie fericiţi şi gândeşte-te la

ce-ai făcut în dimineaţa asta. Ai rezolvat toate problemele grupului de joacă!

— Nu, sunt sigură că nu! spune Julia, dar pare gânditoare.

— Oricum, sun-o pe Genevieve, da? I-ar plăcea să discute cu tine şi nu ştii niciodată, s-ar putea să iasă ceva din asta. Genevieve spune că se plăteşte foarte bine.

— Mi-ar trebui banii.

Julia pare şi mai gânditoare.

Apoi îi povestesc Juliei ce s-a-ntâmplat între mine şi Genevieve şi de ce.

— Vai, spune ea. Îmi dau seama de ce-i supărată.

— N-am vrut să-i fac rău. Eram derutată. Nu ştiam ce să fac, iar John mi-a zis că n-ar trebui să mă implic.

— Da, dar John nu avea dreptate. În principiu, te-ai gândit că Nicholas are o aventură şi e neimportant dacă era cu o femeie sau cu un bărbat. O infidelitate e o infidelitate.

Îi spun Juliei, destul de nervoasă, că nu mi se pare că Genevieve era supărată pentru că nu i-am spus despre presupusa infidelitate a soţului ei, ci pentru că am presupus că avea o aventură cu propriul lui fiu, se pare.

Julia spune că o să discute cu Genevieve despre asta.

— Sunt sigură că se poate rezolva uşor. Mereu mi s-a părut că singura rezolvare pentru rupturile din relaţiile între femei este ca toată lumea să fie sinceră, deci acum, că totul a fost dezvăluit, sunt sigură că există speranţe. Vezi tu, când prieteniile dintre femei se termină, una dintre părţi ia atitudine. E ca şi cum ar trage-o linie pe nisip, pe

care nu o s-o încalce, şi ce trebuie cealaltă persoană să facă e...

— Aşa de târziu s-a făcut? Scuze, Julia, dar am un milion şi una de chestii de făcut şi nu se termină curând şi orele de vizită?

— Trebuie să mă duc să-l văd pe Joe al meu, chiţăi Julia şi închise.

Bennie şi Jamie au terminat de mâncat, aşa că-l bag pe Jamie în pătuţul lui, îl culcuşesc pe Bennie pe canapea să se uite la o casetă cu *Postman Pat* – „Pat ulât", spune el, dar apoi se cuibăreşte fericit lângă căţea şi-ncepe să-şi sugă degetul –, apoi mă uit pe panou. DE SPĂLAT, scrie pe el. Intru în camera cu maşina de spălat. E un dezastru. Sunt şosete, chiloţi, pantaloni şi cămăşile mototolite ale lui John al Doilea peste tot. Oftez. Urăsc să spăl, pentru că e una dintre cele mai plictisitoare treburi din lume. Mâncare şi spălat. Spălat şi mâncare. Asta a devenit viaţa mea?

Ca să amân momentul când trebuie să înfrunt vitejeşte spălatul, îl sun pe Dougie. Mobilul lui sună şi sună, apoi spune: „Asta e mesageria vocală. Vă rugăm lăsaţi mesajul după semnalul sonor". *Biip!*

— Dougie! De ce nu răspunzi la telefon? Vreau să ştiu ce se-ntâmplă! Vreau să nu fiu nevoită să spăl rufele. Sună-mă acum, să împiedici o izbucnire de domesticitate prelungită.

Apoi o sun pe Santa. Îmi intră şi la ea mesageria vocală. Îi las un mesaj destul de neprietenos.

— Santa, nu știu sigur când mai vii să ai iar grijă de copiii mei. Nu știu nici unde e fostul meu soț. Dacă ai vreo informație pentru mine privitoare la oricare din problemele astea, te rog, sună. Pa.

Hmmm. Deci spăl rufe.

Cât de multe rufe spăl într-o săptămână

Iată ce știu că e adevărat în legătură cu rufele pe care le spăl: SE SPALĂ MULT PREA MULTE! De unde știu asta?

1) Știu asta pentru că pornesc mașina de spălat cel puțin o dată pe zi și, deși mi-am schimbat mașina de spălat cu una de-aia ecologică, sunt sigură că încarc Oxfordshire cu cantitățile ridicol de mari de apă murdară, plină de clăbuci, ce curge zilnic din spatele mașinii mele de spălat. De fiecare dată când vine mama pe la noi și aude bâzâitul familiar al afurisitei mașini, spune: „Doar nu speli din nou, nu?" și apoi îmi zice că, deși avea doi copii, ea spăla doar o dată pe săptămână și exact de-atâtea ori făceam și baie într-o săptămână. Când îi spun că folosim mașina cel puțin o dată pe zi și că-i spălăm pe copii zilnic, mai puțin pe Edward, care urăște să facă baie, mama mă privește foarte dezaprobator și zice: „Nu-i de mirare că e lipsă de apă în zona asta". Îi spun că lipsa apei n-are nimic de-a face cu consumul meu, ci cu faptul că blestematele de companii de apă nu și-au schimbat țevile de pe vremea când umblau oamenii cavernelor pe-aici și, prin urmare, din țevile astea se scurge în pământ mai multă apă decât vine

în casa mea, iar mama spune: „Prostii. Eşti pur şi simplu risipitoare, Samantha".

2) De fapt am încercat să reduc cantitatea de rufe spălate în casa asta, dar se pare că e degeaba. Începe de sus. În fiecare zi, John îşi schimbă cămaşa, chiloţii şi şosetele, aşa că e mereu o minigrămadă de rufe motolite şi aruncate pe la noi prin cameră pentru că John e mereu într-o mare grabă dimineaţa şi pentru că e prea leneş ca să se aplece puţin şi să-şi ridice hainele murdare, apoi să le ia vesel şi să le ducă jos şi să le bage-n coşul pentru rufe murdare, asta-nseamnă că fraiera de mine trebuie s-o facă. În fiecare zi îmi spun: „Bine, n-o să-i spăl rufele lui John azi. O să-i las şosetele, chiloţii şi pantalonii pe jos să se converseze şi să văd cât îi ia să se deranjeze să-şi spele singur hainele". Uneori mă întreb cât i-ar lua lui John să-şi dea seama că asta fac. Ar începe să-şi pună hainele la spălat sau s-ar ajunge în faza în care, rămânând fără şosete, pantaloni şi cămăşi, John s-ar uita în jur şi-ar vedea un munte de rufe murdare zăcând pe jos şi ar fi atât de uimit, de parcă ar vedea realitatea pentru prima oară? Atunci aş spune: „Ia uite! Zâna care spăla rufe e-n grevă şi tu de-abia acum observi!" sau le-aş aduna pe toate, le-aş duce jos, ştiind că am demonstrat ce voiam să demonstrez? Dar nu o să aflu niciodată, pentru că mă enervează aşa tare dezordinea asta, încât cedez mereu şi-i duc hainele la spălat.

3) E aproape imposibil să spăl mai puţin, din cauza copiilor. Dimineaţa, Edward se trezeşte

şi, ignorând uniforma pe care a purtat-o cu o zi înainte, pe care am curăţat-o cu dragoste, am frecat-o, am călcat-o, apoi am aşezat-o o-atât-de-atent la capul patului lui, se repede direct la dulap şi ia o uniformă nouă. Chiar dacă-i spun c-o seară înainte: „Uite, Edward. Vezi uniforma asta pe care-am salvat-o de pe podeaua ta şi am făcut-o s-arate bine şi curată? Uite cum o pun la capul patului tău, ca atunci când te trezeşti să poţi s-o porţi din nou!", uită totul complet până a doua zi dimineaţa. Se trezeşte, îşi găseşte uniforma nouă şi o duce jos, ceea ce înseamnă că se schimbă în sufragerie, lăsându-şi pijamalele pe fotoliul din faţa televizorului şi cineva – John, de obicei – pune pijamalele lui Edward şi uniforma de ieri la spălat. Când îi zic lui John că nu ar trebui să bage hainele lui Edward la spălat pentru că Edward cu siguranţă nu trebuie să poarte o uniformă nouă şi pijamale noi în fiecare zi, el spune: „Samantha! Doar nu crezi că-i o idee bună ca Edward să se ducă la şcoală cu aceeaşi uniformă tot timpul?". Dar îi spun lui John că nu sugeram asta. Îi spun că: a) i-am curăţat uniforma lui Edward şi b) de ce, dacă John e aşa entuziasmat de rufele lui Edward, nu se entuziasmează la fel şi pentru ale lui? Apoi John se holbează la mine de parc-aş fi ieşit de la azilul de nebuni.

4) Aşadar, cu pijamalele şi uniforma, se face deja jumătate de maşină. Cu Bennie şi Jamie e şi mai mult de spălat decât cu Edward. Bennie schimbă cel puţin două perechi de pantaloni într-o zi, pentru că ori urinează, ori defechează în ei fără să vrea sau şi-i dă jos

şi-i bagă cu atenţie în castronul de apă al căţelei – „Uite ! O barcă !" – sau se aşază într-o băltoacă de noroi în drumul înapoi de la grupul de joacă şi face un dans din fundulet în ea. Cred că lui Bennie de fapt nu-i place să poarte deloc pantaloni şi, prin urmare, a inventat căi de-a mă face să-i dau jos. Cu Jamie, e vorba de bluze şi tricouri care se murdăresc pentru că nu-i place să-i dea altcineva de mâncare, aşa că-şi petrece o mare parte din zi încercând să-şi bage-n gură piure de dovlecei şi nereuşind. „Erp !" spune, luând lingura de plastic de la tine. „Bla !" spune când o bagă în piureul de dovlecei, apoi face un „Ga !" lung şi-şi trânteşte piureul pe tricou.

— De ce nu-i pui o baveţică ? a întrebat Santa când l-a văzut prima oară pe Jamie decorând hainele, masa din bucătărie şi peretele cu pasta lui galben-pal.

— Te rog, încearcă !

I-am arătat unde ţinem toate babeţicile pe care le primiserăm şi pe care nu le-a folosit nimeni, în afară de musafiri care vin cu copiii lor mult mai curaţi şi mai educaţi.

— Da, bebe frumos, a spus Santa, alegând una albastru deschis, cu un elefant pe ea. Uite o baveţică, scumpule. O să fii frumos şi curat cu ea !

— O baveică ? a întrebat Bennie, văzând-o pe Santa cu ea în mână. Pentru mine ?

— Nu, scumpule, a spus Santa. E pentru fratele tău mai mic.

— Oooo, nuuuu, a spus Bennie, punându-şi mâinile la ochi, prefăcându-se că-i îngrozit.

Santa se îndreptă spre Jamie.

— Erp, bla, ga, i-a spus el dulce.

Apoi a văzut baveţica.

— Erp, bla, ga! a spus, uitându-se suspicios la ea, iar când ea s-a dus să i-o lege la gât, şi-a întors capul cât a putut de repede şi şi-a înfipt dinţii-n mâna ei.

— Aaaaaa! a strigat Santa, sărind înapoi, cu baveţica în mână. Asta chiar m-a durut, Jamie!

— ERP, BLA, GA! a spus Jamie triumfător.

— La naiba, Samantha, a zis Santa, părând supărată. De ce nu mi-ai spus că lui Jamie nu-i plac baveţicile?

— Am încercat şi, oricum, mi s-a părut că ar putea să meargă.

Deci, odată ce-avem lucrurile lui John, uniforma, lenjeria şi pijamaua lui Edward, nesfârşitele perechi de pantaloni ale lui Bennie şi nesfârşitele tricouri murdare de piure de dovlecei ale lui Jamie, ajungem la o maşină pe zi.

5) Apoi mai e lenjeria de pat. Îi schimb cearşaful din pătuţ şi cel de pe pilotă o dată pe săptămână lui Bennie şi aproape zilnic lui Jamie, pentru că vomită aproape mereu lapte şi cearşaful lui miroase mereu a lapte acru, ceea ce e dezgustător. Îi schimb cearşafurile şi cearşaful de pilotă o dată pe săptămână lui Edward şi cearşaful de saltea şi aşternuturile mele şi ale lui John – toate foarte mari – o dată pe săptămână şi asta face probabil trei sau patru maşini pe săptămână, aşa că raţia noastră săptămânală e, până acum, de unsprezece. Unsprezece spălări şi nici n-am vorbit încă despre weekend!

6) Spălatul din weekend e cel mai rău. Mereu e cel puţin o uniformă de şcoală de băgat, plus o cravată, un pulover, echipamentul de sport al lui Edward (pantaloni scurţi, tricou, două perechi de şosete de fotbal, o pereche de şosete de gimnastică, un trening şi o bluză groasă), costumul de înot al lui Edward şi prosopul, costumul de înot al lui Bennie şi prosopul, toţi pantalonii lui Bennie pe care i-am găsit îndesaţi în coşul căţelei, unde-i place să-i ascundă, nenumărate şosete desperecheate care atârnă prin casă şi toate hainele purtate în weekend, care s-au murdărit. Asta de obicei înseamnă două perechi de pantaloni, trei tricouri, două seturi de chiloţi, două perechi de pantaloni de trening, o bluză sport şi două pulovere, plus nenumăratele pijamale pentru Edward; cinci perechi de pantaloni, opt perechi de chiloţi, cinci perechi de şosete desperecheate, trei tricouri, trei pulovere, patru veste şi două perechi de pijamale pentru Bennie; şase tricouri, şase pulovere, trei perechi de pantaloni, cinci perechi de şosete, trei salopete de noapte şi două veste pentru Jamie. Apoi mai sunt şi rufele mele şi ce spăl eu? Chiloţii şi şosetele mele, poate un tricou şi o pereche de blugi toată săptămâna.

Rufe de spălat în total, inclusiv rufele albe, pe care uit mereu să le spăl separat şi apoi am probleme cu John al Doilea şi Edward pentru că toate frumoasele lor tricouri şi cămăşi albe sunt acum un soi de gri: 20-24 de maşini, ceea ce-nseamnă vreo trei pe zi. Apoi trebuie să descarc maşina, să le bag pe toate în uscător, şi, după ce s-au uscat toate şi ne-am crescut

factura la curent electric cu vreun milion de lire, trebuie să le sortez pe toate, să le împăturesc, să încerc să împerechez şosetele care nu se împerechează niciodată şi să încerc să-mi dau seama care sunt vestele, şosetele, pantalonii şi tricourile lui Jamie şi care sunt vestele, şosetele, pantalonii şi tricourile lui Bennie, apoi să găsesc etichetele şi să mă uit la ele, pentru că e greu să-ţi dai seama care al cui e, pentru că Bennie şi Jamie sunt atât de apropiaţi ca vârstă şi prin urmare şi ca mărime, apoi trebuie să pun toate rufele în sertare şi s-o iau de la capăt a doua zi. Am reuşit să aduc totul la stadiul de artă, totuşi. Sunt ca o caracatiţă cu sortatul şi împăturitul, apoi fug sus şi – Vrum ! Sunt toate în sertare – poate nu aşa de ordonat şi aranjat, dar merge.

Totuşi, uneori sistemul meu dă greş. Am intrat odată în camera lui Edward să-l pup de noapte bună şi l-am găsit luptându-se cu o bluză de pijama.

— Nu. Pot. S-o. Îmbrac, spune, încercând să intre într-o bluziţă albastră.

— Cred că aia-i a lui Bennie.

Şi alaltăieri John a plecat la muncă purtând o pereche de şosete cu Simpsons. Totuşi, nici unul dintre noi n-a spus nimic. Am zâmbit toţi pe sub mustaţă.

Dar, exact când voiam să mă aventurez în marele dezastru care e spălătoria, aud paşi în spatele casei.

Apoi :

— Dragăăăăăăă ! Ne-am întors !

E Santa.

— Bună, dragă, o aud spunându-i lui Bennie.

Intră în hol și mă vede.

— Samantha! spune, aplecându-se să mă pupe. O, Samantha, am primit mesajul tău și iată-mă, dragă, nu trebuie să fii supărată pe mine și eu nu trebuie să fiu supărată pe tine și...

— Ce cauți aici? o întreb puțin cam rece.

— Dar ești supărată! De ce, Samantha, de ce?

Îi spun Santei că de fapt nu sunt supărată pe ea, dar, cum nu aveam nici o altă modalitate de a afla ce s-a întâmplat cu John Întâiul, speram să mă sune ea seara trecută.

— Dar nu puteam să te sun aseară!

Își dă părul negru, strălucitor, după urechi, cu un gest rapid.

— Trebuia să-l găsesc pe John, iar el era așa supărat și avea nevoie să-l alin, așa că am mers să luăm cina într-un loc frumos din mijlocul pustietății și era luminat cu lumânări, iar John – o, Samantha, mi-a spus tot! Mi-a spus cât te-a iubit și cum ai plecat tu cu Edward și...

— Santa! Asta pur și simplu nu-i adevărat! Nu poți să ai încredere-n el și trebuie să mă crezi când îți spun asta!

— Asta a spus și el, zice Santa defensivă, și nu te cred deloc. Sincer, Samantha, a fost bine pentru Edward să-l obligi pe John să plece? A fost?

— De fapt, Santa, n-am de gând să vorbesc despre asta cu tine.

— Din cauză că nu mă vezi decât ca pe o bonă?

Pare indignată.

— Nu, n-are de-a face cu faptul că eşti bonă, dar are de-a face cu faptul că tot ce spui tu acum s-a întâmplat acum mult timp şi John Întâiul e un mare mincinos.

— Nu e! Chiar vă iubeşte pe tine şi pe Edward, să ştii. Adică nu te iubeşte cum..

— Cum ce?

Se înroşeşte şi-i sclipesc ochii.

— Cum spune că mă iubeşte pe mine, dar vrea să se revanşeze faţă de tine! Mi-a spus că voia să vă ducă pe tine şi pe Edward la cină aseară, că voia să-ţi spună despre noi doi, dar apoi l-ai lăsat pe dealul ăla groaznic şi...

Îi spun Santei că l-am lăsat acolo pentru că era absolut enervant şi că eu mă simt în continuare absolut îndreptăţită să-l las la Wycombe Hill.

— Tot ce vreau să ştiu e dacă John are vreo intenţie să se întoarcă să-şi vadă fiul?

— Sigur că da! John deja s-a întors!

— Poftim?

— E aici acum. Aşteaptă în maşină!

— De ce?

— A, spune tristă, aproape uitasem să-ţi spun. Trebuie să pleci acum.

— N-am de gând să plec nicăieri, mersi mult.

— Nu, Samantha, trebuie să pleci acum. Janet l-a sunat pe John. Vrea să te vadă.

— A.

— Da, spune că e foarte important şi vrea să vă vadă pe tine şi pe John împreună, iar el aşteaptă să te ducă acolo şi eu o să rămân aici să am grijă de copii. Trebuie să pleci, dragă. Chiar trebuie.

Când plec, o întreb pe Santa dacă a vorbit cu Dougie.

— Nu, dragă. Aveam telefonul închis.

— Dar nu ţi-a lăsat nici un mesaj?

— Dougie?

Pare surprinsă.

— De ce mi-ar lăsa Dougie un mesaj?

— Nu contează.

16. Marți seară

Totul e tăcut în spital, iar John și cu mine stăm tăcuți în jurul patului lui Janet. Nu prea avem nimic să ne spunem. Nu aud decât respirația grea, chinuită a lui Janet. Hâr, inspiră. Hârrrr, expiră. Hârrr, inspiră. Hârrr, expiră. Hârrr. Hârrr. Hârrr. Hârrr. Un aparat de lângă capul ei clipește roșu și din când în când bipăie, ceea ce mă face să tresar. Hârrr. Hârrr. Hârrr. Hârrr. *Biip!* Următoarea dată când face așa mă pufnește râsul.

— Sammie! spune John Întâiul tăios. Nu e momentul să râzi.

Stă puțin mai departe de mine, pe patul lui Janet. Eu stau pe un scaun din colț, învăluită de pânza paravanelor portabile, ca niște paznici, veghind fiecare pacient.

John Întâiul e într-o dispoziție ciudată. Mi-am dat seama de când m-am urcat în mașină. A spus doar: „Bună, Sammie", apoi a lăsat-o așa. N-a bodogănit despre faptul că l-am lăsat la Wycombe Hill. Nici nu mi-a spus despre noua aventură cu Santa.

Am stat tăcuți în timpul drumului, iar eu m-am uitat pe fereastră la chipurile oamenilor și m-am gândit: „Mă întreb ce se-ntâmplă azi în viețile lor?". Pentru că imediat după ce a murit tatăl meu și am ieșit din casa

lui şi pe stradă, mi-am închipuit că orice persoană mă vede îşi dă seama că a murit tata. Nu înţelegeam cum ar fi putut să nu vadă. Nu era oare durerea întipărită pe faţa mea? Nu aveam ochii plini de durere şi nu păream afectată? Dar când am intrat în magazin să cumpăr un ziar, femeia de la tejghea a-nceput să turuie – „O, n-o să vă vină să credeţi ce s-a-ntâmplat în casa de vizavi aseară!" – atât de mult, încât în cele din urmă m-am întors la ea şi i-am spus: „Tocmai a murit tata". Apoi părea agitată şi şocată şi nici măcar nu mi-a luat banii pe ziar. Acum, când mă uit eu însămi la toţi străinii ăştia, înţeleg că feţele noastre nu dezvăluie nimic. Nimeni nu poate vedea un criminal în serie, un adulterin, persoana care trăieşte-n durere sau pe cea care moare de cancer, pe cei ale căror inimi pompează chiar acum încercând să-i ţină-n viaţă, ca să împiedice arterele să se înfunde. Ne plimbăm toţi plini de o binecuvântată ignoranţă la adresa celorlalţi sau chiar a noastră. Mi se pare aproape un miracol.

Aşa că nu puteam să-mi dau seama ce se află în spatele stării ciudate pe care o avea John Întâiul şi, după ce l-am urmărit puţin, pe când trecea de intersecţii şi semafoare, faţa lui s-a transformat într-o mască imobilă şi am renunţat. Voiam să-i spun despre Nicholas, Genevieve şi fiul de douăzeci şi unu de ani al lui Nicholas. Voiam să-i spun: „De ce nu semeni mai mult cu Nicholas? De ce n-a fost Nicholas un tată absent şi tu eşti? De când crezi că poţi să iei decizia asta?". Dar am hotărât să amân momentul.

Când am ajuns la spital, John Întâiul s-a întors spre mine şi mi-a zis:

— Am sunat-o pe mama dimineaţă, Sammie, şi nu părea să se simtă bine.

— Da.

— Mi-a spus că nu crede că mai are mult timp.

Atunci am oftat.

— Îmi pare rău, John.

— Vrea să ne vadă împreună.

Îi spun că ştiam asta, pentru că asta a zis Santa.

— Nu credeam că o să fii de acord, Sammie.

— Dar iată-mă.

Şi iată-ne aici, fără să mai avem multe să ne spunem pe tema asta. Sunt aici, stând un pic mai departe de patul lui Janet, cu fostul meu soţ şi simţindu-mă ciudat, pentru că o femeie pe moarte vrea asta. De ce vrea asta? Vrea să moară menţinându-şi o iluzie? Gândul ăsta mă enervează destul de tare. De ce am lăsat asta să continue? De ce nu mi-am impus pretenţiile acum mai mulţi ani? De ce nu am apărut la Devon cu frumosul Bennie şi plângăciosul Jamie? De ce n-am spus: „Ei sunt fraţii lui Edward şi el îi iubeşte, deci trebuie să-i iubeşti şi tu"? Şi unde e Edward? Sigur, dacă tot e să jucăm rolul unei familii fericite, Edward ar trebui să participe şi el. Şi gândul că Edward e probabil în siguranţă acasă, jucându-se cu fraţii lui şi certându-se cu Santa cât să stea la calculator, mă calmează. Desigur că Janet nu vrea să-l facă pe Edward să treacă prin asta, pentru că e o femeie bună. Asta ştiu sigur.

Chiar când mă gândesc la asta, Janet se trezeşte.

Biip!

— Ce-i asta? întreabă slăbită.

— E aparatul, răspunde John.

— Tu eşti, John? întreabă, întinzându-şi mâna.

E clar că are probleme cu vederea.

— Da, eu sunt, mamă.

— Nu prea văd.

Vocea ei pare panicată.

John se întinde şi o ia de mână.

— Probabil pentru că de-abia te-ai trezit, mamă.

— Nu, nu.

Vocea ei e foarte anemică.

— Îmi pierd vederea, John. Îmi dau seama. Dispare aşa repede. Ieri vedeam un pic pe fereastră, dar azi m-a dus asistenta acolo şi nu mai vedeam nimic!

Acum plânge.

John îi ia amândouă mâinile într-ale lui.

— Nu, mamă, nu-ţi pierzi vederea. A plouat azi. Asta face cerul întunecat. Nu-ţi pierzi vederea!

Lacrimile i se preling pe faţă.

— Pierd totul, John, spune răguşit. Mi-am pierdut complet gustul. De-abia mai mănânc. Parcă n-are nici un rost. N-am nici o plăcere din asta.

— Dar, mamă, spune John, şi-mi dau seama că e gata să plângă, mereu ţi-a plăcut să mănânci!

— Nu cred că o să mai mănânc vreodată. Nu cred că o să mai fac nimic vreodată.

— O să faci, mamă, o să faci! spune disperat.

— Nu, John.

Iar el se apleacă s-o poată auzi, pentru că vocea ei e atât de stinsă.

— N-o să mai fac nimic niciodată. Îmi pierd viaţa, John. Simt cum întunericul îmi intră în suflet. Sunt aşa obosită, John. Pur şi simplu simt că trebuie să renunţ şi să mor.

— Nu, mamă, nu! Nu poţi să pleci. Te rog, mamă.

Dar acum Janet vorbeşte de parcă mintea ei a luat-o razna.

— Tot ce mi-a rămas sunt amintirile, spune.

John s-a lăsat pe pat. Are capul aşezat pe pieptul ei şi ea îi mângâie absentă părul.

— Mi-aduc aminte vara aia când am plantat prima oară *liliac* în Devon. Ţi-aduci aminte, John? Erai foarte mic atunci şi de-abia te târai. Erai plin de pământ şi miroseai urât. Şi tot încercai să mănânci pământ şi gura ta era neagră.

— Mi-aduc aminte, mamă, spune John încet, aproape ca-ntr-o transă.

— Şi-ţi aduci aminte mirosul tufişului ăluia când a crescut în spatele casei? Ai crescut cu tufişul ăla, John. Te-ai făcut puternic şi sănătos, ca *liliacul* ăla. N-o să mai miros niciodată *liliac*, John.

Acum pare destul de calmă. Nu mai plânge. Apoi spune:

— Totul trebuie să crească şi să se schimbe, John.

— Ştiu, spune el, dar cuvintele-i sunt înăbuşite.

Deodată, Janet parcă-l scutură. Îşi adună puterile şi-l împinge de umăr.

— Trebuie să te gândeşti la Edward. E fiul tău şi...

— Sammie e aici, îi spune John mamei lui.

— Sammie?

Janet se uită-n sus zăpăcită şi se holbează înnebunită în jurul ei.

— Unde eşti, Samantha? Eşti aici? Nu te văd.

— Sunt aici, Janet.

Ies din umbră.

— O, ai venit, Samantha.

Pare uşurată.

— Nu eram sigură c-o s-o faci.

— Da, sunt aici, am spus din nou.

Janet îmi face semn să mă apropii.

— Vreau să stai lângă mine şi să mă iei de mână, Samantha.

Fac ce-mi cere. Şi John stă lângă ea şi o ia de cealaltă mână.

— Iată-vă pe amândoi.

Pare bucuroasă.

— Sunteţi din nou împreună, cum ar fi trebuit să fiţi dintotdeauna.

— Janet, spun eu.

— Iată-vă, spune, întrerupându-mă şi părând surprinzător de puternică acum. Părinţii lui Edward. Ce copil minunat e. E fiul tău, Samantha, şi trebuie să fii foarte mândră de el.

— Sunt foarte mândră de el.

— Eşti o mamă bună, Samantha. Copiii tăi or să crească frumos.

— *Copiii* ei? întreabă John Întâiul.

— Da, John. Edward o să crească frumos şi la fel şi ceilalţi doi. Or să fie fericiţi, pentru că Samantha e fericită, nu-i aşa, Samantha?

— Da, sunt.

Apoi Janet se întoarce spre John.

— Poţi, te rog, să te duci să-i ceri asistentei nişte calmante? Am rămas fără şi acum obosesc şi mă doare. Poţi să faci asta pentru mine, dragule?

— Da, spune John, dar pare derutat.

— Du-te acum, te rog.

Pare din nou slăbită. John pleacă, iar Janet mă strânge şi mai tare de mână. Are ochii închişi.

— Samantha, spune ea, aproape ca un oftat.

Nu ştiu ce să fac. Deodată Janet pare aşa de vehementă şi totuşi atât de slăbită.

— Janet, trebuie să te odihneşti.

— Nu! Trebuie să-ţi spun ceva. Vreau să-ţi spun că-mi pare rău. Am făcut totul greşit.

Începe să tuşească şi se lasă puţin la loc pe perna ei.

— Nu, nu ai de ce să-ţi ceri scuze.

— Ba da, am, spune atât de încet încât de-abia aud ce zice. Sunt atât de multe pe care aş vrea să le spun, Samantha, dar nu am energie.

Mă aplec spre ea. Văd că are lacrimi în colţul ochilor închişi. Mă face să-mi vină să plâng.

— Janet, te rog.

— Nu, Samantha. Ar fi trebuit să vin să te vizitez. Ar fi trebuit să-ţi cunosc soţul şi copiii, iar acum îmi pare aşa de rău că am fost atât de oarbă, atât de oarbă. N-am putut să trec peste.

— E în regulă, Janet.

— Nu, nu e în regulă. Am fost o proastă! Nu te-am invitat niciodată la mine acasă,

Samantha. N-am venit niciodată să te văd și probabil a fost greu pentru tine.

— A fost.

— Și eu nu te-am ajutat deloc!

Devine foarte afectată.

— Pur și simplu n-am putut accepta că fiul meu, singurul meu fiu, ar...

— Te rog, nu te agita. Totul a trecut. Nu mai avem ce face acum.

— Ba mai avem, șoptește Janet încet. Vreau să mă asculți cu atenție când îți spun asta.

— Ascult.

Janet se întinde spre mine și-și deschide ochii.

— Uită-te în dulăpiorul de lângă pat, șoptește. E un plic acolo. Scrie Edward pe el.

Caut și găsesc plicul pe fundul raftului.

— I-am scris lui Edward o scrisoare. I-am spus în scrisoarea asta că-l iubesc și că sunt foarte mândră de el, pentru că mi-e teamă că n-am să-l mai văd niciodată.

Îi curg lacrimi pe față.

— O, Janet.

Acum plâng de parcă n-o să mă mai opresc nicicând.

— În scrisoarea asta, continuă ea, îi spun lui Edward multe lucruri importante, dar nu vreau s-o deschidă nimeni decât după ce mor. Trebuie să-mi promiți asta, Samantha.

— Îți promit, spun cu disperare.

— Îmi iau la revedere de la el, de la voi toți. E ultimul meu adio, Samantha.

— Nu, am spus și m-am prăbușit în genunchi lângă patul ei, plângând pe cămașa ei de noapte.

Apoi aud pașii lui John Întâiul întorcându-se în rezervă.

— Samantha, șoptește Janet, atât de răgușită acum, o să treci peste toate astea, să știi. Ai o familie bună. Păstreaz-o așa.

Apoi și-a închis ochii.

17 Sfârșitul zilei de marți

John Întâiul și cu mine ne întoarcem de la spital. Nu vorbim în mașină. Vreau să-l întreb ce i-a spus Janet, pentru că i-am lăsat singuri un sfert de oră, dar când John a ieșit, avea o privire dură, așa că nu spun nimic. Stau pur și simplu și mă uit în întunericul nopții. Apoi, când ajungem acasă și Santa aleargă la ușă, arătând frumoasă și îngrijorată, el doar o împinge și intră în bucătărie.

— Samantha! Ce e? Ce are?

Îi spun Santei că nu știu.

— Mama lui a vorbit cu el, dar nu știu ce i-a spus.

Santa pare foarte jignită.

— Pur și simplu m-a împins din calea lui.

— Cred că e foarte supărat, am spus, ca să-i dau o explicație.

Apoi mi-aduc aminte. Copiii! Parc-ar fi trecut zile de când nu i-am mai văzut, nu ore.

— Copiii! îi spun Santei. Unde sunt? Ce fac?

Santa îmi spune să nu-mi fac griji.

— Sunt în pat. Jamie a mâncat niște fasole și a vomitat, dar numai puțin.

— Nu-i place decât piureul de dovlecei, am spus distrată, simțind deodată în buzunarul gecii mele marginile regulate ale plicului pe care mi l-a dat Janet.

— Şi mi-au trebuit două castronaşe de bobo să-l duc sus pe Bennie, iar Edward...

— Da, Edward, am spus, dându-mi seama că nu l-am văzut pe Edward toată ziua şi făcându-mi-se deodată foarte dor de el. Ce mai face dragul meu Edward?

— E bine, dar i-am spus că te-ai dus la spital cu tatăl lui şi a fost puţin supărat, pentru că spunea că voia să vină şi el.

— A, nu.

— Dar i-am spus că o să te întorci în seara asta şi că, dacă e îngrijorat, să vină jos să discute cu tine.

— Grozav.

Apoi Santa îmi spune că am trei mesaje telefonice.

— A sunat mama ta să-ţi spună că s-a întors din vacanţă, că s-a distrat şi că s-ar putea să vină mâine-n vizită, dar că nu poate să-l ia pe Edward marţea viitoare pentru că şi-a făcut o prietenă-n croazieră şi se duce la ea acasă la ceai. Şi John a sunat să vadă cum merg lucrurile, a vorbit cu Edward şi mi-a spus să-ţi zic că o să se întoarcă târziu în seara asta din cauza unei chestii de la lucru pe care trebuie s-o schimbe. A, şi a sunat sora ta şi a vorbit o veşnicie cu mine! Mereu vorbeşte aşa mult?

Îi spun Santei că sora mea vorbeşte non-stop.

— A lăsat un mesaj ciudat. A zis că Genevieve e în regulă...

— Ce uşurare.

— ... şi că – ce era? Joey sau aşa ceva? Joey a cam înnebunit! Are sens?

— Pentru mine, da.

Apoi Santa-mi spune că trebuie să plece.

— Fac babysitting în seara asta.

Se uită agitată spre ușa bucătăriei.

— Crezi că ar trebui să...?

— Nu, Santa. Cred că vrea să fie singur.

— Dar tu ești aici! spune acuzator.

— Eu sunt fosta lui soție. Îl știu de ani de zile, Santa.

Apoi mă roagă să-i spun lui John s-o sune pe mobil dacă are nevoie de ea.

— O să vin la orice oră din zi sau din noapte pentru el. Trebuie să-i spui asta, Samantha.

Îi spun c-o să-i zic.

Când să iasă, îmi spune că a mai fost un telefon.

— A sunat Dougie! spune ea.

— A. A zis ceva?

— Da.

Santa pare foarte contrariată.

— A zis să-ți spun că i se pare că s-ar putea să fi greșit cu ultima chestie pe care ți-a spus-o, dar că totul e bine și el e-n regulă.

— Și a vorbit mult cu tine?

— Nu. A fost foarte ciudat. De obicei, îi place să vorbească la telefon cu mine, dar acum doar m-a rugat să-ți transmit mesajul ăsta și a închis. A fost surprinzător.

— Foarte surprinzător.

Când mă întorc în casă, John stă în bucătărie, cu capul în mâini. Pare distrus, tulburat. Deschid o sticlă de vin. Pentru o vreme nu vorbim. De-abia ne mișcăm. Eu doar sorb din vin, iar John... nu sunt sigură ce face. Cred că plânge și umerii i se mișcă ușor în sus și-n jos, în sus și-n jos.

Vreau să-i spun că e prea târziu. Janet o pe moarte. Se agaţă de o ultimă slabă răsuflare, de o bătaie de inimă murmurată, de o minusculă globulă de sânge, de sânge oxigenat care se chinuie cu greu să şerpuiască prin sistemul ei vascular.

Vreau să-i spun că-n curând, poate chiar în seara asta, Janet o să facă ce fac atâţia oameni, ce a făcut şi tata nu cu mult timp în urmă. Pur şi simplu o să înceteze să existe. Toate lucrurile astea mărunte care o ţin vitejeşte-n viaţă or să înceteze treptat să mai funcţioneze. Plămânii ei n-ar să se mai umfle. O să i se oprească respiraţia. Vederea ei din ce în ce mai slabă o să dispară cu totul. Inima o să-şi înceteze bătăile. Pulsul n-o să se mai simtă. Tot ce e şi a fost Janet Parr o să se termine, în acea secundă minusculă, inevitabilă, de care n-o să-şi dea nimeni seama – decât poate Janet Parr însăşi şi poate nici ea n-o s-o recunoască drept ceea ce e de fapt – pentru totdeauna. O să moară, cum a murit şi tata.

Mi-aduc aminte cum m-am dus să-l văd când era pe moarte. Am condus pe M4 şi nu-mi aduc aminte să fi fost nici o altă maşină pe şosea. Mi-aduc aminte că am depăşit viteza, dar nu mi-a păsat. Edward era lângă mine, ghemuit şi adormit, învelit cu pături colorate. M-am uitat la el cum doarme. M-am uitat cum vitezometrul meu urca şi cobora. Mi-aduc aminte că m-am gândit: „N-o să mai conduc niciodată aşa pe M4". Totul părea aproape o sărbătoare sau de parcă aş fi luat un drog halucinogen care te face deodată să vezi adevărul. Vedeam copaci şi lumini din Londra pe care nu le mai văzusem vreodată. Am intrat

în piaţa în care locuia. Am parcat maşina şi am stat în scuar, privind şi aşteptând. Auzeam cum respiraţia lui Edward îi umfla uşor plămânii. L-am privit inspirând şi expirând. Ce miracol că putea să respire! Stăteam şi ştiam că n-o să-l mai văd niciodată pe tatăl meu în viaţă. Am aşteptat să înceapă coşmarul.

Toate astea vreau să i le spun lui John Întâiul. Vreau să-i spun ce şocant e să vezi un cadavru. Vreau să-i spun cum moartea îi apropie pe unii oameni, dar produce fisuri între alţii. Cred că Julia şi Joe nu au mai fost niciodată la fel după ce a murit tata.

Când Joe mi-a spus odată că Julia s-a schimbat după ce a văzut cadavrul tatălui nostru, am început să chicotesc, pentru că mi-aduc aminte ce s-a-ntâmplat a doua zi. Aveam încălzirea dată la maxim. Sora mea a insistat.

A spus:

— Nu vreau să-i fie frig tatei.

— Nu poate să-i fie frig. E mort.

— Poate nu e mort.

— N-a mai respirat de ore bune! Ochii nu i-au clipit!

— Tot nu sunt sigură. Poate doar a intrat într-o comă.

— Dacă-i aşa, atunci trebuie să-l ducem la spital!

— Ce rost are? E mort!

Aşa că l-am lăsat pe patul lui din dormitor şi am dat căldura mai tare şi am stat cu o sticlă de whisky între noi şi l-am privit zăcând nemişcat şi fără suflare, până când a venit doctorul a doua zi dimineaţă.

Doctorul nu era medicul obișnuit al tatălui nostru, care se dusese la schi, dar știa despre el. Doctorul ăsta spunea că i se zisese că s-ar putea să fie nevoie să-l examineze pe tatăl nostru. Ne-a explicat că adusese certificatul de deces cu el, dar că trebuia să discute cu celălalt doctor și că trebuia să-l examineze pe tata pentru a stabili cauza morții. Mi-aduc aminte că aproximativ ăsta a fost momentul în care m-a apucat râsul. Băusem cam mult whisky în timpul nopții, spre dezaprobarea Juliei, și eram încă un pic amețită.

— Ei, iată-ne, domnule Smythe, spuse doctorul, vorbind cu tata de parcă ar fi fost un prostănac viu. O să te examinez.

Tata stătea nemișcat și fără să clipească.

— O să-mi încălzesc stetoscopul, spuse doctorul.

Arăta ca scos dintr-un roman de Hardy, cu hainele lui bune, ceas de buzunar și pielea palidă, puțin umedă.

— Pot să-mi încălzesc stetoscopul undeva, domnișoară Smythe?

Eram pe cale să-i sugerez să-l întrebe pe tata, când s-a băgat Julia.

— Sigur, a spus ea. O să-l încălzesc în ceainic.

Așa că apoi a trebuit să așteptăm toți să fiarbă apa din ceainic.

Doctorul se tot uita la tatăl meu. Tata se tot uita la tavan. Doctorul întreținea o conversație unilaterală. „E destul de cald pentru perioada asta a anului, nu-i așa, domnișoară Smythe?" sau „Nu-i așa că frunzele copacilor au o nuanță minunată?" și în cele din urmă

a apărut sora mea cu instrumentul încălzit. Doctorul i-a atins fruntea tatei cu palma.

— Eşti surprinzător de cald, domnule Smythe, a spus. Domnişoară Smythe, a zis apoi, adresându-mi-se din nou, ceea ce începea să devină enervant, ce te face să crezi că tatăl tău e mort?

— O, am spus, înăbuşind un hohot de râs, cred că e din cauză că n-a mai respirat sau clipit de câteva ore.

— Aha, a spus doctorul, apoi, parcă ar fi vorbit singur: Fără *rigor mortis*. Cadavru cald. Hmm. Cameră caldă. Hmmm.

— Doamne!

Sora mea a devenit acum palidă.

— Vreţi să spuneţi că nu e mort? Vreţi să spuneţi că l-am ţinut pe tata în camera asta înfierbântată tot timpul ăsta şi nu e mort?

— A, nu, nu, nu, a spus doctorul. Vreau să spun că e surprinzător de cald pentru o... ăăă – apoi şi-a întors faţa de la tata de parcă n-ar fi vrut să-i rănească sentimentele – persoană decedată.

— Vreţi să spuneţi că am fi putut să-l salvăm? întrebă sora mea, acum aproape ţipând. Poate nu era mort, a spus ea înnebunită. Poate dacă l-am fi dus la spital ar fi putut să-l salveze. Poate l-am omorât noi!

— Calmaţi-vă, o imploră doctorul pe sora mea. Sunt sigur că domnul Smythe e mort şi nimic din ce aţi fi putut face nu l-ar fi salvat.

— Dar nu ştiţi asta!

Sora mea era aproape isterică şi a fugit din cameră, ceea ce probabil a fost bine, pentru că, atunci când doctorul s-a aplecat să

apese stetoscopul pe pieptul tatălui meu, tata a făcut un lung, nesfârşit pârţ.

— Nu contează, domnule Smythe, a spus doctorul. Cadavrele deseori au gaze.

Cred că asta mi-a ajuns.

— Poate a afectat-o mult, i-am spus lui Joe când a venit să discute cu mine despre asta.

— Crede că ea l-a omorât, a spus Joe. Crede că ar fi putut să-l salveze.

— Nimic n-ar fi putut să-l salveze. Trebuie să-i spui asta. A murit de prea mult trăit. Asta a trecut doctorul în certificat: „Domnul Smythe a murit de extenuare".

— Cum poate cineva să moară de extenuare?

— O, nu ştiu.

Deodată m-am simţit şi eu extenuată.

— Oricum, dacă sora mea e nefericită, de ce nu-ncerci s-o ajuţi?

Dar, desigur, acum ştiu că nu a încercat deloc s-o ajute.

Şi acum iată-mă vizavi de omul ăsta care e pe cale să-şi piardă mama şi deodată încep să mă enervez şi pe el. Unde era el când a murit tata? Din câte ştia el, puteam să dau ture cu bicicleta în jurul satului îmbrăcată-n cămaşa de noapte. Mi-aduc aminte c-am încercat să-l sun, dar nu l-am găsit. Plângeam şi nu ştiam la cine să apelez, iar Edward era la culcare şi aproape-am leşinat de durere şi când m-am trezit, Edward turna înălbitor pe covor.

— Unde erai când a murit tata? îl întreb pe John Întâiul.

John își înalță capul. Are ochii roșii. Arată jalnic, stors.

— Poftim?

Știu că se simte extenuat. Îmi dau seama de asta, dar n-am chef să fiu atentă sau drăguță acum. Sunt pe un teritoriu periculos și nu-mi pasă.

— Am spus: unde erai tu când a murit tata?

— Unde eram?

— Da, unde erai?

— Nu știu. Când s-a-ntâmplat oare?

— Acum cinci ani.

— Lasă-mă să mă gândesc.

Își toarnă un pahar cu vin. Se preface că se gândește.

— Mă alăturasem formației ăleia de *bluegrass* atunci?

— Nu știu. Nu știam c-ai fost vreodată într-o formație de *bluegrass*.

— Nu ți-am povestit despre asta?

Devine deodată entuziasmat.

— Nu.

— O, a fost grozav. Am mers în turneu prin statele din sud. Doamne, ne-am distrat. Dar apoi... cred că a luat-o fiecare pe drumul lui. Praf în vânt, ca un răscolitor... Eddie a primit caseta aia pe care i-am trimis-o?

— Nu. Chiar i-ai trimis o casetă?

John Întâiul pare din nou obosit.

— Nu, probabil că nu.

Apoi se uită la mine cu toată tristețea lumii în ochii lui.

— Nu știu unde eram când a murit tatăl tău, Sammie. Chiar nu știu. Îmi pare rău.

— Nu ştiu dacă asta e destul. Eu sunt alături de tine, dar tu ai fost vreodată alături de mine?

— Nu, n-am fost. Nu-ţi face griji. Mama mi-a spus tot despre asta.

— Cum adică mama ta ţi-a spus tot?

— A zis: „Samantha e o persoană mai bună decât tine". Şi cred că ăsta e probabil ultimul lucru pe care o să mi-l spună.

Apoi începe să plângă.

După patru sticle de vin el încă mai plânge şi acum plâng şi eu, dar cred că sunt doar beată. Nu prea pot să mă concentrez la ceea ce spune. Prind fraze şi cuvinte vagi, apoi mi se pare că aud o propoziţie care spune: „Te iubesc mai mult decât am iubit pe oricine în viaţa mea". Propoziţia asta pare să rămână-n aer, de parc-ar fi suspendată de sfori.

— Poftim? bolborosesc eu.

John Întâiul se uită foarte atent la mine, dar văd doi, aşa că e foarte deconcertant.

— Am spus că te iubesc. Te-am iubit mereu.

— Ce?

— Te iubesc, Sammie. Am venit să-ţi spun asta. De-asta am venit. Nu ca s-o văd pe mama, ci ca să te văd pe tine.

— Ai înnebunit? N-ai venit să mă vezi pe mine pentru că, dacă ai făcut-o, cât de puţin timp am petrecut împreună! Ai petrecut mai mult timp cu Santa decât cu mine.

— Santa nu înseamnă nimic pentru mine. E doar o diversiune.

— Doar o diversiune! Probabil asta ai spune şi despre Edward!

— Nu am spus niciodată despre Edward că ar fi doar o diversiune.

— Bine, nu l-ai iubit niciodată cu adevărat.

— L-am iubit pe Eddie! Îl iubesc pe Eddie, dar acum e atât de mult copilul tău. Ce voiai să fac?

— Ce voiam să faci? Voiam să-l iubeşti cum l-am iubit eu. Voiam să fii fericit cu el, să ai grijă de el şi să simţi vreun fel de căldură părintească faţă de el.

— Am făcut-o, am făcut-o!

— Ba nu!

Acum plâng pentru toţi anii ăia de iubire, suferinţă şi tristeţe.

— Ne-ai întors spatele şi mie, şi lui! Ai plecat după visul de a deveni chitarist într-o formaţie. Nici măcar nu ne-ai trimis vederi să ne spui unde eşti. Te iubeam! Eu te iubeam, John! Eu, eu, eu te iubeam şi tu m-ai părăsit! Cum se face că un bărbat ca Nicholas, un om pe care l-ai etichetat ca fiind „prea convenţional", a reuşit să aibă o relaţie cu fiul lui pe care l-a avut cu fosta parteneră şi tu nu? Spune-mi, John!

— N-am nici un răspuns la asta, spune John încet. Voiam doar să ştii că te iubesc. Şi hei, Sammie, nimeni n-ar putea să-l iubească pe Eddie ca tine. Pur şi simplu nu lăsi asta să se-ntâmple.

— E treaba mea să-l iubesc.

Deodată mă simt foarte supărată şi mi-e milă de Edward, pentru că a fost iubit doar de către mine şi mi-e milă de mine, din motive necunoscute mie, apoi, fără să-mi dau seama, John Întâiul mă ia în braţe şi mă sărută, iar eu plâng şi-l sărut ca şi cum n-aş mai fi

sărutat pe nimeni altcineva în toată viaţa mea, apoi, prin ceaţa beţiei şi a lacrimilor mele privesc în jur şi, stând chiar acolo, uitându-se la noi, e Edward, Edward al meu, şi nu pare deloc fericit.

— Ce faci, mami?

— O, Edward.

— Ce faci, tati?

— O sărut pe mama ta, spune John Întâiul.

Edward pare derutat. Edward pare îndurerat. Edward pare disperat. Mă întind să-l alin, dar se trage înapoi.

— O sărutai pe mami? îşi întreabă tatăl.

— Da.

— Dar poartă o verighetă, spune Edward, cu ochii umplându-i-se de lacrimi. E măritată cu tati, celălalt tati al meu.

John Întâiul încearcă să-l ia pe Edward şi să-l îmbrăţişeze, dar Edward se dă înapoi.

— A fost măritată cu mine.

— Dar mami nu mai e măritată cu tine acum. E măritată cu tati al meu.

— Dar eu am ajuns primul. Şi, Eddie, eu sunt tatăl tău.

Şi Edward se întoarce spre mine aşa cum făcea când era mic şi-mi dau seama că ochii lui sunt fără fund şi plini de lacrimi. Îi văd confuzia, teama.

— Nu-nţeleg, mami. De ce te săruţi cu tatăl meu bio-ceva? Credeam că-l iubeşti pe celălalt tati al meu.

— Îl iubesc pe celălalt tătic al tău.

— Chiar aşa? întreabă John Întâiul.

— Da, îl iubesc!

— Mă iubeai şi pe mine, ţi-aduci aminte? spune John Întâiul. Nu-ţi aduci aminte?

— Dar acum nu te mai iubesc.

— Nu te cred, Sammie. De ce mă sărutai dacă nu mă mai iubeşti? Te cunosc, Sammie. Te cunosc mai bine decât oricine altcineva. Putem să avem o viaţă împreună, tu, eu şi Eddie.

Acum Edward plânge.

— Nu mă cheamă Eddie!

Şi vine în sfârşit la mine, îşi îngroapă capul în poala mea şi simt mirosul ăla al lui. Îl cunosc atât de bine, puţin înţepător şi totuşi cu o anume dulceaţă.

Plâng şi tot plâng şi-i spun:

— E-n regulă, scumpul meu. E-n regulă, scumpul meu. Îmi pare aşa de rău. Îmi pare aşa de rău.

John Întâiul spune:

— Eddie, ascultă-mă. Te-am ţinut în braţele mele şi m-am simţit ca un rege. Te-am văzut născându-te şi m-am simţit ca un prinţ. Am scris cântece despre tine, Eddie, mii de cântece şi o să ţi le cânt şi o să te duc în locuri în care nici n-ai visat, unde putem să facem surf toată ziua, să mâncăm fructe proaspete din copaci şi o să mă port cu mama ta ca şi cu o prinţesă, Eddie. Îţi promit c-aşa o să fac, pentru că te iubesc şi sunt aşa plin de dragostea asta, pentru că aşa mă faceţi tu şi mama ta să mă simt acum.

Dar Edward nu ascultă, pentru că, stând în uşă, e John al Doilea.

— Tati! strigă Edward, alergând în braţele lui John. Tati, tati, tati!

John îl ridică şi-l sărută.

— Ce se-ntâmplă? întreabă John al Doilea uitându-se de la mine la John Întâiul.

Nici unul dintre noi nu spune nimic. Eu mă uit în jos, la masă. Nu pot să privesc în sus.

— De ce e Edward treaz? mă întreabă.

Nu răspund.

— De ce eşti treaz, Edward?

— Nu puteam să dorm! spune Edward. Mami nu era aici când m-am întors de la spital, iar Santa mi-a spus că e la spital şi că bunica mea e foarte bolnavă şi am plâns din cauza asta la mine-n pat şi când am venit jos să-i spun mamei, ea...

— Ce făcea, Edward? întreabă John al Doilea atent.

— Nimic.

Edward se uită în pământ.

John al Doilea se întoarce şi se uită la mine. Îl simt că se uită la mine. Apoi mă uit în sus să-i întâlnesc privirea, dar ochii lui scrutează camera: patru sticle goale de vin. Apoi se uită la John Întâiul. John Întâiul îi face cu ochiul.

Tresar. Asta nu e bine. De fapt, e groaznic. Ăsta-i lucrul ăla teribil despre care am visat. Tot ce am clădit e pe cale să se prăbuşească şi e doar vina mea, vina mea prostească. Şi-mi dau seama, cum mi-am dat din secunda în care John al Doilea a intrat pe uşă, că nu aş suporta să-l pierd.

— Cred că trebuie să te duci la culcare acum, Edward, îi spune John al Doilea foarte calm. Du-te sus şi o să-ţi aduc nişte lapte cald şi o să te bag în pat.

Dar Edward încă se agaţă de el.

— Ce e, Edward?

— Nimic, spune Edward destul de disperat. Doar că nu vreau să mă duc la culcare, tati.

— O, o să te duc eu la culcare.

John Întâiul se îndreaptă spre el.

— Bine, Eddie?

— Nu, spune Edward, îngropându-şi faţa în umărul lui John al Doilea. Nu vreau să faci asta.

— Nu vrea să faci tu asta, spune John al Doilea. Acum dă-te la o parte şi lasă-mă pe mine.

— Să mă dau la o parte? Ei bine, nu cred că o să fac asta, John. Eddie e fiul meu.

— Ştii ceva, John? spune John al Doilea privindu-l drept în faţă pe John Întâiul. O fi Edward fiul tău, dar eu l-am crescut, aşa că mi se pare că pot să-ţi spun să te dai de-o parte dacă vreau.

— Chiar aşa? Chiar crezi că poţi să mă convingi aşa uşor că eşti protectorul acestei presupuse familii fericite şi iubitoare?

— Da. Pentru că asta suntem, John. Suntem buni. Suntem iubitori. Suntem fericiţi.

— Zău?

John zâmbeşte puţin răutăcios.

— Dacă sunteţi fericiţi, atunci de ce şi-a petrecut soţia ta ultima jumătate de oră mozolindu-mă?

John al Doilea îl lasă jos pe Edward. Vine spre mine. Nu îndrăznesc să-l privesc în faţă. Probabil e aşa de nervos pentru că ştie că-i adevărat.

— John, spun eu.

— Nu spune nimic, Samantha.

Apoi se întoarce la John Întâiul.

— Crezi că-mi pasă că te-a sărutat? îi spune foarte încet în timp ce-şi pune un braţ în jurul umărului meu şi mă ţine aproape. Crezi că o să mă enervez şi-o să mă supăr pentru ceva atât de mărunt? Crezi că o să ţip şi-o să urlu la soţia mea, la femeia pe care o iubesc, şi o să ies pe uşă din cauza câtorva săruturi jalnice? Ce însemni tu pentru mine, John? Nu însemni nimic şi eu nu o să plec nicăieri.

— Nu cred că înţelegi.

John Întâiul e puţin perplex.

— M-a sărutat! Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

— Sigur că înseamnă ceva. Înseamnă că probabil era beată, supărată, rănită şi derutată. Înseamnă că pentru foarte puţin timp, pentru un moment infinitezimal, Samantha mea s-a rătăcit, cum mai face uneori. Crezi că nu ştiu asta despre ea? Nu-ţi dai seama că parte din motivul pentru care m-am căsătorit cu ea a fost s-o protejez şi să am grijă de ea, nu s-o părăsesc, cum ai făcut tu?

— Şi cum rămâne cu Eddie? spune John Întâiul disperat.

Edward aleargă lângă mine şi-l iau în braţe la fel de tare cum mă ia John pe mine.

— E fiul meu. Aş putea să cer custodie.

Mi se învârte capul. Custodie? John al Doilea mă strânge şi mai tare.

— Sigur c-ai putea, spune, dar aş vrea să te văd încercând. Nici un tribunal din ţara asta n-o să ţi-l dea pe Edward, cum bine ştii. Încetează să mai încerci să răneşti pe toată lumea. Doamne, te-ai folosi şi de propriul tău fiu ca să-ncerci să ne distrugi fericirea. Ei

bine, n-o să reuşeşti. Eu, Samantha, Edward, Bennie şi Jamie suntem o familie şi nimic din ce faci, nici una dintre victoriile astea prosteşti pe care încerci să le ai, n-o să schimbe nimic. Alte căsătorii poate se destramă. Toate lucrurile în care Samantha a avut încredere – tu, căsătoria surorii ei, căsătoria prietenei ei – pot să se prăbuşească, dar nu eu şi nu noi. Suntem puternici, în siguranţă şi calzi şi, având asta-n cap, John, poţi să-ţi faci bagajele şi să pleci din casa noastră chiar acum.

Rămânem toţi absolut uimiţi. Eu nu pot să mă mişc. Nu pot să vorbesc. Vreau să plâng. Vreau să-i strâng în braţe pe Edward şi pe John al Doilea la fel de tare cum mă strâng ei pe mine, dar braţele mele, picioarele mele, coardele mele vocale parc-ar fi de plumb. Mă uit la John Întâiul. Cred că vrea să spună ceva. Deodată sună telefonul.

Ţâr! Ţâr! Ţâr!

Ne face pe toţi să tresărim. Tăcerea e spartă. John al Doilea se întinde după telefon. John Întâiul se întoarce pe călcâie şi iese din bucătărie. Edward aleargă în sufragerie şi se aruncă pe canapea, plângând.

— E de la spital, îl aud pe John al Doilea spunând. Vor să discute cu John.

Nu pot să răspund. John al Doilea iese din cameră, ţinând telefonul în mână.

În cele din urmă ajung în sufragerie. Mă aşez lângă Edward şi-l iau în braţele mele. Îl legăn înainte şi-napoi, înainte şi-napoi.

— Aşa te legănam când erai bebeluş, îi spun. Îţi cântam şi te legănam până adormeai şi-ţi plăcea.

— Îmi cânţi şi-acum, mami, te rog? spune Edward cu o voce înăbuşită, slăbită, obosită, aşa că îi cânt melodiile pe care i le cântam atunci.

Îi cânt „Nani nani, puiul mamii". Îi cânt „Dormi, copile". Îi cânt „Moş Ene": „Închide ochii dulci, căci viaţa-i doar o clipă. Mai bine să te culci, pe-a visului aripă".

— Bunica mea a murit?

— Nu ştiu, dar cred că da.

Îi dau părul lui Edward, părul lui des, de pe frunte. Pielea de pe fruntea lui e la fel de palidă ca şi luna.

— Vai, spune Edward şi începe să plângă.

— Îmi pare-aşa de rău, Edward. N-ar fi trebuit să te fac să treci prin toate astea.

Se cuibăreşte lângă mine. John al Doilea se întoarce cu nişte lapte cald pentru Edward. Se aşază lângă mine şi-şi pune braţele puternice în jurul nostru.

— Eu sunt lipiciul, spune. Sunt Airfix-ul care vă ţine împreună!

Edward chicoteşte puţin.

— Mami, spune, tatăl meu, adică tatăl meu bio-ceva, a plecat?

— Nu ştiu, dar cred că o să plece în curând.

— O să-l mai văd vreodată?

— Sunt sigură că da.

Apoi Edward zice:

— Dar nu vreau să-l mai văd. Dacă mă fură?

Îi spun lui Edward că, dacă tatăl lui voia să-l fure, probabil ar fi-ncercat până acum.

— N-o să te fure. N-ar îndrăzni.

— Să te fure? spune John al Doilea. În nici un caz, Edward. Tu ai ales şi tatăl tău, tatăl tău adevărat, ştie asta.

Apoi Edward se uită la John al Doilea şi îi spune:

— Tu eşti tatăl meu adevărat, tati.

Şi, pentru prima oară în mult timp, văd lacrimi în ochii lui John al meu. Apoi Edward se mai gândeşte puţin.

— Nu cred că-mi place foarte mult de tatăl meu bio-ceva.

— Uneori e-n regulă să nu-ţi placă prea mult anumiţi oameni, Edward, mai ales dacă te-au rănit.

— Mami, spune Edward, o să-l pun pe lista cu rele!

Iar eu spun că e o idee foarte bună să-l treacă pe lista cu rele şi când îl iau pe Edward sus la culcare, aud zgomotul unei maşini plecând din faţa casei noastre şi seamănă foarte mult cu a Santei.

Când mă întorc jos, John al Doilea a făcut focul. Stă în faţa lui, îmi zâmbeşte, iar camera e atât de caldă şi e şi el atât de cald, iar eu mă topesc în îmbrăţişarea lui, îmi pun capul pe pieptul lui şi plâng un pic, iar el mă mângâie pe păr şi-mi spune: „E-n regulă, Samantha. E-n regulă". Apoi, când mi-am revenit, mă dau înapoi şi-l privesc. Îi văd ochii albaştri şi frumoasa lui faţă blândă, ridurile care au apărut acolo de-a lungul timpului şi părul încărunţit, apoi mă uit la umerii lui laţi şi mâinile plate, cu degete lungi, mă aplec spre el, îl sărut şi-i spun că-l iubesc din nou şi din nou şi, chiar când eram pe cale să-i deschei cămaşa, să-i desfac cureaua şi să-l văd gol în lumina focului, sună telefonul.

— O, Doamne, spune John, ridicându-se destul de încet.

— Nu răspunde.

— Trebuie, ar putea fi John.

— Tocmai de-aia n-ar trebui să răspunzi!

— Trebuie.

Se duce, dar se-ntoarce imediat, cu o privire derutată.

— E sora ta. E... ăă, e... cred că mai bine ţi-ar spune chiar ea.

Iau telefonul.

— Julia, ce Dumnezeu s-a întâmplat?

— O, Samantha.

Pare ciudat de entuziasmată.

— N-o să ghiceşti niciodată unde sunt!

— Nu, n-o să ghicesc. Unde eşti?

— Sunt la poliţia din Oxford! Am fost arestată pentru... stai puţin.

Sora mea se întoarce de la telefon. O aud spunând:

— Scuzaţi-mă, domnule poliţist, pentru ce am fost arestată? A, mulţumesc mult!

Julia se-ntoarce la telefon.

— Am fost arestată pentru tentativă de vătămare corporală. I se spune TVC, să ştii.

— POFTIM?

— Se pare că Joe a zis că l-am înjunghiat cu afurisita aia de farfurie, dar sigur că n-am făcut-o!

— Sigur că nu!

— Ei bine, e cuvântul lui Joe împotriva cuvântului meu, se pare, şi un domn poliţist foarte amabil mi-a spus că n-am voie să dau decât un telefon, aşa că te-am sunat pe tine!

— Şi eu ce-ar trebui să fac?

— Ştiu şi eu? Cred că am nevoie de un avocat. Ştii vreun avocat?

— Nu, am spus disperată. O, Doamne, Julia, am avut parte de cea mai groaznică seară aici. Nici măcar nu ştiu dacă sunt în stare să conduc până acolo.

— Aha.

Julia pare extrem de tristă.

Deodată îl văd pe John al Doilea făcându-mi cu mâna.

— Dougie, îmi face semn din buze.

— Doamne! Da. Dougie!

— Ce-i cu Dougie? întreabă sora mea.

— El e avocat! O să-l sun. O să-l aduc acolo cât pot de repede. Nu-ţi face griji, Julia. Dougie o să salveze situaţia!

— Uraaa!

Dougie răspunde la telefon după ce sună de zece ori.

— Mmm, cine e? întreabă somnoros.

— Eu sunt.

— Samantha? E două noaptea. De ce mă suni?

— Am nevoie de ajutorul tău. Sora mea e la poliţia din Oxfrod. A fost arestată că l-a înjunghiat pe unchiul Joe.

— Vai, biata de ea. Sună-mă dimineaţă şi spune-mi cum v-aţi descurcat. Pa, pa.

— NU, Dougie! Nu-nţelegi. Julia a fost arestată pentru TVC şi eu nu pot să mă duc acum la poliţie s-o ajut.

— De ce nu?

— Pentru că am băut prea mult.

Apoi îi povestesc evenimentele serii.

— Janet e pe moarte, de fapt, Janet probabil a murit, iar eu l-am sărutat pe John Întâiul...

— Ce-ai făcut?

Acum Dougie s-a trezit.

— Ce naiba ţi-a venit să faci asta?

Aşa că-i spun că eram beată, emotivă şi neîncrezătoare în orice.

— Dar e-n regulă, pentru că John, John al meu, m-a iertat şi Edward la fel...

— Edward! Ce naiba căuta Edward acolo?

— Nu putea să doarmă. Oricum, s-a rezolvat totul, pentru că John Întâiul a plecat cu Santa...

— Ce surpriză.

— ... şi John şi cu mine suntem aici şi... păi suntem pur şi simplu aici, iubindu-ne.

— Dar sora ta?

— A, da. Acum chestia e, Dougie, că trebuie să te duci la poliţia din Oxford chiar acum.

— La poliţia din Oxford? Eu sunt în Londra!

— Ei, n-o să-ţi ia mult. Nu e trafic la ora asta a nopţii.

— Şi ce-ar trebui să fac atunci când ajung la poliţia din Oxford?

— O găseşti pe sora mea şi o eliberezi.

— Poftim? Nu pot să fac asta!

— De ce nu? Eşti avocat. Du-te şi fă ce faceţi voi, avocaţii.

— Sunt un avocat comercial, nu unul penal.

— Care-i diferenţa?

— „Care-i diferenţa?" E cu totul altceva.

— Dar trebuie să fi studiat dreptul penal la un moment dat în cariera ta, nu?

— Sigur că da! Trebuie să studiezi toate ariile dreptului ca să-l poţi practica.

— Ei, atunci pune-ţi un costum şi prefă-te că eşti un avocat penal.

— Samantha, nu pot pur şi simplu să-mi pun un costum şi să...

— Ba da, poţi! Trebuie. I-am spus surorii mele c-o s-o faci. Te rog, Dougie. Te rog!

La celălalt capăt al firului se lasă tăcere. Îl aud pe Dougie oftând. John al Doilea se uită la mine şi-şi ridică sprâncenele. Dau din cap şi mă încrunt puţin.

Apoi Dougie revine pe fir.

— Bine, Samantha, fie ca tine. O să plec acum, dar Doamne-ajută dacă-şi dau seama că sunt un impostor.

— Nu eşti un impostor, Dougie! Nimeni n-ar putea vreodată gândi că eşti un impostor! Eşti un om foarte bun. Eşti cel mai bun prieten pe care l-ar putea avea o fată!

— Hmm, mormăie Dougie, apoi închide.

— Se duce! îi spun lui John al Doilea. Dougie se duce s-o salveze pe sora mea!

John al Doilea mă îmbrăţişează tare şi eu îl îmbrăţişez pe el.

— E începutul a ceva, Samantha! Pur şi simplu simt asta. Ceva s-a schimbat. Doar că nu-mi dau seama ce.

— Nu, nici eu! spun fericită. Dar e o senzaţie destul de plăcută, nu?

— O, da.

Apoi ne aşezăm din nou pe covorul cald de lângă foc. Nici unul dintre noi nu se opreşte din zâmbit.

— Nu te-ai gândit serios să pleci cu John, nu? mă întreabă John al Doilea, trăgându-mi încet tricoul peste cap.

— Nu, John! Nici măcar o secundă.

Apoi încep să-i deschei cămaşa, să-i desfac cureaua de la pantaloni şi în seara asta,

aproape de parc-ar fi fost prima noapte în care suntem împreună, stăm în lumina focului şi în cele din urmă adormim împliniţi, împăcaţi, mulţumiţi.

Epilog

Duminică

E toamnă devreme şi totuşi încă mai e cald. Văd copacii de la fereastra dormitorului meu. Frunzele-şi schimbă culoarea. Îmi place să privesc frunzele. Primăvara sunt verzi, moi, mototolite, timide şi sunt aşa de curate că-mi vine mereu să le gust, să le bag în gură şi să simt moliciunea nouă şi pufoasă pe limbă. Apoi vara, când se înalţă căldura din câmpii, frunzele încep să se crape şi să se usuce, să devină arse şi fragile şi aproape oftează când vine ciudata picătură de ploaie şi sunt entuziasmate şi revigorate, pentru ca soarele să le usuce la loc o zi mai târziu. Dar acum, în această lumină de-nceput de noiembrie, e răcoare-n aer şi verdeaţa nouă a primăverii şi galbenul uscat al verii au făcut loc nuanţelor profunde de brun, roşu, portocaliu şi rozaliu care fac frunzele să arate de parcă ar fi gătite şi împodobite pentru ultima lor înflorire.

Stau la fereastra mea deschisă, uitându-mă la toată lumea de-afară. E prima zi de naştere a lui Jamie. N-am intenţionat s-o sărbătorim dar, la câteva zile după ce a plecat John Întâiul, Edward a zis:

— Cred că ar trebui să-i facem lui Jamie o petrecere de ziua lui.

Şi eu ştiam la ce se referă.

Mai târziu în seara aia, după ce s-a dus toată lumea la culcare, John al Doilea mi-a zis:

— Avem multe de sărbătorit, Samantha, iar eu m-am lăsat în braţele lui, simţindu-mă împlinită şi-n siguranţă.

A doua zi m-am trezit, am răscolit prin geanta mea şi am găsit ce căutam.

Jo era extaziată când am sunat-o.

— Vrei să-l angajezi pe Wally? a spus entuziasmată. Vrei să-l angajezi pe Wally pentru prima petrecere a lui Jamie?

I-am spus că da, chiar voiam să-l angajez pe Wally.

— O, o să fie aşa de încântat. Se descurcă de minune cu copiii mici. E foarte, foarte drăguţ cu ei. Ar putea să facă nişte trucuri cu baloane, să aducă un iepure şi poate să facă o mică discotecă.

— Jamie o să facă doar un an.

— Dar celor de un an le place să danseze!

— Jamie nu poate încă să meargă, Jo, am spus, dar ea nu prea asculta.

— Da, şi ar putea să facă nişte numere de magie, nişte jocuri cu cărţi şi... Samantha, dar o să-ţi dau banii înapoi dacă nu ţi se pare bun de nimic. Sincer, chiar o să ţi-i dau! Dar o să-ţi placă de el. Sunt sigură. Asta-i marea lui şansă. O simt.

— Jo, am spus răbdătoare, trebuie să plec. Şi te rog, adu-o pe Buzzy la petrecere.

— S-o aduc pe Buzzy? Ce drăguţ! Lui Buzzy o să-i placă! Mereu vorbeşte despre Bennie, să ştii, şi...

Şi a continuat vreo jumătate de oră până când l-am convins pe Edward, care pierdea vremea pe lângă biroul meu, să mănânce pe ascuns un pachet de Maltesers pe care le găsise într-un sertar şi să pretindă că e un bebeluş care plânge.

— Uuuuaaaaaaaaaa! a început, încercând să nu râdă.

— O, nu, plânge Jamie. Trebuie să plec!

— Jamie? Nu pare Jamie.

— Ua, ua, ua! continuă Edward.

— Nu ştiam că Jamie are o voce aşa groasă! spuse Jo.

— O, da, Jamie e renumit pentru vocea lui groasă.

Apoi, în sfârşit, am închis.

— Pfiu, a spus Edward. Credeam că n-o să mai închizi vreodată telefonul.

— Şi eu.

— Cu cine vorbeai?

— Cu Jo.

— Poftim? Cu Jo care tăia căprioara?

— Da. Soţul ei distrează copiii şi l-am angajat pentru petrecerea lui Jamie.

— E amuzant? întrebă Edward suspicios.

— Păi Jo spune că nu e deloc amuzant.

— Asta-i amuzant, spuse Edward, chicotind.

Dar îl privesc acum pe Wally în grădină şi chiar nu e aşa de rău. E o cauză pierdută când vine vorba să distreze copiii, dar pe de altă parte cum distrezi un copil? Jamie stă în stratul de flori, mâncând firimiturile tortului de ciocolată pe care l-a găsit în păr. Harry e cu funduleţul în sus şi bea apă din vasul câinelui, iar George îşi întinde pe faţă vopselele pe

care i le adusese cadou lui Jamie. Wally face trucuri cu baloane pentru copiii mai mari – Bennie, Buzzy, Jackson, Biba, Phillippa, Chloe, Carlos şi Jessamy. Skye şi Camille nu sunt aici. S-au dus să patineze cu soţul lui Margot. Stanley e aici, fiind weekend, iar el şi Edward stau puţin mai departe, uitându-se la trucurile cu baloane.

— Ce credeţi că e ăsta? întreabă Wally, îndoind un balon lung, subţire, albastru într-o formă alungită.

— E un cârnat? spune Phillippa.

— Nuuu, zice Wally, dar e o presupunere bună.

— E un pistol? întreabă Carlos.

— Nuuu, încercaţi din nou.

— E noclu? întreabă Bennie.

— Nuuu, nu e orice-ai fi spus tu că ţi se pare că e, copilule. Nu ştie nimeni?

Wally îşi duce balonul la gură.

Buzzy ridică mâna.

— Da, Buzzy a mea?

— E o ţigară, tati?

— Da! E o ţigară!

— Ce e o ţigară? întreabă Jessamy.

— E timpul pentru discotecă! spune Wally.

— Iupiiii! ţipă copiii.

Apoi Wally pune *Hit me baby one more time* şi-şi face papionul să-i stropească pe copii cu apă, iar ei aleargă prin grădină râzând.

— Erp, bla, ga! îi spune Jamie lui Bennie când acesta aleargă pe lângă el.

Apoi Wally dă muzica mai tare şi copiii încep toţi să danseze în felul ăla ciudat al lor – legănând şoldurile şi dând din fundulețe – şi până să-mi dau seama, Jamie s-a târât din

stratul de flori şi e în mijlocul grădinii, ţopăind destul de ritmat pe poponeţul lui rotunjor de bebeluş. Are mâinile în aer. Îşi încleştează şi descleştează pumnii şi zâmbeşte.

— Ma-ma-ma-ma! spune.

— Hai, Jamie, îi spune Edward frăţiorului său. Arăţi trăsnet!

Chiar atunci, intră sora mea în grădină.

— Tuşa Julia!

Edward fuge la ea şi-o îmbrăţişează.

— Pare o petrecere grozavă! îi spune Julia lui Edward.

— E şi Robert aici?

— Tocmai parchează maşina.

— Robert poate să conducă?

— Păi n-ar trebui, dar îl las uneori.

— Îl laşi pe Robert să conducă?

— Da, Edward. Încerc să-l încurajez să fie independent, pentru că e mare lucru pentru un copil să fie independent. De fapt, cred că o să scriu o carte numită *Cum să încurajezi un copil independent şi...*

— E marfă să conduci, spune Stanley.

— Ce-nseamnă marfă? întreabă Edward.

Robert intră în grădină. Bennie îl vede şi aleargă în braţele lui.

— Bennie, spune Robert afectuos, mângâindu-l pe Bennie pe creştetul capului şi aplecându-se să-l ia în braţe.

— Eu am sigală, spune Bennie, arătându-i lui Robert balonul lung şi subţire pe care l-a furat cumva din geanta lui Wally.

— Ce-i aia sigală?

— Vrea să spună ţigară, zice Stanley.

— Ia uite la Jamie! îi spune Edward lui Robert. Dansează în funduleţ.

Julia și Robert se întorc să se uite la Jamie.

— Încurajez foarte tare chestia asta! spune Julia. Bebelușilor nu le place nimic mai mult decât muzica. Mulți oameni cred că bebelușii nu pot să danseze, dar le place să se miște pe o muzică ritmată. Îi ajută să-și perceapă corpurile în spațiu.

Jo o vede pe Julia și vine s-o îmbrățișeze.

— Ce mai faci?

— Foarte bine, mersi, Jo, spune sora mea. Și tu ce mai faci?

— Grozav! spune Jo. L-ai cunoscut pe soțul meu, Wally? El îi distrează pe copii.

— Și se descurcă de minune. Chiar îi spuneam lui Edward cât de mult le place copiilor muzica...

— Asta i-am spus și eu Samanthei! răspunde Jo. Dar m-a ușuit!

— Nu-ți face griji pentru Samantha! Nu ascultă niciodată nimic din ce spui.

Apoi Julia zice că trebuie să vorbească un pic cu Genevieve.

— Îmi pare rău, îi spune lui Jo, nu vreau să stric distracția, dar trebuie să discut câteva chestii cu Genevieve.

— Ai auzit despre Nicholas? continuă Jo. Cred că Viagra mea le face un munte de bine! Și s-a rezolvat totul cu fiul lui. Se pare că, odată ce-a aflat că Nicholas n-o să-i mai dea bani, mama lui s-a întors în State.

— E minunat! spune Julia.

— Și soțul tău ce mai face?

— A ieșit din spital.

— S-a mutat înapoi cu tine?

— Nu, spune Julia, cred că s-au întâmplat prea multe, pentru prea mult timp.

O aud continuând să-i spună lui Jo ce s-a-ntâmplat în noaptea arestării ei.

— Nu știu de ce a făcut-o! Adică, de ce l-aș fi înjunghiat? Știu că eram nervoasă pe el și că l-am pus pe Robert să-i zgârie cuvântul ăla pe mașină, dar să-mi înjunghii soțul? N-aș face asta niciodată!

— Și de ce crezi că te-a acuzat de asta?

— Cred că a cam înnebunit în spital. Cred că nu avea nimic altceva la care să se gândească decât căsătoria noastră. A devenit convins că nu l-am iubit niciodată, știi, așa că presupun că, odată ce și-a dat seama că asta simțea el, a realizat că e nervos pe mine. Îmi închipui că spitalul i s-a părut foarte claustrofobic și mai cred că Joe s-a simțit foarte vinovat că a plecat cu Suki, așa că, pentru a scăpa de furia și sentimentul de vinovăție, s-a hotărât să pună să mă aresteze pe mine. Dar desigur că odată ce-a făcut-o s-a simțit groaznic și a trebuit să le spună polițiștilor nu numai că a inventat totul, dar că toată chestia cu înjunghiatul cu farfuria a fost un accident, pentru că a căzut singur peste ea!

— A fost înfricoșător la poliție?

— Nu chiar. Dar știi tu, Joe și cu mine eram amândoi nervoși. Nici eu nu eram mai brează. Am acuzat-o pe Suki de ceva ce n-a făcut doar din cauza furiei și sentimentului meu de vinovăție.

— Dar cum l-ai făcut pe Joe să recunoască faptul că a mințit?

— A, Samantha l-a trimis pe prietenul ei Dougie să mă ajute. Îl știi pe Dougie? E avocat.

— A, da. Am auzit-o pe Samantha vorbind despre el. Nu l-a părăsit soţia cam acum un an?

— Da, el e. Ei, el şi-a dat destul de repede seama ce s-a-ntâmplat şi a sugerat ca poliţia să-l pună pe Joe în faţa dovezilor şi asta a fost tot, sincer.

Julia îi face semn lui Genevieve să vină lângă noi.

— Uită-te la Jessamy, Julia, spune când se apropie.

Le văd uitându-se la Jessamy, care râde şi dansează cu sora ei.

— E o altă fetiţă.

Apoi discută despre noua afacere a Juliei, o carte intitulată *Cum să creşti copiii pe cale naturală* (cunoscută şi ca *Fără colţul ruşinii!*), de Julia Smythe, mamă a şase copii. Surorii mele i-a venit ideea după ce a vorbit cu Genevieve în după-amiaza aia de-acum câteva luni, apoi, două săptămâni mai târziu, sora mea m-a sunat şi mi-a spus:

— Dacă o să devin orator, am nevoie de cineva care să mă organizeze.

Chiar când spunea asta, ne-a venit în minte aceeaşi idee.

— Genevieve! am spus amândouă.

— Obişnuia să-i facă pe oameni să cumpere obiecte africane de artă, am spus. Era foarte bună la asta. Şi organizează prânzuri caritabile şi şedinţe de pictură la grupul de joacă. Şi e plictisită!

— Parte din profituri ar putea să se ducă la proiectul ei de arte şi meserii, a spus sora mea visătoare. Îmi place asta. E karma bună.

— Asta dacă *există* profit.

— A, da, spuse Julia grăbită, asta dacă există profit, desigur! S-ar putea să nu vină nimeni. S-ar putea să fie un dezastru!

Se pare că, desigur, Genevieve a fost fantastică. Ea și sora mea vorbesc în fiecare zi. Azi, Julia îi spune lui Genevieve că trebuie să stabilească niște date finale pentru discursurile ei.

— Am vorbit cu grupul mamelor din Amersham, spune Julia, și ele vor să vin pe paisprezece, adică săptămâna viitoare, dar e cam curând pentru mine, deci cred că ar trebui reprogramat.

— A, nu-ți face griji, spune Genevieve. O să le sun și o să schimb, pentru că, de fapt, ești angajată la sala aia din Aylesbury săptămâna viitoare și nu poți să ții două prelegeri într-o săptămână. Apoi a mai fost un mare interes pentru un minitur în Vest, un pic în Devon, Cornwall și să te întorci prin Bristol și Bath.

— Ar fi interesant! Dar adu-ți aminte, i-am promis lui Dougie un bilet să vină la discursul de la Aylesbury. A sunat și-a zis că vrea tare mult să vină.

Genevieve își ridică sprâncenele.

— Dougie, zici?

— Îmi place de Dougie, spune Robert, care i-a pus pe Bennie și balonul lui jos.

— Deci l-ai văzut des? întreabă Genevieve.

— E, mai vine din când în când, spune Julia veselă.

— Nu locuiește în Londra, totuși?

Genevieve îi zâmbește Juliei.

— M-a învățat să conduc pe la fermă, spune Robert. Și ne ajută la teme.

— Îi plac copiii, spune Julia, de parcă ar fi vrut să dea o explicaţie.

— Presupun că e o bilă albă dacă vrea să iasă cu tine, mamă, spune Robert.

— Nu ies cu Dougie, spune Julia. Suntem doar buni prieteni.

— Da, sigur.

Dar acum nu mă mai concentrez asupra lor pentru că John, John al meu, a intrat în dormitor şi stă în spatele meu, cu braţele în jurul mijlocului meu.

— Şi la ce tragi cu urechea, hoţomano?

— O, ascult orice şi pe toată lumea.

— Ăla-i Jamie care dansează-n fund? întreabă John când îi vede mânuţele lui Jamie fluturând în aer.

— Mmm.

— Şi ăla-i micul nostru Bennie jucându-se cu Jessamy în colţul grădinii?

Mă uit şi-i văd pe Bennie şi Jessamy jucându-se cu un tractor de plastic. Bennie stă pe tractor, iar Jessamy îl împinge.

— Minunile n-or să-nceteze niciodată, spun.

— Dar unde-i Edward?

— Nu ştiu unde e. A plecat undeva cu Stanley.

Apoi ascultăm amândoi şi-i auzim venind pe scări.

Sunt pe cale să-l strig pe Edward, când John îmi spune:

— Şşş! şi-şi pune degetul la buze. Vorbesc, îmi şopteşte.

Ne furişăm la uşa dormitorului şi ascultăm.

— Edward, spune Stanley, tatăl tău, ăla care era pirat, a venit vreodată să te vadă?

— A, da. A venit astă-vară, dar se pare că nu era pirat, totuşi era foarte înalt.

— L-am cunoscut?

— Nu cred. N-a stat foarte mult.

— De ce nu?

— Păi, bunica mea a murit şi dup-aia el a plecat.

— Şi bunica mea a murit acum câţiva ani, spune Stanley. Şi am fost destul de trist, dar n-am plâns, pentru că mama mi-a spus că nu face bine la sinusuri să plângi. Tu ai plâns când a murit bunica ta?

— Nu, n-am plâns, pentru că mi-a spus că dacă o să am vreodată nevoie să vorbesc cu ea sau dacă o să mă gândesc vreodată la ea şi o să mi se facă dor, atunci să ştiu că e în ceruri şi mă veghează. Mi-a scris o scrisoare să-mi spună asta şi aş putea să ţi-o arăt, dacă vrei.

— Da, te rog.

După ceva foială, îl auzim pe Edward spunând:

— A-ha! Uite-o. Deci, Stanley, aşa începe: „Dragul meu Edward, când vei citi asta, eu voi fi moartă, dar vreau să ştii că sunt foarte mândră de tine şi că te iubesc foarte mult."

— E drăguţ, nu?

— Ce e drăguţ?

— Partea cu „Te iubesc foarte mult", spune Stanley. Ce mai spune?

— A, spune... hmm, stai să văd... spune că trebuie să fiu drăguţ cu mama şi că trebuie să fiu drăguţ cu noul meu tătic şi cu fraţii mei, apoi spune, a, asta-i partea cea mai bună, spune: „În testamentul meu ţi-am lăsat o casă în Devon."

— O casă în Devon? Marfă!

— „E casa de lângă mare unde tu şi mama ta veneaţi în vizită. Cred că o s-o iubeşti cum am iubit-o şi eu mereu şi vreau ca tu şi familia ta să vă bucuraţi de ea cât m-am bucurat şi eu."

— Doamne, ăsta-i un cadou mare, nu?

— Păi nu-mi primesc acum cadoul şi trebuie să-l împart cu fraţii mei, dar când o să fiu mai mare, o să pot să mă duc să stau acolo cu ei. De fapt, Stanley, am putea să mergem amândoi să stăm acolo, pentru că sunt multe viespi. Mi-aduc aminte că am fost cu mama acolo şi erau viespi peste tot.

— Cred că mi-ar plăcea. Îmi plac viespile.

— Să mergem să desenăm o viespe?

— Uuu, da, şi putem să ne pictăm din nou pe corp, nu?

— E-o idee bună.

— Şi eu sunt şarpele.

— O, nu, mormăi când John mă ia de la uşă şi mă duce înapoi la pat.

— O să fie bine. Uită de regina corporatistă acum. Când Stanley e cu noi, e parte din familia noastră şi dacă cei din familia noastră hotărăsc că nu vor decât să-şi deseneze şerpi pe cocoşei, atunci aşa să fie.

— O să-i spui şi ei asta? zic, întinzându-mă pe spate şi uitându-mă la lumina soarelui jucându-se pe tavan.

— Absolut!

Apoi John priveşte adânc în ochii mei.

— E totul în regulă, Samantha. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru nimic.

— Nu-mi fac griji decât pentru Edward.

— Nu trebuie să-ţi faci griji nici pentru Edward. Are tot ce-i trebuie aici, chiar aici. Ne are pe mine şi pe tine, pe fraţii lui şi pe prietenul lui şi asta e destul de bine pentru un băieţel.

— Da, ai dreptate.

— Şi, continuă John, cine ştie dacă tatăl lui o să menţină legătura cu el, dar nu putem face nimic în legătură cu asta. E la latitudinea lui John Întâiul şi a conştiinţei lui.

— Crezi că o să meargă relaţia lui cu Santa?

John râde.

— Nu, absolut deloc.

— Vai.

— A, nici un „vai" în legătură cu Santa. E o fată descurcăreaţă. O să supravieţuiască.

Apoi se uită din nou în ochii mei.

— Şi noi am supravieţuit, Samantha. Mai mult decât atât.

Apoi îi auzim pe Edward şi pe Stanley coborând din nou.

— Să mergem să-l surprindem pe Bennie! spun ei. Să mergem şi să ne fluturăm cocoşeii în faţa lui Wally!

— O, Doamne, spun, încercând să mă ridic din pat. John, mai bine-am merge jos.

— Nu înainte să mă săruţi.

Şi John mă ia în braţe şi mă sărută lung şi adânc.

— Crezi că o să observe cineva dacă noi...

— Dacă noi ce? îl întreb, sărutându-l şi eu.

— Dacă... ştii tu...

— Am face încă un copil?

— Da, ăsta e un fel de-a pune problema, spune şi îmi ridică rochia, apoi îşi plimbă

mâinile de-a lungul corpului meu, iar perdelele lungi şi albe de in de la fereastra dormitorului nostru flutură-n vânt, iar eu mă simt uşoară şi lipsită de griji ca însuşi vântul... apoi aud sunetul inconfundabil al târâtului.

John se opreşte din sărutat.

— Ce-i sunetul ăsta?

Ne uităm spre uşă. Acolo, legănându-se instabil pe amândouă picioruşele lui butucănoase de copil de un an, e Jamie.

— Jamie, stai în picioare!

— Erp, bla, ga! spune Jamie.

— Jamie, hai la tati! spune John, iar Jamie se uită la tatăl lui, se clatină puţin, chicoteşte, apoi, cu o privire plină de hotărâre, pune un picior încă încovoiat şi cu pielea ridată de bebeluş în faţa celuilalt şi face un pas.

— Ma-ma-ma! spune, fluturându-şi braţele în aer şi apoi trântindu-se la loc pe funduleţ cu o mică tresărire.

— Jamie, ai mers! spune John, absolut uimit.

— Ce minune, zic atunci când John îşi ridică ultimul născut de pe podea. Ce minune!

Mulţumiri

Aş vrea să le mulţumesc lui Polly şi lui David pentru tot sprijinul şi generozitatea lor şi pentru că le-am folosit casa. Vreau, de asemenea, să le mulţumesc lui Charles, Sylviei, lui Cherry, lui Brian şi lui Helen Turton pentru că m-au ajutat să scriu în linişte.

Nu aş fi putut scrie această carte fără sprijinul necontenit al impresarei mele, Kate Jones, şi al editoarei Louise Moore de la Penguin, care mi-a arătat atâta încredere. Le sunt îndatorată lui Claire Bord şi lui Clare Parkinson pentru redactarea lor meticuloasă şi lui Louise Allen Jones şi lui Bridget Hancock pentru entuziasmul şi sfaturile lor.

Le mulţumesc şi familiei şi prietenilor şi, desigur, copiilor mei nebuni. Şi lui Michael, îţi mulţumesc, iubitule.